SABAA TAHIR s-a născut la Londra, dar a copilărit în Deşertul Mojave, unde părinţii ei aveau un motel. După ce a absolvit UCLA (University of California, Los Angeles), a devenit redactor de ştiri externe la ziarul *Washington Post*. Trei ani mai târziu, a apărut romanul său de debut, *Elias şi spioana Cărturarilor*. Sabaa trăieşte în prezent în zona Golfului San Francisco împreună cu familia.

SABAA TAHIR

ELIAS ŞI SPIOANA CĂRTURARILOR III

MOARTEA LA PORȚI

Traducere din limba engleză
de Iulia Arsintescu

YOUNGART

Redactor: Cristina Ştefan
Corector: Theodor Zamfir
Tehnoredactor: Angela Ardeleami
DTP copertă: Alexandru Daş

Descrierea CIP a Bibliotecii Naționale a României
TAHIR, SABAA
Moartea la porți / Sabaa Tahir; trad.: lulia Arsintescu. Bucureşti: Youngart, 2019

ISBN 978-606-8811-94-9
I. Arsintescu, lulia (trad.)
821.111

SABAA TAHIR
A Reaper at the Gates
Copyright © 2018 Sabaa Tahir

© younflart, 2019, pentru prezenta ediție
youngart **este un imprint al Grupului Editorial Art**

Pentru Renée, care îmi cunoaşte inima.
Pentru Alexandra, care îmi păstrează speranţele.
Şi pentru Ben, care împărtăşeşte visul.

Zburătorul

Iubeşti prea mult, regele meu.

Regina mea a rostit adesea aceste cuvinte, de-a lungul secolelor petrecute împreună. La început, cu un zâmbet. Dar, în ultimii ani, încruntând din sprâncene. Cu privirea ațintită asupra copiilor noştri care fugeau peste tot prin palat, cu corpurile pâlpâind din flacără în carne, mici furtuni de imposibilă frumusețe.

— Mă tem pentru tine, *Meherya.*

îi tremura vocea.

— Mă tem de ce vei face dacă pățesc ceva rău cei pe care îi iubeşti.

— N-o să vi se întâmple niciun rău. Jur.

Am vorbit cu pasiunea şi prostia tinereții, deşi, desigur, nu mai eram tânăr. Nici măcar atunci. In ziua aceea, vânturile dinspre râu i-au ciufulit părul noptatic, iar soarele a turnat aur lichid printre perdelele care se legănau la ferestre. I-a luminat în chihlimbar pe copiii noştri, care lăsau în spatele lor urme pârjolite şi râsete pe pardoseala de piatră.

Spaimele o țineau captivă. I-am căutat mâinile.

— Voi distruge pe oricine a îndrăznit să-ți facă rău, am zis.

— *Meherya,* **nu.**

M-am întrebat în anii care au trecut de-atunci dacă ştia deja ce urma să devin.

— Jură că n-o vei face niciodată. Tu eşti *Meherya* al nostru. Inima ta este făcută să iubească. Să dăruiască, nu să ia. De aceea eşti tu regele djinnilor. Jură.

Am depus două jurăminte în ziua aceea. Să apăr, mereu. Să iubesc, mereu.

După un an, le încălcasem pe amândouă.

*

Steaua atârnă de peretele grotei, departe de ochii oamenilor. Are formă de romb şi o crăpătură îngustă în vârf. De jur împrejurul ei se întind ca o pânză de păianjen zgârieturi fine, o amintire a zilei când au sfarâmat-o Cărturarii, după ce mi-au luat prizonier poporul. Metalul străluceşte nerăbdător, ca privirea feroce cu care îşi fixează prada o fiară a junglei. O putere enormă zace în această armă - destulă cât să distrugă un oraş străvechi, un popor străvechi. Destulă cât să-i întemnițeze pe djinni pentru o mie de ani.

Destulă cât să-i elibereze.

Steaua vibrează, ca şi cum ar simți brățara de la încheietura mânii mele şi ar tânji după partea care îi lipseşte. Simt un junghi dureros când ridic brățara, iar aceasta se prelinge ca un țipar de argint, unindu-se cu Steaua. Crăpătura din vârful ei se închide.

Cele patru vârfuri ale Stelei luminează până în colțurile cele mai îndepărtate ale grotei din granit pestriț, smulgând un val de şuierături dezaprobatoare din partea creaturilor din jurul meu. Pe urmă lumina scade, lăsând doar razele palide ale lunii. Ghulii foşnesc pe lângă gleznele mele.

Stăpâne. Stăpâne.

în spatele lor, Suveranul Spectrelor aşteaptă ordinele mele, împreună cu regii şi reginele efriților - de vânt şi de mare, de nisip şi de peşteră, de aer şi de zăpadă.

în timp ce ei mă urmăresc tăcuți și preocupați, eu mă gândesc la pergamentul pe care îl țin în mâini. Este la fel de discret ca nisipul. Dar cuvintele din el nu sunt la fel.

Suveranul Spectrelor se apropie, la ordinele mele. Se supune fară tragere de inimă, înfricoşat de magia mea, dar căznindu-se mereu să se elibereze. încă mai am nevoie de el. Spectrele sunt frânturi răzlețe de suflete pierdute, adunate laolaltă de vrăji străvechi, şi sunt imposibil de detectat, atunci când doresc. Chiar şi de către faimoasele Măşti ale Imperiului.

în timp ce îi întind pergamentul, o aud pe ea. Vocea reginei mele e o şoaptă, blândă ca lumina lumânării într-o noapte friguroasă. *Dacă faci asta, nu te mai poți întoarce niciodată. Orice speranță e pierdută pentru tine,* **Meherya.** *Gândeşte-te bine.*

Ascult ce-mi cere. Mă gândesc.

Pe urmă îmi amintesc că ea a murit, a dispărut şi aşa stau lucrurile de un mileniu. Prezența ei e o închipuire. Vocea ei este slăbiciunea mea. îi dau pergamentul Suveranului Spectrelor.

— Vezi dacă afli aici ceva despre Sfrânciocul Helene Aquilla, îi spun. Altcineva nu ne interesează.

El se înclină, iar efriții înaintează. Le ordon efriților de aer să iasă; am altă treabă pentru ei. Restul îngenunchează.

— Cu mult timp în urmă, le-ați dăruit Cărturarilor cunoaşterea care a condus la distrugerea poporului meu şi a lumii supranaturale.

Amintirea îi scutură, ca o undă de şoc.

— Vă ofer izbăvirea. Mergeți la noii noştri aliați din sud. Ajutați-i să înțeleagă ce pot atrage din locurile întunecate. Luna Grânelor* va urca pe cer peste jumătate de an. Aveți

*** *Grain Moon* - numele dat zilei cu lună plină din luna august de către unele triburi de nativi americani din America de Nord.**

grijă să terminați treaba până atunci. Iar voi - ghulii se trag mai aproape - ghiftuiți-vă! Nu mă dezamăgiți!

După ce pleacă toți, mă uit lung la Stea şi mă gândesc la perfida femeie-djinn care a contribuit la apariția ei pe lume. Poate că unui om i s-ar fi părut că arma strălucește plină de promisiuni.

Eu nu simt decât ură.

îmi apare în minte un chip. Laia din Serra. îmi amintesc căldura pielii ei sub mâinile mele, cum şi-a petrecut brațele pe după gâtul meu. Cum a închis ochii, şi scobitura aurie a gâtului ei. Semăna la atingere cu pragul uşii fostei mele case când era papura proaspăt schimbată. Te simțeai în siguranță când o atingeai.

Ai iubit-o, **spune regina mea.** *Şi pe urmă i-ai făcut rău.*

N-ar trebui să-mi stăruie în minte faptul că am trădat-o pe Cărturăreasă. Am înşelat sute înaintea ei.

Şi totuşi, nu mă simt în largul meu. S-a întâmplat ceva inexplicabil după ce Laia din Serra mi-a dat brățara ei - după ce şi-a dat seama că băiatul căruia îi spunea Keenan nu era decât o iluzie. La fel ca toți oamenii, a zărit în ochii mei cele mai întunecate momente ale vieții ei. Dar când m-am uitat eu în sufletul ei, ceva - *cineva* **- s-a uitat înapoi la mine: regina mea, privindu-mă peste secole.**

I-am văzut repulsia. Tristețea pentru ce devenisem. Am văzut durerea pentru ce suferiseră copiii noştri şi poporul nostru în mâinile Cărturarilor.

Mă gândesc la regina mea de fiecare dată când trădez pe cineva. Mă gândesc la toți oamenii din ultima mie de ani pe care i-am găsit, i-am manipulat şi i-am iubit până când mi-au dat de bunăvoie bucata lor de Stea, cu dragoste în suflet. Iar şi iar şi iar.

Dar nu mi-am mai văzut niciodată regina în privirea altcuiva. N-am mai simțit niciodată cu atâta putere tăişul ascuțit al dezamăgirii ei.

încă o dată. Numai o dată. Regina mea vorbeşte. *Nu face asta. Te rog.* **îi înăbuş vocea. îi înăbuş amintirea. Cred că n-o voi mai auzi din nou.**

II

Laia

Atacul ăsta mi se pare în întregime greşit. Darin şi cu mine o ştim amândoi, chiar dacă niciunul dintre noi nu doreşte s-o spună.

Fratele meu nu vorbeşte mult zilele astea.

Furgoanele-fantomă pe care le urmărim se opresc în sfârşit lângă un sat Războinic. Mă ridic din tufele pline de zăpadă în care ne ascundem şi îi fac semn din cap lui Darin. El mă prinde de mână şi mă strânge uşor. *Ai grijă.*

Mă străduiesc să devin invizibilă, o putere trezită în mine de curând, cu care încă mă obişnuiesc. Răsuflarea mea scoate nori albi, un fel de şarpe care se unduieşte după o melodie neştiută. În alte locuri din Imperiu îmboboceşte primăvara. Însă aici, aproape de Antium, de capitală, iarna încă ne biciuieşte peste față cu degetele ei reci.

E trecut de miezul nopții, iar cele câteva felinare care ard în sat sfârâie în bătaia tot mai puternică a vântului. După ce intru în perimetrul caravanei cu prizonieri, imit cu voce joasă strigătul unei bufnițe de zăpadă, o pasăre destul de des întâlnită în această parte a Imperiului.

În timp ce mă furişez spre furgoanele-fantomă, mă furnică pielea. Mă întorc repede, instinctul îmi transmite un avertisment. Culmea din apropiere e pustie, iar soldații auxiliari care stau de gardă nici nu se clintesc. Nimic nu pare să fie în neregulă.

Eşti doar încordată, Laia. Ca de obicei. **Din tabăra noastră de la periferia Anticamerei, aflată la 30 de kilometri**

depărtare, Darin şi cu mine am plănuit şi am întreprins şase atacuri asupra caravanelor cu prizonieri ale Imperiului. Fratele meu n-a turnat nicio bucăţică de oţel de Serra. Eu n-am răspuns scrisorilor lui Araj, conducătorul Cărturar care a evadat din închisoarea Kauf împreună cu noi. Dar, împreună cu Afya Ara-Nur şi oamenii ei, am ajutat în ultimele două luni la eliberarea a patru sute de Cărturari şi de Tribali.

Asta, însă, nu ne garantează succesul în cazul acestei caravane. Pentru că această caravană e diferită.

La marginea perimetrului îşi croiesc drum în tabără dintre copaci bine cunoscutele siluete îmbrăcate în negru. Afya şi oamenii ei au reacţionat la semnalul meu şi se pregătesc de atac. Prezenţa lor îmi dă curaj. Am aflat despre aceste furgoane-fantomă şi despre prizonierii pe care îi transportă doar datorită femeii Tribale care m-a ajutat să-l eliberez pe Darin din închisoarea Kauf.

Simt şperaclele în mână ca pe nişte lame de gheaţă. Şase furgoane stau în semicerc, cu două căruţe cu provizii între ele. Majoritatea soldaţilor se ocupă de cai şi de focurile de tabără. Ninge în rafale şi când mă opresc la primul vagon şi mă apuc să-i descui lacătul, mi se aşterne zăpadă pe faţă. Mecanismul încuietorii se dovedeşte un mister pentru mâinile mele îngheţate şi stângace. *Mai repede, Laia.*

Din furgon nu se aude niciun zgomot, parcă ar fi gol. Dar eu ştiu adevărul. Curând, un scâncet de copil sparge liniştea. Cineva îl înăbuşă imediat. Prizonierii au învăţat că numai liniştea îi ajută să se ferească de suferinţă.

— Unde mama iadului e toată lumea? mugeşte o voce în urechea mea.

Aproape că scap şperaclele. Pe lângă mine trece cu paşi mari un legionar şi simt pe spinare un fior de frică. Nu îndrăznesc nici să respir. *Dacă mă vede? Dacă mă părăseşte*

invizibilitatea? **Mi s-a mai întâmplat şi altă dată, când am fost atacată sau într-o mulțime mare.**

— Trezeşte-l pe hangiu, îi spune legionarul auxiliarului care dă fuga spre el. Spune-i să dea cep la butoi şi să pregătească nişte camere.

— Hanul e pustiu, domnule. Satul pare părăsit.

Războinicii nu-şi părăsesc satele, nici măcar în toiul iernii. Doar dacă îi loveşte o molimă. Dar Afya ar fi aflat, dacă era cazul.

Nu-i treaba ta de ce au plecat sătenii, Lava. Deschide lacătele.

Auxiliarul şi legionarul se îndreaptă spre han. Imediat ce nu se mai văd, bag şperaclul în lacăt. Dar metalul geme, înțepenit de ger.

Haide! **Fără Elias Veturius care să se ocupe de jumătate dintre lacăte, trebuie să muncesc de două ori mai repede. N-am timp să mă gândesc la prietenul meu, dar nu-mi pot înăbuşi îngrijorarea. Prezența lui în timpul atacurilor ne-a ajutat să nu fim prinşi.** *A spus* **că va fi aici.**

Ce i s-o fi întâmplat lui Elias? Nu mă lasă baltă niciodată. *în ce priveşte atacurile, cel puțin.* **Să fi aflat Shaeva că ne-a ajutat, pe Darin şi pe mine, să traversăm Anticamera pe furiş, venind din căsuța noastră aflată în Teritoriile Libere? Oare îl pedepseşte?**

Ştiu puține lucruri despre Păzitoarea Sufletelor - e rezervată, iar eu presupun că nu-i place de mine. în unele zile, când Elias iese din Anticameră ca să ne viziteze pe mine şi pe Darin, ştiu că femeia-djinn ne urmăreşte şi nu simt ranchiună. Doar tristețe. Dar, cerul mi-e martor, nu sunt eu persoana potrivită să judece răutatea ascunsă.

Dacă era vorba despre orice altă caravană - despre orice alt prizonier pe care încercam să-l eliberăm - nu i-aş fi pus în pericol pe Darin, pe Tribali, sau chiar pe mine.

Dar le-o datorăm lui Mamie Rila şi prizonierii« >i • I u > ,
Saif să îi eliberăm. Mama Tribală a lui Elias şi .1 mii/j, ţ
corpul, libertatea şi tribul ca eu să-1 pot salva pe Durii A/ „
pot lăsa de izbelişte.

Elias nu-i aici. Eşti singură. Mişcă-te!

Lacătul se deschide în sfârşit, iar eu trec la fu
următor. între copaci, la numai câţiva metri, Afyn &&
că înjură întârzierea. Cu cât îmi ia mie mai mult' Cli
atât creşte riscul să ne prindă Războinicii.

După ce sparg şi ultimul lacăt, fluier un wn ^
Sfârrr. Sfârrr. Săgeţi zboară prin aer. Război n^^"
ginea taberei se prăbuşesc fără zgomot, lăsi^e *de*
de otrava rară din sud în care au fost înmu)^
săgeţi. Şase Tribali se apropie de soldaţi f'

Mă uit în altă parte, dar tot aud car ^ a
căitul ultimei suflări. Ştiu că trebuie /ie
oţelul de Serra, oamenii Afyei nu pot-i âm-
Războinicilor, căci li se rup săbiile. Dte. fy^
de a ucide o eficienţă care îmi înghe
întreb dacă îl voi folosi şi eu vreor^a/^
Din umbră apare o siluetă n^bz^
cind. Tatuajele complicate care ^*Si şj*
conducătoarea tribului ei, suij^
negre. Fluier spre Afya

— Ţi-a luat prea mult, z: 4
du-şi cozile negre şi roşii.if>„
învăţat şi el să devină in^ ^

Elias i-a spus în cele tt, ^
despre cum a murit în^ Se *d*
at şi ce înţelegere a f&O/»^^ e

sa ma gaseasca pe *r*
mama focului. Mie

e toate
ifya are ,e!
Nu-s mai
încovoiate itul
vuieşte i împiedic
de nii au părăsit
/
ândi în umbră,
erne şi în jurul t care
le spintecă *b*
Cărturari găsite

/

te îndrăgosteşti de unul care-a murit şi vorbeşte cu spiritele, oricât ar fi el de frumos!

— Elias n-a venit.

Afya îl înjură în sadheză, apoi se îndreaptă spre furgoa- ne. Le explică încet prizonierilor că trebuie să îi urmeze pe oamenii ei iară să facă niciun zgomot.

Din sat, de la cincizeci de metri depărtare, se aud strigăte şi zbârnâitul unei corzi de arc. O las în urmă pe Afya şi alerg spre case, unde, pe o alee întunecată de lângă hanul din sat, luptătorii ei se înfruntă cu şase soldați ai Imperiului, printre care şi legionarul aflat la comandă. Săgeți şi sulițe Tribale țin piept cu pricepere săbiilor ucigaşe ale Războinicilor. Mă reped în încăierare şi lovesc cu mânerul paloşului în tâmpla unui auxiliar. Nu era nevoie să mă obosesc. Soldații sunt învinşi repede.

Prea repede.

Trebuie să mai fie alți soldați prin preajmă - trupe ascunse. Sau stă la pândă, nevăzută, o Mască.

— Laia.

Tresar, auzindu-mi numele. Pielea aurie a lui Darin e înnegrită de noroi, ca să-l ascundă. Şi-a tras o glugă peste părul ciufulit, de culoarea mierii, care în cele din urmă i-a crescut. Cine îl vede n-ar crede că a supraviețuit unui prizonierat de şase luni la Kauf. în minte, însă, fratele meu continuă să se lupte cu demonii. Exact demonii aceia care l-au împiedicat să facă oțel de Serra.

E aici, **îmi spun eu cu asprime.** *Se luptă. Ajută. Va face şi arme când va fi pregătit.*

— Mamie nu-i acolo, zice el cu vocea răguşită, de nevorbit, când îl bat pe umăr. L-am găsit pe Shan, fiul ei adoptiv. Mi-a spus că au scos-o soldații din furgonul ei, atunci când s-a oprit caravana pentru noapte.

— Pesemne că-i în sat, zic eu. Scoate prizonierii de-aici. O găsesc eu.

— Satul n-ar trebui să fie părăsit, zice Darin. Ceva mi se pare în neregulă. Pleacă. O caut eu pe Mamie.

— Unul dintre voi s-o caute neapărat, zice Afya apărând în spatele nostru. Pentru că eu n-o caut, avem prizonieri de ascuns.

— Dacă ceva merge prost, eu pot scăpa devenind invizibilă, le spun. Mă întorc în tabără cât de curând.

Fratele meu ridică din sprâncene, gândindu-se la vorbele mele în felul lui tăcut. Când vrea, e de neclintit ca munții - la fel cum era mama.

— Merg cu tine peste tot, surioară. Aşa ar vrea şi Elias. El ştie...

— Dacă eşti atât de bun prieten cu Elias, spune-i că data viitoare când se angajează să ne ajute într-un raid trebuie să şi apară, şuier eu.

Gura lui Darin se strâmbă într-un zâmbet scurt. Zâmbetul mamei.

— Laia, ştiu că eşti furioasă pe Elias, dar el...

— Ferească-mă cerul de bărbați în viața mea şi de toate lucrurile pe care cred ei că le ştiu! Pleacă de-aici! Afya are nevoie de tine. Prizonierii au nevoie de tine. Du-te!

O rup la fugă în sat înainte să protesteze el. Nu-s mai mult de o sută de căsuțe cu acoperişurile de paie încovoiate sub zăpadă, cu ulițe înguste şi întunecoase. Vântul vuieşte prin grădinile bine îngrijite, iar eu aproape mă împiedic de o măturică abandonată în drum. Simt că sătenii au părăsit locul ăsta de puțină vreme şi în grabă.

Umblu cu grijă, atentă la ce-ar putea pândi în umbră. Mă urmăresc poveştile şoptite prin taverne şi în jurul focurilor de tabără ale Tribalilor: spectre care le spintecă gâtul marinarilor din Marinn. Familii de Cărturari găsite

în taberele transformate în cenuşă din Teritoriile Libere. Năluci - mici ameninţări înaripate - care distrug furgoanele şi scot turmele din minţi.

Toate astea, sunt sigură, nu-s decât lucrarea nebunească a creaturii care îşi spunea Keenan.

Zburătorul.

Mă opresc şi mă uit pe geamul din faţă al unei căsuţe scufundate în întuneric. In bezna de iad a nopţii, nu pot vedea nimic. în timp ce înaintez spre casa următoare, în oceanul minţii mele începe să dea târcoale vinovăţia, simţindu-mi slăbiciunea. *Tu i-ai dat Zburătorului brăţara,* **şuieră ea şerpeşte.** *Tu ai căzut pradă manipulării lui. Iar el e acum cu un pas mai aproape să-i distrugă pe Cărturari. Când va găsit restul Stelei, îi va elibera pe djinni. Ce-o să te faci atunci, Laia?*

încerc să mă conving că ar putea dura ani în şir până să găsească Zburătorul următoarea bucată de Stea. Şi că s-ar putea să nu mai fi rămas de găsit doar una. Poate sunt zeci de bucăţi.

Un licăr de lumină în faţă. îmi smulg gândurile de la Zburător şi mă duc spre o casă din partea de nord a satului. Are uşa întredeschisă. înăuntru arde o lampă. Uşa e înţepenită destul de larg încât să mă pot strecura înăuntru fară s-o clintesc din loc.

După ce intru, ochii mei au nevoie de-o clipă ca să se obişnuiască. Pe urmă îmi înăbuş un strigăt. Mamie Rila stă pe un scaun, legată fedeleş, o umbră numai piele şi os a celei care a fost. Pielea închisă la culoare îi atârnă, iar părul des şi cârlionţat i-a fost ras.

Aproape că dau fuga la ea. însă mă opreşte un vechi instinct, strigându-mi de undeva din fundul minţii.

O cizmă calcă apăsat în spatele meu. Mă întorc surprinsă şi o scândură din podea îmi scârţâie sub picioare. Surprind strălucirea grăitoare a argintului lichid - *Mască!* **- exact când o mână îmi acoperă gura şi braţele îmi sunt răsucite la spate.**

III

Elias

Oricât de des m-aş strecura afară din Anticameră, tot nu devine mai uşor. Când mă apropii de liziera de copaci dinspre vest, un fulger alb aproape că-mi întoarce stomacul pe dos. Un spirit. înăbuş o înjurătură şi rămân nemişcat. Dacă voi fi surprins furişându-mă atât de departe de locul unde ar trebui să mă aflu, toată blestemata de Pădure din Dusk va şti ce pun la cale. S-a dovedit că duhurile adoră să bârfească.

Mă scoate din sărite să întârzii. Deja am întârziat - Laia mă aştepta acum mai mult de o oră, iar ăsta nu-i atac la care să renunțe numai pentru că nu-s eu acolo.

Aproape am ajuns. **înaintez în salturi printr-un strat proaspăt de zăpadă spre hotarul Anticamerei, care luceşte înaintea mea. Pentru un muritor de rând, hotarul e invizibil. Pentru mine şi Shaeva, însă, zidul strălucitor se vede la fel de bine ca şi când ar fi făcut din piatră. Cu toate că eu pot trece uşor prin el, zidul acela reuşeşte să țină spiritele înăuntru şi pe oamenii curioşi afară. Shaeva mi-a ținut luni în şir predici despre importanța acestui zid.**

Se va supăra pe mine. Nu e prima oară când dispar de lângă ea exact atunci când ar urma să mă învețe să devin Păzitor al Sufletelor. Deşi e djinn, Shaeva nu se pricepe mai deloc să se descurce cu elevii prefăcuți. Pe de altă parte, eu am petrecut paisprezece ani inventând modalități de a scăpa de centurionii de la Blackcliff. La Blackcliff, dacă te

prindeau însemna să te biciuiască mama, Comandantul. Shaeva doar se uită urât la mine, de obicei.

— Poate ar trebui să instaurez şi eu domnia biciului.

Vocea Shaevei taie aerul ca un paloş, iar eu tresar de aproape îmi ies din piele.

— Oare atunci ai apărea şi tu acolo unde trebuia să fii, Elias, în loc să te sustragi de la îndatoriri şi să faci pe eroul?

— Shaeva! Eu tocmai... hei... ies aburi din tine?

Din femeia-djinn se ridicau aburi deşi.

— *Cineva* - se uită fioros la mine - a uitat să întindă rufele. Am rămas fără bluze.

întrucât e djinn, nu mă îndoiesc că temperatura neobişnuită a corpului ei va usca hainele spălate... după vreo oră sau două de umezeală neplăcută. Nu-i de mirare că arată ca şi cum ar vrea să-mi ardă o scatoalcă direct în față.

Shaeva mă apucă de braț şi fierbințeala ei permanentă de djinn alungă frigul care mi s-a strecurat în oase. Peste câteva clipe, suntem la kilometri buni de hotar. Mi se învârte capul în urma vrăjii folosite ca să ne deplasăm atât de iute prin Pădure.

La vederea crângului incandescent cu djinni îmi scapă un geamăt. Urăsc locul ăsta. Poate că or fi djinnii ferecați în copaci, dar încă au putere asupra acestui spațiu mic şi o folosesc ca să-mi intre mie în minte ori de câte ori păşesc acolo.

Shaeva dă ochii peste cap de parcă ar avea de-a face cu un frate mai mic deosebit de enervant. Păzitoarea Sufletelor flutură din mână şi, când îmi eliberez brațul, descopăr că nu mă pot mişca decât câțiva paşi. A ridicat în jurul meu un fel de gard. Probabil că şi-a pierdut răbdarea, până la urmă, din moment ce alege să mă țină captiv.

încerc să-mi țin firea - dar nu reuşesc.

— Asta-i un truc meschin.

— Pe care ai fl ştiut să-1 contracarezi, dacă stăteai suficient lângă mine încât să te învăț cum.

Face semn din cap spre crângul djinnilor, unde spiritele zboară printre copaci.

— Spiritul unui copil are nevoie de alinare, Elias. Du-te. Arată-mi ce ai învățat în ultimele săptămâni.

— N-ar trebui să fiu aici, zic eu şi împing gardul violent, dar fără niciun rezultat. Laia, Darin şi Mamie au nevoie de mine.

Shaeva se întinde în scorbura unui copac şi se uită în sus la fragmentele de stele şi de cer vizibil printre crengile rare.

— Mai e o oră până la miezul nopții. Pesemne că atacul e în plină desfăşurare. Laia va fi în pericol. Darin şi Afya, la fel. Du-te în crâng şi ajută spiritul să meargă mai departe. Dacă reuşeşti, dezleg vraja şi poți pleca. Altminteri, prietenii tăi n-au decât să te aştepte.

— Eşti mai țâfnoasă decât de obicei, zic eu. Ai sărit peste micul dejun?

— Nu te mai eschiva.

Mormăi o înjurătură şi mă înarmez mental împotriva djinnilor, imaginându-mi că există o barieră în jurul minții mele prin care să nu poată pătrunde şoaptele lor haine. Cu fiecare pas pe care îl fac în crâng, îi simt urmărindu-mă. Ascultând.

Peste o clipă, în capul meu răsună hohote de râs. Se aştern în straturi - voce peste voce, batjocură după batjocură. Djinnii.

Nu poți ajuta spiritele, muritor prost. Şi n-o poți ajuta pe Laia din Serra. Va muri lent şi dureros.

Răutatea djinnilor îmi străpunge apărarea construită cu grijă. Creaturile îmi sondează gândurile cele mai tenebroase şi desfăşoară înaintea mea imagini cu Laia moartă

şi zdrobită până când nu mai ştiu unde se termină crângul cu djinni şi unde încep vedeniile lor deformate.

închid ochii. *Nu-i adevărat.* **îi deschid şi o descopăr pe Helene măcelărită la poalele celui mai apropiat copac. Lângă ea zace Darin. în spatele lui, Mamie Rila. Shan, fratele meu adoptiv. Mi se reaminteşte câmpul de bătălie al morții din Prima încercare de-acum multă vreme - dar acum e mai rău, căci crezusem că am lăsat în urmă violența şi suferința.**

Rememorez lecțiile Shaevei. *In crâng, djinnii au puterea să-ți controleze mintea. Să-ți exploateze slăbiciunile.* **încerc să alung djinnii, dar ei se țin bine, şoaptele lor se strecoară înăuntrul meu. Lângă mine, Shaeva împietreşte.**

Salutare, trădătoareo! **Când vorbesc cu Păzitoarea Sufletelor, djinnii încep să se exprime mai protocolar.** *Porți asupra ta osânda. Duhneşte aerul de ea.*

Shaeva îşi încleştează maxilarele şi îmi doresc imediat o armă cu care să le închid gura. Ea are destule pe cap şi fară batjocura djinnilor.

Dar Păzitoarea Sufletelor ridică pur şi simplu o mână spre cel mai apropiat copac cu djinn. N-o pot vedea invocând magia Anticamerei, dar probabil că o face, pentru că djinnii tac.

— Trebuie să te străduieşti mai mult, zice ea întorcân- du-se spre mine. Djinnii vor să te laşi pradă grijilor mărunte.

— Soarta Laiei, a lui Darin şi a lui Mamie nu sunt griji mărunte.

— Viețile lor nu înseamnă nimic pe lângă timpul care trece, zice Shaeva. Eu nu voi fi veşnic aici, Elias. Trebuie să înveți să treci spiritele dincolo mult mai repede. S-au adunat prea multe.

îmi vede expresia încăpățânată de pe chip şi oftează.

— Spune-mi, ce faci când un spirit refuză să plece din Anticameră până când nu mor şi cei dragi lui?

— Aha... păi...

Shaeva oftează, iar chipul ei îmi aminteşte de-al Helenei când nu apăream la timp la ore.

— Ce faci când strigă sute de spirite şi vor să fie ascultate toate odată? zice Shaeva. Cum te descurci cu un spirit care a făcut în viață fapte oribile, iar acum nu simte nicio remuşcare? Ştii de ce sunt atât de puține spirite din rândul triburilor? Ştii ce se va întâmpla dacă nu treci spiritele dincolo destul de repede?

— Acum, dacă ai adus vorba, zic eu curios, *ce* se va întâmpla dacă...

— Dacă nu treci spiritele dincolo, înseamnă că dai greş ca Păzitor al Sufletelor, iar lumea aşa cum o înțelegi tu se sfârşeşte. îmi pun speranța în ceruri să nu vezi niciodată ziua aceea.

Se aşază greoi, îşi îngroapă capul în palme, iar după o clipă mă las să cad alături, simțind neplăcut în piept suferința ei. Nu-i ca atunci când se înfuriau pe mine centurionii. Nu-mi păsa deloc ce credeau ei. Dar pentru Shaeva vreau să fac ce se cuvine. Am petrecut împreună şapte luni, ea şi cu mine, îndeplinind mai ales îndatoririle de Păzitori ai Sufletelor, dar şi discutând despre istoria militară a Războinicilor, ciorovăindu-ne veseli în legătură cu treburile zilnice, împărtăşind impresii de vânătoare şi de luptă. Mă gândesc la ea ca la o soră mai înțeleaptă şi *mult* mai mare. Nu vreau s-o dezamăgesc.

— Desprinde-te de lumea oamenilor, Elias. Câtă vreme n-o faci, nu vei putea stăpâni magia Anticamerei.

— Dar zbor mereu ca vântul.

Shaeva m-a învățat cum să mă mişc printre copaci cât ai clipi, dar ea e mai rapidă decât mine.

— Zburatul ca vântul e magie fizică, se învață ușor, oftează Shaeva. Când ai depus jurământul, magia Anticamerei ți-a intrat în sânge. *Mauth* **ți-a intrat în sânge.**

Mauth. **îmi stăpânesc un fior. Numele încă sună ciudat pe buzele mele. Nici nu ştiam că magia are un nume, atunci când mi-a vorbit prima oară prin intermediul Shaevei, cu luni în urmă, şi mi-a cerut să depun jurământul de Păzitor al Sufletelor.**

— Mauth este originea tuturor puterilor lumii supranaturale, Elias. A djinnilor, a efriților, a ghulilor. Chiar şi a puterii vindecătoare a prietenei tale Helene. El este originea puterii *tale* **de Păzitor al Sufletelor.**

El. **De parcă magia este ființă vie.**

— *El* **te va ajuta să treci spiritele dincolo, dacă îl laşi. Adevărata putere a lui Mauth este aici şi aici - Păzitoarea Sufletelor m-a bătut ușor peste inimă, apoi peste tâmplă. Dar până nu plăsmuieşti o legătură de suflet cu magia, nu poți fi un adevărat Păzitor al Sufletelor.**

— Ți-e ușor să vorbeşti. Tu eşti djinn. Magia face parte din tine. Mie nu-mi vine la fel de la îndemână. Pe mine Mauth mă smuceşte ca pe un câine năbădăios, dacă mă îndepărtez de copaci. Iar dacă o ating pe Laia, se stârneşte iadul...

Durerea este atât de chinuitoare, încât mă strâmb numai gândindu-mă la ea.

Vezi, trădătoareo, ce prostie ai făcut încredințându-i sufletele morților acestei halci de carne muritoare?

Ca răspuns la amestecul djinnilor cu care se înrudeşte, Shaeva aruncă peste crângul lor un val de magie a cărui forță o simt până şi eu.

— Sute de spirite aşteaptă să treacă dincolo şi vin tot mai multe în fiecare zi.

Pe tâmpla Shaevei curg stropi de sudoare, de parcă ar purta o bătălie pe care eu n-o văd.

— Sunt foarte tulburată.

Vorbeşte încet şi se uită pe furiş la copacii din spatele ei.

— Mă tem că Zburătorul lucrează împotriva noastră, pe ascuns şi cu răutate. Dar nu-i pot înțelege gândul, iar aista mă îngrijorează.

— Sigur că lucrează împotriva noastră. Vrea să-i elibereze pe djinnii întemnițați.

— Nu. Simt un gând ascuns, zice Shaeva. Dacă se va abate răul asupra mea înainte ca pregătirea ta să se încheie...

Respiră adânc şi se adună.

— Sunt în stare să fac ce-am promis, Shaeva, zic eu. îți jur. Dar i-am spus Laiei că în seara asta o voi ajuta. Poate că Mamie a murit. Poate că Laia a murit. Nu ştiu, pentru că nu sunt acolo.

Cerule, cum să-i explic? A stat departe de omenire atât de mult, încât probabil nu mai poate înțelege. Oare înțelege dragostea? în zilele în care mă tachinează că vorbesc în somn, sau când îmi spune poveşti ciudate şi caraghioase pentru că ştie că tânjesc după Laia, pare să înțeleagă. Dar acum...

— Mamie Rila şi-a dat viața pentru mine şi, prin cine ştie ce minune, încă trăieşte, zic eu. Nu mă obliga s-o întâmpin aici. Nu mă obliga s-o întâmpin aici pe Laia.

— Iubirea pentru ele te va face doar să suferi, zice Shaeva. Până la urmă, ele se vor stinge. Tu vei rezista. De fiecare dată când îți iei adio de la încă o parte din fosta ta viață, o bucată din tine va muri.

— Crezi că eu nu ştiu?

Fiecare clipă furată împreună cu Laia este o dovadă înnebunitoare a acestui fapt. Cele câteva sărutări, întrerupte rapid din cauza dezaprobării despotice a lui Mauth. Prăpastia care se cască între noi pe măsură ce jurământul

meu își face efectul. De fiecare dată când o văd pare şi mai departe, de parcă m-aş uita la ea printr-un ochean.

— Băiat prost.

Vocea blândă a Shaevei e plină de înțelegere. Ochii ei își pierd concentrarea, iar eu simt că nu mai sunt captiv.

— Găsesc eu spiritul şi îl trec dincolo. Du-te. Şi nu fi neglijent cu viața ta. Djinnii maturi sunt aproape imposibil de ucis, doar un alt djinn o poate face. După ce te vei uni cu Mauth, vei deveni şi tu imun la atacuri, iar timpul va înceta să te mai atingă. Dar până atunci, ai grijă. Dacă mori din nou, nu te mai pot aduce înapoi. Şi am început să mă obişnuiesc cu tine, îmi spune, lovind jenată pământul cu piciorul.

— N-o să mor, zic eu şi o prind de umăr. Şi promit că spăl vasele toată luna viitoare.

Ea pufneşte neîncrezătoare, în vreme ce eu m-am pus deja în mişcare, zburând ca vântul printre copaci, simțind cum mă zgârie crengile pe față. Peste jumătate de oră, după ce am lăsat-o în urmă pe Shaeva şi coliba mea, trec hotarul Anticamerei şi intru în imperiu. în clipa când ies dintre copaci, mă lovesc curenții viscolului şi zborul meu încetineşte, iar pe măsură ce pădurea rămâne în spate, magia slăbeşte.

Simt în măruntaie cum ceva mă trage înapoi. Mauth îmi cere să mă întorc. Mişcarea aceea e aproape dureroasă, dar strâng din dinți şi merg mai departe. *Durerea este o alegere. Supune-te ei, şi vei da greş. înfrunt-o şi vei câştiga.* Antrenamentul cu Keris Veturia mi-a intrat în măduva oaselor.

Când ajung lângă satul unde trebuia să mă întâlnesc cu Laia, miezul nopții a trecut de mult, iar lumina lunii răzbate cu sfială printre norii de zăpadă. *Dea cerul să fi decurs atacul fără piedici! Dea cerul să fie Mamie bine!*

Dar imediat ce intru în sat, îmi dau seama că s-a întâmplat ceva. Caravana e pustie, uşile furgoanelor scârţâie în viscol. Pe cadavrele soldaților care păzeau caravana s-a aşternut deja un strat subțire de zăpadă. Nu văd nicio Mască printre ei. Nicio victimă din rândul Tribalilor. Satul e tăcut, când de fapt ar trebui să fie un vuiet.

O cursă.

îmi dau seama instantaneu, la fel cum aş recunoaşte chipul mamei. Să fie opera lui Keris? A aflat despre raidurile Laiei?

Ridic gluga pe cap, îmi trag o eşarfa pe față şi mă las pe vine să studiez urmele din zăpadă. Sunt slabe, şterse. Observ însă urma unei cizme pe care o recunosc: a Laiei.

Urmele astea nu-s acolo din neglijență. Au fost lăsate ca să ştiu că Laia s-a dus în sat. Şi că nu s-a întors. Ceea ce înseamnă că nu ei i-a fost întinsă cursa.

Mi-a fost întinsă mie.

IV

Sfrânciocul

— Fii blestemată!

O țin pe Laia din Serra cu o strânsoare de fier, dar ea se zbate din răsputeri. Nu vrea să se lepede de invizibilitate, iar eu mă simt de parcă m-aş lupta cu un peşte furios şi camuflat. Mă înjur în gând că n-am doborât-o imediat ce-am prins-o.

Mă loveşte zdravăn cu piciorul peste gleznă, apoi îmi trage un cot în burtă. Strânsoarea mea slăbeşte şi Laia îmi scapă din mâini. Sar spre locul unde se aud cizmele ei pe podea, nespus de mulțumită să aud cum îi iese aerul din plămâni cu un icnet, atunci când o plachez. în sfârşit, începe să se arate vederii, aşa că îi răsucesc mâinile la spate şi o leg strâns, înainte să poată face iar şmecheria cu dispărutul. O trântesc pe-un scaun, încă gâfâind.

Se uită la cealaltă locatară a colibei - Mamie Rile, legată şi aproape fară cunoştință - şi mârâie prin căluş. Dă din picioare ca un catâr şi mă nimereşte în spatele genunchiului. Mă strâmb de durere. *Nu-i arde un dos de palmă, Sfrânciocule.*

Chiar dacă mi se împotriveşte, o părticică din mintea mea se bucură s-o vadă atât de plină de viață. S-a vindecat. E puternică. Lucrul ăsta ar trebui să mă înfurie.

Dar vraja pe care am folosit-o asupra Laiei ne leagă laolaltă - o legătură mai adâncă decât mi-ar plăcea. Mă simt uşurată s-o văd plină de vigoare, de parcă aş fi aflat că surioara mea Livia e sănătoasă.

Dar nu va mai rămâne multă vreme aşa, dacă planul ăsta nu reuşeşte. **Simt fiori de frică, apoi junghiul unei amintiri. Sala tronului. împăratul Marcus. Gâtul tăiat al mamei. Gâtul tăiat al surorii mele Hannah. Gâtul tăiat al tatei. Totul din cauza mea.**

N-o voi vedea şi pe Livia murind. *Trebuie* **să îndeplinesc ordinele lui Marcus, trebuie s-o dobor pe Keris Veturia. Dacă nu mă întorc din această misiune la Antium cu ceva ce pot folosi împotriva Comandantului, Marcus îşi va vărsa mânia asupra împărătesei sale, Livia. A mai făcut asta.**

Dar Comandantul pare de neatins. Cei din clasa de jos, Plebeii şi negustorii Comercianți o sprijină pentru că a înăbuşit revolta Cărturarilor. Aristocrații, cele mai puternice familii din Imperiu, se tem de ea şi de Casa Veturia. Keris e prea şireată ca să permită unui asasin să se apropie de ea, şi chiar dacă aş omorî-o, aliații ei ar stârni o revoltă.

Ceea ce înseamnă că mai întâi trebuie să-i şubrezesc Comandantului poziția în rândul Caselor. Trebuie să le arăt că nu-i decât un om.

Iar pentru asta am nevoie de Elias Veturius. Fiul care se presupune că ar fi murit, despre care Keris a *susținut* **că ar fi murit, dar care, am aflat de curând, este cât se poate de viu. Primul pas în a-i convinge pe aliații ei că nu-i atât de puternică cum pare este să-l aduc pe Elias drept dovadă a faptului că a dat greş.**

— Cu cât te zbați mai mult, cu atât se strâng legăturile mai tare, îi spun Laiei.

Trag de frânghii. Când ea tresare, simt în adâncul meu un junghi neplăcut. Să fie un efect secundar al faptului că am vindecat-o?

Te va distruge, dacă nu ai grijă. **îmi răsună în minte cuvintele Zburătorului despre puterea mea magică de a**

vindeca. Asta a vrut să spună? Că între mine şi cei pe care i-am vindecat se nasc legături imposibil de distrus?

N-am vreme să stărui acum asupra acestui gând. Căpitanul Avitas Harper şi căpitanul Dex Atrius intră în coliba pe care am capturat-o. Harper mă salută din cap, dar Dex e atent la Mamie, cu maxilarul încordat.

— Dex, zic eu. E timpul.

El nu-şi desprinde privirea de la Mamie. Nu mă surprinde. Cu luni în urmă, în timp ce-l vânam pe Elias, Dex i-a interogat la ordinul meu pe Mamie şi pe ceilalți membri ai tribului Saif. De-atunci, se simte vinovat.

— Atrius! mă răstesc eu, iar Dex zvâcneşte şi ridică capul. Treci pe poziție!

Se scutură şi dispare. Harper aşteaptă răbdător ordinele mele, netulburat de blestemele înăbuşite ale Laiei şi de gemetele de durere ale lui Mamie.

— Verifică perimetrul, îi spun. Asigură-te că nu s-a strecurat înapoi niciun sătean.

N-am pregătit ambuscada asta săptămâni în şir ca s-o dea peste cap vreun Plebeu curios.

Laia din Serra îl urmăreşte din priviri pe Harper cum se duce spre uşă, iar eu scot un pumnal şi-mi scurtez unghiile. Hainele negre îi vin fetei strâns şi se mulează pe rotunjimile ei enervante, într-un fel care mă face să fiu conştientă de fiecare os proeminent din corpul meu. I-am luat ranița şi un pumnal uzat pe care l-am recunoscut şocată. Era pumnalul lui Elias. 1-1 dăruise bunicul Quin în toamna când Împlinise şaisprezece ani.

Iar Elias, după toate aparențele, i 1-a dat Laiei.

Ea şuieră acum pe sub căluş şi îşi plimbă privirea de la mine la Mamie. Sfidarea ei îmi aminteşte de Hannah. Mă întreb dacă, în altă viață, Cărturăreasa şi cu mine puteam să fi fost prietene.

— Dacă promiți că nu țipi, îți scot căluşul, îi spun.

Se gândeşte, apoi dă din cap că da.

Imediat ce-i scot căluşul, explodează.

— Ce i-ați făcut?

Se zbate să ajungă la Mamie Rila, care zace acum fară cunoştință, şi scaunul ei tropăie pe loc.

— Are nevoie de doctorii. Ce fel de monstru...

Pocnetul care răsună în colibă când o plesnesc să tacă mă surprinde chiar şi pe mine. La fel şi greața, care aproape mă face să mă îndoi. *Ce naiba?* Mă sprijin de masă şi mă îndrept înainte să vadă Laia.

Ridică imediat capul şi împinge bărbia înainte. îi picură sânge din nas. Ochii aurii ca de pisică i se umplu de uimire, apoi de o doză sănătoasă de frică. *Era şi timpul.*

— Ai grijă cum vorbeşti, răspund eu cu voce egală şi scăzută. Altfel se-ntoarce căluşul.

— Ce vrei de la mine?

— Să-mi ții de urât.

Mijeşte ochii şi observă în cele din urmă cătuşele prinse de scaunul din colț.

— Acționez singură. Fă ce vrei cu mine.

— Eşti plevuşcă.

Reîncep să-mi tai unghiile.

— Eşti cel mult un țânțar. Nu-ți imagina că-mi poți spune mie ce să fac. Singurul motiv pentru care nu te-a zdrobit Imperiul este că nu i-am dat eu voie.

Mint, evident. Laia a atacat şase caravane în două luni, a eliberat în timpul ăsta sute de prizonieri. Doar cerul ştie cât ar mai fi ținut-o tot aşa, dacă nu primeam eu denunțul.

Biletul a sosit acum două săptămâni. N-am recunoscut scrisul de mână şi oricine - sau orice - l-ar fi trimis, a reuşit să scape neobservat de o întreagă garnizoană de Măşti.

ATACURILE. FATA E DE VINĂ.

N-am făcut vâlvă despre atacuri. Şi aşa avem probleme cu triburile, care s-au înfuriat pe legiunile de Războinici desfăşurate în deşert. în vest, Barbarii din Karkaus au cucerit clanurile Sălbaticilor, iar acum hărţuiesc avanposturile noastre de lângă Tiborum. între timp, un vrăjitor Karkaun pe nume Grimarr a unit clanurile şi acum ne atacă prin surprindere în sud, ţintind porturile.

Marcus şi-a asigurat abia de curând loialitatea familiilor Aristocrate. Dacă acestea ar afla că o rebelă din rândul Cărturarilor face prăpăd în provincie, s-ar nelinişti. Iar dacă ar afla că e aceeaşi fată pe care se presupune că a ucis-o Marcus în încercarea a Patra, le-ar mirosi a sânge.

Ultimul lucru pe care mi-1 doresc ar fi încă o lovitură a Aristocraţilor. Mai ales că soarta Liviei este legată de-a lui Marcus.

Imediat ce am primit denunţul, am făcut uşor legătura între Laia şi atacuri. Rapoartele închisorii Kauf se potriveau cu rapoartele despre atacuri. *O fată care acum apare, acum dispare. Un Cărturar sculat din morţi care urmăreşte să se răzbune pe Imperiu.*

Nu era sculată din morţi, dar fată era. Şi avea cel mai talentat complice.

Laia şi cu mine ne uităm una la alta. Laia din Serra e toată pasiune. Sentiment. Tot ce gândeşte i se vede pe chip. Chiar mă întreb dacă ştie ce înseamnă datoria.

— Dacă sunt plevuşcă, atunci de ce... zice ea.

Se vede pe faţa ei când înţelege.

— Nu pe mine mă cauţi. Mă foloseşti drept momeală...

— Iar momeala va fi eficientă. îmi cunosc bine prada, Laia din Serra. Elias va fi aici în mai puţin de-un sfert de oră. Dacă mă înşel...

învârt pumnalul peste vârful degetului, Laia păleşte.

— El a murit, zice ea şi pare să-şi creadă propria minciună. în închisoarea Kauf. Nu vine.

— Ba da, va veni.

O urăsc când spun asta. Căci va veni pentru ea. Mereu vine, la fel cum nu va veni niciodată pentru mine.

Alung gândul - *e semn de slăbiciune, Sfrânciocule* - şi îngenunchez în faţa Laiei, cu pumnalul în mână, pipăind litera K pe care i-a scrijelit-o Comandantul în carne. Cicatricea e veche deja. O poate considera doar un defect al pielii ei luminoase. Dar o face să arate mai puternică. De neînfrânt. O urăsc şi pentru asta.

Dar nu pentru multă vreme. Pentru că n-o pot lăsa pe Laia din Serra să umble liberă. Mai ales când aş putea cumpăra favorurile lui Marcus aducându-i capul - iar asta înseamnă mai multă viaţă pentru sora mea mai mică.

Mă gândesc scurt la Bucătăreasă şi la interesul pe care i-l arăta Laiei. Sclava de odinioară a Comandantului s-ar înfuria să afle că fata a murit. Dar bătrâna a dispărut cu luni în urmă. Poate o fi murit şi ea.

Pesemne că Laia îmi observă gândurile ucigaşe din privire, pentru că se trage înapoi şi faţa i se face cenuşie. Mă apucă iar greaţa. îmi tulbură vederea. Mă reazem de braţul scaunului ei, cu pumnalul îndreptat înainte, lipit de pielea fetei, cu vârful aţintit spre inimă.

— Ajunge, Helene.

Vocea lui e la fel de aspră ca biciul Comandantului. Intră pe uşa din spate, aşa cum bănuiam. *Helene.* Eram sigură că-mi va spune pe nume.

Mă gândesc la tata. *Numai tu stai pavăză în faţa întunericului.* Mă gândesc la Livia, cum îşi acoperă vânătăile de pe gât cu strat după strat de pudră, ca să n-o considere curtenii slabă. E rândul meu.

— Elias Veturius.

în ciuda ambuscadei mele, a reuşit să mă ia prin surprindere, iar asta îmi îngheaţă sângele în vene. Căci în loc

să apară singur, Elias 1-a luat prizonier pe Dex, i-a legat mâinile la spate şi îi ține un cuțit la gât. Fața mascată a lui Dex a împietrit într-o grimasă de furie. *Dex, idiotule!* îi arunc din priviri o dojană mută. Mă întreb dacă a încercat măcar să se împotrivească.

— N-ai decât să-1 omori pe Dex, zic eu. Dacă a fost atât de prost încât să se lase prins, n-o să-i duc dorul.

Lumina torței se reflectă scurt pe fața lui Elias. Se uită la Mamie - la trupul ei frânt, la silueta prăbuşită - şi ochii îi strălucesc de furie. Mi se usucă gâtul văzând cât de profundă e emoția lui, atunci când îşi mută atenția asupra mea. Văd o sută de gânduri scrise în încleştarea fălcilor lui, în umeri, în felul cum ține arma. îi cunosc limbajul - îl vorbesc de când aveam şase ani. *Ține-te tare, Sfrâncioc.*

— Dex ți-e aliat, zice el. Aud că ți-au mai rămas puțini aliați, în aceste zile. Cred că o să-ți lipsească foarte mult. Dă-i drumul Laiei.

îmi amintesc de încercarea a Treia. De cum 1-a omorât pe Demetrius. Pe Leander. Elias s-a schimbat. Are în el ceva întunecat, ceva ce nu exista înainte.

Amândoi avem, bătrâne prieten.

O ridic pe Laia de pe scaun şi o izbesc de perete, punân- du-i cuțitul la gât. De data asta sunt pregătită pentru valul de greață şi strâng din dinți atunci când mă inundă.

— Diferența dintre noi, Veturius, zic eu, este că mie nu-mi pasă dacă-mi mor *aliații.* Aruncă armele. Vei vedea în colț nişte cătuşe. Pune-ți-le. Stai jos. Taci. Dacă te supui, Mamie rămâne în viață şi sunt de acord să nu urmăresc banda de delincvenți cu care ne ataci caravanele şi nici prizonierii pe care i-au eliberat. Dacă refuzi, îi voi vâna şi îi voi ucide chiar eu.

— Eu... te consideram cumsecade, şopteşte Laia. Nu bună, dar...

Se uită la pumnalul meu, apoi la Mamie.

— **Dar nu aşa.**

Pentru că eşti o proastă. **Elias şovăie, iar eu apăs mai tare lama cuțitului.**

în spatele meu se deschide uşa. Harper, cu pumnalele scoase, aduce cu sine un val de frig. Elias nu-l bagă în seamă. Atenția lui e concentrată asupra mea.

— **Dă-i drumul Laiei, zice el. Şi mă supun voinței tale.**

— **Elias, icneşte Laia. Nu - Anticame...**

Sâsâi spre ea şi tace. N-am timp pentru astfel de lucruri. Cu cât ezit mai mult, cu atât e mai probabil să se gândească Elias la o cale de scăpare. Am avut grijă să afle că Laia a intrat în sat; trebuia să mă aştept că-l va captura pe Dex. *Eşti o idioată, Sfrâncioc. L-ai subestimat.*

Laia încearcă să vorbească, dar îi apăs lama pe gât, dân- du-i sângele în mod intenționat. Tremură şi respiră anemic, îmi bubuie inima. Durerea îmi zgândăreşte furia şi partea din mine născută din sângele părinților mei morți urlă şi-şi scoate ghearele.

— **Ştiu cântecul fetei, Veturius, zic eu.**

Dex şi Avitas nu pricep despre ce vorbesc, dar Elias va înțelege.

— **Pot sta aici toată noaptea. Cât de mult e nevoie. O pot face să sufere.**

Şi o pot vindeca. **Nu rostesc asta, dar el înțelege intenția mea malefică.** *Iar pe urmă o să-i fac rău din nou, şi iar s-o vindec. Până când îți ieşi din minți.*

— **Helene...**

Furia lui Elias păleşte, înlocuită de surprindere. Dezamăgire. Dai- n-are dreptul să fie dezamăgit de mine.

— **N-ai să ne omori, adaugă el.**

Vocea nu-i sună foarte sigur. *Pe vremuri, mă cunoşteai,* **mă gândesc eu.** *Dar acum nu mă mai cunoşti. Nici eu nu mă mai cunosc.*

— Există lucruri mai rele decât moartea, zic eu. Vrei să le învățăm împreună?

Se înfurie iar. *Poartă-te cu grijă, Sfrâncioc.* în Elias Veturius, sub orice o fi devenit acum, încă trăieşte Masca, îl pot forța. Dar îl pot forța doar până într-un punct.

— O eliberez pe Mamie.

îi ofer un morcov, înainte să-i arăt bățul.

— în semn de bunăvoință. Avitas o va duce într-un loc unde s-o găsească prietenii tăi tribali.

Abia când Elias se uită la Harper îmi amintesc că el nu ştie că Avitas îi este frate vitreg. Mă gândesc dacă informația ar putea fi folosită împotriva lui Elias, dar hotărăsc să-mi țin gura. Secretul este al lui Harper, nu al meu. îi fac semn din cap, iar aghiotantul meu o scoate pe Mamie din colibă.

— Dă-i drumul şi Laiei, zice Elias. Pe urmă voi face tot ce-mi ceri.

— Ea vine cu noi, zic eu. îți cunosc şmecheriile, Veturius. Nu țin cu mine. Nu poți ieşi câştigător din treaba asta, dacă vrei ca Laia să trăiască. Aruncă armele. Pune-ți cătuşele. Nu-ți mai cer o dată.

Elias îl împinge cât colo pe Dex, tăindu-i în acelaşi timp legăturile, apoi îi trage un pumn care îl doboară în genunchi. Dex nu-l loveşte şi el. *Prostule!*

— Asta-i pentru că mi-ai interogat familia, zice Elias. Să nu crezi că n-am aflat.

— Adu caii, mă răstesc la Dex.

El se ridică în picioare, demn şi cu spatele drept, de parcă n-ar avea armura plină de sânge. După ce iese din colibă, Elias aruncă paloşele.

— îi dai drumul Laiei, zice el. Nu-mi pui cătuşe. Şi stai la distanță de mine, *Sfrâncioc!*

N-ar trebui să mă doară că mi se adresează cu numele funcției mele. La urma urmei, nu mai sunt Helene Aquilla.

Dar ultima oară când l-am văzut, încă eram Helene. Acum câteva minute, când a dat ochii cu mine, mi-a spus pe nume.

Ii dau drumul Laiei, iar ea înghite aerul cu poftă şi îi revine culoarea în obraji. Am mâna udă de un firicel de sânge curs din gâtul ei. Un strop, mai degrabă. Nimic în stare să se compare cu şuvoaiele care au curs din mama, din sora mea şi din tata atunci când au murit.

Doar tu ții piept întunericului.

Rostesc cuvintele în minte. îmi amintesc de ce mă aflu aici. Şi ațât la maximum puțina simțire care mi-a mai rămas.

Laia

— Verifică-l pe Veturius, îi spune Sfrânciocul lui Avitas Harper, când acesta se întoarce fară Mamie. Ai grijă să fie cătuşele prinse bine.

Sfrânciocul mă târăşte spre uşa colibei, cât mai departe cu putință de Elias. Să fim toți trei în aceeaşi încăpere mi se pare straniu şi rău-prevestitor. Dar senzația aceasta păleşte atunci când Sfrânciocul apasă pumnalul mai adânc în pielea mea.

Trebuie să scăpăm de-aici. Aş prefera să nu aştept până văd dacă Sfrânciocul îşi va pune în practică amenințarea şi mă va tortura. Afya şi Darin trebuie să fi înnebunit de îngrijorare.

La uşa din spate apare Dex.

— Caii au dispărut, Sfrâncioc.

Sfrânciocul se uită cu mânie la Elias, care ridică din umeri.

— Doar nu credeai că o să-i las în pace, nu?

— Du-te şi caută alții, îi spune Sfrânciocul lui Dex. Adu şi un furgon-fantomă. Harper, cât de mult poate să-ți ia să te asiguri că lanțurile alea blestemate sunt intacte?

îmi încerc legăturile, dar Sfrânciocul simte şi îmi răsuceşte brațele cu sălbăticie.

Elias stă pe scaun cu picioarele răşchirate şi cu o dezinvoltură antrenată, observându-şi fosta bună prietenă. Pe mine nu mă păcăleşte plictiseala de pe fața lui. Pielea

cafeniu-aurie îi devine tot mai palidă pe clipă ce trece, până când pare bolnav. Anticamera îl trage înapoi - şi îl trage tot mai insistent. Am mai văzut asta şi altă dată. Dacă stă prea multă vreme departe de ea, va suferi.

— Te foloseşti de mine ca să dai în mama, zice el. Ea o să-şi dea seama de toată treaba cu mult timp înainte.

— Nu mă face să mă răzgândesc în legătură cu căluşul, zice Sfrânciocul şi roşeşte sub mască. Harper, du-te cu Dex. Vreau furgonul ăla acum!

— Ce crezi că face Keris Veturia chiar în clipa asta? zice Elias, în timp ce Harper dispare.

— Tu nici măcar nu mai trăieşti în blestematul de Imperiu, zice Sfrânciocul şi mă înşfacă mai strâns. Aşa că taci.

— Nu trebuie să trăiesc în Imperiu ca să ştiu cum gândeşte Comandantul. îi vrei moartea, aşa-i? Ştie şi ea, cu siguranță. Prin urmare, ştie şi că dacă o omori, rişti un război civil cu aliații ei. Aşa că în timp ce tu îți pierzi vremea cu mine aici, ea s-a întors în capitală şi naiba ştie ce pune la cale.

Sfrânciocul se încruntă. A ascultat toată viața sfaturile lui Elias şi l-a sfătuit la rândul ei. *Dacă are dreptate?* Practic, o aud că gândeşte exact aşa. Elias îmi prinde privirea - caută o scăpare, la fel ca mine.

— Caută-l pe bunicul meu, zice Elias. Dacă vrei s-o distrugi pe ea, trebuie să înțelegi cum gândeşte. Quin o cunoaşte pe Keris mai bine decât oricare alt om în viață.

— Quin a plecat din Imperiu, zice Sfrânciocul.

— Dacă bunicul a plecat din imperiu, înseamnă că pisicile pot zbura, zice Elias. Oriunde se află Keris, e şi el pe-aproa- pe, aşteptând-o să facă o greşeală. Nu-i aşa de prost încât să stea la una dintre casele lui. Şi nici nu va fi singur. I-au rămas credincioşi mulți oameni...

— Nu contează, alungă Sfrânciocul sfatul lui Elias. Keris şi creatura aceea pe care o ține în preajma ei...

Mi se strânge stomacul. *Zburătorul. Vorbeşte despre Zburător.*

— ...pun la cale ceva, zice Sfrânciocul. Trebuie s-o distrug înainte să distrugă ea Imperiul. Am petrecut săptămâni în şir căutându-l pe Quin Veturius. Nu am timp s-o fac din nou.

Elias se foieşte în scaun - se pregăteşte să acționeze. Sfrânciocul şi-a mai slăbit strânsoarea asupra mea, iar eu îmi contorsionez mâinile, le îndoi, trag de ele, fac orice ca să scap de legătură fără să mă dau în vileag. Palmele mele lunecoase ung frânghia cu grăsimea lor. Dar nu-i suficient.

— Vrei s-o distrugi pe Keris.

Cătuşele lui Elias scot un clinchet. Ceva îi străluceşte în mâini. Şperacle? Cum a reuşit să le ascundă de Avitas?

— Ține minte că ea va face lucruri pe care tu nu eşti dispusă să le faci. îți va căuta slăbiciunea şi o va exploata. La asta se pricepe cel mai bine.

Când Elias îşi mişcă brațul, Sfrânciocul întoarce capul spre el şi mijeşte ochii. în clipa aceea intră Harper.

— Furgonul este pregătit, Sfrâncioc.

— Ia-o, mă împinge ea spre Avitas. Ține-i un cuțit la gât.

Harper mă trage aproape de el, iar eu reuşesc să scap de apăsarea pumnalului. Dacă aş reuşi să le distrag atenția un moment, lui şi Sfrâncioculuí, cât să poată ataca Elias...

Folosesc un truc pe care mi l-a arătat Elias când călătoream împreună. îl lovesc pe Avitas peste locul moale dintre gambă şi talpă, apoi mă las să cad de sus ca un ciocan.

Avitas înjură, Sfrânciocul se întoarce, Elias țâşneşte din scaun, eliberat de cătuşe. Plonjează după paloşe mai iute decât ai clipi. Un cuțit zboară prin aer pe deasupra capului meu, iar Harper se ghemuieşte, trăgându-mă după el.

Sfrânciocul urlă, dar Elias sare într-acolo şi o răstoarnă cu greutatea lui. O ţintuieşte la pământ, cu un cuţit la gât, dar ceva străluceşte lângă încheietura mâinii ei. Are un pumnal. Cerule, vrea să-l înjunghie!

— Elias! strig eu ca să-l avertizez, dar corpul lui devine ţeapăn.

Din gât îi iese un icnet. îi cade cuţitul din mână şi într-o secundă Sfrânciocul scapă de sub el, cu buzele strâmbate într-un rânjet.

— Laia.

în ochii lui Elias se citeşte furie. Neajutorare. Pe urmă, încăperea se umple de întuneric. Văd o unduire de păr lung şi întunecat, o zvâcnire de piele cafenie. Ochi negri lipsiţi de profunzime îi sfredelesc pe ai mei. Shaeva.

Pe urmă, ea şi Elias dispar. Sub noi, pământul se cutremură, iar vântul de afară creşte şi, preţ de o clipă, urlă ca vaietele spiritelor.

Sfrânciocul sare spre locul unde se afla Elias. Nu găseşte nimic; un moment mai târziu, mă prinde cu braţul de gât şi îmi îndreaptă vârful cuţitului spre inimă. Mă împinge pe un scaun.

— Cine mama iadului era femeia aceea? întreabă în şoaptă.

Uşa se deschide cu putere şi intră Dex, cu paloşul în mână. înainte să apuce să vorbească, Sfrânciocul urlă la el.

— Scormoneşte satul! Veturius a dispărut ca un blestemat de spectru!

— Nu-i în sat, zic eu. L-a luat ea.

— *Cine* l-a luat?

Nu pot vorbi, pumnalul e prea aproape, dar Sfrânciocul nu-mi îngăduie să mişc niciun muşchi.

— Spune-mi!

— Slăbeşte strânsoarea cuţitului, Sfrâncioc, zice Avitas.

Masca cu păr brunet cercetează camera cu grijă, de parcă Elias ar putea reapărea în orice clipă.

— Poate că aşa va vorbi, adaugă el.

Sfrânciocul trage înapoi pumnalul cât un fir de păr. Nu-i tremură mâna, dar are faţa roşie sub Mască.

— Vorbeşte sau mori.

Mi se poticnesc cuvintele, dar încerc să-i explic - cât de vag pot - cine este Shaeva şi ce a devenit Elias. Sfrânciocul nu zice nimic, dar în fiecare trăsătură a corpului i se citeşte incredulitatea.

După ce termin, slăbeşte strânsoarea pumnalului şi se uită în noapte. Mai sunt numai câteva ore până în zori.

— Poţi să-l aduci pe Elias din nou aici? mă întreabă încet.

Clatin din cap, iar ea se lasă în genunchi lângă mine. Faţa i-a devenit liniştită dintr-odată, corpul i s-a destins. Când o privesc în ochi, îi văd distanţi, de parcă gândurile i s-au îndepărtat de mine.

— Dacă împăratul află că trăieşti, va dori să te interogheze el însuşi, zice Sfrânciocul. Dacă nu ţi-ai pierdut minţile, vei fi de acord că-i preferabil să mori. O voi face rapid.

Cerule! Am picioarele libere, dar mâinile legate. Dacă trag destul de tare şi mă zbat, poate reuşesc să-mi eliberez mâna dreaptă...

Avitas bagă paloşul în teacă şi se apleacă asupra mea. Simt pielea lui caldă frecându-se de încheieturile mâinilor mele şi mă aştept să mă lege din nou mai strâns.

Dar nu se întâmplă nimic.

În loc de asta, frânghia cade din jurul mâinilor mele. Harper şopteşte un singur cuvânt, atât de încet, încât mă întreb dacă l-am auzit cu adevărat.

— *Du-te.*

Nu mă pot mişca. întâlnesc privirea Sfrânciocului îndreptată spre mine. *Voi privi moartea în ochi.* Valuri de

durere trec peste trăsăturile de argint ale măştii ei. Pare dintr-odată mai bătrână decât cei douăzeci de ani pe care îi are, şi implacabilă ca tăişul unei săbii perfecte. A fost despuiată cu forţa de orice slăbiciune. A văzut prea mult sânge. Prea multă moarte.

îmi amintesc cum mi-a povestit Elias ce i-a făcut Marcus familiei Sfrâncioculuí. El a aflat de la spiritul lui Hannah Aquilla, care 1-a chinuit luni în şir înainte să treacă dincolo.

Câtă vreme ascultasem ce s-a petrecut, mi se făcuse din ce în ce mai rău. îmi amintisem de altă dimineaţă întunecoasă întâmplată cu mulţi ani înainte. Mă trezisem în ziua aceea tresărind, speriată de strigătele grave, înăbuşite care răsunau în casă. Crezusem că bunicul o fi adus acasă un animal. Vreo făptură suferindă care murea lent, în agonie.

Dar când intrasem în camera principală a casei, o găsisem acolo pe bunica, legănându-se înainte şi înapoi, în timp ce bunicul îi înăbuşea grabnic toate vedetele, să nu audă nimeni cum îşi jelea fiica - pe mama mea. Nu trebuia să afle nimeni. Imperiul dorea să distrugă tot ce însemnase Leoaica, tot ce apărase ea. Asta însemna orice şi pe oricine avusese legătură cu ea.

Ne-am dus toţi la piaţă în ziua aceea să vindem dulceţu- rile făcute de bunica - Bunu, Darin, Buni şi cu mine. Buni n-a mai vărsat nicio lacrimă. N-am mai auzit-o pe urmă decât în miez de noapte, iar jelania ei tăcută îmi rupea sufletul mai mult decât ar fi făcut-o orice urlet.

Sfrâncioculuí i se interzicea şi ei dreptul de a jeli public. Cum s-o fi făcut? Era al doilea cel mai puternic om din Imperiu, iar familia îi fusese condamnată pentru că ea nu reuşise să ducă la îndeplinire ordinele împăratului.

— îmi pare rău, şoptesc eu, când o văd ridicând pumnalul.

îmi eliberez degetele - dar nu ca să opresc lama, ci ca s-o iau de mâna liberă. înțepenește, șocată. Are palma rece și bătătorită. N-a trecut nici măcar o secundă, dar surpriza i-a aprins mânia.

Mânia cea mai crudă se naște din cea mai profundă durere. **Așa obișnuia să spună Bunu.** *Vorbește, Laia.*

— Părinții mei au fost uciși și ei, zic. La fel și sora mea. La Kauf. Eu eram mică și n-am asistat la asta. Nu i-am putut jeli deloc. N-am avut voie. Și nu vorbește nimeni, niciodată despre ei. Dar eu mă gândesc la ei în fiecare zi. îmi pare rău pentru tine și pentru ce-ai pierdut. Rău cu adevărat.

Pentru o clipă, o văd în Sfrâncioc pe fata care m-a vindecat. Fata care ne-a lăsat, pe Elias și pe mine, să evadăm de la Blackcliff. Fata care mi-a spus cum să pătrund în închisoarea Kauf.

înainte ca fata aceea să dispară - știu c-o va face - îmi invoc puterea și mă fac nevăzută, răsturnând scaunul și alergând spre ușă pe lângă Avitas. După doi pași, Sfrânciocul strigă, după trei, pumnalul ei vâjâie prin aer după mine, apoi lovește cu paloșul.

Prea târziu. Până când apucă paloșul să cadă, eu ies deja pe ușă, trec pe lângă Dex, care nu bănuiește nimic, și gonesc cât mă țin picioarele, doar o altă umbră în întunericul nopții.

VI

Elias

Shaeva mă aruncă într-o beznă atât de totală, încât mă întreb dacă nu sunt în unul dintre iaduri. Mă ține strâns, deşi n-o pot vedea. Nu zburăm ca vântul - mi se pare că nu ne mişcăm deloc. Şi totuşi, corpul ei tremură de magie, iar când aceasta se revarsă asupra mea, îmi arde pielea de parcă mi-ar da foc.

îmi recapăt vederea şi descopăr că planez deasupra unui ocean. Cerul e învolburat deasupra mea, acoperit de nori groşi, galben-pământii. O simt pe Shaeva lângă mine, dar nu-mi pot desprinde privirea de la apa de dedesubt, care geme de forme uriaşe, unduite chiar sub suprafața ei. Formele acelea emană rău pur, o rea-voință pe care o simt în locurile cele mai adânci ale sufletului meu. Mă umplu de o groază cum n-am mai simțit în viața mea, nici măcar când eram copil la Blackcliff.

Pe urmă, frica se destramă, înlocuită de greutatea unei priviri străvechi. O voce îmi vorbeşte în minte: *Se apropie noaptea, Elias Veturius. Ai grijă.* **Vocea e atât de slabă, încât trebuie să mă încordez ca să pot auzi fiecare silabă. Dar înainte să o pot înțelege, oceanul dispare, revine întunericul, iar vocea şi imaginile mi se şterg din memorie.**

*****

Când mă trezesc, grinzile din lemn pline de noduri de deasupra şi perna din pene de sub capul meu îmi dezvăluie

instantaneu unde mă aflu. în coliba Shaevei - căminul meu. în foc trosneşte un buştean şi aerul miroase a korma cu mirodenii. Vreme de-o clipă lungă mă odihnesc în pat, adăpostit de pacea pe care o simte cineva doar când se află în siguranţă şi la căldură sub propriul acoperiş.

Laia! **Când îmi amintesc ce s-a întâmplat, mă scol repede; mă doare capul groaznic.** *Pe toate iadurile!*

Trebuie să mă întorc în sat - la Laia. Mă ridic cu greutate în picioare, îmi găsesc paloşele aruncate la întâmplare sub pat şi mă îndrept clătinându-mă spre uşă. Afară, în poiană bate un vânt îngheţat care învârte zăpada adunată şi o ridică în vârtejuri înalte până la brâu. Spiritele se văicăresc şi se strâng ciorchine la vederea mea, iar chinul le devine palpabil.

— Bună, micuţule.

Una dintre umbre alunecă mai aproape de mine, atât de palidă încât abia îi disting chipul.

— Mi-ai văzut drăguţa?

O cunosc. E Scânteioara. Unul dintre primele spirite pe care le-am întâlnit aici. Reuşesc doar să mormăi răguşit.

— Eu... îmi pare rău.

— Elias.

Shaeva apare la marginea poienii, cu un coş de ierburi iernatice pe braţ. Scânteioara, sfioasă ca de obicei, dispare.

— Nu trebuia să te dai jos din pat.

— Ce-am păţit? o întreb eu pe Păzitoarea Sufletelor. Ce s-a întâmplat?

— Ai zăcut o zi întreagă fără cunoştinţă, zice Shaeva, fără să dea atenţie supărării mele. Am venit încoace într-un vârtej. E mai rapid decât zburând ca vântul, dar mai dăunător pentru corpul unui muritor.

— Laia... Mamie...

— Opreşte-te, Elias.

Shaeva se aşază la poalele unei tise, pe rădăcinile ei aflate la vedere, şi respiră adânc. Copacul pare aproape să se curbeze în jurul ei, potrivindu-i-se după corp. Scoate din coş o mână de verdeață şi începe să rupă cu putere frunzele de pe tulpini.

— Aproape ai fost ucis. Nu-ți ajunge?

— Nu trebuia să mă înşfaci aşa.

Nu-mi pot stăpâni furia, iar ea mă priveşte supărată, înfuriindu-se la rândul său.

— M-aş fi descurcat, adaug eu. Trebuie să mă întorc în satul acela.

— Imbecilule! zice ea şi trânteşte coşul de pământ. Sfrânciocul avea un pumnal în mănuşă. Era la un centimetru de organele tale vitale. Mauth a încercat să te tragă înapoi, dar tu n-ai ținut cont de el. Dacă nu veneam eu, acum strigam la spiritul tău.

Se încruntă fioros.

— Te-am lăsat să-ți ajuți prietenii, deşi aveam îndoieli. Iar tu ai abuzat de lucrul ăsta.

— Nu poți aştepta de la mine să stau numai în Anticameră şi să n-am niciun fel de contact cu oamenii, zic eu. Aş înnebuni. Iar Laia - ține la ea, Shaeva. Nu pot pur şi simplu să...

— Of, Elias.

Se ridică şi mă ia de mâini. Deşi am pielea amorțită de frig, căldura ei nu-mi aduce alinare. Oftează, iar apoi spune, cu voce plină de ruşine:

— Crezi că eu n-am iubit niciodată? Am iubit. Cândva. Era frumos. Strălucitor. Dragostea aceea m-a orbit şi m-a făcut să uit de îndatoriri, oricât erau de sacre pentru mine. Lumea a suferit din cauza dragostei mele. Şi încă suferă.

Respiră sacadat, iar vaietele spiritelor cresc în intensitate, parcă reacționând la suferința ei.

— îți înțeleg durerea. O înțeleg cu adevărat. Dar noi, Elias, trebuie să punem datoria înainte de orice altceva: dorință, supărare, singurătate. Dragostea nu-şi are locul aici. Tu ai ales Anticamera, iar Anticamera te-a ales pe tine. Acum trebuie să i te dedici cu totul, trup şi suflet.

Trup şi suflet. **Simt un fior pe spinare, amintindu-mi ceva ce mi-a spus Cain cu mult timp în urmă - că într-o zi aş putea avea şansa să obțin libertatea.** *Adevărata libertate - a trupului şi a sufletului.* **Asta să fi avut în vedere, mă întreb? Mi-a arătat drumul libertății, ştiind că într-o zi ea îmi va fi răpită? A fost ăsta mereu destinul meu?**

— Mai am nevoie de timp. O zi, zic eu.

Dacă e să fiu legat pe vecie de acest loc, măcar am datoria să-mi iau rămas-bun de la Laia şi de la Mamie - deşi habar n-am ce le voi spune.

Shaeva tace.

— îți dau câteva ore, zice ea în cele din urmă. Pe urmă, gata cu distracția. Ai mult de învățat, Elias. Şi nu ştiu cât timp mi-a mai rămas mie să te învăț. Din clipa în care ai jurat să devii Păzitorul Sufletelor, puterea mea a început să scadă.

— Ştiu.

O înghiontesc uşor cu vârful cizmei şi zâmbesc, încercând să risipesc tensiunea dintre noi.

— îmi aminteşti asta de fiecare dată când n-ai chef să speli vasele. *Elias, îmi scad puterile,* **îi imit eu vocea.** *Ai grijă să mături tu scările din față, să aduci lemne de foc şi...*

Ea chicoteşte.

— De parcă te-ai pricepe măcar să mă-mături...

Zâmbetul îi dispare. în jurul gurii îi apar riduri adânci şi închide şi deschide pumnii, de parcă ar încerca disperată să apuce nişte arme pe care nu le are.

— Shaeva? Ce se întâmplă?

Păzitoarea Sufletelor se cutremură, cuprinsă de frică.

— Du-te în colibă, Elias.

— Indiferent ce-o fi, înfruntăm împreu...

îşi înfige degetele în umerii mei.

— Sunt multe lucruri pe care încă nu le ştii, iar dacă dai greş, se sfârşeşte lumea. Ăsta nu-i decât începutul. Nu uita: dormi în cabană. Acolo nu-ți pot face rău. Şi caută triburile, Elias. îmi sunt aliate de multă vreme. întreabă-le despre poveştile morți...

Vocea i se frânge şi se arcuieşte de spate.

— Pe toate iadurile! Shaeva...

— *Luna apune peste arcaş şi peste fecioara războinică!*

Vocea i se schimbă, se multiplică. Peste glasul ei se aştern o voce de copil şi o voce de bătrână, de parcă toate versiunile posibile ale Shaevei ar vorbi deodată.

— *S-a ivit călăul. Trădătorul umblă liber. Păziți-vă! Moartea se apropie, cu flăcări pe urme, şi va da foc acestei lumi. Şi astfel se va îndrepta răul cel mare.*

Ridică mâinile spre cer, spre constelațiile ascunse în spatele norilor de zăpadă.

— Shaeva!

O scutur insistent de umeri. *Du-o înăuntru!* **Căsuța o linişteşte mereu. Este singurul ei refugiu în locul acesta uitat de ceruri. Dar când încerc s-o ridic în brațe, mă aruncă cât colo.**

— Shaeva, nu fi aşa de încăpățânată.

— Ține minte tot ce spun înainte de sfârşit, şopteşte ea. De aceea a venit el. Asta vrea de la mine. Jură.

— Eu... Jur...

Ridică mâinile spre fața mea. Dintr-odată, are degetele reci.

— Vei afla curând prețul jurământului tău, frate. Sper să nu gândeşti prea rău despre mine.

Cade în genunchi, răsturnând coşul cu ierburi. Verdele şi galbenul se împrăştie, culori vii, discordante cu zăpada ca cenuşa. în poiană e liniște. Au tăcut până şi spiritele.

Asta nu poate fi bine. **înjurai căsuței există tot timpul cea mai mare concentrație de spirite. Dar acum ele au dispărut. Până la unul.**

în pădure, spre vest, unde cu câteva momente în urmă umbrele erau doar umbre, se agită ceva. întunericul se mişcă, se răsuceşte de parcă ar agoniza, până când se transformă într-o siluetă înveşmântată în cea mai pură noapte. De sub gluga mantiei mă fixează doi sori micuți.

Nu l-am mai văzut până acum. Am auzit doar descrieri ale lui. Dar îl cunosc. Pe toate iadurile, îl cunosc!

Zburătorul.

VII

Sfrânciocul

Când intrăm în Antium pe sub poarta de fier, pe Dex, pe Avitas şi pe mine ne întâmpină un şir de capete retezate. Străzile sunt mărginite de mormane murdare de zăpadă amestecată cu noroi, iar peste oraş se întinde o pătură groasă de nori încărcați cu şi mai multă zăpadă.

Trec călare pe lângă etalarea macabră de capete, iar Harper face la fel, dar Dex se uită lung la ele, cu mâinile încleştate pe frâu. Tăcerea lui e îngrijorătoare. încă îl bântuie interogatoriile pe care le-a luat tribului Saif.

— Du-te la cazarmă, Dex, zic eu. Până la miezul nopții vreau să am pe birou rapoarte despre toate misiunile în desfăşurare.

îmi atrag atenția două femei care umblă haihui pe lângă un post de pază. Curtezane.

— Pe urmă du-te să te înveseleşti. Scoate-ți raidul din minte.

— Nu frecventez bordeluri, zice Dex încet, văzând că mă uit la femei. Şi chiar dacă aş fi facut-o, nu-i aşa uşor pentru mine, Sfrâncioc. Tu ştii asta.

îi arunc o privire lui Avitas Harper. *Du-te mai încolo.* **Când nu ne mai poate auzi, mă întorc spre Dex.**

— Madam Heera, în Piața Mandias. Casa Uitării. Heera e discretă. Se poartă bine cu femeile ei - şi cu bărbații.

Cum Dex ezită, îmi pierd răbdarea.

— Te laşi ros de vinovăție, iar în sat asta ne-a costat, îi spun. Raidul ăsta avea menirea să ne ofere ceva de folosit

împotriva lui Keris. Am dat greş. Lui Marcus n-o să-i placă. Şi cea care va suferi de pe urma nemulțumirii lui e sora mea. Când mă simt descurajată, continui eu, vizitez casa Heerei. Ajută. Te duci sau nu. Pentru mine nu contează. Dar încetează să mai fii atât de îndurerat şi de nefolositor. N-am răbdare să suport asta.

Dex pleacă, iar Harper îşi îmboldeşte calul mai aproape.

— Frecventezi casa Heerei?

în vocea lui e ceva mai mult decât pură curiozitate.

— Iar citeşti pe buze?

— Numai pe ale tale, Sfrâncioc.

Ochii lui Harper coboară pe gura mea atât de rapid, încât aproape nici nu-mi dau seama.

— Iartă-mi întrebarea, insistă el. Am crezut că există voluntari care să iasă în întâmpinarea... nevoilor tale. Adjunctul fostului Sfrâncioc îi procura uneori curtezane şefului său. Dacă vrei să mă ocup eu...

îmi simt obrajii tot mai fierbinți când mă gândesc la imaginea căreia îi dă glas.

— Taci, Harper, zic. Cât mai poți.

Galopăm spre palat, a cărui strălucire ca de perlă e o minciună neruşinată menită să ascundă tirania dinăuntru. La porțile exterioare e freamăt mare la ora asta - curteni Aristocrați şi Comercianți pisălogi încearcă toți să ajungă în sala tronului şi să câştige favorurile împăratului.

— Un atac asupra ținutului Marinn ar ajunge foarte departe în...

— ...flota este deja pregătită...

— ...Veturia îi va nimici...

îmi înăbuş un oftat față de maşinațiunile necontenite ale Paterilor. Pe tata îl scoteau din sărite uneltirile lor. Când mă văd, tac toți. Mă bucur macabru de neplăcerea lor.

Eu şi Harper trecem repede printre curteni. Bărbaţii cu mantii lungi, căptuşite cu blană, se feresc de noroiul aruncat de copitele calului meu. Femeile, strălucitoare în podoabele lor de ciute, se uită pe furiş. Niciuna nu-mi întâlneşte privirea.

Porci. **Niciunul n-a rostit un cuvânt comemorativ în onoarea membrilor familiei mele executate de Marcus. Nici măcar în particular.**

Mama, tata şi sora mea au murit consideraţi trădători şi nimic nu poate schimba acest lucru. Marcus a vrut să-mi fie ruşine, dar nu-mi este. Tata şi-a dat viaţa încercând să salveze Imperiul, iar într-o zi acest fapt va fi cunoscut. Dar în clipa asta, familia mea parcă n-ar fi existat. Parcă vieţile lor ar fi fost simple halucinaţii.

Singurii oameni care au îndrăznit să-i pomenească pe părinţii mei în faţa mea sunt Livia, o babornită Cărtură- reasă pe care n-am mai văzut-o de multe săptămâni şi o fată Cărturăreasă al cărei cap ar trebui să fie acum într-un sac la cingătoarea mea.

Aud zumzet de voci în sala tronului mult înainte să văd uşile duble. Când intru, soldaţii mă salută toţi, până la unul. Au învăţat deja ce păţesc cei care n-o fac.

Marcus stă ţeapăn pe tron, strângând pumnii pe suporturile pentru braţe fără ca faţa mascată să-i trădeze vreo emoţie. Mantia roşie ca sângele cade grea pe pardoseală şi se reflectă lugubru în armura lui din argint şi aramă. Armele de lângă el sunt ascuţite ca briciul, spre mâhnirea mai bătrânilor Pateri Aristocraţi, care par slabi pe lângă împăratul lor.

Comandantul nu-i aici. Dar livia este, stă pe tronul ei de lângă Marcus, cu chipul impasibil ca o Mască. Urăsc faptul că-i silită să stea acolo, însă mă simt cumva uşurată; măcar e în viaţă. Arată splendid în rochia de culoarea lavandei pe care o poartă, plină de broderii cu fir de aur.

Sora mea are spatele drept şi faţa pudrată ca să ascundă vânătaia de pe obraz. Doamnele ei - verişoarele cu ochi galbeni ale lui Marcus - stau împreună la câţiva paşi mai încolo. Ele sunt Plebee, adunate de sora mea din satele lor într-un gest de bunăvoinţă faţă de Marcus şi de familia lui. Bănuiesc că li se pare insuportabil la curte, la fel ca mie.

Marcus îşi fixează atenţia asupra mea, spre vădita supărare a ambasadorului din Marinn care stă în faţa lui. Când mă apropii, umerii împăratului tresar.

— Nu-i nevoie să mă avertizezi, la naiba, murmură el.

Ambasadorul se încruntă, iar eu îmi dau seama că Marcus nu-i răspunde lui. Vorbeşte cu sine însuşi. Văzându-i nedumerirea, împăratul îi face semn să se apropie.

— Spune-i ramolitului tău de rege că nu-i nevoie să facă temenele, zice Marcus. Imperiul nu-i interesat de un război cu Marinn. Dacă vrea un semn de bunăvoinţă din partea noastră, să-mi trimită o listă cu duşmanii lui. Eu îi voi trimite în dar capetele lor.

Ambasadorul păleşte şi se retrage, iar Marcus îmi face semn să înaintez.

Nu-i acord prea multă atenţie Liviei. Las curtea să creadă că nu suntem apropiate. Sora mea are destule pe cap şi fără ca jumătate din vulturii ăştia să încerce să profite de relaţia ei cu mine.

— împărate.

îngenunchez şi plec capul. Cu toate că sunt deja mai multe luni de când fac asta, nu mi-e mai uşor. Lângă mine, Harper procedează la fel.

— Goliţi camera, mârâie Marcus.

Cum Aristocraţii nu se mişcă suficient de rapid, împăratul aruncă un pumnal spre cel mai apropiat dintre ei.

Străjerii îi conduc afară pe Aristocraţi şi cei mai mulţi nu sunt în stare să iasă suficient de repede. Marcus zâmbeşte

la vederea lor, iar chicotitul lui răguşit contrastează cu spaima care domneşte în încăpere.

Livia se ridică şi îşi adună grațios faldurile rochiei. *Mai repede, surioară,* **zic în sinea mea.** *Pleacă de-aici.* **Dar înainte să coboare de pe tronul ei, Marcus o apucă de încheietura mâinii.**

— Tu rămâi.

O sileşte să se aşeze la loc. Ochii surorii mele întâlnesc o fracțiune de secundă ochii mei. Nu simt frică, doar un avertisment. Avitas se retrage în spate, martor tăcut.

Marcus scoate din armură un sul de pergament şi îl aruncă spre mine. Străluceşte în aer în timp ce zboară către mâna mea şi recunosc litera K şi săbiile încrucişate de sub ea. Sigiliul Comandantului.

— Hai, zise Marcus. Citeşte-l.

Lângă el, Livia se uită atentă, cu corpul încordat, chiar dacă a învățat să nu-şi arate îngrijorarea pe chip.

Stăpâne împărat,

Vrăjitorul Karkaun Grimarr a înteţit atacurile asupra oraşului Navium. Avem nevoie de mai mulți oameni. Paterii din Navium sunt şi ei de acord; sigiliile lor se află la sfârşitul scrisorii. Jumătate de legiune ar trebui să ajungă.

Datoria înainte de toate, până la moarte.

General Keris Veturia

— Are acolo o legiune întreagă, zic eu. Cu cinci mii de oameni ar trebui să poată înăbuşi o revoltă măruntă a Barbarilor.

— Cu toate acestea - Marcus scoate alt pergament din armură, apoi încă unul, şi le aruncă pe amândouă spre mine - Paterii Equitus, Tatius, Argus, Modius, Vissellius - şi

lista continuă - cer toți ajutor. Apropiații lor de-aici, din Antium, nu mă slăbesc o clipă, de când a venit mesajul lui Keris. Au murit trei sute de civili, iar câinii de Barbari au o flotă care se apropie de port. Oricine-ar fi acest Grimarr, încearcă să cucerească blestematul de oraş.

— Sunt sigură că Keris e în stare...

— Keris pune la cale ceva, blestemato!

Urletul lui Marcus răsună în toată sala tronului, iar din doi paşi, fața lui ajunge la câțiva centimetri de a mea. în spate, Harper se încordează, iar Livia se ridică pe jumătate de pe tron. Clatin din cap în cel mai discret mod. *Mă descurc eu cu el, surioară.*

Marcus îşi înfige degetele în țeasta mea.

— Bagă-ți asta în capul tău mare. Dacă te ocupai de ea, aşa cum ți-am ordonat, nu s-ar fi întâmplat una ca asta. *Taci, lua-te-ar naiba!*

Se întoarce, dar Livia n-a scos o vorbă. Privirea lui Marcus rămâne fixată la jumătatea distanței dintre el şi sora mea, iar eu îmi amintesc, tulburată, bănuiala Liviei că Marcus vede stafia fratelui său geamăn, Zak, cel ucis cu luni în urmă, în timpul încercărilor.

Până să-mi dau seama, Marcus se apropie atât de mult, încât masca mea se unduieşte. Ochii lui arată ca şi cum ar fi gata să-i iasă din cap.

— Nu mi-ai cerut s-o asasinez, stăpâne, zic eu şi mă îndepărtez foarte încet. Mi-ai cerut s-o distrug, iar distrugerea cere timp.

— Ți-am cerut - Marcus îşi ține în frâu furia, iar calmul lui subit e mai înfiorător decât mânia - să dai dovadă de competență. Ai avut trei luni. Trebuiau să-i iasă viermi din orbitele ochilor până acum. în loc de asta, e mai puternică decât oricând, în timp ce Imperiul devine tot mai slab. Aşa că spune-mi, Sfrâncioc: ce ai de gând să faci în legătură cu ea?

— Am informații.

încerc să exprim cu vocea şi cu corpul toată convingerea de care sunt în stare. Sunt sigură. O voi doborî.

— Destule cât s-o pot distruge.

— Ce fel de informații?

Nu-i pot spune ce mi-a dezvălui Elias despre Quin. Nu-i destul, şi chiar de-ar fi, Marcus ar vrea să-mi pună mai multe întrebări. Dacă află că i-am avut în mână pe Elias şi pe Laia şi că i-am scăpat, o va rupe în două pe sora mea.

— Pereții au urechi, stăpâne, zic eu. Şi nu toate sunt prietenoase.

Marcus mă studiază. Pe urmă se întoarce, o ridică în picioare pe sora mea şi o împinge în marginea propriului ei tron, răsucindu-i un braț la spate.

Ea se supune ca o femeie care s-a obişnuit repede cu violența şi va face tot ce-i nevoită ca să supraviețuiască. îmi încleştez mâinile pe mânerele armelor, dar Liwy îmi fixează privirea. Spaima din ochii ei - nu pentru ea, ci pentru mine - mă face să-mi țin firea în frâu. *Nu uita: cu cât vei arăta mai multă furie, cu atât o va face el să sufere mai tare.*

Chiar dacă mă silesc să gândesc logic, mă urăsc pentru ceea ce sunt. Mă urăsc că nu tai mâinile acelea care i-au făcut rău Liviei, că nu retez limba aceea care a ocărât-o. Mă urăsc că nu-i pot da o sabie s-o facă chiar ea.

Marcus îşi înclină capul.

— Sora ta cântă atât de bine la lăută, zice el. I-a întreținut pe mulți dintre oaspeții mei, ba chiar i-a fermecat cu frumusețea muzicii ei. Sunt sigur, însă, că i-ar putea întreține şi în alte feluri.

Se apleacă spre urechea Liviei, iar ea se uită în gol, cu gura țeapănă.

— Cânți şi din gură, dragostea mea? Sunt sigur că ai o voce minunată.

încet, intenționat, îi împinge un deget peste cap. Mai mult, mai mult, mai mult... Aşa ceva nu se poate suporta. Fac un pas înainte şi simt o mână care mă ține înțelept de umăr.

— Mai rău faci, îmi murmură Avitas la ureche.

Degetul Liviei trosneşte. Ea icneşte, dar nu scoate alt sunet.

— Ăsta, spune Marcus, este pentru că ai dat greş.

Apucă alt deget al Liviei şi îl trage în spate cu atâta grijă, încât îmi dau seama că se bucură de fiecare secundă. Ea are frunte brobonită de sudoare şi fața albă ca un os.

Când degetul se rupe în cele din urmă, Livia scânceşte şi îşi muşcă buzele.

— Pasărea mea curajoasă, zice Marcus zâmbindu-i, iar mie îmi vine să-i retez gâtul. Ştii că-mi place mai mult când țipi.

Pe urmă se întoarce spre mine, iar zâmbetul i-a dispărut.

— Iar asta este ca să ții minte ce se întâmplă dacă mă dezamăgeşti din nou.

O aruncă pe Livia în tronul ei. Sora mea se loveşte cu capul de piatra aspră. Tremură şi îşi ține o mână la piept, îl priveşte pe Marcus cu ură, până când reuşeşte să se stăpânească şi să-şi reia chipul impasibil.

— Pleci la Navium, Sfrâncioc, zice Marcus. Vei afla ce pune la cale Scorpia de la Blackcliff. O vei distruge bucată cu bucată. Şi o vei face repede. Până la Luna Grânelor vreau să am capul ei în țeapă, şi vreau ca Imperiul să implore să se întâmple asta. Cinci luni. E timp destul chiar şi pentru tine, aşa-i? Mă ții la curent prin intermediul tobelor la fiecare trei zile. Şi - se uită la Livia - dacă nu sunt mulțumit cum progresezi, o să-i rup în continuare oasele surioarei tale, până când n-o să rămână din ea decât margini zimțate.

VIII

Laia

Alerg ore în şir, ferindu-mă de un număr înnebunitor de patrule ale Războinicilor, şi îmi păstrez invizibilitatea până când îmi tremură picioarele de frig şi de epuizare. Mi se învârte capul de îngrijorare pentru Elias, pentru Darin, pentru Afya. Chiar dacă ei sunt în siguranță, ce vom face de-acum înainte, din moment ce Imperiul a aflat de atacuri? Războinicii vor umple zona rurală de soldați. Nu putem continua. Riscul e prea mare.

Nu contează. Tu doar du-te în tabără. Şi nădăjduieşte că Darin a ajuns şi el.

O zi după raid, la miezul nopții, văd în sfârşit stejarul înalt şi golaş care adăposteşte corturile noastre, cu crengile văitându-se în vânt. Se aude nechezat de cai şi sub copac se plimbă o siluetă cunoscută. *Darin!* **Aproape că plâng de uşurare. M-au părăsit puterile şi descopăr că nu pot striga. Mă las pur şi simplu să devin vizibilă.**

Când o fac, îmi trec fulgere negre prin fața ochilor. Văd o cameră întunecoasă, o siluetă încovoiată. O clipă mai târziu, vedenia a dispărut, iar eu mă împleticesc pe câmp. Darin mă observă şi dă fuga să mă prindă într-o îmbrățişare. Afya năvăleşte din cortul rotund de blană în care ne adăpostim fratele meu şi cu mine, iar furia şi uşurarea i se amestecă pe chip.

— Eşti o proastă cum n-am mai pomenit, fetițo!

— Laia, ce s-a întâmplat?

— Ați găsit-o pe Mamie? Prizonierii sunt în siguranță? Elias a reuşit...

Afya ridică o mână.

— Mamie este cu un vraci din tribul Nur, zice Zaldara Oamenii mei îi vor duce prizonierii în ținuturile Tribalilor. Mă gândeam să merg şi eu, dar...

Se uită la Darin şi eu înțeleg. N-a vrut să-l lase singur. Nu ştia dacă mă întorc. Le povestesc repede despre ambuscada Sfrâncioculuişi dispariția lui Elias.

— L-ați văzut pe Elias? *Cerule, fă să fi scăpat cu bine!* A ieşit din Pădure?

Afya se uită peste umăr la peretele înalt de copaci care marchează hotarul vestic al Anticamerei şi se înfloară. Darin doar clatină din cap.

Mă încrunt spre copaci, dorindu-mi să am puterea de a arde prin ei o potecă până la cabana femeii-djinn.

— Hai înăuntru.

Darin mă trage în cort şi îmi pune pe umeri o pătură de lână din aşternutul lui.

— într-una din zilele-astea, ai să mori.

Afya dă deoparte blana care acoperă gaura din vârful cortului şi învârte în tăciunii focşorului nostru de gătit până când fața îi luminează arămie. Lungi minute mai târziu, înfulec tocana de cartofi şi dovleac pe care a făcut-o Darin. E prea fiartă şi are atât de multă boia de ardei iute, încât aproape că mă înec - Darin a fost întotdeauna neajutorat în bucătărie.

— S-a terminat cu atacurile noastre, zice Afya. Dar dacă vreți să luptați în continuare cu Imperiul, veniți cu mine. Alăturați-vă tribului Nur, zice ea, apoi, după ce face o pauză şi se gândeşte, adaugă: permanent.

Eu şi fratele meu schimbăm o privire. Tribalii acceptă membri noi doar prin căsătorie sau prin adopția de copii.

Nu-i puțin lucru să fii invitat să te alături unui trib - cu atât mai puțin când o face Zaldara.

Mă întind s-o iau de mână pe Afya, uimită de generozitatea ei, dar ea se scutură.

— Practic, faceți parte din familie oricum, zice Afya. Iar tu mă cunoşti, fetițo. Vreau şi eu ceva în schimb.

Se întoarce spre fratele meu.

— Au murit mulți oameni ca să te salveze, Darin din Serra. A venit timpul să începi să torni oțel serric. îți fac eu rost de materiale. Cerul mi-e martor că triburile au nevoie de tot ajutorul din lume.

Fratele meu îşi îndoaie mâna, cum face de fiecare dată când îl apucă durerea-fantomă a degetelor lipsă. Păleşte la față şi buzele i se subțiază. S-au trezit demonii dinăuntrul lui.

Vreau cu disperare ca Darin să vorbească, să accepte oferta Afyei. Ar putea fi singura noastră şansa de a continua să luptăm împotriva Imperiului. Dar când mă întorc spre el, văd că pleacă din cort, mormăind ceva despre nevoia de aer.

— Ce noutăți ai de la iscoadele tale? o întreb repede pe Afya, sperând să-i distrag atenția de la fratele meu. Războinicii nu şi-au retras forțele?

— Mai trimit încă o legiune de la trecătoarea Atella în deşertul Tribal, zice Afya. Au arestat sute de oameni din Nur pe baza unor acuzații false: mită, transport de contrabandă şi cine mai ştie ce. Se zvoneşte că au de gând să trimită prizonierii în oraşele din Imperiu, unde să fie vânduți drept sclavi.

— Triburile sunt protejate de tratatul cu împăratul Taius, zic eu. Tratatul rezistă de cinci secole.

— împăratului Marcus nu-i pasă de tratatul acela nici cât de-o ceapă degerată, se încruntă Afya. Şi asta nu-i cel

mai rău. în Sadh, un legionar a omorât-o pe Kehanni din tribul Alli.

Rămân cu gura căscată şi nu-mi pot ascunde şocul. Kehanni simt păstrătoarele poveştilor şi ale istoriei Tribale, iar înaintea lor în ierarhie nu se mai află decât Zaldarii. Să omori o Kehanni înseamnă declarație de război.

— Drept răspuns, tribul Alli a atacat cea mai apropiată garnizoană, zice Afya. Exact asta voia Imperiul. Masca aflată la comandă s-a năpustit asupra lor ca scăpată din iad, iar acum tot tribul Alli ori a murit, ori e la închisoare. Tribul Siyyad şi tribul Fozi au jurat să se răzbune pe Imperiu. Zaldarii lor au ordonat atacarea satelor Imperiului - iar la ultima numărătoare muriseră aproape o sută de Războinici, şi nu numai soldați.

Se uită la mine cu subînțeles. Dacă Tribalii se întorc asupra Războinicilor nevinovați - copii, civili, bătrâni -, atunci Imperiul va reacționa cu putere.

— Ne provoacă, zice Afya şi se uită la cer ca să-şi dea seama cât e ceasul. Ne slăbesc puterile. Avem nevoie de oțelul acela, Laia. Gândeşte-te la oferta mea.

îşi pune pelerina să plece, dar se opreşte la intrarea în cort.

— Dar gândeşte-te repede. Pluteşte ceva ciudat în aer. O simt în oase. Şi nu mă tem numai de Războinici.

Avertismentul Afyei mă chinuie toată noaptea. Puțin înaintea zorilor, las baltă somnul, ies din cort şi mă duc unde stă de pază fratele meu.

Spiritele din Anticameră sunt agitate - le înfurie prezența noastră, fără îndoială. Strigătele lor chinuitoare se unesc cu vuietul vântului dinspre nord şi nasc un cor glacial care-ți face părul măciucă. Strâng pătura mai bine şi mă aşez lângă fratele meu.

Stăm şi ne uităm tăcuți cum vârfurile copacilor din Anticameră se luminează şi se transformă din negre în albastre, pe măsură ce păleşte cerul spre est. După un timp, Darin vorbeşte.

— Vrei să ştii de ce nu voi face armele.

— Nu-i nevoie să-mi spui, dacă nu vrei.

Fratele meu strânge pumnii şi pe urmă îi deschide, un obicei de când eram mici. Degetul inelar şi cel mijlociu de la stânga - mâna dominantă - i-au fost tăiate.

— Materialele se pot obține destul de uşor, zice el.

Văicărelile spiritelor se intensifică, iar el ridică vocea.

— Complicat este confecționatul. Amestecul de metale, căldura flăcării, cum e bătut oțelul, cum se răceşte marginea, în ce fel se lustruieşte lama... îmi amintesc multe din lucrurile astea, dar...

Mijeşte ochii ca şi cum ar încerca să vadă ceva ce nu se vede.

— Am şi uitat foarte mult. în închisoarea Kauf, în celulele morții, au dispărut din nuntea mea săptămâni întregi. Nu-mi mai amintesc chipul tatei, de pildă, sau al Bunei.

Abia reuşesc să-1 aud peste vacarmul spiritelor.

— Dacă prietena ta Izzy a murit degeaba? Dacă familia Afyei a murit degeaba? Dacă Elias ajurat degeaba să fie pentru eternitate Păzitorul Sufletelor? Dacă fac oțel şi se rupe?

Aş vrea să-i spun că asta n-o să se întâmple niciodată. Dar Darin ştie întotdeauna când îl mint. îi iau mâna stângă. E bătătorită. Puternică.

— Există doar o cale să aflăm, Darin, zic eu. Nu vom şti până când...

Mă întrerupe un țipăt teribil de înfiorător din Pădure. Vârfurile copacilor se văluresc, pământul geme. Pete albe se adună printre trunchiurile cele mai apropiate de noi şi țipetele lor se ascut mai tare.

— Ce le-a apucat?

Darin se strâmbă la auzul zgomotului. De obicei reuşim uşor să nu băgăm în seamă spiritele. Dar acum până şi mie îmi vine să-mi acopăr urechile cu palmele.

Şi atunci îmi dau seama că strigătele spiritelor nu sunt fără noimă. Durerea lor ascunde cuvinte. Un cuvânt, mai degrabă.

Laia. Laia. Laia.

Fratele meu îl aude şi el. Apucă paloşul, dar vorbeşte calm, cum facea înainte de Kauf.

— Aminteşte-ți ce-a spus Elias. Nu poți avea încredere în ele. Strigă ca să ne zăpăcească.

— Ascultă-le, şoptesc eu. Ascultă, Darin!

Vina ta, Laia. Spiritele se înghesuie în hotarul nevăzut al Anticamerei, formele lor se amestecă unele cu altele şi formează o ceață groasă, înecăcioasă. *El e aproape.*

— Cine?

Mă duc spre copaci, fară să iau în seamă protestele fratelui meu. N-am intrat niciodată în Pădure fără Elias lângă mine. Nici nu ştiu dacă pot.

— De Elias vorbiți? A pățit ceva?

Se apropie Moartea. Din cauza ta.

Simt că pumnalul devine brusc alunecos în mâna mea.

— Explicați-mi! strig eu.

Picioarele mă duc destul de aproape de şirul de copaci încât să pot vedea cărarea pe care vine Elias când ne întâlnim aici. N-am fost niciodată la cabana lui Elias şi a Shaevei, dar el mi-a spus că se află la capătul acelei poteci, la nu mai mult de o leghe depărtare de liziera pădurii. Ne-am ridicat tabăra aici tocmai datorită potecii - e cel mai rapid mod în care poate ajunge Elias la noi.

— Ceva nu-i în regulă acolo, îi spun lui Darin. S-a întâmplat ceva...

— Sunt doar spirite care se poartă ca spiritele, Laia, zice Darin. Vor să te ademenească şi să te înnebunească.

— Dar pe tine şi pe mine nu ne-au înnebunit niciodată spiritele, aşa-i?

Fratele meu tace, auzind asta. Niciunul dintre noi nu ştie de ce pe noi Anticamera nu ne scoate din minți la fel de rău ca pe alții - ca pe Tribali, sau ca pe Războinici, care au grijă să se țină la mare distanță.

— Ai mai văzut vreodată aşa de multe spirite atât de aproape de hotar, Darin?

Par să se înmulțească în fiecare clipă.

— Imposibil să vrea doar să mă chinuie pe mine. A pățit Elias ceva. Ceva *nu-i în regulă.*

Simt o atracție pe care n-o pot explica, o dorință nestăpânită să intru în Pădurea din Dusk.

Dau fuga la cort şi-mi strâng lucrurile.

— Nu trebuie să vii cu mine.

Darin deja şi-a luat ranița.

— Unde mergi tu, merg şi eu, zice el. Dar Pădurea-i mare. Elias ar putea fi oriunde.

— Nu-i departe. Sunt sigură.

Instinctul acela ciudat trage de mine, de parcă aş avea un cârlig în burtă. Când ajungem la copaci, mă aştept să întâmpinăm rezistență. Dar nu găsim decât spirite atât de înghesuite, încât abia vedem printre ele.

El e aici. Vine. Din cauza ta. Din cauza a ceea ce-ai făcut.

Mă silesc să ignor spiritele şi să urmăresc cărarea îngustă. După o vreme, spiritele se răresc. Când mă uit înapoi, o frică palpabilă le unduieşte rândurile.

Darin şi cu mine ne uităm unul la altul. *De ce s-ar putea teme un spirit?*

Cu fiecare pas, aerul devine tot mai greu de respirat. Nu mă aflu în Anticameră pentru prima oară. Când Darin

şi cu mine am început acum câteva luni să atacam caravanele, Elias ne-a adus din Marinn şi am traversat-o în zbor ca vântul. Pădurea n-a fost niciodată primitoare, dar nici atât de despotică.

Mă cuprinde frica şi mă mişc mai repede. Aici copacii sunt mai mici, iar pe urmă apare o poiană şi acoperişul înclinat, cenuşiu al unei cabane.

Darin mă apucă de braţ, duce degetul la buze şi mă trage la pământ. înaintăm centimetru cu centimetru, cu nesfârşită grijă. în faţa noastră se aude vocea rugătoare a unei femei. Altcineva înjură cu o voce baritonală, pe care o cunosc. Mă simt uşurată dintr-odată. *Elias.*

Dar uşurarea ține puțin. Vocea de femeie tace. Copacii tremură violent şi văd o învolburare de păr negru şi piele cafenie. Shaeva. îşi înfige degetele în umărul meu şi mă ridică în picioare.

— Răspunsul tău se află în Adisa.

Mă strâng şi mă zbat să mă eliberez, dar ea mă ține cu puterea unui djinn.

— La Apicultor. Dar ai grijă, căci el e învăluit în minciuni şi umbră, la fel ca tine. îl găseşti pe riscul tău, copilă, pentru că vei avea mult de pierdut, chiar dacă ne salvezi pe toți.

Corpul ei se îndepărtează smucit, parcă tras de o mână invizibilă înapoi în poiană. îmi bubuie inima. *Cerule, nu...*

— Laia din Serra.

Aş recunoaşte oriunde şuieratul ăsta ca de şarpe. E ca şi cum s-ar trezi marea şi pământul s-ar scutura de el însuşi.

— Mereu apari unde nu eşti dorită.

Darin strigă să mă prevină, dar eu mă îndrept spre poiană cu paşi mari, furia m-a făcut să uit de orice precauție. Elias, îmbrăcat în armură, e țintuit de un copac şi fiecare muşchi al lui pare să se lupte cu nişte legături invizibile.

Se zbate ca un animal în capcană, cu pumnii încleştați, în timp ce corpul i se apleacă spre mijlocul poienii.

Shaeva îngenunchează cu părul negru măturând pământul, cu pielea ca de ceară. Fața ei pare calmă, dar disperarea pe care o emană pare străveche.

Zburătorul, învăluit în întuneric, stă în picioare lângă ea. Lama secerii din mâna lui de umbră străluceşte ca făcută din diamante înmuiate în otravă. O ține cu degete uşoare, dar cu corpul încordat - are de gând s-o folosească.

Din gâtul meu iese un mârâit. Trebuie să fac ceva. Trebuie să-l opresc. Descopăr, însă, că nu mă mai pot mişca. Vraja care îl ține înlănțuit pe Elias a căzut şi asupra lui Darin şi a mea.

— Zburătorule, şopteşte Shaeva. Iartă-mi greşeala. Eram tânără. Eu...

Glasul i se frânge. Zburătorul, tăcut, îşi trece degetele peste fruntea Shaevei ca un tată care dă binecuvântarea.

Pe urmă o înjunghie în inimă.

Corpul Shaevei se zbate o dată, cu brațele în aer, se smuceşte înainte de parcă ar tânji după tăiş şi deschide gura. Mă aştept la un țipăt, la un strigăt. în loc de asta, se revarsă vorbe.

Mai rămâne o bucată, dar aveți grijă la Moartea de la Porți!
Vrăbiile se vor îneca, şi nu va şti nimeni.
Trecutul o să ardă, şi nimeni nu va domoli focul.
Morții se vor scula şi nimeni n-o să poată supraviețui.
Copilul va fi îmbăiat în sânge, dar viu.
Perla va crăpa şi va pătrunde frigul.
Măcelarul se va prăbuşi, şi nu-l va opri nimeni.
Duhul va cădea şi i se va ofili carnea.
De Luna Grânelor, Regele va avea răspunsul.
De Luna Grânelor, cei uitați îşi vor găsi stăpânul.

Bărbia Shaevei cade în piept. Bate din gene ca un fluture din aripi, iar lama înfiptă în pieptul ei face să şiroiască sânge la fel de roşu ca al meu. Fața i se destinde.

Pe urmă, corpul ei izbucneşte în flăcări, un foc orbitor care se preface în cenuşă după numai câteva secunde.

— Nu! strigă Elias, cu dâre umede pe fiecare dintre obraji.

Nu-l înfuria pe Zburător, Elias! **îmi vine să strig.** *Nu-ți cere şi tu moartea.*

Un nor de cenuşă se învârte în jurul Zburătorului - tot ce a mai rămas din Shaeva. El se uită la Elias pentru prima oară, ridică fruntea şi înaintează, ținând în mână secera picurând de sânge.

îmi amintesc vag că Elias mi-a spus ceva aflat de la Păzitoarea Sufletelor: că Steaua îi apără pe cei care au atins-o. Zburătorul nu-l poate omorî pe Elias, dar îi poate face rău şi, martor mi-e cerul, n-o să-mi mai rămână nimeni la care țin!

Mă arunc înainte - şi ricoşez înapoi. Zburătorul nu mă bagă în seamă, se simte liniştit cu puterea lui. *N-ai să-i faci rău lui Elias. N-ai să-i faci.* **întunecimi sălbatice cresc în mine şi îmi preiau corpul sub controlul lor. Le-am mai simțit cândva, cu luni în urmă, atunci când m-am luptat cu Zburătorul lângă închisoarea Kauf. Un strigăt animalic îmi explodează de pe buze. De data asta, când mă smucesc înainte, reuşesc să mă desprind. Darin e la jumătate de pas în urmă, însă Zburătorul face un gest din încheietura mâinii şi fratele meu înlemneşte. Dar vraja djinnului n-are efect asupra mea. Sar între Zburător şi Elias, cu pumnalul în mână.**

— Nu îndrăzni să-l atingi, îi spun.

Ochii ca niște sori ai Zburătorului se aprind şi se uită întâi la mine, apoi la Elias, citind ce e între noi. Mă gândesc

cum m-a trădat. *Monstrule!* Cât de aproape este să-i elibereze pe djinnii? Profeția Shaevei mi-a răspuns adineauri la întrebare: a mai rămas o bucată de Stea. Oare ştie Zburătorul unde s-o găsească? Ce beneficiu i-a adus moartea Shaevei?

în timp ce mă studiază, îmi amintesc iubirea aceea care îl tulbura pe dinăuntru, deopotrivă cu ura. îmi amintesc războiul crâncen purtat de cele două şi pustiirea rămasă în urma lor.

Umărul Zburătorului se unduieşte, ca şi cum ar fi neliniştit. Oare îmi poate citi gândurile? îşi mută atenția în spatele meu, la Elias.

— Elias Veturius.

Djinnul se apleacă peste mine, iar eu mă trag înapoi şi mă lipesc de pieptul lui Elias, prinsă între ei amândoi, între prietenul meu căruia îi bate inima tare şi e disperat de moartea Shaevei, şi Zburător, a cărui mânie ocultă e alimentată de un mileniu de cruzime şi de suferință.

Djinnul nu se oboseşte să se uite la mine înainte de a vorbi.

— A avut gust dulce, băiete, zice el. Ca roua într-o dimineață senină.

în spatele meu, Elias se linişteşte şi respiră regulat. întâlneşte privirea Zburătorului şi fața îi păleşte, şocat de ce vede în ea. Pe urmă urlă, un zgomot care pare să se ridice de-a dreptul din pământ. Sub pielea lui se răsucesc umbre ca nişte lujeri de cerneală. Toți muşchii de pe umeri, de pe piept şi de pe brațe se încordează şi reuşeşte în cele din urmă să se elibereze din legăturile invizibile. Ridică palmele şi pielea lui aruncă o undă de şoc care mă trânteşte pe spate.

Zburătorul se clatină, apoi se îndreaptă.

— Aha, remarcă el. Cățelul muşcă. Cu atât mai bine.

Cu gluga trasă, nu-i pot vedea fața. Dar îi simt în voce că zâmbeşte. Se înalță, în timp ce vânturile năvălesc în poiană.

— Nu-i nicio bucurie să distrugi un duşman slab, adaugă el.

Își întoarce atenția spre est, spre ceva ce nu se vede. Prin aer şuieră şoapte, ca şi cum Zburătorul ar comunica cu cineva. Apoi îl înşfacă vântul şi, la fel ca în pădurea de lângă Kauf, dispare. De data asta, însă, în loc să se lase liniştea după plecarea lui, spiritele care zburau spre hotarele Anticamerei năvălesc în poiană şi roiesc în jurul meu.

Tu, Laia, din cauza ta!

Shaeva a murit...

Elias este condamnat...

Djinnii sunt la un pas de victorie.

Din cauza mea.

Sunt atât de multe. Adevărul cuvintelor lor mă prinde ca o plasă de lanțuri. încerc să mă împotrivesc, dar nu pot, căci spiritele nu mint.

Mai rămâne o bucată. Zburătorul mai are de găsit o singură bucată de Stea şi după aceea își poate elibera semenii. E aproape. Destul de aproape cât să nu mai pot nega. Destul de aproape încât să fie nevoie să acționez.

Spiritele se învârtejesc în jurul meu, atât de furioase încât mă tem că-mi vor sfâşia pielea. Dar Eligís își croieşte drum printre ele şi mă ridică în picioare.

Darin e lângă mine, îmi ia rania de unde a căzut, uitân- du-se cum se retrag spiritele agale în copaci, abia stăpâ- nindu-se.

Chiar înainte de a apuca să spun vreo vorbă, fratele meu dă aprobator din cap. A auzit ce-a spus Shaeva. Ştie ce trebuie să facem.

— Mergem la Adisa, zic eu totuşi. Să-l oprim. Să-i punem capăt.

IX

Elias

întreaga povară a Anticamerei cade pe umerii mei ca un bolovan. Pădurea face parte din mine, îi pot simți hotarele, spiritele, copacii. Ca şi cum o hartă vie a locului mi-ar fl fost imprimată în minte.

în miezul acelei poveri se află absența Shaevei. Mă uit la coşul căzut pe jos din care nu va mai pune niciodată ierburi în korma pe care n-o va mai mânca niciodată în casa în care nu va mai păşi nicicând.

— Elias - spiritele...

Laia se trage mai aproape. Spiritele, de obicei îndoliate, s-au transformat în umbre violente. Am nevoie de magia lui Mauth ca să le fac să tacă. Trebuie să mă unesc cu el, cum voia Shaeva.

Dar când mă agăț cu puterea voinței de Mauth, simt doar o urmă vagă de magie, care apoi dispare.

— Elias?

în ciuda țipetelor spiritelor, Laia mă ia de mână, cu buzele strânse de îngrijorare.

— îmi pare nespus de rău pentru Shaeva. Chiar a...

Dau din cap în semn că da. A murit.

— S-a întâmplat aşa de repede!

Mă alină puțin faptul că şi altcineva este la fel de uluit ca mine.

— Tu eşti... Adică vei fi...

Ea clatină din cap.

— **Sigur că nu eşti bine - cerule, cum ai putea să fii?**

Un geamăt al lui Darin ne distrage atenția unul de la altul. Spiritele fac cerc în jurul lui, sar să se apropie mai tare şi şoptesc cerul ştie ce. *Pe toate iadurile!* **Trebuie să-i scot de aici pe Laia şi pe Darin.**

— **Dacă vreți să mergeți la Adisa, zic eu, drumul cel mai rapid e prin Pădure. Ați pierde luni întregi s-o ocoliți.**

— **Bine, zice Laia, apoi tace şi se încruntă. Dar, Elias...**

Dacă mai vorbim despre Shaeva, cred că o să se rupă ceva înăuntrul meu. A fost aici, acum nu mai este şi nimic nu poate schimba acest lucru. Voi simți mereu permanența morții ei ca pe o trădare. Dar să mă înfurii pe moarte când prietenii mei sunt în pericol ar fi un gest prostesc. Trebuie să merg mai departe. Trebuie să mă asigur că Shaeva n-a murit degeaba.

Laia încă vorbeşte când îl iau pe Darin de mână şi începem să zburăm ca vântul. Tace pe măsură ce Pădurea păleşte în urma noastră. Mă strânge de mână şi ştiu că-mi înțelege tăcerea.

Nu pot călători cu viteza Shaevei, dar ajungem la unul dintre podurile peste râul Dusk după numai un sfert de oră, iar peste o secundă, am şi trecut de el. Cotesc spre nord-est, iar în timp ce înaintăm printre copaci, Laia se uită la mine pe sub şuvița de păr care i-a căzut în ochi. Vreau să vorbesc cu ea. Vreau să-i spun: *Dă-l naibii pe Zburător. Nu-mi pasă ce-a zis el. Nu-mi pasă decât ca tu să fii bine.*

— **Ajungem curând, încep eu, înainte să vorbească altă voce, un cor duşmănos pe care îl recunosc instantaneu.**

Vei da greş, uzurpatorule.

Djinni. Dar crângul lor e la mulți kilometri distanță. Cum reuşesc să-şi trimită vocile atât de departe?

Gunoiule. Lumea ta se va prăbuşi. Regele nostru te-a înfrânt deja. Ăsta nu-i decât începutul.

— Lăsați-mă în pace! mârâi eu.

Mă gândesc la şoaptele pe care le-am auzit chiar înainte să dispară Zburătorul. Le dădea ordine acestor monştri odioşi, fără îndoială. Djinnii râd.

Semenii noştri sunt puternici, muritorule. Nu poți înlocui un djinn. Nu poți spera că vei reuşi să fii Păzitorul Sufletelor.

Nu-i bag în seamă, sper să tacă naibii. Oare la fel îi făceau şi Shaevei? îi urlau tot timpul în cap, iar ea nu mi-a spus niciodată?

Mă doare în piept când mă gândesc la Păzitoarea Sufletelor - şi la atât de mulți alții. Tristas. Demetrius. Leander. Sfrânciocul. Bunicul. Oare toți cei care se apropie de mine sunt condamnați să sufere?

Darin tremură şi strânge din dinți, împotrivindu-se asaltului spiritelor. Pielea Laiei e cenuşie, dar merge mai departe fără să văicărească niciun pic.

în cele din urmă, ei vor păli. Tu vei îndura. Dragostea nu poate trăi aici.

Mâna Laiei e rece şi mică în mâna mea. îi simt pulsul sub degete, o subtilă evocare a faptului că este muritoare. Chiar dacă supraviețuieşte şi ajunge bătrână, anii ei nici nu se compară cu viața unui Păzitor al Sufletelor. Ea va muri şi eu voi dăinui, devenind tot mai puțin uman pe măsură ce trece timpul.

— Acolo.

Laia arată înainte. Copacii se răresc şi zăresc printre ei căsuța unde, cu luni în urmă, s-a refăcut Darin după rănile suferite la Kauf.

Ajungem la liziera pădurii şi le dau drumul fraților. Darin mă prinde şi mă trage într-o îmbrățişare dură.

— Nu ştiu cum să-ți mulțumesc, începe el, dar eu îl opresc.

— Rămâneți în viață, zic. Asta o să-mi fie mulțumirea. Am destule probleme aici şi fără să se ivească spiritele voastre.

Darin îmi zâmbeşte scurt, apoi îi aruncă o privire surorii lui şi se îndreaptă precaut spre căsuță.

Laia îşi frământă mâinile, fară să mă privească. Părul i s-a desprins din coadă ca întotdeauna şi se revarsă în bucle mari, ciufulite. Mă întind după una, fără să mă pot abține.

— Eu... am ceva pentru tine.

Scormonesc într-un buzunar şi scot o bucată de lemn. E nefinisată, cioplită grosolan.

— îți căutai uneori brățara cea veche.

Dintr-odată, mă simt caraghios. De ce să-i dau aşa o urâțenie? Pare făcută de un copil de şase ani.

— Nu-i terminată. Dar... m-am gândit...

— E perfectă.

Degetele ei le ating pe ale mele, când o ia. Atingerea aceea... *Pe toate iadurile!* îmi potolesc respirația şi înăbuş dorința care îmi bubuie în vene. Ea îşi pune brățara şi, când o văd în poziția aceea familiară - cu o mână odihnindu-se pe încheietura celeilalte - simt că totul e bine.

— Mulțumesc.

— Ai grijă, în Adisa.

Revin la lucruri practice. Sunt mai uşor de rostit decât faptul că simt cum mi se smulge inima din piept şi e aruncată în foc.

— Cei din Marinn îți vor recunoaşte chipul, iar dacă ştiu ce poate face Darin...

Văd că zâmbeşte şi îmi dau seama că îi spun, ca prostul, lucruri pe care ea deja le ştie.

— Credeam că o să avem mai mult timp, îmi spune. Credeam că vom găsi o soluție să pleci de acolo. Că Shaeva te va dezlega de jurământ, sau...

Arată exact cum mă simt eu: distrusă. Trebuie s-o las să plece. *Înfruntă-l pe Zburător,* **ar trebui să-i spun.** *Invin- ge-l. Găseşte bucuria. Aminteşte-ţi de mine.* **De ce s-ar mai întoarce aici? Viitorul ei este în lumea viilor.**

Spune toate astea, Elias, **strigă la mine logica.** *Fă lucrurile mai uşoare pentru amândoi. Nu te purta jalnic.*

— Laia, ar trebui...

— Nu vreau să te las să pleci. Nu încă.

Mă mângâie cu mâna uşoară pe obraz, iar degetele îi zăbovesc pe buze. Mă doreşte - o văd, o simt - iar asta face dorința mea încă şi mai disperată.

— Nu atât de curând, adaugă ea.

— Nici eu nu vreau.

O iau în brațe, bucurându-mă de căldura trupului ei lipit de al meu, de curbura şoldului ei sub palma mea. îşi bagă capul sub bărbia mea şi îi inspir mirosul.

Mauth mă smuceşte, brusc şi dur. împotriva voinței mele, mă trag înapoi spre pădure.

Nu. *Nu.* **Blestemate fie spiritele! Blestemat fie Mauth! Blestemată fie Anticamera!**

O iau de mână şi o trag spre mine, iar ea, ca şi cum asta aştepta, închide ochii şi se ridică pe vârfuri. Degetele i se încâlcesc în părul meu, trăgându-mă şi mai tare lângă ea. Are buzele moi şi pline, iar când îşi lipeşte de mine toate rotunjimile, aproape că mi se taie picioarele. N-o aud decât pe Laia, n-o văd decât pe Laia, n-o simt decât pe Laia.

Mintea mi-o ia înainte şi o întinde pe jos în Pădure, petrecând ore în şir ca să-i exploreze fiecare centimetru din corp. Văd pentru o clipă ce-aş fi putut avea: pe Laia, cu cărțile şi pacienții ei, iar eu - la o şcoală unde se învață mai multe decât moarte şi datorie. Un micuț cu ochi aurii şi piele lucioasă, cafenie. Fire albe în părul Laiei, într-o

bună zi, şi felul în care ochii ei se vor potoli, vor deveni mai profunzi şi mai înțelepți.

— Eşti crud, Elias, şopteşte ea lângă gura mea. Să-i dai unei fete orice îşi doreşte doar ca pe urmă să-i iei totul înapoi.

— Ăsta nu-i sfârşitul pentru noi, Laia din Serra.

Nu pot să renunț la ce-am putea avea. Nu-mi pasă ce blestemat de jurământ am făcut.

— Mă auzi? Ăsta nu-i sfârşitul pentru noi.

— N-ai fost niciodată un mincinos, zice ea şi îşi şterge cu palmele umezeala din ochi. Nu începe acum.

Se îndepărtează cu spatele drept, iar când ajunge la căsuță, Darin, care aştepta afară, se ridică în picioare. Ea trece repede mai departe, iar el o urmează.

O privesc până când devine doar o umbră la orizont. *Intoarce-te,* îi spun în gând. *Numai o dată. Intoarce-te.*

N-o face. Probabil că aşa e cel mai bine.

Sfrânciocul

Petrec restul zilei în cazarma Gărzii Negre, răsfoind rapoartele iscoadelor. Majoritatea sunt banale: transferul unui prizonier care ar putea garanta loialitatea unei case de Comercianți; o anchetă despre moartea a doi Pateri Aristocrați.

Acord mai multă atenție rapoartelor venite din Tiborum. Odată cu apropierea primăverii, clanurile Karkaune sunt aşteptate să dea năvală din munți, să atace şi să jefuiască.

Dar spionii mei spun că cei din Karkaus stau cuminți. Probabil că acel Grimarr, conducătorul lor, a angajat prea multe forțe în atacarea Naviumului. Poate că Tiborum are un noroc ieşit din comun.

Sau poate că ticăloşii aceia cu fețele albastre pun ceva la cale.

Cer rapoartele tuturor garnizoanelor din nord. Când bate miezul nopții, am ostenit, iar biroul s-a golit abia pe jumătate. Mă opresc totuşi - renunțând să mănânc, în ciuda chiorăiturilor din burtă -, apoi îmi iau cizmele şi mantia. Nu voi putea dormi. Nu câtă vreme îmi răsună în minte trosnetul oaselor Liviei. Nu câtă vreme mă întreb ce ambuscadă îmi va întinde Comandantul în Navium.

Pe holul de lângă camera mea e întuneric şi linişte. Cei mai mulți dintre soldații Gărzii Negre ar trebui să doarmă, dar mereu rămân de pază măcar şase oameni. Nu vreau să mă urmărească nimeni - bănuiesc că are Comandantul

spioni chiar şi printre oamenii mei. Mă îndrept spre sala armelor, de unde un pasaj secret duce în inima oraşului.

— Sfrâncioc.

Şoapta e uşoară, dar tresar, totuşi, şi înjur la vederea ochilor verzi care strălucesc ca ai unei pisici în capătul celălalt al holului.

— Avitas. De ce pândeşti aici?

— Nu pleca prin tunelul din armurărie. Pater Sisellius are un om care păzeşte acel traseu. Voiam să mă ocup eu de el, dar în seara asta n-am avut timp.

— Mă spionezi?

— Eşti previzibilă, Sfrâncioc. De fiecare dată când Mar- cus îi face rău surorii tale, pleci la plimbare. Căpitanul Dex mi-a amintit că e împotriva regulamentului ca Sfrânciocul să fie neînsoțit, aşa că iată-mă.

Ştiu că Harper nu face decât să-şi îndeplinească îndatoririle. Am fost iresponsabilă, am umblat noaptea prin oraş fără niciun fel de pază. Dar tot mă irită treaba asta. Harper trece senin cu vederea nemulțumirea mea şi face semn din cap spre magazia cu rufarie. Pesemne că există şi acolo un pasaj.

După ce intrăm în spațiul îngust, armura mea se loveşte de pereți iar eu mă strâmb, sperând că nu ne-aude nimeni. Doar cerul ştie ce-ar spune lumea dacă ne-ar găsi lipiți unul de altul pe întuneric, într-o debara.

îmi ia foc fața când mă gândesc la asta. Noroc că am masca.

— Unde naiba e intrarea aia?

— E chiar...

Se întinde pe lângă mine şi cotrobăie printre uniforme. Mă las pe spate şi-i zăresc un petec triunghiular de piele netedă şi cafenie de pe gât. Mirosul lui e vag, abia simțit,

dar cald, aromă de scorțișoară şi lemn de cedru. Inspir adânc, trăgând între timp cu ochiul la Avitas.

Descopăr că se uită la mine cu sprâncenele ridicate.

— Miroşi... deloc neplăcut, zic eu protocolar. Am remarcat pur şi simplu.

— Desigur, Sfrâncioc.

Buzele lui se strâmbă puțin. Să fie acela un blestemat de *zâmbet?*

— Mergem odată?

Parcă simțindu-mi iritarea, Harper împinge o bucată din peretele din spatele meu şi trecem repede prin deschizătură. Nu mai vorbim, doar ne vedem de drum prin pasajul secret care ne scoate din cazarma Gărzii Negre în noaptea friguroasă de primăvară.

Când ieşim la suprafață, Harper rămâne în spate, iar eu uit curând că e prin preajmă. Cu gluga trasă pe ochi, trec ca un duh prin zona săracă din Antium, printre sectoarele înghesuite ale Cărturarilor, pe lângă hanuri şi taverne pline de zarvă, cazărmi şi cartiere pline de Plebei. Străjerii de la poarta de sus a oraşului nu mă văd când intru de la periferie - un truc pe care îl folosesc ca să mă mențin în formă.

îmi dau seama că în timp ce merg, mă joc cu inelul tatei, inelul Casei Aquilla. Uneori, când mă uit la el, îl văd încă scăldat în sânge, sângele care m-a stropit pe față şi pe armură când Marcus i-a tăiat tatei gâtul.

Nu te gândi la asta. Continui să învârt inelul, încercând să las prezența lui să mă aline. *Dă-mi înțelepciunea tuturor celor din familia Aquilla,* îmi spun în gând. *Ajută-mă să-mi învinge duşmanul.*

Ajung curând la destinație, un parc plin de copaci lângă Sala Arhivelor. Mă aşteptam ca la ora asta să nu fie lumină la Arhive, dar sunt aprinse peste zece lămpi, iar arhivarii muncesc din greu. Clădirea lungă, cu coloane, e spectaculoasă

prin mărime şi simplitate, dar pe mine mă liniştește ce are înăuntru: documente privitoare la linii genealogice, naşteri, morți, execuții, tratate, acorduri comerciale şi legi.

Dacă împăratul este inima Imperiului, iar oamenii sunt sângele lui, atunci Sala Arhivelor reprezintă memoria. Indiferent cât de deznădăjduită m-aş simți, când vin aici, îmi amintesc tot ce au construit Războinicii în cei cinci sute de ani de când a fost fondat Imperiul.

— Toate imperiile se prăbuşesc, Sfrâncioc.

Din întuneric iese Cain, iar eu duc mâna la paloş. M-am gândit de multe ori ce-aş face dacă l-aş vedea din nou pe Profet. Mă văd de fiecare dată rămânând calmă. Tăcută. Ținându-mă la distanță de el. Fără să-i dezvălui nimic din mintea mea.

Dar intențiile mele se spulberă imediat ce-i văd fața blestemată. Mă uluieşte patima cu care vreau să-i rup gâtul fragil. Nu ştiam că pot avea în mine atâta ură. Mi se umplu urechile de rugămințile lui Hannah - *Helly, îmi pare rău* - şi de cuvintele calme ale mamei când îngenunchea să-şi primească moartea: *Putere, fata mea.* Inelul tatei îmi crestează palma.

Trag paloşul, dar brațul îmi înlemneşte - şi cade, silit de Profet să stea pe lângă trup. Lipsa de control e enervantă şi tulburătoare.

— Câtă mânie, murmură Cain.

— Mi-ai distrus viața. îi puteai salva. Eşti... eşti *un monstru.*

— Dar tu, Sfrânciocule? Tu nu eşti un monstru?

Cain are gluga trasă peste ochi, dar tot îi pot zări licărul curios al privirii.

— Tu eşti altfel, mă răstesc eu. Eşti la fel ca ei. Eşti aidoma Comandantului, sau a lui Marcus, sau a Zburătorului...

— Ei, dar Zburătorul nu-i un monstru, copilă, chiar dacă face, poate, lucruri monstruoase. El e rupt în două de

suferință şi prins, din acest motiv, într-o luptă legitimă de a îndrepta o greşeală cumplită. La fel ca tine. Cred că sunteți mai asemănători decât credeți. Ai putea învăța multe de la Zburător, dacă ar binevoi să te învețe.

— Nu vreau să am absolut nimic de-a face cu niciunul dintre voi, şuier eu. Chiar sunteți nişte monştri, oricât ai vrea...

— Iar tu eşti un model de perfecțiune? întreabă Cain înclinând capul, în aparență sincer curios. Trăieşti, respiri, mănânci şi dormi pe spinarea celor mai puțin norocoşi, întreaga ta existență se bazează pe oprimarea celor pe care îi consideri mai neînsemnați. De ce tocmai tu, Sfrâncioc? De ce te-a considerat pe tine soarta mai potrivită să fii asupritorul şi nu asupritul? Care-i sensul vieții tale?

— Imperiul.

Nu trebuia să-i răspund. Nu trebuia să-i dau atenție. Dar respectul de-o viață nu dispare cât ai clipi.

— Imperiul este sensul vieții mele.

— Poate, ridică din umeri Cain, într-un gest bizar de omenesc. De fapt, n-am venit să port dispute filozofice cu tine. Am venit cu un mesaj.

Scoate din robă un plic. Când văd sigiliul - o pasăre planând cu aripile desfăcute deasupra unui oraş strălucitor - i-l smulg imediat din mână. *Livia.*

îl deschid, rămânând atentă la Profet.

Vino la mine, soră. Am nevoie de tine.
Mereu a ta,
Livia

— Când a trimis-o?

Verific repede scrisoarea.

— Şi de ce a trimis-o prin tine? Ar fi putut să...

— M-a rugat, iar eu am acceptat. Oricine altcineva putea fi urmărit. Şi asta nu ar fi corespuns intereselor mele. Sau ale ei.

Cain atinge cu blândețe fruntea măştii mele.

— Rămas-bun, Sfrâncioc. Te voi mai vedea încă o dată, înainte de sfârşitul tău.

Păşeşte în spate şi dispare, iar din întuneric se iveşte Harper, cu maxilarul încleştat. Se pare că şi lui îi plac Profeții la fel de mult ca mie.

— Să ştii că-i poți împiedica să-ți intre în minte, zice el. La fel şi pe Zburător. îți arăt eu cum, dacă vrei.

— Bine, zic, deja îndreptându-mă spre palat. îmi arăți în drum spre Navium.

Curând ajungem la balconul apartamentului Liviei, fară a zări vreun soldat. Avitas rămâne jos, iar când se mişcă aerul, îmi amintesc să-l strig pe Faris, căpitanul gărzii personale a lui Liwy. Nu sunt singură.

— Pace, Sfrâncioc.

Faris Candelan iese de sub arcada uşii care duce în apartamentul lui Liwy, cu mâinile ridicate şi părul scurt, blond, în neorânduială.

— Te aşteaptă.

— Trebuia să-i fi spus că-i o prostie să mă cheme.

— Nu-i spun eu împărătesei ce să facă, zice Faris. Eu doar încerc să am grijă să nu-i facă nimeni rău când face ce vrea ea.

Ceva din felul cum spune asta îmi ridică părul de pe ceafă, iar din doi paşi sunt cu pumnalul lipit de gâtul lui.

— Ai grijă cu ea, Faris, zic eu. Tu flirtezi tot timpul, dar dacă bănuieşte Marcus că Liwy îi este necredincioasă, o va ucide, iar Paterii Aristocrați vor crede că avea din plin dreptul s-o facă.

— Nu-ți face griji în ce mă priveşte, zice Faris. Pe mine mă aşteaptă o adorabilă fată de Comerciant în Cartierul Țesătorilor. Are cele mai spectaculoase şolduri pe care le-am văzut vreodată. Aş fi fost deja acolo - mă ţintuieşte cu privirea până când îi dau drumul -, dar trebuia să rămână cineva şi de serviciu.

— Trebuia să fiți doi, zic eu. Cine-i cu tine?

Din umbra de lângă uşă apare cineva: un nas rupt de trei ori, piele cafenie foarte închisă la culoare.

— Rallius. Pe toate iadurile, tu eşti?

Silvio Rallius salută înainte să-mi arunce zâmbetul acela care înmuia genunchii adolescentelor la toate petrecerile Aristocraților din Serra - inclusiv genunchii mei, până mi-a venit mintea la cap. Elias şi cu mine îl veneram, deşi nu-i decât cu doi ani mai mare. Era unul dintre puținii cădeți din clasele mari care nu se purta ca un monstru cu elevii mai mici.

— Sfrâncioc, mă salută el. Paloşul meu e în slujba ta.

— Vorbe la fel de frumoase ca zâmbetul tău.

Nu-i zâmbesc la rândul meu, iar el îşi dă seama că are de-a face cu Sfrânciocul, nu cu un cadet tânăr de la Blackcliff.

— Ai grijă să fie adevărate. Apăr-o, altfel plăteşti cu viața.

Trec pe lângă amândoi şi intru în dormitorul lui Liwy. Cât mi se obişnuiesc ochii, aud scârțâind podeaua de lemn lângă o tapiserie. Foşnesc haine, iar eu încep să disting contururile camerei. Patul Liviei e gol; pe noptieră, o cană cu ceai - ierburi sălbatice, după miros - zace neatinsă.

Livia scoate capul de după tapiserie şi vine spre mine. Abia o pot distinge, ceea ce înseamnă că nici vreun posibil spion dintre pereți n-o poate vedea.

— Trebuia să-ți fi băut ceaiul, zic eu, atentă la mâna ei rănită. Cred că te doare.

Hainele foşnesc şi se aude un pocnet discret. Simt miros de aer stătut şi de piatră udă. înaintea noastră se deschide un hol. Intrăm, ea închide uşa şi, în sfârşit, vorbeşte.

— O împărătească care îndură curajos durerea este o împărătească care câştigă respect, zice ea. Cameristele mele au împrăştiat zvonul că nu m-am atins de ceai. Că am suportat durerea fără frică. Dar, pe toate iadurile, mă doare rău.

în clipa în care spune asta, simt o dorință bine cunoscută: nevoia de a o vindeca, de a-i cânta ca să se facă bine.

— Eu pot... Te pot ajuta, zic, dar cum să-i explic, oare? Eu...

— N-avem timp, surioară, şopteşte ea. Vino. Pasajul ăsta leagă camera mea de-a lui. L-am mai folosit. Dar nu face zgomot. Să nu ne prindă.

Ne strecurăm pe hol spre o mică dungă de lumină. La jumătatea drumului începe să se audă un murmur. Lumina vine printr-un fel de vizor, destul de mare încât să lase sunetul să treacă, dar prea mic să poți vedea prea bine dincolo. îl zăresc pe Marcus, fără armură, plimbându-se încoace şi-ncolo prin camera lui enormă.

— încetează să mai faci asta când sunt în sala tronului, zice el şi îşi îngroapă degetele în păr. Vrei să fi murit tu numai ca eu să fiu detronat pe motiv că sunt nebun?

Linişte. Apoi:

— N-o s-o mai ating, la naiba! Nu-s eu de vină că soră-sa e aşa dornică de sex...

Mai că mă înec, dar Livia mă strânge de braț.

— Am motivele mele, şopteşte ea.

— Voi face ce trebuie să fac ca să păstrez imperiul, mârâie Marcus, şi pentru prima oară văd... ceva.

O umbră palidă, ca un chip reflectat de o oglindă de sub apă. Dispare peste o clipă, iar eu nu mă mai gândesc la ea. O fi fost, pesemne, vreo iluzie produsă de lumină.

— Dacă asta înseamnă să-i mai rup câteva degete ca să-l pot ține sub control pe prețiosul tău Sfrâncioc, așa voi face. Eu voiam să-i rup brațul cu totul...

— Frate, îi şoptesc eu Liviei, vorbeşte singur. îşi pierde mințile.

— El *crede* că ceea ce vede e real, zice Livia clătinând din cap. Poate că este. Nu contează. Nu poate rămâne pe tron. în cel mai bun caz, primeşte ordine de la o stafie. în cel mai rău, are halucinații.

— Suntem nevoite să-l susținem, zic eu. Profeții l-au numit împărat. Dacă e detronat sau omorât, riscăm un război civil. Sau să dea năvală Comandantul şi să se auto- proclame împărătească.

— Chiar trebuie?

Livia îmi ia mâna şi o pune pe burta ei. Nu vorbeşte. Nu-i nevoie.

— Ah. Tu... De asta tu şi cu el...

Blackcliff m-a pregătit pentru multe, dar nu şi pentru faptul că sora mea e însărcinată cu bărbatul care i-a decapitat pe părinții şi pe sora mea.

— Asta-i soluția noastră, Sfrâncioc.

— Moştenitorul lui, şoptesc.

— O regență.

Pe toate iadurile! Dacă Marcus dispare după ce i se naşte copilul, Livia şi Casa Aquilla vor conduce Imperiul până când copilul ajunge la vârsta potrivită. L-am putea învăța pe băiat să devină un om de stat adevărat şi drept. Casele Aristocrate l-ar accepta pentru că moştenitorul ar fi din- tr-o familie aleasă. Plebeii l-ar accepta pentru că e fiul lui Marcus, deci îi reprezintă şi pe ei. Dar...

— De unde ştii că e băiat?

^

întoarce privirea spre mine - ochii mei, ai mamei -, iar eu n-am văzut în viața mea pe nimeni atât de sigur de ceva.

— E băiat, Sfrâncioc, zice ea. Ai încredere în mine. Se mişcă deja. Dacă totul merge bine, de Luna Grânelor va fi aici.

Mă înfior. Iar Luna Grânelor.

— Când va afla, Comandantul va veni să-ți facă de petrecanie. Trebuie să...

— Omoar-o, îmi ia Livia vorbele din gură. înainte să afle.

O întreb dacă Marcus ştie de sarcină, iar ea clatină din cap.

— Abia azi am fost sigură. Şi am vrut să-ți spun ție prima.

— Spune-i, Liwy, zic eu, uitând de rang. Vrea un moştenitor. Poate că n-o să mai... Arăt spre mâna ei. Dar spune-i numai lui. Ascunde sarcina cât mai bine...

îmi duce un deget la buze. Marcus s-a oprit din bombănit.

— Pleacă, Sfrâncioc, şoptește Livia.

Mama! Tata! Hannah! Simt că nu mai pot respira. N-o va omorî şi pe Liwy. O să mor eu înainte să permit aşa ceva.

— O să mă lupt cu el...

Livia îşi înfige degetele în umărul meu. Durerea mă face să-mi concentrez gândurile.

— O să te lupți cu el, zice sora mea şi mă împinge spre dormitorul ei. Şi va muri, pentru că nu poate ține piept furiei tale. Iar în graba de a-l înlocui, duşmanii noştri ne vor omorî pe amândouă, ca să le fie mai uşor. *Trebuie* să trăim. Pentru el, zice ea şi îşi atinge burta. Pentru tata, mama şi Hannah. Pentru Imperiu. Pleacă.

Mă împinge pe uşă, chiar când lumina inundă holul. Eu traversez camera ei în goană, trec pe lângă Faris şi Rallius, cobor de pe balcon pe frânghia legată special şi îmi blestem zilele la auzul strigătelor lui Marcus, al primei lovituri pe care o dă şi la trosnetul altui os de-al surorii mele.

Partea a II-

Infernul

XI

Laia

Patru săptămâni mai târziu

Darin şi cu mine ne facem loc prin marea de refugiaţi Cărturari pe drumul desfundat de pământ care duce spre Adisa, încă două trupuri obosite şi feţe murdare printre sutele de oameni dornici să găsească adăpost în strălucitoarea capitală a ţinutului Marinn.

Liniştea atârnă ca ceaţa peste refugiaţi, iar ei se târăsc înainte. Mulţi dintre aceşti Cărturari au fost respinşi de alte oraşe din Marinn. Toţi şi-au văzut căminele pierdute, familiile şi prietenii torturaţi sau ucişi, violaţi sau încarceraţi.

Războinicii îşi folosesc mijloacele de luptă cu o eficienţă nemiloasă. Vor să-i distrugă pe Cărturari. Iar dacă eu nu-l opresc pe Zburător - şi dacă nu-l găsesc în Adisa pe acest „Apicultor" - vor reuşi.

Mă bântuie profeţia Shaevei. Eu şi Darin am discutat-o obiectiv, încercând să-i înţelegem fiecare propoziţie. Anumite părţi din ea - vrăbiile, Măcelarul - îmi scot la iveală amintiri vechi pe care nu le pot lămuri deplin.

— O să ne dăm seama, schimbă Darin vorba, facându-mă să ridic din sprâncene. Avem probleme mai mari.

Urmăritorul nostru. **Omul a apărut acum trei zile, s-a luat după noi când am plecat dintr-un sătuc. Sau cel puţin atunci l-am observat întâia oară. De-atunci, rămâne destul de departe încât să nu-l putem vedea bine, dar destul de**

aproape încât să nu-mi dezlipesc mâna de pe pumnal. De fiecare dată când mă fac invizibilă sperând să mă apropii de el, dispare.

— E tot acolo, riscă Darin o privire peste umăr. Pândeşte ca un blestemat de duh.

Cearcănele de sub ochii fratelui meu îi fac irişii să pară aproape negri. Pomeții îi ies puternic în relief, ca atunci când l-am salvat din Kauf. De când a apărut umbra noastră, Darin a dormit puțin. Dar chiar şi înainte îl bântuiau coşmarurile despre Kauf şi Gardianul-şef. Uneori îmi doresc să învie Gardianul ca să-l pot omorî cu mâna mea. E ciudat cum te ajung monştrii şi din mormânt, la fel de puternici după moarte cum erau şi în viață.

— Vom scăpa de el la porțile oraşului, zic eu, încercând să fiu convingătoare. Iar după ce intrăm, ne ascundem. Găsim un han ieftin, unde să nu se uite nimeni la noi de două ori. Pe urmă, putem întreba de Apicultor.

Sub pretext că îmi aranjez gluga, mă uit repede în spate după urmăritorul nostru. E aproape acum, iar sub vălul care îi ascunde fața, secera roşie a gurii lui se strâmbă într-un zâmbet. în mână îi luceşte o armă.

Mă întorc la loc. Coborâm spre poalele muntelui şi încep să se vadă zidurile aurii ale Adisei, o minunăție din granit alb care străluceşte portocaliu în lumina sângerie a cerului de la apus. Lângă zidul dinspre răsărit, o mare de corturi cenuşii se întinde cale de vreun kilometru şi jumătate; tabăra refugiaților Cărturari. în golful dinspre nord, plutesc banchize uriaşe, iar mirosul sărat pătrunde prin cel de noroi şi murdărie al drumului.

La orizont se văd nori joşi, alungați, dinspre sud, de un vânt văratec. Când norii se împrăştie, dinspre călători se aude un suspin de surpriză. Căci în centrul Adisei se avântă în sus un turn din piatră şi sticlă, țintuind cerul. E răsucit ca

un corn de animal mitologic, ținut neverosimil în echilibru şi strălucitor de alb. Am auzit doar poveşti despre asta, însă descrierile nu-l încap în cuvinte. Marea Bibliotecă din Adisa.

îmi răzbate în minte o amintire nedorită. Păr roşu, ochi căprui şi o gură care mințea, mințea, mințea. Keenan - Zburătorul - spunându-mi că voia şi el să vadă Marea Bibliotecă.

A avut gust dulce, băiete. Ca roua într-o dimineață senină. Mi se strânge pielea când mă gândesc ce murdărie a putut scuipa în Anticameră.

— Uite!

Arăt din cap spre gloata adunată în fața porților oraşului, care se înghesuie să intre înainte de căderea nopții.

— Acolo putem scăpa de urmăritor. Mai ales dacă eu mă fac nevăzută.

Când ajungem mai aproape de oraş, mă las jos în fața lui Darin, ca şi cum mi-aş lega un şiret. Pe urmă devin invizibilă.

— Sunt chiar lângă tine, şoptesc după ce mă ridic, iar el dă din cap în semn că a înțeles şi se strecoară iute prin mulțime, croindu-şi drum cu coatele ascuțite.

Cu cât ne apropiem de poartă, cu atât lumea înaintează mai încet. în cele din urmă, când soarele dispare la apus, ajungem în fața porții de lemn masiv, sculptată cu balene şi țipari, caracatițe şi sirene. Dincolo de ea, o stradă pavată cu pietre şerpuieşte şi dispare într-un furnicar de clădiri vopsite în culori vii, cu felinare licărind la ferestre. Mă gândesc la mama, care a venit la Adisa când avea doar câțiva ani în plus față de mine acum. Oare oraşul arăta la fel? Oare s-a simțit şi ea la fel de copleşită?

— Garantul dumitale, domnule?

Unul dintre zecile de străjeri Marinari se ocupă de Darin şi, în ciuda mulțimii care fierbe, e calm şi politicos.

— Garantul meu?

— La cine stai în oraş? La ce familie sau la ce ghildă?

— Stăm la un han, zise Darin. Avem cu ce plăti...

— Aurul se poate fura. Eu am nevoie de nume; hanul la care ai de gând să obții cameră şi cine garantează pentru tine, adică se pune chezaş în ce te priveşte. După ce îmi furnizezi aceste nume, vei sta într-o zonă de aşteptare până când se verifică informațiile, iar pe urmă ai dreptul să intri în Adisa.

Darin pare nesigur. Nu cunoaştem pe nimeni în Adisa. De când ne-am despărțit de Elias, am încercat de mai multe ori să luăm legătura cu Araj, şeful mişcării Skiritae care a evadat din Kauf cu noi, dar n-am primit nicio veste de la el.

Darin dă din cap urmărind explicațiile soldatului, de parcă am şti ce avem de făcut.

— Şi dacă nu am garant?

— Găseşti intrarea taberei de refugiați Cărturari la est de aici.

Soldatul, atent până acum la mulțimea care se înghesuie în spatele nostru, se uită în sfârşit atent la Darin. Mijeşte ochii.

— Zici că...

— E timpul să plecăm! îi şoptesc fratelui meu, iar el mormăie ceva spre soldat, apoi se amestecă repede în mulțime.

— N-avea cum să mă recunoască, zice Darin. Nu ne-am mai întâlnit niciodată.

— Poate că toți Cărturarii arată la fel pentru el, zic eu, dar explicația îmi sună găunos.

Ne întoarcem de mai multe ori să vedem dacă soldatul vine după noi. Eu încetinesc abia când îl zăresc la poartă, vorbind cu alt grup de Cărturari. Urmăritorul nostru pare să ne fi pierdut, iar noi o luăm spre est şi ne alăturăm unuia dintre cele peste zece şiruri lungi de oameni care se duc în tabăra de refugiați.

Buni mi-a povestit ce-a făcut mama când a condus Rezistența din nord aici, la Adisa, acum mai bine de douăzeci şi

cinci de ani. Regele Irmand din Marinn a colaborat cu ea ca să-i apere pe Cărturari. Ca să le dea de lucru, locuințe şi un loc permanent în societatea Marinarilor.

E clar că de-atunci lucrurile s-au dus de râpă.

Jalea taberei e copleşitoare chiar şi dincolo de marginile ei. Găşti de copii bântuie printre corturile din fața noastră, majoritatea mult prea mici ca să fie lăsați de capul lor. Câțiva câini se furişează pe drumurile pline de noroi, adulmecând din când în când şanțurile de scurgere descoperite.

De ce ni se întâmplă mereu nouă? Toți oamenii ăştia - atâția copii - vânați, maltratați şi chinuiți. Familii furate, vieți distruse. Au bătut atâta drum ca să fie respinşi din nou, ca să fie trimişi dincolo de zidurile cetății şi să doarmă în corturi şubrede, să se lupte pentru resturi de mâncare, să flămânzească, să înghețe, să sufere şi mai tare.

Şi se aşteaptă de la noi să fim recunoscători. Să fim mulțumiți. Foarte mulți sunt - ştiu sigur. Mulțumiți să fie la adăpost. Mulțumiți să fie în viață. Dar nu-i de ajuns - cel puțin pentru mine.

Pe măsură ce ne apropiem de intrare, tabăra se vede mai bine. Pergamente albe flutură agățate de pereții din pânză. Mă uit atent la ele, dar le disting cu adevărat doar când ne apropiem de capătul cozii.

Pe ele se află fața mea. A lui Darin. Ne uităm arțăgoşi, de sub nişte cuvinte blestemate:

PRIN DECRET PERSONAL AL REGELUI IRMAND DIN MARINN

SUNT CĂUTAȚI: LAIA ŞI DARIN DIN SERRA

PENTRU: INSTIGARE LA REVOLTĂ, AGITAȚIE ŞI CONSPIRAȚIE ÎMPOTRIVA COROANEI
RECOMPENSĂ: 10.000 DE MĂRCI

Seamănă cu afişele din biroul Comandantului de la Blackcliff. Cu cel de la Nur, când Sfrânciocul ne vâna pe Elias şi pe mine, oferind o recompensă enormă.

— Ce i-am făcut noi oare regelui Irmand, de l-am supărat aşa? şoptesc eu. Să fie Războinicii în spatele acestei vânători?

— Ei n-au de unde şti că suntem aici!

— Au iscoade, ca toată lumea, zic. Uită-te în spate, ca şi cum ai vedea un cunoscut, şi pe urmă mergi înapoi...

Un vălmăşag din spatele cozii împinge oamenii spre noi, în timp ce dinspre Adisa se apropie un detaşament de soldați Marinari. Darin lasă capul în jos, ascunzându-se adânc sub glugă. în fața noastră se aud strigăte, fulgeră o lumină, urmată imediat de o pală de fum. Incendiu. Strigătele se transformă repede în țipete de furie şi de frică.

Mintea mea e cuprinsă de groază; gândurile îmi fug spre Serra, spre noaptea când l-au ridicat soldații pe Darin. Bătăile în uşă şi chipul de argint al Măştii. Sângele lui Buni şi al lui Bunu pe podea, Darin strigând: *Laia! Fugi!*

în jurul meu răsună tot mai multe voci îngrozite. Cărturarii din tabără fug. Copiii se strâng ciorchine şi se fac mici, sperând să treacă neobservați. Soldați din Marinn, în uniforme albastru cu galben, dau iama printre corturi şi le sfâşie de parcă ar căuta ceva.

Nu - pe cineva.

Cărturarii din jurul nostru se împrăştie, alergând în toate părțile mânați de o spaimă care ni s-a înscris în oase. *Mereu noi!* Ne-a fost distrusă demnitatea, ne-au fost nimicite familiile, copiii noştri au fost smulşi de lângă părinții lor. Sângele nostru a îmbibat pământul. Ce păcat atât de mare au de plătit Cărturarii, generație după generație, cu singurul lucru care ne-a mai rămas: viața?

Darin, acum o clipă calm, stă lângă mine nemişcat şi pare la fel de îngrozit cum sunt şi eu. îl iau de mână. Nu

mă pot da bătută acum - nu când are nevoie de mine să rezistăm amândoi.

— Hai să mergem.

II trag de-acolo, dar nişte soldaţi îi împing pe cei de la cozi spre tabără. Ochesc un loc întunecos între două corturi.

— Repede, Darin...

în spatele nostru, o voce strigă:

— Nu sunt aici.

O Cărturăreasă numai piele şi os încearcă să scape de un soldat.

— V-am spus că nu-s, insistă ea.

— Ştim bine că îi adăpostiţi.

Soldatul din Marinn e o femeie cu o palmă mai înaltă decât mine, iar cămaşa de zale i se întinde pe muşchii puternici ai umerilor. Chipul ei cafeniu, parcă dăltuit, nu are cruzimea unei Măşti, dar e aproape la fel de intimidant. Smulge un afiş de pe marginea unui cort.

— Predaţi-i pe Laia şi pe Darin din Serra şi vă lăsăm în pace. Altminteri, *dărâmăm* **această tabără şi împrăştiem refugiaţii în patru zări. Suntem mărinimoşi, e adevărat. Dar nu suntem proşti.**

în spatele femeii-soldat, zeci de copii ai Cărturarilor sunt îngrămădiţi într-un ţarc improvizat. Un nor de scântei explodează spre cer în spatele lor, şi încă două corturi izbucnesc în flăcări. Mă cutremur auzind cât de gălăgios vuieşte focul, sărbătorind parcă ţipetele celor din neamul meu.

— Asta-i profeţia, şopteşte Darin. îţi aminteşti? *Vrăbiile se vor îneca, şi nu va şti nimeni.* **Cărturarii sunt vrăbiile, Laia. Cei din Marinn au fost numiţi mereu oameni ai mării. Ei sunt şuvoiul care le îneacă.**

— Nu putem lăsa să se întâmple lucrul ăsta, rostesc eu cu efort. Suferă din cauza noastră. Tabăra-i singurul lor cămin. îi lăsăm până şi fară el.

Darin îmi înțelege imediat intenția. Clatină din cap şi face un pas înapoi, cu mişcări smucite şi speriate.

— Nu, zice el. Nu se poate. Cum îl mai găsim pe Apicultor, dacă ajungem la închisoare? Sau dacă murim? Cum să mai...

Vocea i se frânge, iar el clatină întruna din cap în semn că nu.

— Ştiu că ne vor închide.

îl înşfac de umeri şi îl scutur. Trebuie să-i alung groaza. Trebuie să mă creadă.

— Dar jur pe ceruri că ne voi elibera pe amândoi. Nu putem lăsa tabăra să ardă, Darin. E *greşit.* Marinarii ne vor pe noi. Şi noi suntem chiar aici.

în spatele nostru se aude un țipăt. Un bărbat Cărturar se agață cu unghiile de o luptătoare din Marinn, urlând în timp ce ea îi smulge un copil din brațe.

— Nu-i face rău, imploră el. Te rog, te rog...

Darin se uită şi se înfioară.

— Ai... Ai dreptate.

Se luptă să smulgă cuvintele din el, iar eu mă simt uşurată şi mândră şi mi se rupe sufletul, pentru că gândul că-l voi vedea din nou pe fratele meu târât în închisoare îmi face rău.

— Nu va mai muri nimeni pentru mine, zice el. în niciun caz tu. Mă predau singur. Tu rămâi în siguranță...

— în niciun caz, zic eu. Asta n-o să se mai întâmple niciodată. Unde te duci tu, merg şi eu.

Renunț să mai fiu invizibilă şi amețeala aproape că mă pune la pământ. Văd negru în fața ochilor şi am în față doar o cameră umedă şi rece, cu o femeie blondă înăuntru. *Cine* e?

Când îmi revine vederea, n-au trecut decât câteva secunde. Alung imaginea aceea stranie din fața ochilor şi ies din ascunzătoarea dintre corturi.

Femeia-soldat are instincte excelente. Cu toate că suntem la zece metri buni de ea, cum apărem la lumină, cum întoarce imediat capul către noi. Panaşul coifului şi găurile oblice pentru ochi o fac să semene cu un şoim furios, dar se apropie de noi cu mâna abia sprijinită de mânerul paloşului.

— Laia şi Darin din Serra.

Nu pare surprinsă şi îmi dau seama că se aştepta să ne găsească acolo, că ştia de sosirea noastră la Adisa.

— Sunteți arestați pentru uneltirea de nelegiuiri împotriva regatului Marinn. Veniți cu mine!

XII

Elias

Deşi soarele încă n-a apus, în tabăra Tribală e liniște, atunci când mă apropii. Focurile pentru gătit au fost stinse cu apă, caii sunt adăpostiți sub o prelată. Furgoanele vopsite roşu cu galben sunt bine închise, ferite de ploaia primăverii târzii. înăuntru clipesc lumini slabe.

Mă mişc încet, nu fără luare-aminte. Mauth trage de mine şi am nevoie de toată puterea ca să nu bag în seamă chemarea lui.

La vest de caravană, câteva sute de metri mai încolo, Marea Duskan loveşte țărmul stâncos, iar mugetul ei aproape că acoperă jelania pescăruşilor de deasupra ei. Dar instinctele mele de Mască sunt ascuțite ca de obicei şi o simt pe Kehanni din tribul Nasur mult înainte să se apropie - împreună cu şase Tribali care o păzesc.

— Elias Veturius.

Şuvițele răsucite argintii îi atârnă lui Kehanni până la mijloc şi disting bine tatuajele complicate de pe pielea cafe- niu-închis a povestitoarei.

— Ai întârziat.

— îmi pare rău, Kehanni.

Nu mă obosesc să inventez vreo scuză, orice Kehanni se pricepe să miroasă minciunile la fel de bine cum spune poveşti.

— Te rog din suflet să mă ierți.

— Ha! pufneşte ea. Tu eşti cel care m-a rugat să ne întâlnim. Nu ştiu de ce am acceptat. Acum o săptămână,

Războinicii l-au luat pe băiatul fratelui meu, după ce ne-au prădat magaziile cu grâne. Numai respectul față de Mamie Rila mă împiedică să te spintec ca pe un porc, băiete.

Aş vrea să te văd încercând.

— Ai veşti de la Mamie?

— E ascunsă bine şi îşi revine după grozăveniile la care au supus-o cei din neamul tău. Dacă chiar crezi că-ți voi spune unde este, eşti mai prost decât am bănuit. Vino.

Arată din cap spre caravană, iar eu o urmez. îi înțeleg mânia. Războiul purtat de Războinici împotriva Tribalilor se vede în fiecare schelet de furgon ars rămas pe câmpuri, în fiecare bocet care se ridică din satele Tribalilor când îi plâng familiile pe cei luați prizonieri.

Kehanni se mişcă repede, iar în timp ce mă țin după ea, Mauth trage de mine şi mai tare, o suferință care mă face să-mi doresc să fug înapoi spre Anticamera aflată la trei leghe distanță. Mă simt copleşit de sentimentul că fac un lucru rău, ca şi cum aş fi uitat ceva important. Nu-mi dau seama dacă instinctul meu îmi spune asta, sau Mauth îmi manipulează mintea. în ultimele săptămâni am simțit de mai multe ori ceva - sau pe cineva - dând târcoale la marginea Anticamerei, intrând şi pe urmă plecând, ca şi cum ar încerca să stârnească o reacție. De fiecare dată când am simțit asta, am zburat ca vântul la hotar. Şi de fiecare dată n-am găsit nimic.

Ploaia i-a amuțit în cele din urmă pe djinni. Ticăloşii ăia afurisiți o urăsc. Dar spiritele se simt tulburate, sunt obligate să rămână în Anticameră mai mult decât ar trebui pentru că nu le pot trece eu dincolo destul de repede. Mă bântuie avertismentul Shaevei.

Dacă nu treci spiritele dincolo, înseamnă că dai greş ca Păzitor al Sufletelor, iar lumea aşa cum o înțelegi tu se sfârşeşte.

Mauth mă trage din nou, dar reuşesc să nu-l bag în seamă. Kehanni şi cu mine ne croim drum printre furgoanele caravanei până ajungem la unul aşezat separat de restul, al cărui coviltir negru contrastează puternic cu desenele complicate ale celorlalte.

Aici stă Fakirul - acel membru al tribului care pregăteşte morții pentru înmormântare.

îmi şterg fața de ploaie, în timp ce Kehanni bate în uşa de lemn din spate.

— Cu tot respectul, zic eu, *cu tine* vreau să stau de vorbă...

— Eu păstrez poveştile celor vii. Poveştile morților le păstrează Fakira.

Uşa furgonului se deschide aproape imediat şi apare o fată de vreo şaisprezece ani. La vederea mea, face ochii mari şi se trage de buclele cafeniu-roşcate care îi înconjoară capul ca un nimb. îşi muşcă buzele şi parcă îi ies şi mai tare în evidență pistruii de pe pielea mai deschisă decât a lui Mamie, dar mai închisă decât a mea. Pe brațe i se încolăcesc tatuaje de culoare albastru-închis, modele geometrice care mă fac să mă gândesc la nişte cranii.

Ceva din nesiguranța poziției corpului ei îmi aminteşte de Laia şi mă străbate un fior de dor. îmi dau seama că am înlemnit la uşă, iar Kehanni mă împinge în furgonul viu luminat de lămpi Tribale multicolore. Undeva în spate o poliță e plină de borcane cu lichid şi în încăpere miroase slab a ceva astringent.

— Ea e Aubarit, noua noastră Fakira, zice Kehanni din uşă, după ce am intrat. încă... învață.

Kehanni zâmbeşte imperceptibil. Nu-i de mirare că a acceptat să mă ajute. Mă dă pe mâna cuiva care cel mai probabil nu mă poate ajuta câtuşi de puțin.

— Se ocupă ea de tine, adaugă ea pe urmă.

Uşa se trânteşte, lăsându-ne pe Aubarit şi pe mine uitându-ne jenați unul la altul.

— Eşti tânără, exclam eu iară să vreau, când mă aşez. Fakirul nostru, cel din tribul Saif, era mai bătrân ca dealurile.

— Nu te teme, *bhai.*

Aubarit foloseşte termenul respectuos pentru *frate,* iar vocea îi trădează neliniştea. Mă simt imediat vinovat că am adus în discuție vârsta ei.

— Am învățat bine Tainele. Vii din Pădure, Elias Vetu- rius. Din domeniul lui *Bani al-Mauth.* Ea te-a trimis în ajutorul nostru?

Oare tocmai a spus Mauth?

— De unde ştii numele ăsta, Mauth? Te referi la Shaeva?

— Ptiu, piei! exclamă Aubarit formula magică împotriva deochiului. Noi nu-i spunem pe nume, *bhai!* Bani al-Mauth e sfântă. Aleasa Morții. Păzitoarea Sufletelor. Străjerul porților. Taina sfântă a existenței ei o ştiu numai Fakirii şi ucenicii lor. Eu n-aş fi pomenit de ea, dacă nu veneai din Jaga al-Mauth.

Locul lui Mauth.

— Shaev... adică, Bani al-Mauth, zic eu cu mare greutate. Ea... a murit. O înlocuiesc eu. Mă pregătea pe mine când...

Aubarit se lasă cu repeziciune la pământ, de parcă i-ar fi cedat inima.

— Iartă-mă, Banu al-Mauth.

Observ că a schimbat titulatura astfel încât să se refere la un bărbat, nu la o femeie, şi îmi dau seama că nu leşinul i-a tăiat picioarele, ci că a îngenuncheat.

— N-am ştiut.

— Nu-i nevoie să îngenunchezi, îi spun şi o ridic în picioare, stânjenit de respectul ei. Mă lupt să trec spiritele

dincolo. Am nevoie de magia din inima Anticamerei, dar nu ştiu cum s-o folosesc. Iar spiritele se adună. Sunt tot mai multe în fiecare zi.

Aubarit păleşte şi îşi frânge mâinile de i se albesc încheieturile degetelor.

— Asta nu se poate, Banu al-Mauth. *Trebuie* să le treci dincolo! Dacă nu...

— Ce se întâmplă? o întreb aplecându-mă în față. Ai pomenit despre Taine - cum le-ai învățat? Sunt scrise undeva? Pergamente? Cărți?

Fakira se loveşte cu palma peste cap.

— Să scrii Tainele însemnă să le răpeşti puterea. Doar Fakirii şi Fakirele le învață, pentru că noi suntem alături de morți atunci când pleacă din lumea viilor. îi spălăm şi intrăm în comuniune cu sufletele lor, ca să se mişte mai uşor prin Jaga al-Mauth şi să treacă dincolo. Păzitorul Sufletelor nu le vede, nu-i rostul ei - al tău.

Te-ai întrebat vreodată de ce sunt atât de puține spirite de Tribali? Sunt cuvintele Shaevei.

— Tainele tale spun ceva despre magia Anticamerei?

— Nu, Banu al-Mauth, zice Aubarit. Deşi...

Vocea îi devine gravă şi preia cadența unei incantații bine memorate:

— *Dacă în copaci adevărul îl vei căuta, Pădurea amintirea ei ascunsă îți va arăta.*

— O amintire? mă încrunt eu. Shaeva nu mi-a vorbit despre aşa ceva. Copacii au văzut multe, fără îndoială. Dar puțina magie pe care o stăpânesc nu-mi îngăduie să vorbesc cu ei.

Aubarit clatină din cap.

— Tainele se exprimă rareori direct. *Pădurea* ar putea să însemne copacii, dar la fel de bine ar putea însemna cu totul altceva.

Metaforicii copaci vorbitori nu mă ajută cu nimic.

— Ce ştii despre Bani al-Mauth? o întreb. Ai întâlnit-o vreodată? Ți-a vorbit vreodată despre magie sau despre cum îşi face treaba?

— Am cunoscut-o cândva, când m-a ales bunicul să-i fiu ucenică. Mi-a dat binecuvântarea ei. Am crezut... am crezut că te-a trimis ea să ne ajuți.

— Să vă ajut? zic eu surprins. în lupta cu Războinicii?

— Nu, cu...

îşi înghite cuvintele.

— Nu te preocupa cu astfel de nimicuri, Banu al-Mauth. Tu trebuie să treci spiritele dincolo, iar ca s-o faci, e nevoie să te retragi din lume, nu să-ți pierzi timpul ajutând străini.

— Spune-mi ce se petrece, zic eu. Pot hotărî singur dacă mă priveşte sau nu.

Aubarit îşi frânge mâinile nehotărâtă, dar atunci când pufnesc nerăbdător, îmi spune cu glas scăzut:

— Fakirii şi Fakirele noastre mor. Unii au fost ucişi în timpul atacurilor Războinicilor. Dar restul..., spune ea şi clatină din cap. Bunicul a fost găsit într-un iaz adânc de-un metru. Avea plămânii plini cu apă, numai că el ştia să înoate.

— Poate că i s-a oprit inima.

— Era puternic ca un taur şi încă nu împlinise şaizeci de ani. Şi asta-i doar o parte a poveştii, Banu al-Mauth. M-am străduit din răsputeri să ajung la spiritul lui. Trebuie să înțelegi că m-au pregătit să devin Fakira încă de când am început să vorbesc. N-am fost nevoită niciodată să mă lupt ca să intru în comuniune cu un spirit. De data asta, însă, am simțit că mă bloca ceva. Iar când am reuşit, am găsit spiritul bunicului profund tulburat - nici n-a vorbit cu mine. Ceva e *in neregulă.* N-am vorbit cu ceilalți Fakiri, toți sunt preocupați peste poate de Războinici. Dar lucrul despre care ți-am povestit este mai mare şi mai rău de atât. Şi nu ştiu ce să fac.

O smucitură puternică aproape că mă ridică în picioare. Simt nerăbdarea de la celălalt capăt al firului invizibil. Poate că Mauth nu vrea să aflu această informație. Poate că vraja *vrea* să rămân neştiutor.

— Trimite-le vorbă celorlalți Fakiri, zic eu. Spune-le ca furgoanele lor să nu mai stea separat de restul caravanelor, din ordinul lui Banu al-Mauth, care s-a arătat îngrijorat de siguranța lor. Şi spune-le să-şi vopsească furgoanele la fel ca restul tribului. în felul ăsta, duşmanii vă vor găsi mai greu...

Mă opresc brusc. Smucitură dinăuntrul meu e destul de puternică încât să mă simt de parcă mi-ar fi greață. Insist, însă, căci nimeni altcineva n-o va ajuta pe Aubarit sau pe Fakiri

— întrebă-i şi pe restul dacă intră greu în comuniune cu spiritele, zic. Şi află dacă s-a mai întâmplat vreodată până acum.

— Ceilalți Fakiri nu mă ascultă pe mine.

— Puterile tale sunt tinere, zic eu.

Trebuie să plec, dar n-o pot lăsa aşa, îndoindu-se de ea şi de munca ei.

— Asta nu înseamnă, însă, că nu le ai, adaug. Gândeşte-te cum îşi poartă Kehanni puterea, de parcă ar fi propria piele. Aşa trebuie să devii şi tu. Pentru poporul tău.

Mauth mă trage din nou, suficient de puternic încât să mă ridic în picioare fără voia mea.

— Trebuie să mă întorc în Anticameră, îi spun fetei. Dacă ai nevoie de mine, vino la hotarul Pădurii. Voi şti că eşti acolo. Dar nu încerca să intri.

Câteva clipe mai târziu, sunt din nou în bătaia grea a ploii. Pe deasupra Anticamerei se văd fulgere, iar eu le simt lovindu-mi domeniul: la nord, lângă cabană şi mai aproape,

lângă râu. îmi dau seama de asta instinctiv, ca atunci când simt o tăietură sau o muşcătură.

în timp ce zbor ca vântul către casă, mă gândesc la cuvintele lui Aubarit. Shaeva nu mi-a spus niciodată că Fakirii sunt atât de profund legați de munca ei. N-a pomenit niciodată nici măcar că ar şti că există, ca să nu mai vorbim despre toată mitologia pe care au construit-o în jurul ei. Eu ştiam despre Fakiri cam ce ştiu despre ei majoritatea Tribalilor - că se ocupă de morți şi că trebuie respectați, dar cu mai multă frică decât simt respectați Zaldarii sau Kehanni.

Dacă aş fi fost mai atent, poate-mi dădeam seama de legătură. Triburile au fost mereu foarte precaute cu Pădurea. Afya urăşte să se apropie de ea, iar tribul Saif se ținea la cel puțin cincizeci de leghe depărtare, când eram copil.

Mă apropii de Anticameră, iar imboldul lui Mauth, care trebuia să fi slăbit până acum, devine mai puternic. Oare mă vrea pur şi simplu înapoi? Sau vrea ceva mai mult?

în cele din urmă, hotarul apare în fața mea, iar cum îl trec, cum mă izbesc urletele spiritelor. Furia lor a ajuns la apogeu, transformată în ceva violent şi răscolitor. Cum s-au înfuriat oare în halul ăsta, în ceasul cât am fost plecat?

Spiritele se înghesuie lângă hotar cu o concentrare încăpățânată. La început mi se pare că împing ceva de lângă zid. Un animal mort? Un cadavru de om?

Dar în timp ce îmi croiesc drum pe lângă ei, tremurând din cauza fiorilor reci care îmi străbat corpul, îmi dau seama că nu împing nimic spre zidul hotarului. împing chiar zidul, încearcă să scape.

XIII

Sfrânciocul

Fumul pătează cu negru cerul dinspre sud, atunci când corabia se apropie în sfârşit pe fluviu de Navium. Ploaia care ne-a udat până la piele în ultimele două săptămâni zăboveşte la orizont, îşi bate joc de noi şi se încăpățânează să nu ne dea pace. Cel mai mare port din Imperiu e în flăcări, iar cei din neamul meu ard împreună cu el.

Avitas vine lângă mine pe prova lată, în timp ce Dex se răsteşte la căpitan să se mişte mai repede. Răsună bubuituri - sunt tobele din Navium care transmit ordine codate, cu frenezia pe care o auzi numai în timpul unui atac.

Chipul argintiu al lui Avitas este încordat, cu gura trasă în jos aproape într-o încruntare. A petrecut ceasuri lungi în timpul drumului învățându-mă să-mi ferec mintea în fața oricui ar încerca să pătrundă în ea, ceea ce înseamnă că am stat multă vreme uitându-ne fix unul la fața celuilalt. Am ajuns să-i cunosc bine chipul. Orice veste mi-ar aduce, e una rea.

— Grimarr şi forțele lui au atacat în zori, acum trei săptămâni, zice el. Iscoadele noastre spun că asupra Karka- unilor din sud s-a abătut foametea. Au murit zeci de mii. Atacurile lor asupra coastei noastre sudice durează deja de luni în şir, dar am avut informații depăşite în legătură cu flota pe care au adunat-o. Au venit cu peste trei sute de nave şi au lovit mai întâi portul comercial. Din cele două

sute eincizeci de vase aflate în port, două sute patruzeci şi trei au fost distruse.

Asta-i o lovitură pe care Casele Comercianților n-o vor uita curând.

— Contramăsuri?

— Amiralul Leonidas a ieşit cu flota noastră în larg de două ori. Prima oară am doborât trei ambarcațiuni Barbare înainte să fim întorşi în port de o furtună. A doua oară, a atacat Grimarr şi ne-am retras.

— Grimarr 1-a făcut pe amiralul Leonidas să se retragă?

Oricine o fi Karkaunul ăsta uitat de ceruri, nu-i prost deloc. Leonidas comandă marina militară a Imperiului de treizeci de ani. El a proiectat portul militar din Navium, pe nume Insula: un turn de pază înconjurat de o enormă întindere de apă, cu un port circular bine apărat în spate, care adăposteşte oameni, corăbii şi provizii. De pe Insulă, s-a luptat cu Barbarii vreme de decenii.

— Conform raportului, Grimarr a contracarat toate stratagemele lui Leonidas. După aceea, Karkaunii au blocat portul. Oraşul se află efectiv sub asediu. Iar în Cartierul de Sud-Vest, numărul morților a ajuns la o mie. Acolo atacă Grimarr cel mai tare.

Cartierul de Sud-Vest este locuit aproape în întregime de Plebei - docheri, marinari, pescari, dogari, fierari şi familiile lor.

— Keris Veturia pregăteşte o operațiune care să înfrângă următorul atac al Barbarilor.

— N-ar trebui să pregătească Keris nimic, fără s-o mai tempereze Leonidas, zic eu. El unde e?

— După al doilea eşec, Keris 1-a executat, zice Avitas, iar după pauza lungă pe care o face, îmi dau seama că e la fel de tulburat ca şi mine de această veste. Pentru grave abateri de la datorie. Acum două zile.

— Bătrânul acela a trăit şi a respirat numai datorie.

Simt împietrită. Pe când eram cinciar, chiar înainte să-mi primesc masca, Leonidas m-a pregătit personal vreme de şase luni. Era unul dintre puținii Pateri din sud în care tata avea încredere.

— S-a luptat cu Karkaunii timp de cincizeci de ani, zic eu. îi cunoştea mai bine decât oricine altcineva aflat în viață.

— în mod oficial, Comandantului i s-a părut că a pierdut prea mulți oameni în timpul atacurilor şi că i-a nesocotit avertismentele de prea multe ori.

— Iar în mod neoficial, a vrut să aibă ea controlul. Blestemată fie să ardă în iad! Cum de-au permis asta Paterii Aristocrați? Comandantul nu-i vreo zeitate. O puteau împiedica.

— Ştii cum era Leonidas, Sfrâncioc, zice Avitas. Nu lua mită şi nu le permitea Paterilor să-i spună ce să facă. îi trata la fel pe Aristocrați, pe Comercianți şi pe Plebei. După părerea Paterilor, Leonidas a lăsat portul comercial să ardă.

— Iar acum Keris comandă Navium.

— Ne-a chemat la ea, zice Avitas. Am fost informați că ne va conduce o escortă. E pe Insulă.

Cotoroanța. încearcă să mă țină sub control încă dinainte să intru în oraş. Şi eu intenționam să merg mai întâi pe Insulă. însă acum, dacă mă duc, va părea că vreau să-i intru în grații şi caut aprobarea superiorilor.

— La naiba cu convocarea ei!

îmi atrage atenția o vânzoleală de la docuri. Nechezături de cai înnebuniți sparg aerul şi văd armura negru cu roşu a unei Gărzi Negre. Soldatul încearcă să țină animalele în frâu, dar caii dau din copite şi se smucesc.

Apoi, la fel de brusc pe cum s-au speriat, caii se potolesc şi lasă capetele în jos, de parcă ar fi drogați. Toți oamenii de pe chei se trag înapoi.

Se iveşte o siluetă în negru.

— Pe toate iadurile, murmură Avitas lângă mine.

Zburătorul e înspăimântător, cu ochii strălucitori ațintiți asupra mea. Dar nu sunt surprinsă. Mă aşteptam de la Keris să-l țină în preajma ei pe monstrul djinn. Ştie că încerc s-o omor. Ştie că dacă-şi poate folosi animalul de casă supranatural ca să-mi intre în minte, eu nu voi reuşi niciodată.

Mă gândesc la orele petrecute cu Avitas, învățând să-mi ferec mintea. Ore în care i-am ascultat vocea calmă expli- cându-mi cum să-mi imaginez gândurile cele mai ascunse ca pe nişte nestemate închise într-un sipet, la rândul lui închis într-o epavă pe fundul unei mări uitate. Harper nu ştie de sarcina Liviei. N-am vorbit cu nimeni despre ea. Dar ştie că viitorul Imperiului depinde de distrugerea Comandantului. A fost un instructor riguros.

însă n-a putut pune la încercare ce am reuşit să învăț. Sper din răsputeri să fie suficientă pregătirea mea. Dacă Keris află că Liwy e însărcinată, asasinii ei vor năvăli în câteva zile.

Tragem la chei, iar eu mă simt cu gândurile împrăştiate. *Adună-te, Sfrâncioc. De asta depinde viața lui Liwy. De asta depinde Imperiul.*

Pornesc spre mal pe puntea de scânduri fără să mă uit în ochii Zburătorului. Am făcut cândva greşeala asta, cu luni în urmă, când i-am întâlnit privirea în Serra. Acum ştiu că ochii lui mi-au arătat viitorul. Am văzut, în ziua aceea, moartea familiei mele. N-am înțeles atunci - am crezut doar că mă copleşise frica.

— Bun venit, Sfrâncioc.

Nu pot ascunde fiorul pe care îl simt când vocea Zburătorului îmi zgârie urechea. îmi face semn să mă apropii. *Sunt Mater a Casei Aquilla. Sunt Mască. Sunt membru al*

Gărzii Negre. Sunt Sfrânciocul, mâna dreaptă a împăratului Războinicilor.
Ordon corpului să nu mi se clintească şi mă uit la el cu toată puterea rangului meu.

Corpul mă trădează.

Zgomotele de pe docul râului se sting. Apa nu mai loveşte chila navelor. Docherii nu se mai strigă unii pe alții. Nu med scârțâie niciun catarg, nu mai pocnesc pânzele umflate, nu mai vuieşte marea. Liniştea care-l înconjoară pe djinn e absolută, o aură imposibil de pătruns. Totul dispare, când se micşorează distanța dintre noi.

Păstrează-ți controlul, Sfrâncioc. Nu-i da nimic.

— Aha, spune Zburătorul încet când ajung lângă el. Felicitări, Sfrâncioc. înțeleg că vei fi mătuşă.

XIV

Laia

închisoarea celor din Marinn e mică, friguroasă şi sinistru de tăcută. Intru în celula mea slab luminată şi pun mâna pe zidul de piatră. E atât de gros, încât aş putea striga la nesfârşit fără ca Darin, închis de cealaltă parte a coridorului, să mă audă vreodată.

Probabil că îşi iese din minți. Mi-1 imaginez strângând şi deschizând pumnii şi frecând pardoseala cu cizmele, între- bându-se când va scăpa de acolo. *Dacă* **vom scăpa. Locul ăsta nu-i Kauf, dar e tot o închisoare. Iar demonii fratelui meu nu-1 vor lăsa să uite.**

Asta înseamnă că trebuie să rămân cu capul pe umeri pentru amândoi şi să găsesc o modalitate de scăpare.

Se înnoptează, apoi se crapă de ziuă, dar abia după-amia- ză târziu se deschide zăvorul uşii mele şi intră în celulă trei siluete cu un felinar. Recunosc femeia-căpitan care ne-a arestat şi încă una dintre luptătoarele ei. Dar îmi atrage atenția cea de-a treia femeie, înaltă şi bine acoperită cu pelerina.

E înconjurată de ghuli.

Se adună la picioarele ei ca nişte corbi flămânzi, sâsâie şi o lovesc cu laba. îmi dau seama cât ai clipi că ea nu-i poate vedea.

— Adu-1 pe frate, căpitane Eleiba.

Femeia vorbeşte serrana răguşit şi melodios. Ar putea fi Kehanni, cu astfel de voce. Pare cam de vârsta Afyei sau doar puțin mai mare, are pielea cafeniu-deschis şi părul

negru, drept, strâns într-un coc. Ține spatele foarte drept şi merge grațios, ca şi cum ar purta, în echilibru pe cap, o carte.

— Stai jos, copilă, zice femeia, şi cu toată vocea plăcută, simt că ascunde sub ea o răutate care îmi dă fiori.

Oare o influențează ghulii? Nu ştiam că au o asemenea putere. *Se hrănesc cu suferință, cu tristețe şi miros de sânge.* Aşa mi-a spus Spiro Teluman cu mult timp în urmă. Ce fel de suferință o chinuie pe femeia asta?

Curând vine şi Darin, încetinind pasul când intră şi făcând ochii mari. Vede şi el ghulii. Când se aşază lângă mine pe prici, îi iau mâna şi-o strâng. *Nu ne pot ține aici. N-o să-i las.*

Femeia mă studiază îndelung şi pe urmă zâmbeşte.

— Tu nu semeni deloc cu Leoaica, îmi spune mie. Iar tu - se uită la Darin - eşti leit ea. A fost deşteaptă că v-a ținut ascunşi. Bănuiesc că de asta mai trăiți.

Ghulii se cațără pe mantia femeii şi îi şoptesc la ureche. Buzele ei se strâmbă într-un rânjet.

— Tata îmi spune că Mirrei i-a plăcut mereu să aibă mici secrete. Mă întreb dacă îi semănați în alte privințe. Dacă urmăriți mereu să luptați în loc să vă înțelegeți, să stricați în loc să construiți, să...

— Să nu vorbeşti aşa despre mama! zic eu simțind că îmi iau foc obrajii. Cum îndrăzneşti să...

— Te rog să i te adresezi Prințesei Moştenitoare Nikla din Marinn drept *Prințesă* sau *înălțimea ta,* zice Eleiba. îi vei vorbi cu respectul datorat rangului ei.

Femeia *aceasta* năpădită de ghuli care îi influențează mintea va ajunge într-o zi să conducă ținutul Marinn? Aş vrea să sperii şi să alung de lângă ea creaturile acelea supranaturale, dar n-o pot face fără să pară că o atac. Cei din Marinn nu sunt la fel de neîncrezători în supranatural

cum sunt Cărturarii, dar ceva îmi spune că tot nu m-ar crede, chiar dacă îi spun ce văd.

— Nu te necăji, Eleiba, pufneşte Nikla. Trebuia să-mi închipui că va fi la fel de lipsită de rafinament ca Leoaica. Bine, fetiţo, hai să vorbim despre motivul pentru care te afli aici.

— Te rog, zic eu strângând din dinţi, ştiind că viaţa mea e în mâinile Niklei. Fratele meu şi cu mine suntem aici ca să...

— Ca să faceţi arme din oţel de Serra, zice Nikla. Să-i înarmaţi pe refugiaţii Cărturari care potopesc oraşul. Să stârniţi o răzmeriţă. Să-i provocaţi pe Marinari, în ciuda a tot ceea ce am făcut pentru poporul vostru de când v-a dezrădăcinat Imperiul acum sute de ani.

Sunt atât de uluită, încât abia reuşesc să vorbesc.

— Nu, bolborosesc eu. *Nu,* Prinţesă, te înşeli. Nu am venit aici să facem arme, noi...

Oare să-i spun despre Zburător? Despre Shaeva? Mă gândesc la poveştile despre violenţa lumii supranaturale, trecute din gură în gură în timpul drumului, poveşti pe care le aud de luni în şir. Pesemne că ghulii i-au spus minciuna asta. Sunt datoare s-o previn.

— Se apropie o ameninţare, Prinţesă. O mare ameninţare. Nu mă îndoiesc că ai auzit poveşti despre nave din Marinn care se scufundă pe mare liniştită, sau despre copii dispăruţi în toiul nopţii.

Lângă Nikla, Eleiba încremeneşte şi îmi caută privirea, plină de recunoaştere. *Ea ştie!* Dar Nikla ridică mâna. Ghulii chicotesc răutăcios, cu ochii roşii, mici, fixaţi asupra mea.

— Ţi-ai trimis aliaţii înainte să împrăştie astfel de minciuni în rândul Cărturarilor, zice ea. Poveşti cu monştri din legende. Da, micii tăi prieteni şi-au făcut bine treaba.

Araj. *Mişcarea Skiritae.* **Oftez. Elias m-a avertizat că liderul Skiritae va duce vorba despre isprăvile mele în cele patru zări. Nu mi-am bătut capul prea mult cu asta.**

— Ți-au construit o reputație printre Cărturarii nou- veniți, o populație călcată în picioare şi uşor de manipulat. Iar pe urmă ați apărut tu şi fratele tău, urmaşii mamei voastre, şi ați promis oțel de Serra, adăpost şi siguranță. Toți răzvrătiții spun aceeaşi poveste, fetițo. Vorbele diferă doar câte puțin la fiecare.

— Nu vrem necazuri.

Devin tot mai îngrijorată, dar îl invoc în minte pe Bunul şi mă gândesc la momentul acela când el aducea pe lume gemeni, iar eu am intrat în panică. Era prima naştere la care asistam, iar cu câteva vorbe, calmul lui m-a ajutat să mă potolesc, până când nu mi-au mai tremurat mâinile.

— Vrem numai să...

— Nu-mi vorbi de sus. Poporul meu a făcut *totul* **pentru poporul vostru, zice Nikla şi se plimbă prin celula mică, cu ghulii pe urmele ei ca o haită de câini credincioşi. I-am primit în oraş şi i-am integrat în cultura Marinarilor. Dar generozitatea noastră nu-i fără limite. Aici, în Marinn, nu suntem cruzi ca Războinicii, dar nici nu le purtăm recunoştință agitatorilor. Dacă nu cooperați, căpitanul Eleiba o să vă urce pe amândoi pe primul vapor spre teritoriile Tribale - la fel cum am procedat şi cu prietenii voştri.**

Pe iaduri! **Deci asta s-a întâmplat cu Araj, cu Tas şi cu restul celor din Skiritae. Cerule, sper să fie în viață.**

— Teritoriile Tribale gem de Războinici.

încerc să-mi țin furia în frâu, dar cu cât vorbeşte mai mult femeia asta, cu atât îmi vine mai tare să țip.

— Dacă ne trimiți acolo, vom fi ucişi sau luați drept sclavi.

Exact.

Nikla înclină capul, iar lumina felinarului îi face ochii la fel de roşii ca ai ghulilor. Oare Zburătorul i-a trimis ghulii? E şi ea unul dintre oamenii aliați cu el, ca Gardianul-şef şi Comandantul?

— Am o ofertă pentru tine, Darin din Serra, continuă Nikla. Dacă ai vreun strop de rațiune, vei vedea că e mai mult decât corectă. Vrei să faci oțel de Serra? Foarte bine. Fă oțel de Serra pentru armata Marinarilor. îți oferim tot ce ai nevoie, plus casă şi masă pentru tine şi sora ta.

— Nu, zice Darin cu privirea fixată în podea, clătinând din cap. Nu vreau să fac asta.

Nu vreau, remarc că spune. Fără *nu pot.* Simt o scânteie de speranță. Oare fratele meu îşi aminteşte cum să facă oțelul? Oare s-a eliberat ceva în el pe drumul de la Pădure până la Adisa, ceva care i-a permis să-şi amintească ce 1-a învățat Spiro?

— Gândeşte-te...

— Nu voi face asta.

Darin se ridică în picioare, cu două capete mai înalt decât Nikla. Eleiba păşeşte în fața prințesei, dar Darin vorbeşte liniştit, cu brațele desfăcute în lături.

— Nu înarmez alt grup de oameni pentru ca astfel poporul meu să poată trăi la mila lor.

— Te rog, lasă-ne să plecăm, zic eu şi le trag ghulilor un şut, împrăştiindu-i pentru o clipă, înainte să se înghesuie din nou în jurul Niklei. N-am vrut să vă facem niciun rău, iar voi aveți griji mai mari decât doi Cărturari care se feresc să dea de vreo belea. Imperiul s-a întors împotriva triburilor, s-ar putea să se întoarcă şi împotriva regatului Marinn.

— Războinicii au un tratat de pace cu Marinn.

— Aveau un tratat de pace şi cu triburile, zic eu. Cu toate astea, au ucis sau au capturat sute de oameni în deşertul

Tribal. Noul împărat... tu nu-l cunoşti, Prințesă. E... altfel. Nu-i unul cu care să poți colabora. Este...

— Nu discuta politică cu mine, fetițo.

Ea nu poate vedea ghulii care i se agață de obraji, tră- gându-i gura într-un zâmbet oribil. Mi se face greață să mă uit.

— Eram o forță de luat în seamă la curtea tatălui meu cu mult înainte să te naşti, zice ea, apoi se întoarce spre Darin. îmi mențin oferta. Faci arme pentru armata mea, sau îți încerci norocul în teritoriile Tribale. Ai răgaz să te
hotărăşti până mâine în zori.

*

Darin şi cu mine nu ne obosim să stăm de vorbă despre oferta Niklei. Ştiu că n-ar accepta-o cu niciun chip. Ghulii stau agățați de ea, iar asta pare să însemne că Zburătorul se amestecă în politica Marinarilor. Exact asta ne mai lipseşte nouă, Cărturarilor - încă un grup de suverani cărora să ne supunem pentru că n-avem arme să purtăm o luptă dreaptă.

— Ai spus *nu vreau.*

M-am gândit intens şi îndelung înainte să aduc vorba despre afirmația aparent nepremeditată a lui Darin. Fratele meu se plimbă prin celulă, neliniştit ca un cal în țarc.

— Când ți-a cerut Nikla să faci arme, n-ai spus că *nu poți.* Ai spus că *nu vrei.*

— M-am exprimat greşit.

Darin se opreşte din mers, cu spatele la mine, şi, cu toate că mă doare să recunosc, minte. Să insist, sau s-o las baltă?

Ai tot lăsat-o baltă, Laia. S-o laşi baltă înseamnă că Izzy a murit degeaba. înseamnă că Elias a fost încarcerat degeaba. înseamnă că vărul Afyei a murit degeaba.

încerc o abordare diferită.

— Crezi că Spiro...

— Putem să nu vorbim despre Spiro, despre arme sau despre oțel?

Se așază lângă mine, cu umerii căzuți, de parcă zidurile celulei l-ar face mai mic. Strânge şi desface pumnii.

— Cum vom reuşi oare să ieşim de-aici?

— Excelentă întrebare, zice din uşă o voce blândă.

Tresar - cu câteva secunde în urmă, uşa era încuiată.

— Cineva s-ar putea să aibă o soluție, dacă vreți s-o ascultați.

Un Cărturar tânăr, cu pielea închisă la culoare, se reazemă de cadrul uşii, sub ochii paznicilor. Numai că, îmi dau eu seama, nu există niciun paznic care să-l vadă. Au dispărut toți.

Bărbatul e chipeş, cu părul negru strâns pe jumătate în coadă şi cu trupul ager al unui spadasin. Are antebrațele pline de tatuaje, dar pe întuneric, nu le disting simbolurile. Tot aruncă în sus o cheie, ca pe o minge. Pare atât de lipsit de griji încât mă scoate din sărite. Sclipirea din ochii lui şi zâmbetul viclean mi se par dintr-odată cunoscute.

— Te cunosc, zic eu şi fac un pas înapoi, dorindu-mi să fi avut pumnalul. Eşti cel care ne urmărea.

Bărbatul face o plecăciune batjocoritoare, iar eu devin dintr-odată neîncrezătoare. Darin se zbârleşte.

— Sunt Musa din Adisa, zice bărbatul. Fiul lui Ziad şi al lui Azmath din Adisa. Nepotul lui Mehr şi al Sairei din Adisa. Mai sunt, de asemeni, singurul vostru prieten din acest oraş.

— Ai spus că ai o soluție pentru problema noastră.

Poate că-i o prostie să avem încredere în acest om, dar eu şi Darin trebuie neapărat să scăpăm de-aici. Toată vorbăria Niklei despre cum o să ne îmbarce pe un vas a fost o

aiureală. Nu-i va îngădui unui bărbat care cunoaşte secretul oţelului de Serra să plece pur şi simplu.

— Vă scot de-aici pe amândoi, dar cu un preţ.

Evident.

— Ce preţ?

— Tu - se uită la Darin - vei face arme pentru Cărturari. Iar tu - se întoarce spre mine - mă vei ajuta să reînvii Rezistenţa Cărturarilor din nord.

În liniştea lungă care se lasă după enunţul lui, îmi vine să râd. Chiar aş râde, dacă ne-am afla în împrejurări mai puţin oribile.

— Nu, mulţumesc. Mi-a ajuns de câtă rezistenţă am avut parte şi m-am săturat de cei care o susţin.

— Mă aşteptam să spui asta, ţinând cont cum te-au trădat Mazen şi Keenan, zice Musa.

Zâmbeşte sumbru când strâng pumnii, iar eu mă holbez uluită la el. *Cum de ştie?*

— Iertare, zice el. Nu Keenan. *Zburătorul*. În orice caz, neîncrederea ta e de înţeles. Dar ai de gând să-l opreşti pe stăpânul djinnilor, nu? Ceea ce înseamnă că trebuie să ieşi de-aici.

Eu şi Darin ne uităm la el cu gura căscată. Eu îmi recapăt prima glasul.

— De unde ştii despre...

— Mă uit. Ascult.

Musa se ridică pe vârfuri şi aruncă o privire în lungul coridorului. Dincolo de uşa sectorului de celule se aud voci ascuţite şi grăbite.

— Hotărâţi-vă, zice el. Aproape că nu mai avem timp.

— Nu.

Darin vorbeşte pentru amândoi, iar eu mă încrunt.

— Ar trebui să pleci, adaugă el. Doar dacă nu vrei să te închidă aici cu noi.

— Am auzit eu că eşti încăpățânat, oftează Musa. Ascultă de logică, măcar. Chiar dacă veți reuşi să scăpați din închisoarea asta, cum îl veți găsi pe Apicultor, dacă vă urmăresc Marinarii? Mai ales în caz că el nu vrea să fie găsit?

— De unde ştii...

Nu mai întreb. Deja mi-a spus. Se uită. Ascultă.

— Îl cunoşti pe Apicultor?

— Jur să vă duc la el.

Musa îşi crestează palma şi sângele picură pe jos. Un jurământ de sânge nu-i puțin lucru.

— După ce vă scot de aici. *Dacă* sunteți de acord cu condițiile mele. Dar trebuie să acționăm. Acum!

— Darin.

îmi iau fratele de braț şi îl trag într-un colț al celulei.

— Dacă ne poate duce la Apicultor, salvăm mult timp, săptămâni întregi.

— N-am încredere în el, zice Darin. Ştii bine că vreau să scap de-aici la fel de mult ca tine. Mai mult, chiar. Dar nu voi face o promisiune pe care n-o pot respecta, şi nici tu. De ce vrea să-l ajuți cu Rezistența? Ce are de câştigat? De ce nu face singur treaba asta?

— Nici eu nu am încredere în el. Dar ne oferă o scăpare.

Mă gândesc la fratele meu. Mă gândesc la minciuna lui de mai devreme. Deşi nu vreau să-l rănesc în niciun fel, ştiu că dacă vreau să ieşim vreodată din închisoarea asta, voi fi nevoită s-o fac.

— Scuzați-mă, zice Musa, dar chiar trebuie să...

— Taci, mă răstesc eu la el înainte să mă întorc din nou spre Darin. M-ai mințit, îi spun. în legătură cu armele. Nu - ridic palmele când vrea să protesteze - nu m-am supărat. Dar cred că nu înțelegi ce faci. Tu *alegi* să nu faci arme. Iar asta-i o alegere egoistă. Poporul nostru are nevoie de tine, Darin. Iar asta ar trebui să conteze mai mult decât dorințele sau

suferința ta. Ai văzut ce li se întâmplă Cărturarilor. Povestea asta nu se va opri. Chiar dacă îl învingem pe Zburător, vom fi mereu mai slabi, dacă nu ne putem apăra. Avem nevoie de oțel de Serra!

— Laia, aş vrea să-l fac, chiar vreau...

— Atunci, încearcă, zic eu. Asta-i tot ce-ți cer. încearcă. Pentru Izzi. pentru Afya, care a pierdut jumătate de duzină din oamenii tribului ei ca să ne ajute. Pentru - vocea mi se frânge aici - pentru Elias. Pentru viața pe care şi-a dat-o pentru tine.

Ochii albaştri ai lui Darin se măresc de surpriză şi durere. Demonii lui se trezesc şi cer atenție. Dar undeva, dincolo de frică, rămâne tot fiul Leoaicei, iar de data asta, curajul tainic pe care l-a avut toată viața iese învingător.

— Bine, surioară, zice el. Fie ca tine. Voi încerca.

în clipele următoare, Musa - care a tras fără ruşine cu urechea - ne face semn spre coridor. Imediat ce iese din celulă, Darin îl înşfacă de gât şi îl izbeşte de perete. Aud un fel de schelălăit ca de animal, dar după ce Musa taie ciudat aerul cu mâna, se face liniştе. *Un ghul ?*

— Dacă îi faci vreun rău surorii mele, zice Darin încet, dacă o trădezi, dacă profiți de încrederea ei sau dacă o faci să sufere, jur pe ceruri că te omor!

Musa horcăie un răspuns, iar când Darin îi dă drumul, în uşa coridorului se aud chei. Peste câteva clipe, uşa se deschide şi apare Eleiba, cu paloşul în mână.

— Musa! mârâie ea. Trebuia să-mi fi dat seama. Eşti arestat!

— Ai făcut-o lată, zice Musa, frecându-şi gâtul acolo unde îl apucase Darin, cu o uşoară iritare pe trăsăturile fine ale feței. Puteam fi departe, dacă n-aveai tu izbucniri frățeşti.

Pe urmă şopteşte ceva, iar Eleiba cade blestemând, ca atacată de un duşman invizibil pentru noi.

Musa se uită de ia Darin la mine cu sprâncenele ridicate.

— Mai aveți și alte amenințări? Discuții cu care vreți să-mi pierd vremea? Nu? Bine. Atunci hai să ieșim de-aici odată!

*

La ivirea zorilor, Musa, Darin și cu mine ieșim din prăvălia unui croitor pe o stradă din Adisa. Mi se învârte capul din cauza labirintului straniu de tuneluri, pasaje și idei interconectate prin care ne-a adus Musa până aici.

— Nu ne-am descurcat rău, zice Musa. Dacă ne grăbim, putem ajunge la o casă conspirativă înainte de...

— Stai puțin, îl prind eu de umăr. Nu mergem nicăieri cu tine până nu ne spui cine ești.

în spatele meu, Darin încuviințează vehement.

— De ce te cunoaşte căpitanul Eleiba? Şi de ce ai atacat-o? Am auzit un zgomot. Mi s-a părut de ghul. Iar din moment ce Prințesa Nikla mișună de ghuli, înțelegi de ce mă îngrijorează.

Musa se desprinde cu ușurință din strânsoarea mea și își netezeşte cămaşa - care, observ, e de foarte bună calitate pentru un Cărturar.

— N-a fost mereu așa, zice el. Nik... La prințesă mă refer. Dar asta nu contează acum. Curând se crapă de ziuă. Deja nu mai avem timp...

— Nu mai căuta scuze, mârâi eu. Răspunde.

Musa bombăne iritat.

— Dacă răspund la o singură întrebare, promiteți să nu mă mai bateți la cap și să mă lăsați să vă duc la o casă conspirativă?

Mă gândesc, mă uit la Darin, iar el îmi răspunde ridicând din umeri. Acum, după ce Musa ne-a ajutat să evadăm, mai am nevoie doar de o informație de la el. De îndată

ce o capăt, pot să mă fac invizibilă şi să-l pun la pământ, iar pe urmă Darin şi cu mine să dispărem.

— Bine, zic eu. Cine este Apicultorul şi cum îl pot găsi?

— Vai, Laia din Serra!

Dinţii lui albi strălucesc ca dinţii unui cal de rasă. îmi întinde braţul, iar sub cerul tot mai luminos reuşesc să-i văd mai bine tatuajele - sunt zeci, mici şi mari, adunate toate în jurul unui stup.

Albine.

— Eu sunt Apicultorul, evident, zice Musa. Să nu-mi spui că n-ai bănuit.

XV

Elias

Zile în şir linguşesc, amenințș şi ademenesc spiritele să se îndepărteze de zidul hotarului. Doar cerul ştie ce se va întâmpla, în caz că-l trec. Par să devină pe ceas ce trece tot mai agitate, până când abia dacă-mi mai aud gândurile din cauza miorlăiturilor afurisite pe care le scot.

La două săptămâni după întâlnirea cu Aubarit - fără să fi aflat cum să trec spiritele mai rapid şi nici cum s-o ajut pe Fakira - mă retrag să înnoptez în cabana Shaevei, deosebit de recunoscător că am acest unic refugiu. Spiritele întind mâinile spre mine, sălbatice ca un taifun din Insula de Sud.

Ea nu trebuia să...

Spune-mi, soțul meu e aici...

Mi-ai văzut drăguța...

De obicei mă simt vinovat când le închid uşa cabanei în nas. Azi, nu. Sunt prea ostenit, prea furios pentru eşecul meu, prea scârbit de uşurarea pe care o simt în liniştea bruscă şi completă a căminului Shaevei.

Dormi în cabană. Acolo nu-ți pot face rău.

Shaeva a făcut cumva vrăji asupra cabanei astfel încât e impenetrabilă pentru spirite şi djinni. Iar vraja asta n-a murit odată cu ea. A ştiut că voi avea nevoie de un loc unde să-mi adun gândurile şi îi sunt recunoscător.

Dar recunoştința mea nu ține mult. După ce m-am spălat şi mi-am pregătit o masă meschină, de care Shaeva ar fi râs, nu reuşesc deloc să adorm. Mă plimb în cerc, ros de

vinovăție. Cizmele Păzitoarei Sufletelor au rămas lângă patul ei. Săgețile cărora le punea cozi din pene zac neatinse pe masa ei de lucru. Aceste dovezi mărunte ale vieții ei reuşeau înainte să mă liniştească, mai ales în zilele imediat următoare morții mele. Precum cabana, îmi aminteau că ea credea că aş putea deveni Păzitor al Sufletelor.

în seara asta, însă, amintirea ei mă chinuie. *De ce nu mă asculți, Elias? De ce nu înveți ?* **Cerule, ce dezamăgită ar fi!**

Trag un şut zdravăn în uşă - proastă decizie, acum mă doare şi piciorul. Mă întreb dacă toată viața mea va fi un şir de clipe în care îmi dau seama că sunt un idiot, la multă vreme după ce-aş mai putea rezolva ceva. Oare o să simt vreodată că ştiu ce am de făcut? Sau voi ajunge un moşneag care se clatină pe picioare, buimăcit de prostiile pe care tocmai le-am făcut?

Nu fi patetic. **îmi vine în minte, în mod straniu, vocea lui Keris Veturia.** *Cum treci spiritele dincolo mai repede? Caută răspunsul. Gândeşte-te.*

Mai reflectez o dată la ce mi-a spus Aubarit. *Tu trebuie să treci spiritele dincolo, iar ca s-o faci trebuie să te retragi din lume.* **O altă versiune a sfatului Shaevei. Dar** *m-am retras* **din lume. Le-am spus adio Laiei şi lui Darin. Mă țin la distanță de oricine se apropie de Pădure. îmi fur proviziile din sate, în loc să le cumpăr de la alți oameni, aşa cum mi-aş dori.**

Pădurea amintirea ei ascunsă îți va arăta. **Oare Tainele se referă la Mauth? Sau mai există ceva în acest enunț?** *Pădurea poate să însemne cu totul altceva,* **a spus Aubarit. Spiritele, oare? Dar ele nu petrec suficient timp în Anticameră ca să ştie lucruri.**

Deşi, dacă stau să mă gândesc, nu toate spiritele trec repede dincolo.

Scânteioara. **îmi iau paloşele - mai mult din obişnuință, decât pentru că aş avea nevoie de ele - şi dau să ies. Chiar înainte să păşesc pe uşă, îi aud vocea. Numai că nu-i aici.**

La naiba, Elias, gândeşte! **Scânteioara obişnuia să se ferească de Shaeva. Când spiritele vorbesc, îmi vorbesc mie şi de fiecare dată despre „drăguţi". Iar spre deosebire de alte umbre, Scânteioarei îi place apa. Deseori se ascunde lângă un izvor aflat la sud de cabană.**

Cărarea până acolo e bătută bine; când m-am mutat în cabană, Shaeva mi-a pasat neîntârziat sarcina de a aduce apă. *La ce bun să ai muşchi,* **mă tachina ea,** *dacă nu cari lucruri pentru alţii ?*

Când mă apropii, văd o sclipire albă şi curând o găsesc pe Scânteioara pe marginea izvorului, uitându-se în adânc.

Se întoarce spre mine, apoi zboară în spate - n-are chef de vorbă. Dar nu-mi pot permite s-o las să plece.

— îţi cauţi drăguţa, aşa-i?

Scânteioara se opreşte, apoi apare înaintea mea atât de brusc, încât mă clatin pe călcâie.

— Ştii unde e?

Vocea ei subţire e dureros de bucuroasă şi asta mă copleşeşte de vinovăţie.

— Ei, nu precis, zic eu. Crezi că ai putea să mă ajuţi? Şi poate să te ajut şi eu pe tine?

Scânteioara lasă capul pe-o parte şi se gândeşte.

— încerc să aflu mai multe despre magia Anticamerei, zic eu înainte ca ea să dispară iar. Despre Mauth. Tu eşti aici de multă vreme. Poţi să-mi spui dacă Pădurea are... vreo amintire?

— Unde-i drăguţa mea?

Blestem în gând. Ar fi trebuit să-mi dau seama că un spirit - şi încă unul care refuză să treacă dincolo - nu mă poate ajuta.

— îmi pare rău, zic eu. O s-o caut.

Pornesc înapoi spre colibă. Poate că am nevoie de somn. Poate că mâine dimineaţă o să-mi vină o idee mai bună. Sau

m-aş putea întoarce la Aubarit să văd dacă-şi mai aminteşte ea ceva. Sau să caut altă Fakira...

— Amintirea este în durere.

Mă întorc aşa de iute, încât e o minune că nu-mi zboară capul.

— Poftim? Ce-ai zis?

— Amintirea este în durere.

Scânteioara îmi dă ocol şi eu mă învârt odată cu ea.

— Amintirea este acolo unde se află cea mai mare durere, cea mai mare furie.

— Ce vrei spui prin „cea mai mare durere"?

— O durere ca a mea. Amintirea este în durere, micuțule.

În durerea *lor*. Îi pârjoleşte, pentru că au trăit cu ea mai mult decât mine.

Durerea lor.

— Djinnii? zic eu cu un nod în stomac. Te referi la djinni.

Dar Scânteioara a plecat strigându-şi „drăguța". încerc s-o urmăresc, dar nu pot ține pasul cu ea. Atrase de vocea mea, se adună alte spirite, care mă copleşesc cu suferința lor. Mă îndepărtez de ele zburând ca vântul, deşi ştiu că-i o greşeală să nu le bag în seamă suferința. în cele din urmă, mă vor găsi din nou, iar eu voi fi silit să încerc să trec dincolo câteva, pur şi simplu ca să nu mă înnebunească văicăreala lor permanentă. înainte, însă, trebuie să rezolv problema asta. Cu cât aştept mai mult, cu atât se vor aduna mai multe spirite.

Gândeşte repede, Elias! Oare pot djinnii să mă ajute? Sunt întemnițați aici de o mie de ani, dar cândva au fost liberi şi au stăpânit cele mai mari puteri magice de pe uscat. Sunt făpturi supranaturale. Născute din magie, la fel ca efriții, duhurile, ghulii. Acum, că mi-a intrat ideea asta în minte, mă țin de ea ca un câine de os. Djinnii *trebuie* să cunoască lucruri mai profunde despre magie.

Iar eu trebuie să găsesc o cale să le aflu de la ei.

XVI

Sfrânciocul

— Paterii din Navium vor să-ți ureze bun venit, zice Zburătorul când plecăm de la docuri.

Abia îl aud. Ştie că Livia e însărcinată. îi va transmite informația şi Comandantului. Peste câteva zile, sora mea se va confrunta cu atacatori şi asasini, iar eu nu sunt acolo s-o apăr.

Harper rămâne în urmă şi vorbeşte repede cu Garda Neagră care ne-a adus caii. Acum că a aflat de sarcina Livi- ei, le transmite ordine lui Faris şi Rallius să tripleze paza în jurul ei.

— Paterii sunt pe Insulă? îl întreb pe Zburător.

— întocmai, Sfrâncioc.

Deocamdată nu-mi rămâne decât să am încredere în gărzile de corp ale Liviei. Problema mea urgentă este Comandantul. A obținut deja un avantaj, trimițându-1 pe Zburător să mă prindă cu garda jos. Mă vrea slăbită.

Dar nu-i voi da satisfacție. îmi ordonă să mă duc în port? Foarte bine. Oricum trebuie să preiau controlul acestei nave care se scufundă. Dacă sunt şi Paterii prin preajmă, cu atât mai bine. Pot fi martori cum smulg puterea din mâinile lui Keris.

Străbatem străzile călare, iar distrugerea produsă de Karkauni se vede în fiecare clădire dărâmată, în fiecare stradă cu urme de incendiu.

Pământul tremură şi vâjâitul inconfundabil al unei pietre aruncate de o catapultă despică aerul. Când ne

apropiem de Insulă, Zburătorul e obligat să schimbe traseul şi ne duce în apropierea greu-încercatului Cartier de Sud-Vest din Navium.

Ţipete şi urlete umplu aerul, acoperind mugetul focului, îmi trag un văl pe faţă ca să mă apăr de mirosul înecăcios de carne pârlită şi de piatră arsă.

Un grup de Plebei trece repede pe lângă noi, majoritatea ducând cu ei doar copiii şi hainele din spate. Mă uit la o femeie cu gluga trasă pe ochi. Are faţa şi corpul ascunse de o pelerină, dar mâinile îi sunt pătate cu auriu. Culoarea este atât de neobişnuită, încât dau pinteni calului şi mă apropii s-o văd mai bine.

O brigadă de pompieri aleargă pe lângă noi, stropind totul în jur cu apă de mare din găleţi. După ce trec, femeia a dispărut. Soldaţi evacuează familii din haosul care se răspândeşte cu viteză. Strigătele de ajutor par să se audă de pretutindeni. O fetiţă căreia îi şiroieşte sângele pe faţă stă în mijlocul unei alei, pierdută şi fară glas, fără vreun adult în preajmă care să-i poarte de grijă. Nu are mai mult de patru ani şi îndemn calul spre ea fară să stau pe gânduri.

— Sfrâncioc, nu!

Avitas apare şi îmi blochează calul cu al lui.

— Va avea grijă de ea unul dintre oameni. Noi trebuie să ajungem la Insulă.

Mă îndepărtez, trecând peste imboldul de a mă duce la copilă, de a o vindeca. Simt nevoia asta atât de puternic, încât înşfac oblâncul şeii şi îmi bag degetele sub el, ca să mă oprească să descalec.

Zburătorul mă urmăreşte din spatele unui armăsar alb ca un nor. Nu simt răutate în privirea lui, doar curiozitate.

— Nu semeni cu ea, remarcă el. Comandantul nu este o femeie căreia să-i pese de popor.

— Credeam că apreciezi asta, din moment ce nici tu nu eşti unul căruia să-i pese de popor.

— Nu sunt unul căruia să-i pese de poporul *vostru,* zice Zburătorul. Dar mă minunez de Keris. Voi, oamenii, sunteți dispuși să dați dovadă de devotament pentru cel mai mic strop de speranță.

— Iar din cauza asta ne consideri proşti? zic eu şi clatin din cap. Speranța este mai puternică decât frica. Este mai puternică decât vira.

— Exact, Sfrâncioc. Keris ar putea folosi asta drept armă. Dar n-o face. Din prostia ei.

E un aliat slab, îmi spun în sinea mea, *sau unul nemulțumit, dacă o critică aşa deschis.*

— Nu sunt aliatul ei, Sfrâncioc, zice Zburătorul ridicând capul, şi-i simt amuzamentul. Sunt stăpânul ei.

Peste jumătate de oră, ne apare înainte portul dublu în formă de cheie din Navium. Portul comercial pătrat, care se deschide spre mare, a fost decimat. Şenalul e plin de catarge arse şi de pânze rupte, îmbibate cu apă. Uriaşele lanțuri ruginite care închid portul sunt acoperite de mușchi şi lipitori, dar măcar sunt ridicate. De ce nu erau ridicate când a atacat Grimarr? Unde erau străjerii din turnurile de pază? De ce n-au reuşit să oprească atacul?

În partea nordică, portul comercial se lărgeşte într-un port interior alcătuit din două inele. Insula este inelul central, legat de uscat printr-un pod. Un turn crenelat domină Insula. Din vârful lui se poate vedea coasta până la distanță de mulți kilometri. Inelul exterior al portului este un doc circular acoperit, cu sute de debarcadere pentru flota Războinicilor. Mărimea lui face să-ți stea mintea în loc.

Când ne apropiem, Dex înjură.

— Navele sunt andocate, Sfrâncioc, zice el. I-am lăsat pur şi simplu să ne bată măr.

Deşi raportul lui Harper de mai devreme mi-a comunicat acelaşi lucru, nu cred până când nu văd chiar eu cum se

leagănă vasele legate la dană. Strâng pumnii şi mă gândesc la distrugerea pe care tocmai am văzut-o.

Când ajungem în sfârşit la podul care duce pe Insulă, mă opresc scurt. De zid atârnă în ştreang amiralul Leonidas, cu o cioară grasă agățată de corpul lui contorsionat. îmi muşc buzele ca să nu vărs. Membrele rupte şi pielea brăzdată de lovituri de bici indică o moarte lentă şi dureroasă.

Urc câte două treptele spre turnul de pază. Dex şi Har- per aleargă să se țină după mine, iar chiar înainte să intrăm în biroul Comandantului, Harper îşi drege glasul.

— Sfrâncioc.

Avitas se apropie, clar neliniştit.

— A pus la cale un spectacol, zice el. Simt asta. Nu juca rolul pe care ți l-a pregătit ea.

încuviințez scurt - crede că eu nu ştiam? - şi intru în turn. Oamenii Casei Veturius, care stau de pază, mă salută imediat. Comandantul strigă ordine unor mesageri, care gonesc să le transmită turnurilor cu tobe, fără să mă bage deloc în seamă. Toată floarea personalităților din Navium, plus vreo doisprezece Pateri s-au adunat în jurul unei hărți întinse pe o masă enormă. Se întorc toți în acelaşi timp.

— Nepoate.

îl recunosc pe Janus Atrius - unchiul lui Dex şi Pater al Casei Atria. îi face un semn scurt de întâmpinare nepotului, înainte să mă salute pe mine. Nu-i pot descifra trăsăturile, dar se uită întrebător la Keris înainte să vorbească - o privire menită s-o văd şi eu, după cum se pare.

— Sfrânciocule, ai fost pus la curent?

— Jumătate din Cartierul de Sud-Vest e în flăcări, zic eu. N-am nevoie să aflu altceva. De ce nu ripostăm? Mai sunt multe ore până să se înnopteze. Trebuie să ne folosim de lumina care a mai rămas.

Janus şi alți câțiva Pateri murmură aprobator. Restul, însă, clatină din cap, iar câțiva ridică vocea să mă contrazică. Amiralul Argus şi Viceamiralul Vissellius schimbă o privire plină de dispreț care îmi sare în ochi. Nu voi găsi un aliat în niciunul dintre ei.

— Sfrâncioc.

Comandantul a terminat de vorbit cu mesagerii, iar vocea ei rece amuțeşte încăperea. în ciuda urii pe care o stârneşte în mine tonul ei superior, admir felul în care îşi exercită puterea. Cu toate că bărbații din sală sunt şefii propriilor Case, nici măcar unul n-o va înfrunta.

— Te aşteptam de multe zile. Eu - noi - zice ea şi se uită la Pateri şi la ofițerii de marină - îți stăm la dispoziție.

Femeia asta m-a antrenat să nu mi se citească nicio emoție pe chip, dar mi-e greu să-mi ascund surprinderea, în calitate de Sfrâncioc, sunt cel mai mare în grad, iar împăratul m-a trimis să preiau comanda apărării oraşului Navium. Dar nu mă aşteptam de la Comandant să-şi cedeze prerogativele atât de uşor. Nu mă aşteptam să cedeze deloc.

Harper îmi aruncă o privire de avertisment. *Nu juca rolul pe care ți l-a pregătit ea.*

— Keris, zic eu, ascunzându-mi reținerea. De ce nu sunt navele la apă?

— Vremea e schimbătoare, Sfrâncioc. în ultimele două săptămâni ne-au lovit brusc furtuni.

Se duce la fereastra care dă spre sud. Se vede de-aco- lo toată coasta, inclusiv catargele îndepărtate ale enormei flote Karkaune.

— Peretele acela de nori, arată ea din cap, ne amenință de trei zile. Ultima dată când a ieşit flota, vremea era la fel.

— Leonidas cunoştea vremea de pe mare mai bine decât oricine.

— Leonidas a ignorat ordinele unui ofițer superior în grad numai pentru că era comandant de trupe terestre şi nu de marină.

Amiralul Argus conduce una dintre cele mai puternice Case ale Comercianților şi se vede clar cât e de mânios că şi-a pierdut vasele.

— Generalul Veturia i-a ordonat să nu scotă flota, iar el n-a ascultat. Noi toți cei de față - se uită cu asprime prin încăpere - am susținut executarea lui Leonidas.

— Nu toți, zice bățos Janus Atrius.

— Nu Leonidas e subiectul discuției, zic eu.

Bătrânul e mort, şi cu toate că nu merita să moară în dizgrație, asta nu-i o bătălie pe care s-o pot câştiga.

— Keris, ai fost în Cartierul de Sud-Vest, de când au început atacurile?

Argus iese în față şi se postează înaintea mea ca un broscoi îndesat şi belicos.

— Comandantul are...

Lângă mine, Dex trage paloşul din teacă pe jumătate.

— Dacă mă mai întrerupi o dată, Argus, căpitanul Atrius îmi va face un colier din măruntaiele tale, îi spun.

Paterii tac, iar eu îi las să se gândească la amenințarea mea înainte să vorbesc din nou.

— Pateri, nu voi scoate flota în larg fără aprobarea voastră. Dar gândiți-vă ce pierderi avem. Sunt deja peste o mie de morți şi în fiecare oră mor alte câteva zeci de oameni. Am văzut copii cu membrele smulse şi femei prinse sub dărâmături care mor încet. Karkaunul Grimarr e un duşman crud. îl lăsăm să ne cucerească oraşul?

— Cea mai mare parte din oraş e în siguranță, mă contrazice Vissellius. Doar Cartierul de Sud-vest a suferit...

— Simplul fapt că acolo nu locuiesc Comercianți sau Aristocrați nu face viețile pierdute mai puțin valoroase. Trebuie să facem *ceva*.

Keris ridică mâna şi îşi face aliații să tacă.

— Catapultele din turnul de pază...

— Sunt prea departe de vasele duşmane ca să le provoace stricăciuni, i-o retez eu. Pe ceruri, ce aveați de gând? Să stați aici şi să-i lăsați să ne distrugă?

— Planul nostru era să-i lăsăm să creadă că pot năvăli în oraş, zice Comandantul. Când ar fi făcut greşeala să debarce trupele, i-am fi desființat. Le atacam navele dintr-un mic golf vecin - îmi arată pe hartă - unde ne puteam deplasa flota noaptea. Opream forțele terestre ale Karkaunilor şi în acelaşi timp le capturam navele, care le-ar fi înlocuit pe cele pierdute de Comercianți în atacul asupra portului.

Deci până la urmă vremea n-are nicio legătură. Ea vrea corăbiile Barbarilor. Le vrea ca să-i aibă la mână pe Paterii din Navium şi să-şi asigure sprijinul lor pentru când va încerca din nou să-l detroneze pe Marcus.

— Şi când anume aveați de gând să acționați?

— Mai aşteptam încă trei săptămâni de asediu. Le-am tăiat posibilitățile de aprovizionare. în cele din urmă, Grimarr şi al lui vor rămâne fără alimente.

— Când termină cu Cartierul de Sud-Vest, zic eu, se vor muta în sud-est. Sunteți dispuşi să lăsați sub asediu vreme de aproape o lună zeci de cartiere, adică mii de case. Mai mult de o sută de mii de oameni trăiesc în...

— Tocmai evacuăm partea de sud a oraşului, Sfrâncioe.

— Nu suficient de repede.

Stau pe gânduri. Trebuie să apărăm Navium, bineînțeles. Dar miros o capcană. Harper bate cu degetul în mânerul paloşului. O simte şi el.

Şi totuşi, nu-l pot lăsa pe Grimarr să-mi omoare oamenii cum are el chef.

— Amirale Argus, cât durează pregătirea flotei?

— O putem lansa la al doilea clopot, dar vremea...

— îi vom ataca pe Karkauni pe mare, zic eu, şi cu toate că am promis să cer acordul Paterilor, n-am timp s-o fac, atâta vreme cât fiecare minut provoacă şi mai multe morţi în rândul Războinicilor. Şi o vom face acum, adaug.

— Te susţin, Sfrâncioc.

Janus Atrius face un pas înainte, urmat de alţi şase Pateri şi ofiţeri. Majoritatea, însă, se opun deschis.

— Gândeşte-te că flota este singurul nostru mijloc de apărare, Sfrâncioc, zice Keris. Dacă izbucneşte o furtună...

— Ştim amândouă că toată treaba asta n-are nicio legătură cu vremea, zic eu calmă.

Mă uit la Dex, care încuviinţează, şi la Harper, care se uită fix la Comandant. Nu-i pot descifra expresia. *Nu juca rolul pe care ţi l-a pregătit ea.*

Până la urmă, s-ar putea să joc cum vrea ea. Nu-mi rămâne decât să găsesc o cale să scap din orice capcană ar fi. E vorba însă de vieţile oamenilor mei şi nu-i pot lăsa să moară, orice s-ar întâmpla.

— Amirale Argus.

Tonul meu nu permite împotrivire, şi cu toate că amiralul se revoltă din priviri, îl pun la punct doar uitându-mă la el.

— Lansează flota.

*

Peste o oră, oamenii au fost chemaţi la apel şi începe procesul laborios de scoatere a lanţurilor din apă. După două ore, flota trece din portul rotund de război în portul comercial. După trei ore, soldaţii noştri sunt prinşi în luptă cu Karkaunii.

Dar după patru ore, cerul, acoperit de nori groşi de ploaie, îşi schimbă culoarea din amenințătorul cenuşiu într-un stacojiu straniu, iar eu înțeleg că am dat de belea. Fulgere trosnesc deasupra apei, lovind catarg după catarg. Flăcările se ridică în înalt, iar explozii luminoase din depărtare îmi spun că se schimbă cursul bătăliei - şi nu în favoarea noastră.

Furtuna izbucneşte dintr-odată, se abate asupra Naviu- mului dinspre sud, ca mânată de un vânt furibund. Când se dezlănțuie, e mult prea târziu să întoarcem flota.

— Amiralul Argus navighează de două decenii pe aceste mări, zice Dex încet atunci când furtuna se întețeşte. O fi el cățeluşul lui Keris, dar va aduce flota acasă. Nu vrea să moară.

Trebuia să mă fi dus cu ei. Dar Comandantul, Harper şi Dex au protestat în cor - singurul lucru asupra căruia au fost cu toții de acord.

Mă uit după Keris, care vorbeşte încet cu unul dintre mesagerii de la turnul tobelor.

— Niciun raport încă, Sfrâncioc, zice ea. Turnurile tobelor nu aud nimic din cauza furtunii. Nu ne rămâne decât să aşteptăm.

Mesagerul pleacă şi pentru o clipă rămânem singure.

— Cine-i acest Grfmarr? o întreb. De ce nu ştim nimic despre el?

— E un fanatic, un preot-vrăjitor care venerează morții. Consideră că e datoria lui spirituală să-i convertească pe toți cei care nu-s atinşi de inspirația divină. Printre aceştia se numără şi Războinicii.

— Ne converteşte omorându-ne.

— Aşa se pare, zice Keris încet. E un om relativ tânăr, cu vreo zece ani mai mare decât tine. Tatăl lui a fost negustor de blănuri, prin urmare, Grimarr a călătorit mult prin

Imperiu când era mai mic - să ne învețe obiceiurile, iară îndoială. S-a întors la poporul lui acum un deceniu, când a izbucnit foametea. Clanurile erau înfometate, slăbite - maleabile, aşadar. Aşa că le-a modelat, ridică din umeri Comandantul.

Mă surprinde cât de multe ştie şi pesemne că îmi citeşte mirarea pe chip.

— Care-i prima regulă a războiului, Sfrâncioc?

Cunoaşte-ţi duşmanul. **Nici măcar nu trebuie s-o rostesc.**

Mă uit la furtună şi mă înfior. Vijelia pare supranaturală. Sălbatică. Gândul la ce se va întâmpla dacă flota noastră nu rezistă îmi întoarce stomacul pe dos. Am trimis în larg aproape toate corăbiile, n-am păstrat decât o duzină. Vine noaptea, iar noi tot nu ştim nimic.

Nu se poate să pierdem flota. Noi suntem Imperiul. Războinicii. Oamenii lui Argus sunt bine pregătiți. Au avut de-a face cu furtuni mai rele.

Scormonesc în cotloanele minții după orice urmă de speranță. Dar pe măsură ce minutele trec, exploziile bătăliei purtate în depărtare continuă neabătute. Iar exploziile mai apropiate de Navium - cele provocate de flota noastră - devin tot mai puține.

— Ar trebui să ridicăm lanțurile portului, Sfrâncioc, zice în cele din urmă Comandantul.

Paterii îşi exprimă acordul cu afirmații furioase.

— Flota noastră este încă în larg.

— Dacă flota supraviețuieşte, vom afla dimineață şi coborâm lanțurile atunci. Dacă nu, trebuie să-i împiedicăm pe Karkauni să pătrundă în inima Naviumului.

încuviințez şi se transmite ordinul. Noaptea se scurge încet. Oare furtuna aduce până la noi țipetele batjocoritoare ale vrăjitorilor Karkauni? Sau e doar vântul? *Speranța e*

mai puternică decât frica. E mai puternică decât ura. **Aşa i-am spus Zburătorului, iar pe măsură ce întunericul nopții devine de nepătruns, mă agăț de aceste cuvinte. Indiferent ce vor aduce zorii, nu voi renunța la speranță.**

Curând, cerul păleşte. Norii se subțiază şi se retrag. Oraşul e lăsat curat, strălucitor, acoperişurile roşii şi gri sclipesc în lumina palidă a soarelui. Marea e netedă ca sticla.

Şi, în afară de mulțimea corăbiilor Karkaune care se leagănă mult departe de coastă, marea e pustie.

Flota Războinicilor a dispărut.

Imposibil.

— Nu ne-ai ascultat.

Paterul care vorbeşte este şeful Casei Serica, o familie bogată de negustori de mătase, stabilită de multă vreme în sud. E palid şi îi tremură mâinile. Cuvintele lui nu sunt pline de venin, pentru că şi el e în stare de şoc.

— Iar flota... Şi oraşul...

— Eu te-am avertizat, Sfrâncioc.

Când vorbeşte Keris, mi se ridică părul pe ceafă. Are privirea rece, dar tot îi iese la iveală grăuntele triumfului, ascuns adânc în ea. *Pe ceruri, ce se întâmplă?*

Tocmai am pierdut întreaga flotă. Mii de oameni. Nici măcar Comandantul n-are de ce să se bucure că i-au murit oamenii.

Doar dacă n-a fost ăsta planul ei tot timpul

Şi, îmi dau seama acum, asta trebuie să fi fost. Dintr-o singură mişcare, mi-a subminat autoritatea, mi-a distrus reputația şi s-a asigurat că Paterii vor dori să-i conducă ea. Şi n-a costat-o decât o întreagă flotă blestemată. Planul este detestabil - malefic - şi din cauza asta nici nu m-am gândit la el. Ar fi trebuit.

Cunoaşte-ți dușmanul.

Cerule! Trebuia să-mi fi dat seama că n-ar ceda niciodată puterea cu atâta uşurinţă.

Totuşi, n-avea de unde să ştie că vine furtuna. Niciunul dintre noi nu avea de unde, cerul era senin şi peretele de nori la mare depărtare.

Dintr-odată - şi mult prea târziu ca să-mi mai folosească la ceva - îmi amintesc de Zburător. După ce m-a adus pe Insulă, a dispărut. Nici nu m-am mai gândit la el. Cât e de puternic? Poate să stârnească o furtună? Ar stârni-o?

Şi dacă da, i-a cerut-o Comandantul? Putea să-mi dovedească incompetenţa în mii de feluri. Pierderea unei flote întregi mi se pare un gest exagerat. Chiar dacă mă dă deoparte din calea ei, cum va apăra Naviumul fără marina militară?

Nu, altceva se întâmplă. E alt joc aici. Dar care?

Mă uit la Dex, iar el clatină din cap, copleşit de durere. La Harper nici nu mă pot uita.

— Mă duc pe plajă să văd dacă se poate salva ceva din epave, zice Comandantul. Dacă-mi permiţi, Sfrâncioc.

— Du-te.

Paterii pleacă unul câte unul - ca să le ducă vestea celor- laţi membri ai Caselor, fără îndoială. Keris îi urmează. La uşă, se opreşte. Se întoarce. E din nou Comandantul, iar eu sunt eleva ei nepricepută. I se citeşte în ochi triumful şi instinctul de prădător. Exact invers decât ar trebui, ţinând cont de ce-am pierdut.

Keris zâmbeşte - zâmbetul superior al unei criminale care îşi ascute săbiile ca să ucidă.

— Bine ai venit la Navium, Sfrâncioc.

XVII

Laia

Ajungem în miez de noapte la casa conspirativă a lui Musa - o fierărie situată în cel mai important şantier naval din Adisa, chiar în apropierea taberei de refugiați. La ora asta, şantierul e pustiu, iar scheletele corăbiilor pe jumătate construite aruncă umbre stranii pe străzile tăcute.

Musa descuie uşa din spate a fierăriei fără să se uite măcar peste umăr, dar eu nu mă simt în largul meu şi nu reuşesc să scap de senzația că cineva - sau ceva - ne urmăreşte.

În câteva ore, sentimentul dispare, iar şantierul răsună de strigătele constructorilor, de bubuitul ciocanelor, de scârțâitul supărat al lemnului arcuit şi bătut în cuie. Din camera mea de la etajul de sus al fierăriei, mă uit într-o curte unde o Cărturăreasă căruntă aţâță un foc deja năvalnic. Gălăgia care înconjoară locul ăsta e perfectă, dacă vrei să faci arme clandestin. Iar Musa a spus că îi va aduce lui Darin orice fel de materiale vrea. Asta înseamnă că fratele meu *e nevoit* **să face arme. Nu mai are scuze.**

Eu, pe de altă parte, s-ar putea să găsesc, totuşi, o scăpare din învoiala asupra căreia a insistat Musa. *Mă vei ajuta să reînvii Rezistența Cărturarilor din nord.* **De ce n-a făcut-o el deja? Are resurse. Şi cred că există sute de Cărturari care i s-ar alătura - mai ales după genocidul provocat de Imperiu.**

Altceva se întâmplă aici - ceva ce nu-mi spune.

După o foarte necesară baie, cobor înveşmântată într-o rochie roşie de lână, cu cizme noi şi moi, care îmi sunt doar puțin prea mari. Peste tot în curte răsună țiuit de oțel lovit cu oțel, iar peste tot acest vacarm două femei râd. Deşi curtea găzduieşte fierăria, clădirea în care sunt are notele personale ale unei case - covoare groase, un şal aruncat peste birou şi felinare Tribale vesele. La picioarele scării, un coridor lung şi lat duce spre salon. Uşa e întredeschisă şi se aude vocea lui Musa.

— ...foarte pricepuți, care te pot ajuta, zice el. Când poți începe?

Urmează o pauză lungă.

— Acum. Dar o să-mi ia oarece timp să ajung la formula corectă. Sunt multe lucruri pe care nu mi le amintesc.

Darin pare puternic cum n-a mai fost de săptămâni în şir. Odihna şi o baie i-au prins bine.

— Atunci, te prezint fierarilor de-aici. Ei fac oale, tigăi, potcoave, suficiente produse casnice cât să justifice cantitatea de minereu şi de cărbune necesară nouă.

Cineva îşi drege sonor glasul în spatele meu. îmi dau seama că zgomotul din fierărie s-a oprit, iar când mă întorc, dau peste Cărturăreasa cu piele cafenie din curte. Poartă un şorț de piele cu urme de arsură şi are o față lată şi drăguță. Lângă ea, o femeie tânără - în mod clar fiica ei - se uită la mine cu ochi negri, strălucind de curiozitate.

— Laia din Serra, zice femeia mai vârstnică. Eu sunt fierarul Zella iar ea e fiica mea, Taure. E o onoare s-o cunosc pe urmaşa Leoaicei, zice Zella şi îmi strânge palmele între ale ei. Să nu crezi minciunile Marinarilor despre mama ta, copilă. Se simt amenințați de tine. Vor să-ți facă rău.

— Care minciuni?

— Am aflat tot ce-ai făcut în Imperiu, zice Taure cu răsuflarea tăiată, iar admirația din tonul ei mă alarmează.

— A fost mai ales noroc. Ai pomenit de mama...

— N-a fost noroc, zice Musa apărând din salon, cu Darin în urma lui. E limpede că Laia a moştenit curajul mamei şi simțul strategiei de la tatăl ei. Zella, arată-i lui Darin unde-o să facă armele şi dă-i tot ce-i trebuie. Laia, vino înăuntru, te rog. Masa-i pusă.

Cele două fierărese pleacă împreună cu fratele meu, după ce Taure îmi mai aruncă peste umăr o ultimă privire plină de respect. îl urmez pe Musa în salon simțind că n-am astâmpăr.

— Ce blestemate de poveşti le-ai spus despre mine? şuier spre el.

— Eu nu le-am spus nimic.

Umple o farfurie cu fructe, pâine şi unt, apoi mi-o întinde.

— Faima ți-o ia înainte. Faptul că ai avut noblețea să te sacrifici pentru binele taberei de refugiați a ajutat.

îi văd înfumurarea de pe chip şi mă furnică pielea în semn de avertisment. Oare de ce arată atât de încântat?

— Tu ai pus la cale să fim prinşi, eu şi Darin?

— Trebuia să vă pun cumva la încercare şi ştiam că vă pot scoate din închisoare. Am avut grijă să afle căpitanul Eleiba că vii în oraş. Anonim, desigur. Ştiam că, dacă ai stofa de conducător la care speram, nu ți-ai lăsa niciodată poporul să sufere, numai ca să te ascunzi tu. în caz că ai fi făcut-o, te scoteam chiar eu din ascunzătoare şi te predam cu mâna mea.

îl privesc cu ochii mijiți.

— Ce vrei să spui prin „conducător"?

— E doar un cuvânt, Laia, nu muşcă. în orice caz, am avut dreptate.

— Cum de ai îndrăznit să le provoci suferință acelor oameni?! Şi-au pierdut casele, agoniseala. Cei din Marinn le-au devastat tabăra!

— Potoleşte-te, zice Musa şi dă ochii peste cap. N-a murit nimeni. Marinarii sunt mult prea civilizați pentru astfel de metode. Căpitanul Eleiba şi cu mine am avut... neînțelegerile noastre. Dar e o femeie de onoare. Le-a dus deja alte corturi. Trebuie să fi aflat până acum că eu v-am scos de unde vă ținea. O să-şi iasă din minți, dar mă pot ocupa de asta mai târziu. Noi trebuie mai întâi...

— *Noi?*

— *Tu* - Musa îşi drege glasul cu subînțeles - trebuie mai întâi să mănânci. Eşti iritabilă. Nu-mi place să stau de vorbă cu oameni iritabili.

Cum poate trata totul atât de superficial? Fac un pas spre el, cu pumnii strânşi, tot mai furioasă.

Aproape imediat, o forță mă împinge înapoi. O simt ca pe o sute de mânuțe. încerc să scap, dar mă țin strâns, încerc să mă fac nevăzută - din instinct - chiar pâlpâi şi dispar pentru o clipă. Dar, spre surpriza mea, Musa mă apucă de braț, neatins de vrajă, iar eu apar la loc.

— Am şi eu propriile mele puteri magice, Laia din Serra, zice el, iar veselia de pe chip i-a dispărut. Ale tale n-au efect asupra mea. Ştiu ce-a spus Shaeva - ai vorbit despre asta cu Darin, pe drum încoace. *Răspunsul tău se află în Adisa. La Apicultor. Dar ai grijă, căci el e învăluit în minciuni şi umbră, ca şi tine.* Minciuna mea e magia, Laia, la fel ca în cazul tău. Pot să-ți fiu aliat sau pot să-ți fiu duşman. în oricare dintre situații, te voi face să-ți ții promisiunea de a mă ajuta să reînvii Rezistența.

îmi dă drumul, iar eu mă îndepărtez împleticindu-mă şi îmi îndrept rochia, încercând să nu las să se vadă cât de tare m-a tulburat dezvăluirea lui.

— Pentru tine pare a fi doar un joc, şoptesc. N-am timp să te ajut cu rezistența. Trebuie să-l opresc pe Zburător.

Shaeva mi-a spus să-l caut pe Apicultor. Şi iată-te. Dar eu credeam...

— Credeai că voi fi un moş înţelept gata să-ţi spună exact ce să faci ca să-l opreşti pe djinn? Viaţa nu-i decât rareori atât de simplă, Laia. Te asigur, însă, că ăsta nu-i un joc. La mijloc e supravieţuirea poporului nostru. Dacă vei colabora cu mine, poţi duce la capăt misiunea de a-l doborî pe Zburător, ajutându-i în acelaşi timp şi pe Cărturari. De pildă, dacă vom colabora cu regele din Marinn...

Pufnesc.

— Vorbeşti despre regele care a pus un preţ pe capul meu? Cel care a ordonat ca bărbaţi, femei şi copii care au asistat la un genocid să fie ţinuţi în tabere în afara oraşului, în loc să-i trateze ca pe nişte fiinţe omeneşti? Acel rege?

împing din faţă farfuria din care am mâncat doar jumătate, de-a dreptul nemulţumită.

— Cum mă poţi ajuta? De ce m-a trimis Shaeva la tine?

— Pentru că-ţi pot oferi ce-ţi trebuie, zice Musa şi îşi împinge scaunul în spate. E specialitatea mea. Aşadar, spune-mi, de ce ai nevoie?

— Am nevoie...

Să pot citi gândurile. Să am puteri supranaturale mai mari decât invizibilitatea. Să fiu Mască.

— Am nevoie să ştiu ce face Zburătorul, zic. Şi aliaţii lui. Profeţia spune că mai are nevoie de un singur fragment ca să completeze Steaua. Trebuie să ştiu dacă l-a găsit sau e aproape. Trebuie să ştiu dacă... profită la fel de toată lumea. Câştigându-le încrederea. Şi... şi dragostea. Dar...

Acum, după am rostit toate astea, încep să mă simt deznădăjduită.

— Cum să pot afla aceste lucruri?

— Ştiu din surse sigure că Zburătorul e acum în Navium, unde a fost şi luna trecută.

— De unde...

— Nu mă face să-ți spun din nou, Laia din Serra. Cum crezi că procedez?

— Te uiți.

Mă simt atât de uşurată, încât aroganța lui Musa nici măcar nu mă mai irită.

— Asculți. Cât de repede îmi poți obține informații despre djinn?

Musa se scarpină în bărbie.

— Ia să vedem... Mi-a luat o săptămână să aflu că l-ai scos pe Elias din celula de la Blackcliff. Şase zile să aflu că ai stârnit o răzmeriță în Nur. Cinci ca să aflu ce ți-a şoptit la ureche Elias Veturius în noaptea când te-a părăsit în deşertul Tribal şi a plecat spre închisoarea Kauf. Două ca să aflu că Gardianul-şef...

— Stai aşa!

Simt că mă sufoc. în cameră mi se pare dintr-odată cald. Am încercat să nu mă gândesc la Elias. Mă bântuie ca un spirit care nu-mi iese din minte, dar rămâne mereu inaccesibil.

— Stai puțin. înapoi. Ce mi-a şoptit Elias la ureche în noaptea când m-a părăsit ca să plece la Kauf?

— Ceva bun, zice Musa şi se uită gânditor în gol. Foarte dramatic. într-o bună zi, poate o să folosesc şi eu replica în fața vreunei fete norocoase.

Cerule, nesuferit mai e!

— Ştii dacă Elias e bine?

Țin degetele lipite de suprafața lustruită a mesei, încercând să-mi stăpânesc nerăbdarea.

— Ştii dacă...

— Iscoadele mele nu intră în Pădurea din Dusk, zice Musa. Se tem prea tare. Uită-l pe frumosul tău Războinic, îți pot oferi eu informațiile de care ai nevoie.

— Am nevoie şi să ştiu cum îl pot opri pe Zburător, zic eu. Cum să mă lupt cu el. Iar ăsta-i genul de lucru pe care îl pot afla numai din cărți. Mă poți duce în Marea Bibliotecă? Cu siguranță au acolo *ceva* despre istoria djinnilor, despre cum i-au înfrânt Cărturarii altădată.

— Hmm, zice Musa şi înțeapă o felie de măr pe care o duce la gură, apoi clatină din cap. Asta s-ar putea să dureze, căci mie mi s-a interzis accesul acolo. Ți-aș putea sugera să te furişezi în bibliotecă, dar Regele Irmand a contractat Jaduna ca să apere biblioteca de orice făptură supranaturală care ar încerca să facă fix asta.

Jaduna. Mă înfior. Bunul mi-a povestit despre aceste personaje iuți la mânie şi înzestrate cu puteri magice, despre care se presupune că trăiesc pe terenurile otrăvite din vestul Imperiului. Prefer să nu aflu dacă poveştile sunt adevărate.

Musa încuviințează.

— Exact, zice el. Jaduna miros magia cum miros rechinii sângele. Crede-mă, n-ai vrea să dai peste unul dintre ei.

— Dar...

— Nu-ți bate capul. Ne vom gândi la altceva. între timp, poți începe să te îngrijeşti de partea ta de înțelegere.

— Ascultă...

încerc să vorbesc rezonabil. Nu cred că Musa va fi dispus să-mi audă pledoaria şi altă dată.

— Vreau să înțelegi că habar n-am cum...

— Nu scapi, zice el. Nu mai încerca. Nu mă aştept să recrutezi mâine o sută de luptători. Sau săptămâna viitoare. Nici măcar luna viitoare. Mai întâi străduieşte-te să devii cineva care merită ascultat, cineva care merită urmat. Ca să se întâmple asta, Cărturarii din Adisa şi din taberele de refugiați trebuie să afle cine eşti şi ce-ai făcut. Prin urmare, tot ce-mi trebuie deocamdată de la tine e o poveste.

— O... o poveste?

— Da. Povestea ta. Toarnă-ți o cană de ceai, Laia. Cred că vom rămâne destulă vreme aici.

*

îmi petrec zilele împreună cu Darin, dau la foaie şi arunc grămezi de cărbune în cuptor, încercând să mă asigur că ploaia de scântei care sar la fiecare lovitură de ciocan de-a lui nu va da foc fierăriei. Ne luptăm în curte ca să încercăm armele pe care le face, iar de cele mai multe ori, săbiile se rup. Dar el nu se dă bătut şi fiecare zi petrecută în fierărie îl face mai puternic, mai asemănător cu cel dinainte. De parcă ridicând ciocanul şi-a amintit cum era înainte de Kauf - şi cum vrea să fie acum.

în schimb, eu n-am altceva de făcut decât să aştept.

— Nu te furişezi afară din curtea fierăriei, mi-a spus Musa de vreo zece ori. Jaduna despre care ți-am vorbit îi dau raportul direct regelui. Dacă te văd, te vei trezi din nou la închisoare şi n-am niciun chef să te salvez iar.

Dacă Musa are vreo informație care mă interesează, nu mi-o spune. Nici nu ne aduce veşti din lumea de-afară. Pe zi ce trece, devin tot mai bănuitoare. Oare Cărturarul chiar are de gând să mă ajute? Sau promisiunile lui nu-s decât un şiretlic ca să-l împingă pe Darin să facă arme?

Trece o săptămână. Şi încă una. Mai sunt numai opt săptămâni până la Luna Grânelor, iar eu îmi petrec vremea încercând săbii care se tot rup. într-o dimineață, în timp ce Musa e plecat, mă strecor în camera lui, sperând să găsesc ceva, orice: despre trecutul lui, despre Rezistență, despre rețeaua lui informativă. Dar nu aflu decât că îi plac migdalele glasate, pe care le găsesc din belşug ascunse în sertare, sub pat şi, cel mai ciudat, în nişte cizme vechi.

în cele mai multe dintre seri, Musa mă prezintă unor Cărturari pe care îi cunoaşte şi în care are încredere. Există printre ei şi refugiați ca mine, dar majoritatea sunt Cărturari din Adisa. Trebuie să-mi spun din nou povestea de fiecare dată. Şi tot de fiecare dată, Musa refuză să-mi explice cum plănuieşte el să reînvie Rezistența.

Ce-a fost in mintea ta, Shaeva ? De ce m-ai trimis la omul ăsta?

Veştile sosesc în cele din urmă sub forma unui pergament care apare, într-o bună zi, în mâna lui Musa, exact în mijlocul cinei. Darin şi Zella sunt adânciți într-o discuție, Taure îmi povesteşte despre o fată din tabără de care s-a îndrăgostit, iar eu îi arunc priviri tăioase lui Musa, care se îndoapă indiferent, de parcă soarta lumii n-ar atârna de priceperea lui de a obține informații pentru mine.

Faptul că îl fixez e singurul motiv pentru care văd pergamentul apărând. în clipa asta nu-i, în clipa următoare, îl desfăşoară.

— Zburătorul, zice el, se află la Navium împreună cu Comandantul, cu Paterii cetății, cu Sfrânciocul şi cu oamenii ei. N-a plecat de-acolo de mai multe săptămâni. Se pare că există un conflict intern între Comandant şi Sfrâncioc...

Eu bombăn.

— Chestia asta nu mă ajută *deloc.* Vreau să ştiu cu cine se vede. Cu cine stă de vorbă...

— Aparent, petrece o mulțime de timp în apartamentul lui, refacându-se după ce a scufundat flota Războinicilor, zice Musa. E nevoie de multă energie ca să omori câteva mii de suflete şi să le trimiți corăbiile pe fundul mării.

— Vreau mai mult, zic eu. Trebuie să mai facă el *ceva,* pe lângă statul în casă. E înconjurat de vreun fel de făpturi supranaturale? Devine mai puternic? Tribalii cum se descurcă?

Dar Musa nu are nimic în plus să-mi spună - cel puțin nu acum.

Asta înseamnă că sunt nevoită să preiau problema în propriile mâini. *Trebuie* să ies în oraş. Cu Jaduna sau nu, trebuie să aflu măcar ce se petrece în restul Imperiului. După masă, în timp ce Darin, Taure şi Zella discută despre diferite feluri de argilă folosite la răcitul unei săbii, eu casc şi mă retrag. Musa s-a ridicat de mult de la masă şi mă opresc în dreptul camerei lui. Dinăuntru se aud sforăituri. Câteva momente mai târziu, sunt invizibilă şi îmi croiesc drum spre vest, către pieţele din centrul Adisei.

Deşi am fost în tabăra de refugiați numai câteva clipe, există o deosebire absolută între locul acela şi oraşul Marinarilor. Tabăra înseamnă corturi murdare şi noroi lipicios. Străzile pietruite din Adisa sunt străjuite de case azurii şi violet, mai vii noaptea decât în timpul zilei, iar Tabăra era plină de Cărturari tineri cu clavicule proeminente şi burți umflate. Aici nu văd nici măcar un singur copil flămând.

Ce fel de rege ar permite aşa ceva? Nu-i loc în oraşul acesta enorm pentru Cărturarii care îngheață dincolo de porțile cetății?

Poate că nu regele-i de vină. Poate că-i fiica lui plină de ghuli.

Creaturile fojgăie şi prin piață, un fel de nămol viermuind şi pândind în jurul mulțimilor.

în centrul oraşului, Marinari în haine colorate se tocmesc, glumesc şi fac negoț. Pe deasupra zboară zmeie de mătase, iar eu mă opresc şi mă uit cu drag la vase de ceramică cu cărți întregi desenate pe ele. Un clarvăzător Ankanez din sudul îndepărtat prezice viitorul, iar o Jaduna cu ochii înnegriți cu kohl îl urmăreşte din priviri, în timp ce bănuții de aur legați în jurul frunții ei reflectă lumina. îmi amintesc de avertismentul lui Musa şi mă îndepărtez de femeie.

Peste tot înjur, Marinarii merg pe stradă cu o siguranță de sine pe care mă tem că eu n-o s-o am niciodată. Libertatea acestui loc, relaxarea lui - mă tem că nimic din toate astea nu ne e menit mie sau poporului meu. Lucrurile astea sunt pentru alții, pentru cei care nu trăiesc la răspântia dintre nesiguranță şi disperare. Sunt ale oamenilor obişnuiți să trăiască liberi şi care nu-şi imaginează că există o lume unde n-ar putea fi la fel.

— ...la ce te aştepți? Triburile nu vor ceda şi nu se vor supune, cum fac Cărturarii. Nu vor îngădui ca oamenii lor să devină sclavi.

Doi bucătari Marinari vorbesc tare peste sfârâitul aluatului din tigaie, iar eu mă trag mai aproape.

— Le înțeleg mânia, spune unul dintre ei. Dar să ataci săteni nevinovați...

Cineva mă împinge şi abia reuşesc să-mi păstrez invizi- bilitatea. E prea aglomerat acolo, aşa că plec şi mă opresc abia când zăresc un grup de copii adunați în fața unei uşi.

— ...a ars Academia Blackcliff din temelii, *plus* că a omorât o Mască...

Câțiva sunt Cărturari din Adisa, cu obrajii rumeni şi bine îmbrăcați. Alții simt Marinari. Se înghesuie toți în fața unui afiş cu mine, cu Darin şi - observ cu surprindere - cu Musa.

— ...am auzit că 1-a înjunghiat în față pe gardianul de la Kauf...

— ...cred că ea ne va scăpa de spectre...

Tot ce-mi trebuie de la tine e o poveste, a zis Musa. E ciudat să aud acum povestea aceea transformată în cu totul altceva.

— ...unchiul Musa spune că are puteri magice, ca Leoaica...

— ...tata zice că unchiul Musa e un mincinos. El zice că Leoaica a fost o nebună şi o criminală...

— **...bunica mea zice că Leoaica omora copii-**

Mi se strânge inima. Ştiu că vorbele lor n-ar trebui să mă deranjeze. Sunt doar nişte copii, dar tot îmi vine să mă arăt şi să le vorbesc. *Era amuzantă şi deşteaptă,* **îmi vine să le spun.** *Nimerea o vrabie pe-o creangă de la o sută de paşi. A vrut mereu numai să fim liberi. Pentru voi. N-a vrut decât binele.*

Pe alee mai apare o fetiță.

— **Kehanni! Kehanni! strigă ea.**

Copiii dau fuga spre o curte din apropiere, unde o voce gravă se ridică, vibrează şi se prăvăleşte brusc - o Kehanni toarce o poveste. Mă iau după ei şi găsesc curtea plină ochi de public, care îşi ține respirația la unison.

Kehanni are părul argintiu şi un chip care a văzut o mie de poveşti. Poartă o rochie brodată din belşug, lungă până la gambe, peste nişte pantaloni tiviți cu oglinzi care reflectă lumina. Are vocea guturală şi, cu toate că ar trebui să plec, găsesc un loc aproape de zid şi o ascult.

— **Ghulii au înconjurat un copil, atraşi de tristețea lui.**

Vorbeşte serrană, cu un accent dur.

— **Şi, deşi a vrut să-şi ajute sora îndurerată, creaturile murdare i-au otrăvit auzul, până când inima i-a devenit la fel de contorsionată precum rădăcinile unui bătrân copac al djinnilor.**

Pe măsură ce Kehanni îşi deapănă povestea, îmi dau seama că relatarea ei ascunde un adevăr - o istorie orală. N-am asistat exact la ce povesteşte ea, cu prințesa Nikla?

îmi dau seama că poveştile spuse de Kehanni conțin la fel de multă istorie ca orice carte din Marea Bibliotecă Mai multă, poate, căci în poveştile vechi nu există acel scepticism care poate ocoli adevărul. Cu cât mă gândesc mai mult, cu atât devin mai încântată. Elias a aflat cum să-i distrugă pe efriți dintr-un cântec cântat de Mamie Rila.

Dacă poveştile m-ar putea ajuta să-l înţeleg pe Zburător? Dacă mi-ar putea spune cum să îl opresc? Entuziasmul m-a făcut să mă îndepărtez de perete, spre Kehanni. Am în sfârşit ocazia să aflu ceva folositor despre djinn.

Laia...

Şoapta îmi ajunge la ureche şi tresar, împingându-l pe bărbatul de lângă mine, care ţipă şi se uită cine l-a înghiontit.

îmi croiesc drum cât pot de iute prin publicul încă fascinat şi ies din curte. Ceva mă urmăreşte. O simt. Şi orice ar fi acel ceva, nu vreau să le facă necazuri celor care o ascultă pe Kehanni.

Mă înghesui iar prin piaţa aglomerată, uitându-mă peste umăr de mai multe ori. Fâşii negre de umbră zburătăcesc la marginea câmpului meu vizual. Ghuli? Sau ceva mai rău? Măresc pasul, ies din piaţă şi intru pe o străduţă liniştită. Mă mai uit o dată în urmă.

Trecutul o să ardă, şi nimeni nu va domoli focul.

Recunosc şoapta, felul în care îmi zgârie mintea ca nişte gheare putrede. *Zburătorul!* **Sunt prea speriată ca să strig. Nu pot decât să stau acolo, neputincioasă.**

Mă întorc, încercând să-l disting dintre umbre.

— Arată-te!

Vocea mea e abia o şoaptă.

— Ieşi la iveală, monstrule!

îndrăzneşti să mă judeci, Laia din Serra ? Cum îţi permiţi, când tu nu cunoşti nici măcar întunericul care sălăşluieşte în inima ta?

— Nu mă tem de tine.

Asta-i o minciună, iar el îmi răspunde chicotind. Clipesc - o fracţiune de secundă de întuneric, nimic mai mult - iar când deschid ochii, simt că sunt singură din nou. Zburătorul a dispărut.

Ajung înapoi la fierărie tremurând. E întuneric, toată lumea s-a culcat. Dar nu renunț la invizibilitate până când nu rămân singură în camera mea.

Când o fac, mi se întunecă vederea. Stau în picioare undeva - într-o celulă, îmi dau seama. Abia disting în întuneric o femeie. Cântă.

A intrat o stea în
casa mea
Şi a luminat-o cu splendoarea ei.

Melodia pluteşte în jurul meu, deşi cuvintele devin înăbuşite. Un sunet straniu sparge cântecul, ca o creangă de copac care se rupe. Când deschid ochii, viziunea dispare, la fel şi muzica. în casă e linişte, doar Darin murmură în somn în camera vecină.

Cerule, ce-a fost asta ?

Oare magia mă afectează? Sau Zburătorul? El o fi, el se joacă acum cu mintea mea? Mă ridic repede şi mă uit prin camera scufundată în întuneric. Am pe braț brățara de la Elias. îmi imaginez vocea lui. *Umbrele sunt doar umbre, Laia. Zburătorul nu-ți poate face rău.*

Ba poate. Mi-a făcut rău. îmi va face din nou.

Mă bag în pat, refuzând să dau drumul brățării şi încercând să păstrez în minte vocea baritonală şi liniştitoare a lui Elias. Dar somnul nu vine.

XVIII

Elias

Djinnii ştiu că vin. Când ajung în crângul lor, mă tulbură un fel de linişte. O aşteptare. E ciudat cum tăcerea poate vorbi la fel de tare ca un țipăt. Da, ei ştiu că sunt aici. Şi ştiu că vreau ceva.

Salut, muritorule. **La auzul vocii djinnilor care vorbesc în cor, mă furnică pielea.** *Ai venit să-ți ceri iertare că exişti ?*

— Am venit să cer ajutor.

Râsetele djinnilor îmi sparg urechile ca nişte pumnale.

— Nu vreau să vă deranjez.

Nu-mi place treaba asta, dar ştiu că umilința mi-ar putea fi de folos. Cu aroganța nu voi răzbi în niciun caz.

— Ştiu că suferiți. Ştiu că în miezul suferinței voastre stă ceva ce vi s-a făcut acum multă vreme. Şi eu am fost încarcerat.

Tu crezi că grozăviile din micuța ta închisoare omenească se pot compara cu suferința noastră ?

Aoleu, ce-am spus? Prost mai sunt.

— Vreau să zic că... Nu doresc o astfel de durere nimănui.

Linişte lungă. Apoi: *Eşti la fel ca ea.*

— Ca Shaeva? zic eu. Dar pe ea o asculta magia, iar pe mine, nu.

La fel ca mama ta. Keris. **Djinnii îmi simt disperarea şi râd.** *Crezi că nu semeni cu ea? Poate că n-o cunoşti aşa de bine cum crezi. Sau poate, muritorule, nu te cunoşti pe tine.*

— Eu nu sunt un ucigaş fără inimă...

Magia Păzitoarei Sufletelor nu va fi niciodată a ta. Tu eşti prea profund legat de cei pe care îi iubeşti. Prea deschis durerii. Neamul tău e slab. Nici măcar Keris Veturia nu se poate elibera de ataşamentele ei omeneşti.

— Mama nu-i ataşată decât de putere.

Simt că in închisoarea lor de copaci, djinnii râd superior. *Cât de puține ştii, băiete. Povestea mamei tale trăieşte în sângele tău. Trecutul ei. Amintirea ei. E acolo. Ți-o putem arăta.*

Moliciunea din vocile lor îmi aminteşte de o Țeastă care a încercat să mă convingă, pe când aveam paisprezece ani, să mă duc în camera lui ca să-mi arate un paloş nou, primit de la taică-său.

Vrei s-o cunoşti mai bine. Până în adâncul sufletului, **spun djinnii.** *Nu ne minți, Elias Veturius, când eşti la noi în crâng, subterfugiile tale nu contează. Noi vedem tot.*

Ceva aspru îmi trece peste glezne. Lujeri groşi cresc din pământ ca nişte şerpi enormi, acoperiți de scoarță. Se răsucesc în jurul picioarelor mele şi mă fixează în loc. încerc să trag paloşele, dar cârceii îmi lipesc armele de spate, mi se învârt în jurul umerilor şi mă țin strâns.

— Nu mai faceți asta. Opriți-vă...

Djinnii pătrund în mintea mea, o sondează, o întorc pe toate părțile, o examinează, ducându-şi focul până în locuri nedestinate să vadă vreodată lumina.

încerc să-i resping, dar fără folos. Sunt imobilizat în propria mea minte, în amintirile mele. Mă văd din nou bebeluş - mă uit la chipul de argint al unei femei cu părul blond, întunecat de sudoare. Comandantul are mâinile pline de sânge şi fața roşie. Tremură din tot corpul, dar când îmi atinge obrajii, degetele ei sunt blânde.

— Semeni cu el, îmi şoptește.

Nu pare furioasă, deşi eu aşa am crezut-o mereu. Pare mai degrabă uimită, aproape tulburată.

Pe urmă mă văd băiat de patru ani, hoinărind prin tabăra tribului Saif, îmbrăcat într-o haină groasă, închisă până la bărbie ca să mă apere de frig.

în timp ce alți copii Tribali s-au adunat lângă Mamie Rila şi ascultă o poveste înfricoşătoare despre Regele Nenumitului, îl văd pe micul Elias mergând spre deşertul stâncos de dincolo de cercul făcut de furgoane. Galaxia se vede ca un nor palid pe cerul de onix, noaptea e destul de luminată încât să-mi pot găsi drumul. Dinspre vest se apropie tropot ritmic de copite. Pe creasta din apropiere apare un cal.

De pe armăsar descalecă o femeie, iar armura ei strălucitoare licăreşte de sub veşmintele Tribale groase. O duzină de arme îi sclipesc pe piept şi pe spate. Vântul biciuieşte pământul dur şi uscat pe care stă. în lumina palidă a stelelor, părul ei blond pare la fel de argintiu ca faţa.

Asta nu s-a întâmplat, **îmi spun eu furios.** *Eu nu-mi amintesc. Ea m-a părăsit. Nu s-a mai întors niciodată.*

Keris Veturia se aşază într-un genunchi, dar rămâne la câțiva paşi distanță, ca şi cum n-ar vrea să mă sperie. Pare atât de tânără, cu greu îmi dau seama că e ea.

— Cum te cheamă?

Recunosc în sfârşit ceva - îi recunosc vocea dură, la fel de rece şi de insensibilă ca pământul de sub tălpile noastre.

— Ilyaas.

— Ilyaas.

Comandantul îmi rosteşte numele de parcă i-ar căuta înțelesul.

— întoarce-te la caravană, Ilyaas. Noaptea bântuie prin deşert creaturi tenebroase.

Nu aud ce răspund, pentru că sunt de-acum într-o cameră în care nu există decât un pat, un birou şi un cămin mare. Ferestrele cu arcade şi zidurile groase, împreună cu mirosul de sare, îmi spun că mă aflu în Navium. Vara vine

repede în sud, iar pe fereastră intră aer dens şi cald. Cu toate astea, în vatră arde focul.

Keris e mai bătrână - mai bătrână chiar decât acum câteva luni, când am văzut-o ultima oară, înainte să mă otrăvească. îşi ridică bluza de corp şi examinează ceva ce pare o vânătaie, deşi e greu de spus, din moment ce pielea ei e argintie. îmi amintesc atunci că, acum multă vreme, i-a furat Sfrânciocului cămaşa din metal viu. I s-a lipit de corp la fel de strâns cum i s-a lipit masca de faţă.

Sub argintul cămăşii se vede clar tatuajul cu MEREU VICTO, numai că acum scrie MEREU VICTORI.

în timp ce ea îşi pipăie vânătaia, observ în cameră un obiect ciudat, cu totul neobişnuit faţă de austeritatea încăperii. O statuetă din lut nears, înfăţişând o mamă cu un copil în braţe. Concentrată, Comandantul n-o bagă deloc în seamă.

Dă drumul bluzei de corp şi îşi pune din nou armura, în timp ce se uită în oglinda pătată, privirea îi alunecă spre statuetă. O priveşte îngrijorată în oglindă, de parcă ar putea prinde viaţă. Pe urmă se întoarce pe călcâie, o smulge de la locul ei şi o aruncă, aproape ca din întâmplare, în focul din cămin. Strigă pe cineva prin uşa închisă. Peste câteva clipe, intră un sclav.

Comandantul face semn spre sculptura din foc.

— Tu ai găsit-o, zice ea. Ai mai spus cuiva?

Omul neagă, iar Comandantul îi face semn să se apropie.

N-o asculta, îmi vine să-i spun. *Fugi.*

Văd mâinile mamei parcă în ceaţă, din cauza vitezei cu care îi rupe gâtul. Mă întreb dacă bărbatul o fi simţit ceva.

— Atunci, aşa urmează să rămână, bine? îi spune ea leşului căzut la pământ.

Clipesc şi mă întorc în crângul djinnilor. Nu mă mai ţintuiesc lujeri de pământul pădurii, iar zorii colorează crângul în roşu şi portocaliu. Au trecut ore bune.

Djinnii încă îmi mai aleargă prin minte. Mă lupt cu ei, îi alung, mă lupt să pătrund eu în conştiinţa *lor.* **Surpriza care îi încearcă e palpabilă şi, pentru o clipă, lasă garda jos. Le simt furia, şocul şi o durere împărtăşită, adâncă - plus o panică repede înăbuşită. Un secret.**

Pe urmă, mă resping.

— Ascundeţi ceva, zic eu cu răsuflarea tăiată. Voi...

Uită-te la hotare, Elias Veturius, **mârâie djinnii.** *Vezi ce-am pregătit.*

Un atac. Simt asta atât de clar, de parcă atacul s-ar da asupra propriului meu corp. Dar nu-i o lovitură venită din afara Pădurii. E dinăuntru.

Du-te să vezi grozăvia spiritelor scăpate din Anticameră. Să-ţi vezi poporul devastat. Nu poţi schimba asta. Nu poţi opri asta.

Aud cum îmi sunt aruncate în faţă cuvintele de demult ale Profetului şi înjur. Zbor ca vântul spre hotarul de sud, cu o viteză care ar rivaliza cu a Shaevei. Când ajung, mii de spirite adunate laolaltă împing zidul hotarului cu o violenţă încăpăţânată, aproape sălbatice în dorinţa de a evada.

îl caut pe Mauth, caut magia, dar la fel de bine aş putea vâna vântul. Spiritele se dau deoparte şi îmi fac loc printre ele, dar ţipetele lor dezamăgite îmi răsună în oase.

Hotarul pare întreg, dar se poate să fi scăpat deja nişte spirite. Pipăi cu palmele zidul auriu şi sclipitor, încercând să-i găsesc orice slăbiciune.

în depărtare, furgoanele roşii şi albastre ale tribului Nur strălucesc în lumina dimineţii, iar fumul focurilor de gătit păleşte urcând spre cerul prevestitor de furtună. Spre surpriza mea, tabăra s-a mărit şi s-a mutat mai aproape de Pădure. Recunosc furgoanele cu coviltire verzi cu galben adunate în cerc, nu departe de ţărmul Mării Duskan.

Tribul Nur - tribul Afyei - s-a alăturat celui din care face parte Aubarit.

De ce-i Afya aici? Cu nişte Războinici atât de puşi pe atac, triburile n-ar trebui să se adune în acelaşi loc. Afya e destul de pricepută să ştie asta.

— Banu al-Mauth?

Aubarit apare dintr-un şanț chiar pe câmpul din fața mea.

— Fakira

Ies din pădure, cu inima încă bubuind în semn de avertisment, deşi nu simt nimic neobişnuit.

— Să ştii că nu-i un moment...

— Elias Veturius *însuşii*

O ştiu pe femeia scundă care trece pe lângă Aubarit cu flăcări în ochi, deşi altminteri e complet de nerecunoscut. Are fața ridată, iar basmaua care îi acoperă de obicei cozile împletite impecabil nu-i poate ascunde dezordinea. Are cearcăne vinete sub ochi şi simt miros acru de sudoare.

— Pe toate iadurile, ce se întâmplă aici? mă întreabă ea.

— Zaldara! intervine scandalizată Aubarit. Trebuie să i te adresezi cu Banu...

— Nu-i spune aşa! îl cheamă Elias Veturius. E un nesăbuit, exact la fel ca *restul* nesăbuiților, iar eu bănuiesc că motivul pentru care spiritele din tribul Nur sunt *blocate*...

— Uşurel, Afya, zic eu. Ce naiba...

Vocea mi se frânge pentru că Mauth mă smuceşte puternic, aproape mă dărâmă de pe picioare. Simt insistența din spatele acestei chemări şi mă întorc imediat. La numai câțiva metri mai încolo, apare o față purtată de vânt.

E contorsionată, furioasă şi se deplasează repede spre tabăra Tribală. O urmează încă una, atrasă de caravana din depărtare cum sunt atraşi vulturi de hoituri.

Câteva spirite au evadat. Au scăpat înainte să ajung eu la hotar.

Poate că vor pluti în voia sorții, jelindu-se şijinduind la viață. N-au trupuri, nu pot face nimic concret.

Abia dacă am apucat să formulez acest gând în sinea mea, când un stol de păsări s-au ridicat cu viteză din copacii de lângă caravane, croncănind alarmate.

— Elias...

Afya dă să spună ceva, dar ridic mâna şi o opresc. O clipă, se face complet linişte. Pe urmă, încep țipetele.

XIX

Sfrânciocul

Sfrânciocule,

în Antium vara e în toi şi devine tot mai greu să te ascunzi de căldură. împăratul se bucură de schimbarea anotimpurilor, cu toate că îi dau bătăi de cap grijile coroanei.

Furtunile de sezon sunt la fel de rele precum canicula, şi nimeni nu rămâne neafectat la curte. îmi ofer ajutorul unde pot, dar nu-i uşor deloc.

Le sunt recunoscătoare în fiecare zi Plebeilor. Sprijinul lor, atât pentru împărat, cât şi pentru mine, reprezintă o alinare în această perioadă de încercări.

Loială până la capăt,

împărăteasa Livia Aquilla Farrar

Cineva a deschis scrisoarea Liviei cu mult înainte să ajungă la mine. încercarea surorii mele de a-şi coda gândurile, deşi inteligentă, e inutilă. Până acum, Comandantul a aflat deja că sarcina ei e avansată. Zburătorul i-a spus cu siguranță.

în ce priveşte restul scrisorii, Keris 1-a înțeles pesemne la fel de bine: Livia nu-şi mai poate ascunde sarcina multă vreme; împăratul devine tot mai instabil; sora mea ține prădătorii la distanță; sprijinul Plebeilor este ceea ce-l menține pe Marcus pe tron.

Trebuie să ies biruitoare în fața Comandantului cât mai curând, dacă vreau ca Livia şi copilul ei să supraviețuiască.

Citesc scrisoarea în timp ce rătăcesc pe plaja sudică din Navium, presărată cu resturi ale flotei noastre. Pânze rupte, catarge acoperite cu mușchi, bucăți roase de lemn. Toate sunt dovezi ale eșecului meu de a apăra orașul.

Îngenunchez să pipăi o bucată de chilă netezită de mare și chiar atunci apare lângă mine Dex.

— Pater Tatius nu se va întâlni cu tine, Sfrâncioc.

— De data asta ce motiv invocă?

— Își vizitează o mătușă bolnavă, oftează Dex, arătând la fel de epuizat cum mă simt și eu. Parcă s-ar fi înțeles cu Pater Equitius.

Într-adevăr, Paterul Casei Equitias mi-a oferit aceeași explicație acum două zile. Deși am bănuit că Tatius s-ar putea să mă evite, la fel ca restul Paterilor, speram la veşti mai bune.

— N-au mai rămas alți Pateri pe care să-i abordăm, zice Dex, după ce plecăm de pe plajă și ne îndreptăm spre cazarma Gărzii Negre. Argus și Vissellius au murit, iar fiii lor dau vina pe tine. Restul sunt prea furioși din cauza flotei. Tatius a pierdut în timpul furtunii un sfert din membrii Casei.

— Nu-i vorba doar de flotă, zic eu. Dacă era, mi-ar fi ținut predici și mi-ar fi cerut să mă târăsc în genunchi și să le cer iertare.

Sunt Pateri ai Războinicilor, la urma urmei. Le place să umilească femeile la fel de mult pe cât le plac banii.

— Ori se tem de Comandant, ori ea le oferă ceva ce eu nu sunt în stare să le dau - ceva de nerefuzat.

— Bani? întreabă Dex. Mai multe corăbii?

— Corăbii nu are. Chiar dacă ar captura printr-o minune flota lui Grimarr, abia ne-ar ajunge navele să refacem flota militară. Și oricât de bogată ar fi, nu-i suficient de bogată încât să-i poată plăti pe toți Paterii.

E vorba despre altceva. Dar cum să aflu despre ce anume, dacă niciun Pater nu stă de vorbă cu mine?

Mergând spre oraş, ne iese în față Cartierul de Sud-Vest, distrus, încă arzând. Grimarr 1-a atacat de încă două ori, în cele două săptămâni de când am sosit. Fără flotă, nu ne rămâne decât să ne ascundem şi să sperăm că focul proiectilelor nu se va întinde.

în timpul ambelor atacuri, Paterii şi Keris m-au exclus de la luarea deciziilor, iar Keris mi-a ignorat ordinele cu naturalețe şi fără tărăboi, în numele *binelui general.* **Doar Janus Atrius mă susține, dar vocea lui solitară nu înseamnă nimic în fața unității aliaților lui Keris.**

Vreau să încep să tai capete. Dar Keris caută un motiv să mă distrugă - fie încarcerându-mă, fie omorându-mă. Dacă încep să ucid Pateri, îi voi oferi acel motiv.

Nu, trebuie să fiu mai vicleană. îmi îndemn calul să meargă mai departe. Nu pot face nimic împotriva atacurilor lui Grimarr. Dar pot slăbi puterea lui Keris, dacă reuşesc să aflu informații despre ea.

— Vom avea o zi sau două de linişte, până pune Grimarr la cale următoarea mişcare a Karkaunilor, îi spun lui Dex. Am pe birou câteva dosare despre Pateri. Toate micile lor secrete murdare. Poți începe să-i încolțeşti discret. Vezi dacă reuşeşti să-i faci să vorbească.

Dex pleacă, iar când ajung la cazarmă, îl găsesc pe Avitas aşteptându-mă, cu umerii țepeni şi aer dezaprobator.

— Nu umbla singură prin oraş, Sfrâncioc, zice Avitas. Regulamentul precizează...

— Nu pot irosi timpul lui Dex sau al tău cerându-vă să mă însoțiți peste tot, zic eu. Ai găsit?

îmi face semn din cap să intrăm în camera mea.

— Există cel puțin două sute de proprietăți în munții de lângă oraş.

Desfăşoară pe biroul meu o hartă pe care sunt însemnate toate.

— Aproape toate aparţin Caselor aliate cu Keris, continuă el. Trei sunt părăsite.

Mă gândesc la ce-a spus Elias despre unde ar putea fi Quin. *Oriunde se află Keris, e şi el pe-aproape, aşteptând-o să facă o greşeală. Nu-i aşa de prost încât să stea la una dintre casele lui. Şi nici nu va fi singur.*

Una dintre casele părăsite e pe fundul unei văi - nu există nicio sursă de apă şi nici pădure înjur care să poată ascunde soldaţi. Alta e prea mică să găzduiască mai mult de zece-doisprezece oameni.

Dar a treia...

— Asta, pun eu degetul pe ea. Construită pe deal. Lesne de apărat. Curs de apă în apropiere. Uşor de săpat un tunel de evadare. Şi, uite - îi arăt partea cealaltă a dealului - localităţi la distanţă accesibilă în care poate trimite oameni după provizii, fără să atragă atenţia.

Plecăm imediat, urmaţi de două Gărzi Negre în stare să elimine orice spion. Până la prânz, suntem în inima munţilor de la est de Navium.

— Sfrâncioc, zice Avitas după ce ieşim din oraş. Ar trebui să ştii că Comandantul are un vizitator nocturn.

— Zburătorul?

Avitas clatină din cap.

— In cursul ultimelor două săptămâni s-a intrat de trei ori prin efracţie în camera ei de pe Insulă. Prima oară, iscoada mi-a raportat că fusese lăsată deschisă o fereastră. A doua oară, pe patul lui Keris a fost lăsat un obiect. O statuetă.

— O statuetă?

— O mamă cu un copil în braţe. Comandantul a distrus-o şi 1-a ucis pe sclavul care a găsit-o. A treia oară, i

s-a lăsat din nou o statuetă. Omul meu a recuperat-o din cenuşa focului.

Scormoneşte în desagă şi îmi întinde o mică statuie din lut galben, înnegrită pe-o parte. E o femeie cioplită grosolan, cu capul plecat. întinde braţele, cu o stranie amărăciune, spre un copil care se întinde la rândul lui spre ea. Nu se ating, deşi se află pe acelaşi postament.

Figurinele au găuri făcute cu degetele pentru ochi, nişte umflături în loc de nas şi gurile deschise. Arată ca şi cum ar ţipa. îi înapoiez statueta lui Avitas, tulburată.

— Nu l-a văzut nimeni pe intrus, zice Avitas şi strânge obiectul. în afară de ce a aflat spionul meu, Comandantul a ascuns bine vizitele nedorite.

Există o mulţime de oameni care pot intra nevăzuţi în camera Comandantului. Dar să nu-i prindă ea după ce au călcat-o o dată - asta indică un grad de pricepere pe care eu nu ştiu să-l aibă decât o persoană. Bucătăreasa.

în timp ce urcăm şi mai sus pe munte, rumeg povestea în minte, dar nu reuşesc s-o înţeleg. Dacă Bucătăreasa se poate strecura în camera lui Keris, de ce n-o omoară pur şi simplu? De ce îi lasă statuete neobişnuite?

Câteva ore mai târziu, după ce am urcat şi am coborât poteci şerpuite, ajungem la poalele unei păduri bătrâne şi dese. Navium sclipeşte undeva în vest, un mănunchi de lumini şi incendii încă fumegând, străbătut de şarpele negru al râului Rei.

Lăsăm caii lângă un pârâu, iar când ajungem la liziera pădurii, scot pumnalul. Dacă Quin se află acolo, nu se va bucura să vadă că apare neanunţat Sfrânciocul împăratului Marcus.

Harper dă jos arcul din spate şi ne strecurăm prudenţi prin pădure. Ţârâie greieri, orăcăie broaşte - sunetele naturii dintr-o vară la ţară. Deşi s-a înnoptat, luna luminează

destul cât să-mi dau seama că nimeni n-a călcat în pădurea asta de multe luni, poate chiar de ani întregi.

Cu fiecare pas, speranțele mele scad. Mâine dimineaţă trebuie să-i trimit un raport lui Marcus. Ce-o să-i spun, dacă nu-l găsesc pe Quin aici?

Harper înjură ascuțit şi pe neaşteptate, apoi aud un şuierat şi o izbitură, urmate de un geamăt înăbuşit. Din copaci cad mai multe topoare.

Următoarele două ceasuri, ne ferim cu mare grijă de o sumedenie de capcane, una mai complicată şi mai bine ascunsă decât alta.

— Ce nebun blestemat! zice Harper şi taie un fir care lasă să cadă o plasă de care atârnă cioburi de sticlă ascuțite ca briciul. Nici măcar nu încearcă să prindă pe cineva. Urmăreşte direct să-l omoare.

— Nu-i nebun, zic cu glas scăzut. E meticulos.

Luna e sus. A trecut de miezul nopții. Printre copaci se zăresc lucirile unei bucăți de sticlă - o fereastră de departe.

Ceva se schimbă în aer, iar animalele nopții tac. Ştiu fără putință de tăgadă că Harper şi cu mine nu mai suntem singuri în pădure.

— Hai să terminăm treaba asta, zic tare.

Bag pumnalul în teacă, rugându-mă cerului să nu vorbesc cu vreo bandă de tâlhari sau cu vreun pustnic nebun.

Linişte. O clipă în care sunt sigură că m-am înşelat.

Pe urmă, foşnet de paşi în spatele nostru, peste tot în jur. Departe, o siluetă puternică, cu chip de argint, iese din spatele unui copac, cu părul des şi alb pe jumătate ascuns de o glugă. Nu arată câtuşi de puțin diferit față de acum multe luni, când l-am scos pe furiş din Serra.

Ne înconjoară douăzeci şi patru de oameni cu uniforme impecabile, afişând cu mândrie culorile Casei Veturia. Când

fac un pas în față, iau toți poziție de drepți şi mă salută la unison.

— Sfrâncioc, mă salută ultimul Quin Veturius. Era şi timpul!

*

Quin îi ordonă lui Harper să rămână cu oamenii lui, apoi mă conduce printr-o casă în paragină construită în munte şi printr-un şir de grote. Nu-i de mirare că nu l-a găsit Keris pe bătrân. Tunelurile simt atât de întinse, încât ar dura luni în şir să le cercetezi.

— Te-aştept să apari de multe săptămâni, zice Quin în timp ce mergem. De ce n-ai asasinat-o deja pe Keris?

— Nu-i o femeie uşor de ucis, generale, zic eu. Mai ales când Marcus nu-şi poate permite ca moartea ei să arate a asasinat.

Urcăm până ieşim pe un platou mic şi plat, închis de jur împrejur cu ziduri, dar deschis spre cer. Găzduieşte o grădină ascunsă şi sălbăticită, frumoasă ca un loc odinioară îngrijit cu dragoste, dar abandonat de prea mult timp.

— Am ceva pentru tine, zic eu şi scot din buzunar masca lui Elias. Mi-a dat-o chiar el înainte să plece de la Blackcliff. M-am gândit că ai dori s-o ai.

Mâna lui Quin zăboveşte deasupra măştii, înainte s-o ia.

— Era un coşmar să-l convingi pe băiat s-o țină pe față, zice el. M-am gândit eu că o să piardă blestemăția asta într-o zi.

Bătrânul învârte masca în mână, iar metalul se vălu- reşte ca apa.

— Au devenit parte din ființa noastră, ştii şi tu. Abia când se contopesc cu noi, devenim cei care suntem cu adevărat. Tata obişnuia să spună că după ce se lipeşte de față, masca e cea care păstrează identitatea unui soldat şi că fără

ea i se smulge o bucată din suflet, pe care n-o mai poate recupera niciodată.

— Tu ce crezi, generale?

— Suntem ceea ce punem noi în mască. Elias a pus puțin, iar masca i-a oferit puțin la rândul ei.

Mă aştept să mă întrebe despre nepotul lui, dar bagă pur şi simplu masca în buzunar.

— Vorbeşte-mi despre duşmanul tău, Sfrâncioc.

Cât timp îi povestesc despre atacul asupra oraşului Navium, despre pierderea flotei, chiar şi despre apariția statuetei, Quin tace. Mergem prin grădină spre un iaz mărginit de pietre cu vopseaua coşcovită.

— Keris pune ceva la cale, generale, zic eu. Am nevoie de ajutorul tău ca să-mi dau seama ce anume. Ca s-o înțeleg.

— Keris a învățat să meargă aici, înainte să le mut la Serra pe ea şi pe mama ei.

Face semn din cap spre o abia vizibilă alee care duce spre o pergolă năpădită de iederă.

— Avea nouă luni. O gâgâlice. Karinna a fost atât de mândră! O iubea la nebunie pe fetiță.

Ridică din sprâncene şi se uită la expresia de pe chipul meu.

— Credeai că scumpa mea soție răposată a fost monstrul de la care a învățat Keris să se poarte astfel? Dimpotrivă. Karinna n-ar fi lăsat pe nimeni să-i atingă măcar un fir de păr! Aveam zeci de sclavi, dar Karinna insista să facă singură totul: o hrănea, o schimba, se juca cu ea. Se adorau una pe alta.

Ideea unei Keris - fetiță cu părul ca soarele este atât de departe de ce a ajuns Comandantul acum, încât nici măcar nu mi-o pot imagina. Mă silesc să stăvilesc zecile de întrebări care îmi vin în minte. Quin vorbeşte încet, cu pauze, şi mă întreb dacă a mai spus cuiva vreodată toate astea.

— N-am fost lângă ele încă de la început, zice el. Când m-am însurat cu Karinna, eram deja general-locotenent. Karkaunii ne hărțuiau din greu în vest, iar împăratul nu se putea lipsi de mine.

Pare... nu trist, dar aproape nostalgic.

— Pe urmă, Karinna a murit. împăratul nu mi-a dat permisie, așa că a mai durat un an până când m-am întors acasă. Când am ajuns, Keris deja nu mai vorbea. Am petrecut o lună cu ea, apoi m-am întors pe câmpul de luptă. Iar când a fost aleasă pentru Blackcliff, am fost sigur că o să moară în prima săptămână. Era atât de delicată! Semăna foarte mult cu mama ei.

— Dar n-a murit, zic eu.

încerc să nu bat din picior de nerăbdare. Mă întreb când va ajunge la punctul esențial.

— E o Veturia, zice Quin. Noi suntem greu de ucis. Doar cerul ştie cum s-a descurcat la Blackcliff. N-a avut noroc de prieteni ca ai tăi, fetițo. Colegii ei i-au făcut viața un iad. Am încercat s-o pregătesc eu, la fel cum l-am pregătit pe Elias, dar n-a vrut să aibă deloc de-a face cu mine. Blackcliff a pervertit-o. Imediat după absolvire, s-a aliat cu Zburătorul. N-a avut alt prieten mai apropiat.

— Nu-i este prieten. îi este stăpân, murmur eu, amin- tindu-mi cuvintele djinnului. Ce ştii despre tatăl lui Elias?

— Indiferent cine o fi fost, Keris a ținut la el.

Am trecut de iaz. Dincolo de marginea platoului, coline joase, vălurite, se pierd în întinderea deşertului Tribal, albăstrite de apropierea zorilor.

— După ce l-au ales pe Elias pentru academie, a fost neliniştită, îngrijorată că şi-ar putea pierde funcția. N-am mai văzut-o atât de tulburată nici înainte, nici după aceea. Spunea că lăsase copilul să trăiască pentru că l-ar fi putut dori tatăl lui.

Deci Keris 1-a iubit pe Arius Harper? N-am găsit despre el decât un dosar sumar, dar Comandantul 1-a urât întotdeauna atât de tare pe Elias, încât am presupus că tatăl lui profitase de ea cu de-a sila.

— Ai cunoscut un anume Arius Harper, generale?

— A fost un Plebeu.

Quin mă priveşte curios, nedumerit că am schimbat subiectul atât de brusc.

— Era centurion de luptă la Blackcliff, mustrat în repetate rânduri pentru că arăta îngăduință față de studenți - bunătate, chiar.

— Cum a murit?

— A fost ucis de un grup de Măşti a doua zi după ce au absolvit - nişte Țeste Mari, colegi cu Keris. O crimă brutală, mai mult de zece inşi l-au bătut până a murit. Aristocrați cu toții. Tații lor au muşamalizat totul, nici măcar eu n-am aflat, atunci când s-a întâmplat.

De ce să fi omorât nişte Măşti un centurion? Keris o fi ştiut? Oare le-a cerut ea? Dar Quin a spus că nu avea aliați la Blackcliff, că ceilalți studenți îi făceau zile fripte. Dacă n-a pus ea să fie ucis Arius, dacă 1-a iubit cu adevărat, atunci de 1-a urât atât de mult pe Elias?

— Crezi că Arius Harper e tatăl, îşi dă seama Quin. Deci căpitanul Harper este...

— Fratele vitreg al lui Elias, zic eu şi blestem în barbă. Dar nimic din toate astea nu mai contează. Trecutul ei, istoria ei personală, nimic nu explică ce face acum în Navium. A distrus flota numai ca să smulgă puterea de la mine. De ce?

— Nepotul meu mi-a spus mereu că eşti deşteaptă, fetițo, se încruntă Quin la mine. S-a înşelat? Nu te uita doar la acțiunile ei. Uită-te la *ea.* **Ce doreşte? De ce? Uită-te la trecutul şi la istoria ei. Cum i-au transformat mintea?**

Spui că Zburătorul este stăpânul ei. *El* ce vrea? Va obține ea lucrul acela pentru el? Ce face pentru Pateri, de-i convinge să-l lase pe porcul de Grimarr să facă prăpăd în părțile sărace din oraş? Foloseşte-ți mintea! Dacă tu crezi că fiicei mele îi pasă de soarta unui port aflat la mare depărtare de tron, te înşeli amarnic.

— Dar i s-a ordonat să...

— Lui Keris nu-i pasă de ordine. îi pasă de un singur lucru: de putere. Tu iubeşti Imperiul, Sfrâncioc. Prin urmare, crezi că din moment ce Keris a fost educată ca o Mască, trebuie să fie şi ea loială. Nu este. Ea îşi este loială numai sieşi. înțelege asta şi poate ai s-o învingi. Dacă nu, îți va mânca măruntaiele la cină înainte să se termine săptămâna.

XX

Laia

Imediat ce păleşte cerul, trag rochia pe mine şi cobor pe furiş. Dacă mă mişc destul de repede, s-ar putea să mai prind caravana Tribală pe care am văzut-o aseară - şi pe Kehanni.

Dar Zella mă aşteaptă la uşă şi se frământă cerându-şi iertare.

— Musa a cerut să rămâi aici, zice ea. Pentru propria ta siguranță, Laia. Prințesa Nikla a pus Jaduna să cutreiere orașul după tine. Se pare că una de-a lor te-a văzut aseară, îşi frânge ea mâinile. El spune să nu foloseşti magia, altfel atragi Jaduna aici şi ne aruncă pe toți în închisoare. Sunt cuvintele lui, nu ale mele, adaugă grăbită.

— Ce ştii despre el, Zella? o întreb eu repede, înainte să plece. Ce face Musa aici? De ce n-a pornit singur Rezistența?

— Eu nu-s decât o simplă fierăreasă, Laia. Şi o veche prietenă de familie de-a lui. Dacă ai întrebări, pune-i-le lui.

Bombăn şi mă strecor în curte, unde îl Ey'ut pe Darin să şlefuiască un morman de paloşe de nişte pietre fine, cenuşii.

— L-am auzit, Darin, zic eu după ce-i povestesc întâlnirea de ieri cu Zburătorul. Chiar lângă mine şi plesnind de mulțumire. Pe urmă a dispărut. Iar asta înseamnă că poate fi oriunde. Poate chiar are deja ultima bucată din Stea.

Tare mult aş vrea să pot învinge îndoiala din sinea mea. S-o înăbuş şi să cred pur şi simplu că-l pot opri pe djinn.

Nu mă domină frica la fel ca pe vremuri, dar în unele zile mă urmăreşte cu mânia unui iubit părăsit.

Fratele meu plimbă un paloş peste una dintre pietre.

— Dacă Zburătorul avea ultima bucată din Stea, am fi aflat, zice el. Prea îl crezi puternic, Laia, iar în tine nu te încrezi destul. El se teme de tine. Se teme de ce vei afla. Şi de ce vei face cu ceea ce afli.

— N-are de ce să se teamă de mine.

— Ba are din belşug.

Darin şterge cu o cârpă paloşul pe care l-a şlefuit şi mi-l întinde mie, apoi ia primul paloş făcut de el din oţel serric, cel cu care am traversat eu Imperiul după ce mi l-a dat Spiro Teluman.

— N-are nicio noimă să-i fie fiică, zic eu. I-am dat brăţara cu mâna mea. L-am lăsat s-o omoare pe Shaeva. De ce naiba i-ar fi frică de mine?

Ridic tonul iar în celălalt capăt al curţii Taure şi Zella schimbă o privire şi apoi pleacă.

— Pentru că tu îl poţi opri şi el ştie asta.

Darin strânge mai bine cârligul pe care şi l-a făcut pentru mâna stângă. îl foloseşte în locul celor două degete lipsă ca să ţină bine ciocanele şi aproape că nu-l meu văd niciodată fără el. De data asta, în loc de ciocan, prinde cu el mânerul paloşului.

— Altminteri, de ce-ar mai fi omorât-o pe Shaeva, sau de ce s-ar fi aliat cu Comandantul? De ce ar fi avut grijă să fie debandadă în Anticameră? De ce ar provoca atâta haos, dacă nu s-ar teme că dă greş? Şi de ce - Darin mă ridică în picioare - şi-ar face apariţia fix când ţi-ai dat tu seama că ai putea găsi răspunsuri la Kehanni?

La lucrul ăsta nu m-am gândit. Devin şi mai nerăbdătoare să vorbesc cu povestitoarea Tribală. De ce nu se întoarce Musa odată?

— Spiro m-ar omorî, dacă ar vedea cât de puțin meşteşugit le-am lucrat, zice Darin şi arată spre paloşul din mâna mea. Dar dacă e cu adevărat din oțel serric, măcar putem sărbători ceva. Haide. Poate că cele din lotul ăsta nu se rup.

Zboară scântei, când paloşele noastre se izbesc. Ultimul rând de arme nu s-au rupt decât după ce ne-am luptat multă vreme, aşa că mă pregătesc pentru o înfruntare grea. După câteva minute, asprimea mânerului simplu mi-a făcut băşici în palmă. Cât e de diferit față de pumnalul fin pe care mi 1-a dat Elias! Dar paloşul rezistă.

Zella şi Taure ies din casă şi se uită cu tot mai multă încântare văzând că, deşi atac din greu, lama rămâne întreagă.

E rândul lui Darin să atace, iar eu dau frâu liber sălbăticiei dinăuntrul meu şi îmi vărs frustrarea în fiecare lovitură. în cele din urmă, fratele meu cere o pauză, fără să-şi poată ascunde un zâmbet larg. îmi ia paloşul.

— Nu are inimă, zice el cântărindu-1 în mână. Nu are suflet. Dar o să țină. Următorul!

Zella şi Taure se alătură luptei din curte şi paloşele se dovedesc rezistente, unul după altul. Nu-1 observ pe Musa pe trepte până când nu aplaudă vesel.

— Minunat, zice el. Am avut încredere deplină că vei reuşi...

îl înşfac pe Musa de braț şi-1 trag spre uşa din față fără să-mi pese de protestele lui.

— Trebuie să vorbesc cu o Kehanni. Aştept de ore în şir să te întorci.

— Triburile au plecat din Adisa ca să se lupte cu Războinicii în deşert, zice Musa. Şi nici nu se opresc.

îmi aduc aminte cu un fior că Afya ne-a spus ceva despre nişte atacuri împotriva satelor Războinicilor.

— N-au cum să fi ajuns departe de oraş, zic eu. Tocmai am văzut o Kehanni spunând poveşti pe lângă piața principală din Adisa. Păr argintiu, furgoane mov cu alb.

— Tribul Sulud, zice Musa. O ştiu pe Kehanni despre care vorbeşti. N-o să-ți spună aşa, pur şi simplu, ce vrei tu să afli, Laia. O să vrea plată.

— Bine, o plătim. îi dăm ce vrea...

— Nu-i aşa uşor, zice Musa şi îşi smulge brațul din strânsoarea mea. Nu-i un vânzător ambulant de mărunțişuri. O Kehanni spune poveşti în condițiile stabilite de ea. Darurile tradiționale pentru astfel de învoieli sunt lucruri la care noi n-avem acces: baloturi de mătase, cufere cu aur, stocuri de alimente.

îl cercetez de jos în sus, de la cizmele cu catarame de argint şi pantalonii din piele subțire până la cămaşa din cel mai fin bumbac.

— Să nu-mi spui că nu eşti bogat. Taure zice că tatăl tău aduna pe vremuri jumate din banii din Marinn.

— Am nişte haine. Şi ceva aur, zice el. Dar Marinarii mi-au confiscat averea, proprietățile, stupii şi moştenirea când... Nu contează, scutură el din cap, mi-au luat ce aveam şi posibilitățile mele de-acum sunt limitate.

Zella şi Taure schimbă o privire, iar eu îmi spun să nu uit să le caut mai târziu. Vreau nişte răspunsuri despre trecutul lui Musa şi e clar că el n-o să mi le dea. Fratele meu încă mai ține în mână unul dintre paloşele noi. Lumina se reflectă în lamă şi mă loveşte în față.

— Ştiu ce să-i ofer lui Kehanni, zic eu. Ceva ce va dori. Ceva ce nu poate refuza.

Musa vede că mă uit la paloşul din oțel de Serra. Mă aştept să-mi spună că armele sunt pentru Cărturari, că nu avem destule. Dar el ridică din sprâncene.

— Ştii ce fac triburile în sud, zice el. Nu arată milă pentru niciun Războinic, indiferent dacă-i soldat sau civil.

Roşesc.

— Mi-ai adus informații despre Zburător?

Musa, desigur, clatină din cap.

— înseamnă că asta-i cea mai bună ocazie pe care o avem să aflăm ceva - dacă Darin e de acord să se despartă de paloşe, bineînțeles.

Darin oftează resemnat.

— Trebuie să-1 opreşti pe Zburător, zice el. Şi ca s-o faci, îți trebuie informații. Sunt sigur că ea va accepta armele. Dar, Laia...

încrucişez brațele la piept şi aştept critica lui.

— Mama a făcut genul ăsta de înțelegeri, zice el. Târguri pe care poate nu voia să le facă. Le-a făcut pentru binele poporului ei. De aceea a fost ea Leoaica. De aceea a fost în stare să conducă Rezistența. în cele din urmă, însă, s-au tot adunat. Au costat-o. Şi ne-a costat pe noi.

— Mama a făcut ce trebuia să facă, zic eu. Şi a facut-o pentru noi, Darin, chiar dacă nu pare aşa. Cerule, aş vrea să am jumătate din curajul ei, jumătate din puterea ei! Eu nu sunt... nu-mi vine uşor. Nu vreau să sufere oameni nevinovați. Dar îmi trebuie *ceva* despre Zburător. Cred că mama ar fi de acord.

— Tu nu...

Mijeşte ceva pe fața lui Darin - durere, poate, sau mânie, emoții pe care încearcă să le ascundă cum ar face o Mască.

— Tu ai propria ta putere, zice el în cele din urmă. Nu trebuie să fie aceeaşi ca a Leoaicei.

— De data asta trebuie.

Mă îmbărbătez. Dacă nu, înseamnă să mă întorc la ce-i pot da lui Kehanni, când de fapt mai bine aş pleca după ea

cât mai repede cu putință. Lângă mine, Musa clatină din cap, iar eu mă întorc spre el, tot mai furioasă.

— Ai vrut să fiu conducătoarea Rezistenței, îi spun. Uite o lecție pe care am învățat-o de la ultimul luptător în Rezistență pe care l-am cunoscut. Ca să conduci, trebuie să faci lucruri urâte. Plecăm într-o oră. Vii cu noi sau rămâi aici. Mie nu-mi pasă.

Plec fară să aştept răspunsul lui Musa, dar îi simt surprinderea, la fel ca pe a lui Darin. Le simt dezamăgirea. Şi aş vrea să nu mă deranjeze atât de mult.

XXI

Elias

Țipetele care răsună din tabăra Tribală sunt clar omeneşti şi devin mai puternice pe clipă ce trece. Alerg într-acolo, cu Aubarit şi Afya după mine, ultima cerându-mi să-i explic ce se petrece.

— Adăposteşte-te, retez eu tirada Zaldarei. îți răspund mai târziu la întrebare, acum ascunde-te!

Zeci de oameni fug din caravana Nur, iar când mă apropii, trag paloşele. Țipetele cele mai apropiate vin dintr-un furgon verde acoperit cu oglinzi. îl cunosc bine. E al lui Gibran, fratele mai mic al Afyei.

Uşa din spatele furgonului se dă în lături şi apare chipeşul Tribal. înşfacă dinăuntru un bărbat şi îl azvârle ca pe o păpuşă de cârpă.

— Unchiul Tash! exclamă Afya şi fuge pe lângă mine spre fratele ei. Gib, nu!

Gibran se întoarce şi se uită la ea, iar Tribala se trage încet înapoi, cu fața împietrită de groază. Ochii tânărului sunt complet albi. E posedat. Spiritul evadat a intrat în corpul lui.

Din cauză că nu le-am trecut eu dincolo destul de repede. Din cauză că sunt prea multe şi nu au unde să se ducă decât în lumea celor vii.

Gibran se întinde spre Afya. Deşi ea se află la vreo zece paşi, o ajunge dintr-un salt şi o ridică apucând-o de gât.

Femeia mărunțică îl loveşte cu picioarele, dar se învineţeşte la faţă. Până să ajung eu, Gibran o aruncă şi pe ea.

Intervine instinctul meu de Mască şi mă ghemuiesc la pământ, pregătit să sar. Dacă reuşesc să-l las fară cunoştinţă pe Tribal, poate că vreuna dintre Tainele lui Aubarit îmi va dezvălui cum să exorcizez spiritul.

Dar un Tribal posedat nu-i o făptură supranaturală obişnuită. Felul în care în care o aruncă pe Afya arată clar că spiritul dinăuntru are o forţă fizică mult peste a lui Gibran.

Mă furnică pielea. El mă vede. Mă ghemuiesc după fur- gon. Ştie că vin, dar nu vreau să-i uşurez treaba.

Mai încolo, un grup de bărbaţi şi de femei îşi apucă copiii şi fug spre râu, iar Aubarit le strigă să se mişte mai repede. Mă uit pe mal după Afya, dar nu mai e.

Când mă întorc iarăşi spre Gibran, a dispărut. *Eşti idiot, Elias. Unei făpturi supranaturale nu-i întorci niciodată spatele.* **Pun paloşele în teacă - nu vreau să-l rănesc.**

Aud prea târziu un vâjâit prin aer - *atac!* **Gibran mi-a sărit în spate şi greutatea lui nenaturală îmi clatină genunchii. Braţul tânărului - subţire, dar musculos după luni de lupte cu Războinicii - îmi înconjoară gâtul cu puterea a cinci bărbaţi. îmi bolboroseşte la ureche cu vocea transformată într-un mârâit supranatural:**

— L-au făcut una cu pământul, l-au ars, mătase de porumb şi sânge şi făină...

Ca Păzitor al Sufletelor, ştiu că pot muri. Dar cerul mi-e martor că n-o să mor de mâna unui tribal posedat care mă sugrumă în timp ce-mi trăncăneşte la ureche.

îmi înfig unghiile în braţul lui Gibran, descumpănit de tăria lui. Se aude brusc un bufnet metalic, iar strânsoarea slăbeşte. Mă trag înapoi, icnind şi apucându-mă de gât, şi o văd pe Afya cu o tigaie de fontă în mână. Se îndepărtează de Gibran, care, deşi ameţit pe moment, se ridică în picioare.

— Fugi! urlu la Afya şi-i sar lui Gibran în spate. Spre râu! Fugi!

Ea o rupe la fugă, iar Gibran cade. E imposibil de ținut pe loc. II lovesc zdravăn în cap o dată. A doua oară. A treia. Cerule, va fi nevoie să-1 omor, dacă vreau să scot spiritul din el. *Nu-l pot omorî. E doar un băiat. Nu merită asta.*

— Blestemat să fii!

Pe jumătate mârâi, pe jumătate țip. Gibran ştie s-o facă pe Afya să râdă ca nimeni altul. Iubeşte cu toată inima - îşi iubeşte familia, prietenii şi multele iubite. Şi e tânăr, mult prea tânăr pentru aşa o soartă îngrozitoare.

— Ieşi din el! urlu eu şi mai tare. Ieşi afară! Ieşi...

La a cincea lovitură, Gibran îşi pierde în sfârşit cunoştința. Spiritul se prelinge afară din el şi se prăbuşeşte, epuizat, apoi dispare. înapoi în Anticameră, sper.

— Gib!

Afya se întoarce de unde se retrăsese şi aruncă tigaia.

— L-am omorât? Ce naiba s-a întâmplat? De unde a apărut chestia aia?

— A fugit din Anticameră.

Dacă Gibran moare, eu l-am omorât, pentru că n-am reuşit să trec spiritele dincolo. *Nu muri, Gibran! Te rog, nu muri!*

— Mai sunt şi alții?

Afya neagă clătinând din cap, dar nu pot fi sigur până nu cercetez toată tabăra. Sunt convins că am văzut evadând mai mult de un spirit.

— Cum au scăpat de-acolo? întreabă Afya. Ce s-a întâmplat?

— Eu sunt de vină.

Mă uit în ochii prietenei mele. îmi impun s-o fac, pentru că ăsta-i adevărul şi ea merită să-1 ştie. Credeam că va fl furioasă, dar ea doar mă strânge de umăr.

— Trebuie să văd dacă mai sunt şi altele, zic şi îi dau mâna deoparte.

înțelegerea ei este un dar pe care nu îl merit.

— Ai grijă să stea toată lumea lângă râu - sau chiar în el, dacă se poate. Spiritele nu suportă apa.

— Ajută-mă să-l ridic, zice Afya.

O ajut să-şi treacă brațul tânărului pe după gât, iar ea îl târăşte de-acolo. Dar după numai vreo douăzeci de paşi, înlemneşte. Corpul îi devine țeapăn ca struna încordată a unui arc, apoi se înmoaie ca aluatul ud. Gibran cade la pământ, iar ea respiră adânc şi adulmecă aerul ca un lup. Se întoarce spre mine cu ochii albi ca zăpada.

Nu.

Afya vine spre mine cu o viteză incredibilă. Contrastul dintre chipul şi silueta ei, bine cunoscute mie, şi violența gesturilor de acum îmi trimite un fior rece pe spinare. Ține tigaia în mână şi ştiu că dacă mă loveşte cu ea, Păzitor al Spiritelor sau nu, o să mă aleg cu ditamai durerea de cap. O învârte stângace către mine, iar eu o prind de încheietura mâinii şi o strâng cu atâta putere, încât o femeie normală ar fi scăpat tigaia imediat.

Dar ea doar mârâie la mine, un geamăt gutural care îmi îngheață sângele.

Gândeşte, Elias, gândeşte! La Blackcliffn-ai învățat doar cum să te bați.

O fetiță care se ascunsese până acum o zbugheşte pe lângă noi încercând să scape. Ca un animal care simte prada, Afya se smulge de lângă mine şi sare după fată. Copila dă repede din picioruşe, dar nu-i suficient de iute. Afya sare pe ea şi gâtul fetei trosneşte, iar lucrul acela care îmi posedă prietena grohăie triumfător. Eu urlu de furie.

în adâncul Pădurii, djinnii râd. Nu-i bag în seamă, mă concentrez asupra Măştii din mine şi refuz să-mi las atenția distrasă.

Niciun om nu poate auzi djinnii, dar spiritul din Afya se oprește şi lasă capul pe-o parte, ascultând. Folosesc momentul de neatenție ca să-i arunc un pumnal direct spre față. Mânerul o nimerește fix în frunte. Dă ochii peste cap şi cade în noroi. Las deoparte o vreme îngrijorarea pentru Afya şi păşesc peste corpul ei întins pe jos, verificând dacă sunt şi alte spirite în zonă.

Şi, dintr-odată, simt în mine un licăr de magie. Mica putere magică pe care am primit-o când am jurat că voi fi Păzitorul Sufletelor răspunde unei puteri mai mari. Cârcei subțiri de întuneric se răsucesc ca fumul şi vin din Anticameră spre mine. *Mauth!*

Pentru o clipă, mă umple magia lui Mauth. Spiritul care se prelinge din Afya nu se poate opune acestei puteri, iar eu îl leg într-o vrajă şi îl arunc înapoi în Anticameră. Observ şi ultimul spirit la vreo sută de paşi - tocmai se strecoară în corpul unei tinere femei care îşi atacă familia. Arunc vraja ca pe ciomagul unui păstor şi agăț spiritul. Urlă de furie, dar îl trag afară din corpul femeii şi îl expediez înapoi în Pădure.

Cerule, ce putere - ce uşurință îți dă! Parcă m-aş fi născut cu ea. îmi vine să chiui, aşa sunt de fericit. în sfârşit - *în sfârşit* - a ajuns magia şi la mine.

Afya geme, iar eu mă las jos lângă ea. Deja i-a crescut un cucui cât un ou de gâscă, dar nu-i rănită grav, nu ca Gibran. Mă întind s-o iau în brațe, cu gândul s-o duc lângă tribul ei, dar în clipa când fac asta, puterea care m-a inundat se risipeşte.

— Hei, nu!

Mă agăț de ea cu mâinile, dar mă părăseşte, cârceii negri dispar înapoi în Pădure. Mă simt ciudat de pustiit, de parcă m-ar fi părăsit propria mea forță. Singurul semn de vrajă e o smucitură din partea lui Mauth - presiunea aceea întunecată pe care o simt mereu când plec din Anticameră.

— Banu al-Mauth?

Aubarit apare în spatele meu, cu mâna la gură când o vede pe Afya.

— Zaldara... Fratele ei.

— îmi pare rău, Fakira. Eu sunt de vină că spiritele au evadat.

Altă smucitură din partea lui Mauth. Asta mă opreşte în loc. E altfel decât cea dinainte. Nu nerăbdătoare - urgentă.

Râsul djinnilor îmi umple urechile, iar în el simt răzbunare şi foc. *îți miroase a ceva, Elias Veturius ? A fum, poate ?*

Ce pun la cale? Djinnii nu pot scăpa din temnița lor din crâng, măcar de asta sunt sigur. Vraja Stelei i-a încuiat acolo, iar singura lor putere rămâne vocea. Vocile pot fi ignorate.

Şi vocile pot fi folosite. Vino acasă, Elias. Vezi ce te aşteaptă.

Acasă. *Acasă.*

Cabana Shaevei. Refugiul meu. Locul meu sigur. *Dormi în cabană. Acolo nu-ți pot face râu.*

Zbor spre copaci, fără să-i dau vreo explicație lui Aubarit. Imediat ce trec hotarul, simt intruşi - mulți, departe spre nord. E aceeaşi prezență pe care am simțit-o vreme de săptămâni în şir pândind la marginea Pădurii. în timpul scurt cât stau în Pădure, îi văd cu ochii minții. Mai mari decât ghulii şi stafiile, dar mai mici decât duhurile. *Efriți.*

Probabil că i-au avertizat djinnii, căci fug din Anticameră. Chiar şi dacă zbor ca vântul, sunt prea departe - nu i-aş prinde niciodată.

Ştiu cu mult înainte să ajung în poiană. înainte să simt fumul, să văd flăcările pălind, înainte să trec pe lângă locul unde a murit Shaeva şi pe lângă locul unde am fost desemnat Păzitorul Sufletelor, ştiu.

Totuşi, nu cred până când nu-mi ard sub tălpi tăciunii aprinşi rămaşi din cabana Shaevei. Efriții nu numai că i-au dat foc; au rupt bârnele şi au dat iama în grădină. Au distrus-o complet, împreună cu vraja din care era făcută. Refugiul meu - căminul meu - nu mai există şi nu-l voi mai recupera niciodată.

Iar în tot timpul ăsta, djinnii râd.

XXII

Sfrânciocul

Grimarr şi oamenii lui atacă în seara următoare la apus, imediat după ce eu şi Avitas ne întoarcem la Navium. După ce au distrus aproape toată zona de sud-vest, acum se îndreaptă spre sud-est. Bombardamentul e rapid şi nemilos, iar când apune soarele, cartierul arde ca un rug. Din toate colțurile oraşului răsună tobe, ordonând evacuarea. Catapultele din turnurile de pază vâjâie, iar Comandantul a adunat trupe lângă plaje pentru eventualitatea unei invazii pe uscat, dar, în afară de asta, nu-i atacăm altfel pe Karkauni.

Comandantul mă va împiedica să intru pe Insulă, ştiu sigur. E înconjurată de un pluton de gărzi. Numai gândin- du-mă la asta şi mă înfurii. *Te-ai putea lupta cu ea. Ai putea să chemi Garda Neagră şi să declanşezi o baie de sânge.*

Dar dacă Grimarr cucereşte oraşul, cerul mi-e martor că Navium va avea nevoie de orice soldat disponibil.

Mă îndrept spre Cartierul de Sud-Est împreună cu Har- per, Dex, Janus Atrius şi o mână de Gărzi Negre. Urlete şi țipete de bărbați şi femei mă aduc din nou cu gândul la ce se află în fața mea: distrugere totală. Clădiri înalte s-au transformat în moloz şi cenuşă, iar Plebei îngroziți încearcă disperați să fugă din cartier. Mulți sunt răniți, şi cu toate că există câțiva soldați care dau ordine de evacuare, nu pare să ştie nimeni ce naiba ar trebui să facă Plebeii.

Speranța e mai puternică decât frica. Mai puternică decât ura. **Gândul ăsta îmi răsună în cap. Apoi cuvintele Liviei:**

Le sunt recunoscătoare în fiecare zi Plebeilor. Sprijinul lor, atât pentru împărat, cât şi pentru mine, înseamnă o alinare în această perioadă de încercări.

Şi ale lui Quin: *Comandantului îi pasă de un singur lucru: de putere.* **Cum pot să-i iau puterea?**

îmi vine în minte un plan abia închegat.

— Dex, deschide cazărmile Gărzilor Negre. împrăştie vorba că Plebeii s-ar putea adăposti acolo. Casa Aquilla are un conac la nord de-aici. E la cel mult jumătate de oră de mers pe jos. Ordonă-le servitorilor să elibereze etajele de jos şi să ofere mâncare, băutură şi loc de dormit. Vom folosi locul pe post de infirmerie.

— Casa Atria are şi ea o vilă aproape de conacul Aquilla, zice Dex şi se uită la unchiul lui, care încuviințează.

— Voi ordona să fie deschisă, zice Janus.

— Ia oamenii, arăt eu spre restul Gărzilor Negre. Duceți doctori în amândouă locurile. Şi aveți grijă ca toată lumea, medic sau pacient, să ştie că se află acolo din ordinul Sfrân- ciocului.

După ce Dex şi Janus pleacă cu soldații, mă întorc spre Harper.

— Obține informații despre averea tuturor Paterilor care erau pe Insulă în ziua sosirii noastre, îi spun. Fiecare corabie. Fiecare petec de dantelă, fiecare strop de rom, fiecare lucru cu care fac negoț. Şi pune iscoade în casele amiralului Argus şi viceamiralului Vissellius. Soția lui Argus a fost văzută acum două seri cheltuind sume extravagante la croitor. Vreau să ştiu de ce nu era în doliu, la fel ca restul familiei.

Dex a întors calul cât ai clipi, dar Harper se foieşte în şa. Ce mama iadului e în neregulă cu el?

— Nu m-ai auzit? Du-te!

— Trebuie să ai permanent o gardă lângă tine, Sfrân- cioc, zice Avitas. Nu pentru că nu te poți apăra singură, ci pentru că Sfrânciocul trebuie să-şi arate puterea. Iar puterea se vede în număr.

— Puterea se vede în victorie, zic eu. Iar ca să învinge, am nevoie de oameni care îmi îndeplinesc ordinele.

Avitas îşi încleştează maxilarul şi se îndepărtează călare.

Pe la miezul nopții, bombardamentul s-a oprit. Cazărmile Gărzii Negre sunt pline de cei care au reuşit să fugă din Cartierul de Sud-Est, iar Conacul Aquilla şi Conacul Atria gem de oameni răniți.

Mă plimb printre răniți la Conacul Aquilla şi îmi simt corpul atras de cei care suferă cel mai tare. Simt o nevoie copleşitoare de a-i vindeca. Zeci de cântece îmi umplu mintea la vederea acelei suferințe fără margini.

— Sunt Plebei, clatină Dex din cap, revenit alături de mine. Absolut toți.

— Sfrâncioc.

îmi apare înainte un bărbat în halat alb, al cărui chip cu trăsături ascuțite păleşte la vederea mea.

— Sunt locotenentul Silvius. Stai jos, te rog.

— Mă simt bine, zic, şi răceala din glasul meu îl face să stea drepți. Spune-mi de ce ai nevoie, locotenente.

— Medicamente, ceai, feşe, alcool, zice Silvius. Şi mai multe ajutoare.

— Dex, ajută-1 pe locotenent. Mă ocup eu de ei, zic şi fac semn spre mulțimea furioasă care se adună în fața infirmeriei.

Când ies afară, mulțimea tace. Respectul pentru Sfrâncioc le e întipărit adânc în minte şi îşi țin gura chiar dacă

suferă - în afară de o femeie care înaintează până ajunge la o palmă de mine.

— Băiețelul meu e înăuntru, şopteşte ea. Nu ştiu dacă meii trăieşte, dacă e rănit sau...

— Ne îngrijim de familiile voastre, zic eu. Dar trebuie să lăsați doctorii să-şi facă treaba.

— De ce nu ripostăm la atacuri?

Un auxiliar iese şchiopătând în față, cu uniforma ruptă şi cu fruntea sângerând.

— întreaga mea familie a... clatină el din cap. De ce nu luptăm?

— Nu ştiu, zic. Dar îi vom opri pe Barbari. Nu vor călca pe țărmul orașului Navium. Jur pe sânge şi pe oase!

Murmurul general al mulțimii se schimbă - parcă li s-a luat o piatră de pe inimă.

Pe măsură ce gloata se împrăştie, simt din nou impulsul de a vindeca. *Speranța e mai puternică decât frica.* Ce-ar fi dacă le-aş putea oferi acestor oameni mai multă speranță?

O privire rapidă îmi arată că locotenentul Silvius e adâncit în discuție cu Dex. Mă strecor prin curtea din spate spre aripa copiilor. Sora care are grijă de ei mă salută cu un gest din cap, dar mă lasă în pace.

Câtă vreme ea e atentă în altă parte, mă duc şi îngenunchez lângă un copil cu părul negru. Are genele ondulate cum ede mele nu vor fi nicicând, obrajii rotunzi şi cenuşii, îi iau mânuța rece în mâna mea şi caut în minte cântecul potrivit pentru el.

Pânze de corăbii ca nişte păsări de mare, râsul tatălui, urmăritul delfinilor în apă...

E pur ca o rază de soare căzută pe oceanul sclipitor. Nu fredonez cântecul cu voce tare. îl cânt în minte, cum am făcut acum multă vreme pentru Bucătăreasă. O măsură, două, trei, până mă cuprinde slăbiciunea. Când deschid

ochii, chipul copilului şi-a pierdut nuanța cenuşie nefirească, iar eu trec mai departe. Pentru fiecare copil fac exact atât cât trebuie ca să nu-1 mai doară atât de tare, cât să se întoarcă de pe buza prăpastiei.

îmi simt corpul tot mai obosit, dar au mai rămas zeci de răniți. Le cânt pe rând, unul câte unul, până când abia mai pot umbla. Trebuie să plec. Trebuie să mă odihnesc.

Dar un geamăt întrerupe liniştea - un băiețel din spatele infirmeriei, brunet şi cu ochi cenuşii. Rana din piept umple bandajul de sânge. Mă împleticesc câțiva paşi şi ajung lângă patul lui. E treaz.

— Mi-e frică, şoptește el.

— Durerea va dispărea curând.

— Nu, zice el. Mă tem de ei.

îmi ia o clipă să înțeleg.

— De Karkauni?

— Se vor întoarce. Ne vor omorî.

Mă uit înjur. Alături e o tavă de lemn, destul de groasă pentru ce vreau eu să demonstrez.

— Uite, băiete, dacă încerc să rup tava asta cu mâinile, nu se întâmplă nimic - iau tava şi-i arăt. Dar dacă o lovesc cu pumnul...

Pumnul meu trece uşor prin lemn, facând-o pe soră să tresară.

— Noi suntem Războinici, băiete. Suntem pumnul. Duşmanii noştri sunt lemnul. Şi îi vom înfrânge.

După ce-i găsesc cântecul, iar el adoarme, mă îndrept spre uşă. Când ies în curte, văd cu uimire că nu mai e decât vreo oră până în zori. în infirmerie s-a făcut mult mai linişte. De cealaltă parte a curții, Dex e împreună cu Silvius, ascultându-1 gânditor, cu capul plecat. îmi amintesc comentariul lui Harper despre puterea care stă în număr

şi, îngrijorată de cât de tare am obosit, dau să-mi strig prietenul.

Dar mă opresc. între Dex şi Silvius pluteşte în aer o emoție care mă face să zâmbesc şi e prima oară în ziua aceea când simt altceva decât furie şi epuizare.

Mă îndrept spre poartă fără Dex. Până la barăci e un drum destul de scurt.

Merg cu simțurile amorțite, cu picioarele tot mai grele. Prin preajmă patrulează un pluton de soldați care mă salută când trec pe lângă ei, dar eu abia dacă-i observ. îmi doresc să-1 fi rugat pe Dex să mă însoțească. Mă rog din răsputeri să nu atace Karkaunii. în momentul ăsta n-aş putea ține piept nici unei muşte.

Istovită cum sunt, partea din mine care s-a înfuriat şi a urlat din cauza propriei mele neputințe în fața atacurilor lui Grimarr a amuțit. O să dorm la noapte. Poate chiar voi visa.

Aud un pas în spate.

Dex? Nu. Strada e pustie. Mă uit cu ochii mijiți, încercând să văd ceva în întuneric. Aud un foşnet furişat, de data asta în față - cineva încearcă să rămână neobservat.

Mi se trezesc simțurile. N-am petrecut cincisprezece ani la Blackcliff ca să mă poată acosta orice tâmpit la doar câteva străzi de propria cazarmă.

Scot paloşul şi îmi adun vocea de Sfrâncioc.

— Ai fi nebun să încerci ceva, zic. Hai, îndrăzneşte, ține-mi de urât!

Prin puterea obişnuinței, parez în aer prima săgeată care zboară spre mine prin întuneric. Cârlan fiind, am petrecut sute de ore respingând proiectile aruncate în direcția mea. Săgeții îi urmează un cuțit.

— Ieşi la vedere! mârâi eu.

în dreapta mea se mişcă o umbră, iar eu arunc un cuțit spre ea. O siluetă cade cu zgomot la numai zece metri, ținându-se de gât.

Mă întorc spre el, dornic să-i scot gluga. *Laş mizerabil, trădătorule...*

Dar nu-mi pot mişca picioarele. In coaste îmi explodează o durere bruscă, arzătoare. Mă uit în jos. Peste tot e sânge.

De la infirmerie? **Nu. E sângele meu.**

Mergi, Sfrâncioc. Mişcă-te! Pleacă de-aici.

Dar nu pot. Nu mai am forță deloc. Cad în genunchi, iară a fi în stare de nimic altceva decât să mă uit cum mi se scurge viața.

XXIII

Laia

Eu şi Musa ne pregătim să plecăm din Adisa când soarele e sus şi alungă cu strălucirea lui pâcla adusă dimineața dinspre mare. Dar nu trecem de zidurile cetății decât la începutul serii, căci străjerii urmăresc cu multă atenție cine intră şi cine iese.

Deghizarea lui Musa - un bătrân cu un măgar bălțat - se dovedeşte înspăimântător de eficientă, paznicii nici măcar nu-l privesc de două ori. Aşteaptă, totuşi, până se întunecă de tot, ca să-şi scoată pelerina uzată şi peruca nepieptănată, într-un crâng, trage paloşele din oțel de Serra de sub maldărul de bețe din spinarea măgarului şi alungă animalul cu o palmă peste crupă.

— Sursele mele spun că Tribul Sulud a plecat aseară târziu, ceea ce înseamnă că le vom găsi tabăra într-unui din satele dinspre sud, pe coastă, zice Musa.

îi răspund dând din cap şi mă uit peste umăr. Umbrele nopții se umflă şi se strâng. Deşi suntem în miezul verii, mă înfior şi încep să merg mai repede prin ierburile zonei mlăştinoase.

— Vrei să nu te mai tot uiți înapoi? zice Musa, imun ca de obicei la vrăjile mele. Mă agiți.

— Aş vrea doar să mergem mai repede, zic eu. Mă simt ciudat. Ca şi cum ar fi ceva în spate.

Zburătorul a dispărut atât de repede aseară, încât m-am întrebat dacă era măcar în Adisa. De-atunci, însă, n-am reuşit să scap de senzația că mă urmăreşte ceva.

— Am ascuns cai pe drum. Cum ajungem la ei, ne deplasăm mai repede, râde Musa de nerăbdarea mea vizibilă. Care-i treaba, nu vrei să-ți petreci timpul conversând cu mine? zice el. Mă simt rănit.

— Vreau numai să ajungem la Kehanni, mormăi eu, deşi nu-i singurul motiv pentru care mă deranjează întârzierea.

Musa se uită la mine gânditor, iar eu lungesc pasul. Tot nu crede că ar trebui să le ofer arme triburilor, nici măcar în schimbul unor informații despre Zburător. Pentru că acele arme ar putea fi folosite la uciderea unor civili nevinovați din rândul Războinicilor, în sud.

Totuşi, nu mă împiedică, deşi ar putea-o face uşor cu ajutorul magiei lui stranii. Mă însoțeşte, însă aversiunea lui e de-a dreptul palpabilă.

Dezaprobarea lui mă roade. E o parte din motivul pentru care nu vorbesc cu el. Nu vreau să mă judece. Dar tăcerea mea are şi alt motiv.

Să vorbesc cu el ar însemna să-l cunosc. Să-l înțeleg. Poate chiar să mă împrietenesc cu el. Ştiu ce înseamnă să călătoreşti împreună cu cineva, să împărți pâinea, să râzi şi să te apropii de tovarăşii de călătorie.

Poate că e o prostie, dar asta mă sperie. Pentru că ştiu şi cât doare pierderea prietenilor. A familiei. *Mama. Tata. Lis. Buni. Bunu. Izzi. Elias.* Prea multe pierderi. Prea multă durere.

Renunț la invizibilitate.

— Chiar dacă vorbim, tot nu-mi răspunzi la întrebări. Şi vreau să stau de vorbă cu tine, numai că...

Mă cuprinde amețeala. Recunosc senzația. *Nu, nu acum, nu când e nevoie să ajung la Kehanni.* Deşi pe dinăuntru urlu de nemulțumire, nu pot împiedica apariția viziunii: o cameră umedă, silueta unei femei. Are părul deschis la culoare şi fața în umbră. Iar vocea, ah, cât mi-e de cunoscută.

în casa mea
veni o stea,
umplând-o de lumină. Şi
mi-a cântat cânt fermecat
ce sufletu-mi alină.

Vreau să mă apropii. Vreau să-i văd fața. Vocea i-o recunosc. Am mai auzit-o. Caut în amintire. *Cine e?* **Se aude un trosnet. Cântecul se opreşte.**

— Au!

Mă trezesc că Musa mă pălmuieşte peste față şi îl împing cât colo.

— Ce naiba, Musa?

— Tu eşti cea care a leşinat ca o divă pe scenă, zice el îmbufnat. încerc de-un ceas să te trezesc. Ți se întâmplă de fiecare dată când te foloseşti de invizibilitate? Mi se pare un inconvenient.

— Mi s-a întâmplat doar în ultimele dăți.

Mă ridic în picioare. Mă doare capul, nu ştiu dacă de la cădere sau de la palmele lui Musa.

— înainte nu mi se întâmpla niciodată, zic. Iar leşinurile devin tot mai lungi.

— Cu cât foloseşti vraja asta mai mult, cu atât te consumă mai tare. Cel puțin din câte îmi dau eu seama.

îmi întinde plosca lui cu apă şi mă împinge înainte. De data asta, se uită el în spate.

— Ce-i? zic eu. Vezi ceva acolo? E...

— S-a lăsat întunericul. Hoții la drumul mare nu-s rari, la distanța asta de oraş. Ar fi mai bine să ajungem la cai. Te plângeai că nu-ți răspund niciodată la întrebări. întreabă-mă şi voi încerca să nu te dezamăgesc.

Ştiu că încearcă să-mi distragă atenția, dar mi-a stârnit curiozitatea. N-am vorbit cu nimeni despre puterea mea

magică. Am vrut să-i spun lui Darin, dar m-am gândit să nu-l împovărez. Doar Sfrânciocul, cu puterea ei vindecătoare, ar putea înțelege. Mă gândesc cum ar fi să vorbesc cu Helene despre asta şi mă încrunt.

— Cum acționează puterea ta magică?

Mergem mai departe şi Musa tace îndelung, în timp ce noaptea devine mai adâncă. Pe cer, străfulgerările argintii ale stelelor luminează drumul aproape la fel de bine ca luna plină.

— Puterea mea magică mă ajută să dețin autoritatea acolo unde ea nu există, zice el. Este puterea manipulării, a vorbirii, darul de a face făpturile mai slabe să se supună voinței mele. De asta mă pricepeam atât de bine la albinele tatei. Dar când mă bazez prea mult pe această putere, mă transform în cea mai oribilă versiune a mea. Devin tiran.

— Printre făpturile pe care le poți manipula se numără şi ghulii? îl întreb.

— Nu-mi mânjesc mintea comunicând cu astfel de brute.

De lângă picioarele lui Musa se aude un ciripit şi zăresc o sclipire irizată, ca a unei torțe pe apă. Dispare, iar Musa ridică mâinile, despre care puteam jura cu o clipă în urmă că sunt goale. Acum ține în ele un pergament.

— Pentru tine, zice el.

înşfac pergamentul şi îl citesc repede, apoi las mâna jos, scârbită.

— Nu-mi spune nimic.

— îți spune că Sfrânciocul a fost rănit, zice el uitându-se la pergament. Şi că Paterii s-au întors împotriva ei. A supraviețuit printr-o minune. Mă întreb...

— Nu-mi *pasă* de blestematul de Sfrâncioc şi nici de stratagemele politice ale Războinicilor, şuier eu. Trebuie să aflu cu cine altcineva îşi petrece timpul Zburătorul.

— Vorbeşti ca o fostă iubită, zice Musa, ridicând din sprâncene.

îmi dau seama că pesemne ştie despre mine şi Keenan. Despre ce-a fost între noi. Mă simt copleşită de ruşine. îmi doresc să *nu* mă fi deschis în fața lui.

— Hei, Laia-*aapan,* mi se adresează el cu termenul onorific al Marinarilor pentru *surioară.* Toți am greşit din dragoste. Eu mai mult ca oricine.

Dragoste. Oftez. Dragostea înseamnă bucurie însoțită de nefericire, exaltare menită să devină disperare. E un foc care mă ispiteşte delicat şi pe urmă mă arde, când mă apropii prea mult. *Urăsc* dragostea. Tânjesc după ea. Şi mă scoate din minți.

în orice caz, nu-i ceva despre care vreau să discut cu cineva, mai ales cu Musa.

— Există printre Pateri vreunul cu care Zburătorul să fi petrecut mai multă vreme? zic eu.

Altă ciripeală.

— Prietenul meu spune că se va interesa.

Zăresc în treacăt nişte aripi irizate şi mă înfior când înțeleg.

— Musa, ăsta-i o blestemată de nălucă?

Nălucile sunt făpturi supranaturale, la fel ca spiritele, dar mai mici, mai iuți, mai îndemânatice.

— Sunt micii mei spioni. Iuți ca vântul. înnebunite după migdalele glasate - probabil că le-ai observat, când ai cotrobăit prin camera mea, zice el şi ridică din sprânceană. Şi cât se poate de fermecătoare, după ce apuci să le cunoşti.

— Nălucile... - e rândul meu să ridic din sprâncene - sunt fermecătoare?

— N-aş vrea să mânii vreuna, în niciun caz. Dar sunt foarte loiale. Mai loiale decât orice om, asta sigur.

în mod ciudat, exact acest comentariu, rostit aproape defensiv, mă face în cele din urmă să nu mai fiu atât de bănuitoare față de Musa. N-am încredere în el - nu încă. Dar îmi dau seama că-mi place. Nici nu ştiam ce dor îmi era să am cu cine sta de vorbă. Cu Darin, chiar şi cele mai simple discuții par uneori un dans pe aripi de fluturi.

— Cum merge înțelegerea, în ce mă priveşte? îl întreb, îmi răspândeşti povestea şi mă prezinți ca pe un... *erou*...

— Conducător, de fapt.

Ştiam eu că un târg cu el nu putea însemna o treabă simplă precum recrutarea de luptători pentru Rezistență.

— Vrei să *conduc* eu Rezistența?

— Dacă ți-aş fi spus când erai în celulă, mi-ai fi respins oferta.

— Pentru că nu-mi doresc să conduc pe nimeni. Uită-te la ce s-a întâmplat cu mama. Cu Mazen.

Calmul lui Musa nu face decât să pună paie pe foc.

— De ce n-o conduci tu? De ce eu?

— Eu sunt Cărturar din Adisa, zice Musa. Familia mea trăieşte aici de peste două sute de ani. Refugiații nu vor să-i reprezint eu. Au nevoie să le pledeze cauza în fața Regelui Irmand cineva care le înțelege suferința.

îl privesc alarmată.

— Asta ai vrut să spui prin lucrul împreună cu regele? Ai uitat că vrea să ne arunce în închisoare pe Darin şi pe mine - şi pe tine?

— Nikla a făcut asta, zice Musa şi ridică din umeri la protestele mele. Mă îndoiesc că i-a spus tatălui ei că v-a închis pe tine şi pe Darin. El e bătrân. Suferind. Iar ea s-a folosit de slăbiciunea lui ca să-i scoată pe Cărturari din Adisa şi să-i bage în tabere de refugiați. Ca să-i despoaie de pământ şi de titluri pe Cărturarii adisani. Dar prințesa încă nu domneşte. Cât timp trăieşte regele, există speranța

că el va asculta de raţiune. Mai ales când îi vorbeşte despre ea fiica Leoaicei, pe care a considerat-o prietenă.

Vede ce mutră fac şi chicoteşte.

— Nu arăta atât de îngrijorată, zice el. Nu te vei duce acolo nepregătită. Vom avea o singură şansă să ne susţinem cauza în faţa regelui. Viitorul poporului nostru depinde de cum vom izbuti s-o facem. Dar înainte de asta avem nevoie de sprijinul refugiaţilor, *plus* **al Cărturarilor din Adisa. De aceea te-am pus să te întâlneşti cu atât de mulţi dintre prietenii mei. Dacă avem în spate destui Cărturari, regele Irmand ne va asculta.**

Numai că va dura să adunăm atâţia, iar noi n-avem timp. Mă simt cuprinsă de vinovăţie. Musa a petrecut săptămâni în şir să mă formeze, dar în clipa în care voi afla cum îl pot opri pe Zburător, eu va trebui să plec din Adisa. Iar cu el ce se va întâmpla?

Va fi în viaţă şi va putea să lupte, în loc să moară în apocalipsa stârnită de djinni, **îmi spun cu hotărâre.**

La scurtă vreme după ce ajungem la cai, dinspre ocean porneşte o furtună de vară, care ne udă leoarcă în câteva minute. Dar sunt în continuare îngrijorată şi insist să călărim pe întuneric.

Năluca lui Musa ne transmite unde se află tribul Sulud şi ne oprim în cele din urmă lângă un sat de pe coastă, chiar când ies în larg bărcile de pescuit. Câmpurile îmbibate de apă din jurul satului simt pline de ţărani care culeg recolta. Furgoanele tribului Sulud au tras lângă docuri, la o aruncătură de băţ de singurul han din sat, unde ia şi Musa camere.

Sper să ştie Kehanni ceva despre Zburător. Mai sunt şapte săptămâni până la Luna Grânelor, iar apropierea acestei date planează asupra mea ca toporul călăului. *Te rog.* **îmi îndrept dorinţa către stele, sperând că universul mă ascultă.** *Te rog, fă să aflu ceva folositor.*

Musa insistă să ne primenim - *N-o să ne lase în furgonul ei dacă mirosim a cal şi a sudoare.* **Când ieşim din han, ne aşteaptă un grup de Tribali. II salută pe Musa ca pe un prieten vechi, iar pe mine cu o politeţe formală. Suntem conduşi fără zarvă spre furgonul cel mai mare, pictat cu peşti violet şi flori galbene, bâtlani albi şi râuri cristaline, în spatele furgonului atârnă zorzoane din argint coclit, care scot clinchete voioase când se deschide uşa.**

Kehanni poartă o rochie simplă, nu găteala sofisticată de seara trecută, dar ţinuta ei este la fel de nobilă. Brăţările care îi zornăie la mâini ascund tatuajele mari şi decolorate de pe braţe.

— Musa din Adisa, îl salută ea. Tot te mai amesteci unde nu-ţi fierbe oala?

— Mereu, Kehanni.

— Aha. Şi în sfârşit ţi-ai dat seama cine-i ea cu adevărat, zice ea, privindu-1 cu şiretenie.

în ochii lui Musa sclipeşte o durere veche, iar eu înţeleg că nu vorbesc despre mine.

— încă mai trag speranţe în ce-o priveşte.

— Nu sta după ea, copile. Cei pe care îi iubim ne sunt uneori de neatins, de parcă i-ar fi înghiţit Moartea însăşi. Nu ne rămâne decât să jelim calea pe care au apucat-o. Dacă încerci să mergi şi tu pe acelaşi drum, te înghite întunericul.

Musa deschide gura ca şi cum ar vrea să răspundă, dar Kehanni se întoarce spre mine.

— Vii cu întrebări, Laia din Serra. Vii şi cu plată?

— Am arme din oţel de Serra, zic eu. Şase săbii proaspăt turnate.

Kehanni pufneşte uimită şi cheamă nişte oameni. Musa se uită la mine şi chiar dacă nu spune nimic, simt că n-am astâmpăr. Mă gândesc la cuvintele lui Darin. *Tu ai propria ta putere. Nu trebuie să fie aceeaşi ca a Leoaicei.*

— Stai puțin.

Pun mâna peste arme exact când Kehanni le întinde Tribalilor.

— Vă rog să le folosiți ca să vă apărați, zic eu. Ca să luptați cu soldații. Dar nu... nu şi cu cei nevinovați. Vă rog.

Tribalii se uită întrebător la Kehanni. Ea le murmură ceva în sadhezăşi ei pleacă.

— Laia din Serra, îi spui unei femei Tribale cum să se apere?

— Nu.

îmi împreunez degetele.

— Vă rog ca aceste paloşe, care sunt un dar, să nu fie scăldate în sânge nevinovat.

— Hmm, zice Kehanni.

Pe urmă se întinde spre partea din față a furgonului şi îmi oferă un castronel din lemn cu sare. Răsuflu uşurată şi-mi presar pe limbă un praf de sare, aşa cum m-a învățat Afya. De-acum suntem sub protecția tribului lui Kehanni. Nimeni din acest trib n-o să ne facă rău.

— Darul tău a fost primit, Laia din Serra. Cum pot să te ajut?

— Te-am auzit depănând poveşti vechi în Adisa. Ce-mi poți spune despre djinni? Au slăbiciuni de vreun fel? Există vreo modalitate prin care să...

Să-i omori, vreau să spun, dar cuvântul e mult prea rece.

— Să-i faci să sufere?

— în timpul Războiului dintre Lumea Supranaturală şi Cărturari, strămoşii tăi îi omorau pe djinni cu oțel, sare şi ploaie de vară proaspăt căzută din cer. Dar nu pui întrebarea potrivită, Laia din Serra. Te cunosc. Ştiu că nu pe djinni vrei să-i distrugi. Tu vrei pierzania Zburătorului. Iar el este cu totul altceva.

— Şi se poate? Poate fi ucis?

Kehanni se reazemă cu spatele de grămada de perne moi şi stă pe gânduri. Degetele ei alunecă pe lemnul lăcuit al furgonului cu un zgomot ca al nisipului care curge în clepsidră.

— El e cel dintâi din neamul lui, zice ea. Ploaia se transformă în abur, când îi atinge pielea, iar oțelul s-ar înmuia. Cât despre sare, ar izbucni în râs să vadă că o foloseşti împotriva lui, pentru că-i obişnuit cu efectele ei. Nu, Zburătorul nu poate fi ucis. Nu de un om, în orice caz. Dar poate fi oprit.

— Cum?

Ploaia răpăie pe acoperişul de lemn al furgonului şi îmi aminteşte dintr-odată de tobele Imperiului, de felul cum mi s-a încrustat în oase sunetul lor, facându-mă să tresar şi acum.

— Intoarce-te la noapte, zice Kehanni. Când e luna sus pe cer. Şi-atunci o să-ți spun.

Musa oftează.

— Kehanni, cu respect...

— La noapte.

Clatin din cap.

— Dar noi...

— Poveştile noastre nu sunt nişte oase lăsate în drum pentru orice animal flămând care trece pe-acolo din întâmplare, ridică vocea Kehanni, iar eu bat în retragere. Poveştile noastre au un scop. Au suflet. Poveştile noastre respiră, Laia din Serra. Poveştile noastre au putere, fără îndoială. Dar poveştile rămase nepovestite au tot atâta putere, dacă nu mai multă. îți voi spune o astfel de poveste - una multă vreme nespusă. O poveste despre un nume şi înțelesul lui. Şi despre cum acel nume contează mai mult decât orice alt cuvânt care există. Dar trebuie să mă pregătesc, pentru

că astfel de poveşti sunt dragoni scoşi din bezna unui puţ adânc. Poate scoate cineva cu sila un astfel de dragon? Nu. Poate doar să-l roage să iasă şi să spere că va apărea. Prin urmare, la noapte.

Pe urmă, Kehanni nu mai scoate o vorbă, iar Musa şi cu mine ne întoarcem la han, storşi de vlagă. Musa dispare în camera lui, făcându-mi cu mâna iară mare tragere de inimă.

Povestitoarea Tribală spune că Zburătorul poate fi oprit. Oare o să-mi destăinuie şi cum? Simt că tremur de nerăbdare. Ce fel de poveste îmi va spune la noapte?

O poveste multă vreme nespusă. O poveste despre un nume şi înţelesul lui. **Deschid uşa camerei mele, încă mirată. Dar înlemnesc în prag.**

Pentru că înăuntru este cineva.

XXIV

Elias

Fără cabana care mă apăra, mintea mea e vulnerabilă în fața djinnilor. Cu toate că încerc să rămân treaz, până la urmă sunt doar un om şi eu.

De când am devenit Păzitorul Sufletelor, n-am mai visat, îmi dau seama abia acum, când deschid ochii şi descopăr că mă aflu pe o alee întunecată de lângă o stradă pustie. Un steag flutură în vânt - două ciocane încrucişate pe fond negru. Blazonul lui Marcus. Simt gust de sare în aerul văratic, acoperit de ceva mai amar. Sânge. Fum. Piatră arsă.

în aer plutesc şoapte şi recunosc tonul şuierător al djinnilor. Asta o fi vreo iluzie de-a lor? Sau e real?

Se aude un vaiet. O siluetă cu glugă cade în faţa mea. Sunt cu ochii în patru, înainte să păşesc spre ea. Mă uit prudent cum o mână palidă iese de sub mantie strângând mânerul unei săbii. Dar când văd chipul de sub glugă, prudenţa mea dispare.

E Sfrânciocul. Din corpul ei chircit curge sânge care pătează nemilos şi de neînduplecat pietrele de pavaj.

— îmi pare rău, şopteşte Sfrânciocul la vederea mea. Pentru ce i-am făcut lui Mamie. Imperiul...

Tuşeşte, iar eu mă las pe vine lângă ea şi-i pun mâna pe spate. O simt caldă. Vie.

— Cine ţi-a făcut asta?

O parte din mine ştie că e un vis, dar partea aceea dispare şi sunt pur şi simplu acolo, trăiesc visul ca şi cum ar fi

real. Sfrânciocul e trasă la față și albă, îi clănțănesc dinții, cu toate că noaptea-i senină și caldă. îi pipăi brațele cu palmele, încercând să găsesc rana, iar ea se înfioară, apoi ridică mantia și-mi arată o rană în burtă. Arată rău.

Rău de tot.

Nu-i decât un vis. Un vis. **Mă simt, totuși, cuprins de frică. Am fost furios pe ea ultima oară când ne-am întâlnit, dar vederea ei de-acum îmi îndreaptă furia spre cine-o fi rănit-o. Mă gândesc ce să fac.** *Unde-i cea mai apropiată infirmerie? Du-o acolo. Nu - la cazarmă. Care cazarmă'?*

Dar nu pot face nimic din toate astea, pentru că suntem în vis.

— Ai venit să mă întâmpini în... cum îi spune ea? Anticameră?

— N-ai murit, zic eu. Și n-o să mori. Mă auzi?

îmi vine în minte, cu putere, o amintire - prima încercare, Marcus atacând-o, corpul mult prea ușor al Sfrâncio- cului lipit de al meu, în timp ce o coboram de pe munte.

— Ai să trăiești. îi vei găsi pe cei care te-au rănit. îi vei face să plătească. Ridică-te. Adăpostește-te!

Știu că-i absolut necesar să rostesc aceste cuvinte. O simt până în măduva oaselor. I se dilată pupilele și i se încordează trupul.

— Ești Sfrâncioc al Imperiului, zic eu. Și ți-e scris să supraviețuiești. Ridică-te!

Când ochii ei îi întâlnesc pe-ai mei, văd cât sunt de sticloși. Mi se taie răsuflarea, atât sunt de reali - forma, emoția din ei, culoarea lor, ca inima violetă a unei mări liniștite. Felul în care i se schimbă fața sub mască, înțepeneala maxilarelor când scrâșnește din dinți.

Dar pe urmă imaginea pălește. Se lasă liniștea, întunericul. Când deschid din nou ochii, mă aștept să fiu în Anticameră. Numai că de data asta sunt într-o cameră pe

care n-am mai văzut-o niciodată. Podeaua netedă de lemn e curată şi presărată cu perne cusute cu oglinzi. În aer se simte un parfum slab, cunoscut, iar inima îmi bate mai tare, căci corpul meu recunoaşte parfumul înaintea minții.

Uşa se deschide şi intră Laia. Părul negru i s-a desfăcut din coadă şi îşi muşcă buza de jos, cum face de obicei când e adâncită în gânduri. De pe holul din spate pătrunde lumina slabă a unei torțe, aruncând pe chipul ei o lumină arămie. Are cearcăne vinete sub ochi.

Oceanul vuieşte în depărtare, iar melodiei lui îi răspunde scârțâitul continuu al bărcilor de pescuit.

Păşesc spre Laia, dorind din adâncul sufletului să fie reală. Vreau s-o aud rostindu-mi numele. Vreau să-mi afund palmele în umbra răcoroasă a părului ei, să găsesc alinare în privirea ei.

Când mă vede, înlemneşte şi rămâne cu gura căscată.

— Tu... eşti aici. Cum...

— E un vis, zic eu. Sunt în Anticameră. Am adormit.

— Un vis? clatină ea din cap. Nu, Elias. Eşti cât se poate de real. Adineauri eram la parter şi vorbeam cu Musa.

Cine naiba-i Musa?

— Eşti gelos?

Râde, şi imediat vreau s-o aud râzând iar.

— Acum ştiu că nu-i un vis, zice ea. Elias din vis ar şti că n-are de ce să fie gelos.

— Nu sunt...

Mă gândesc mai bine.

— Nu contează. Sunt gelos. Spune-mi că măcar e bătrân. Sau morocănos. Sau poate cam prost?

— E tânăr. Şi chipeş. Şi deştept.

Pufnesc.

— înseamnă că nu face doi bani în pat...

Laia îmi trage una peste braț.

— în bătălie, zic eu repede. în bătălie am vrut să spun.

— Nu se compară cu tine, zice Laia clătinând din cap. Pesemne că sunt mai obosită decât credeam. Puteam să jur că sunt trează. Chiar mă simt trează. Ai venit încoace ca vântul? Dar cum ai fi putut, dacă dormeai?

— Aş vrea să nu fi fost un vis. Tare aş vrea. Dar vis trebuie să fie, altfel n-aş putea să...

întind palma şi o las o clipă să plutească peste a ei. Pe urmă o iau de mână şi o strâng uşor, de data asta fără să mă tem că se vor amesteca spiritele. Palma ei se potriveşte perfect cu a mea, o ridic şi îi ating degetele cu buzele.

— N-aş putea să fac asta, zic eu încet. Nu m-ar lăsa Spiritele, Anticamera...

— Atunci, spune-mi, Elias din vis, murmură ea. Ce mi-ai şoptit la ureche, în noaptea când m-ai părăsit în Deşertul Tribal? în noaptea când mi-ai lăsat biletul. Ce mi-ai spus?

— Ți-am spus...

Scutur capul. Mamie Rila obişnuia să spună că visele sunt acele părți din noi cu care nu putem da piept ziua, de aceea vin să ne viziteze noaptea. Dacă n-aş fi părăsit-o pe Laia în noaptea aceea... dacă Keenan n-ar fi avut ocazia s-o trădeze... dacă nu m-ar fi prins Gardianul-şef... Dacă n-aş fi jurat să rămân în Anticameră...

N-aş mai fi blocat acolo. Pentru eternitate.

Versiunea din vis a Laiei îmi pune întrebări pentru că îmi pun eu însumi întrebări. O părticică din mine ştie că ar trebui să acord atenție acestor întrebări. Că sunt o slăbiciune pe care ar trebui s-o distrug.

Dar cea mai mare parte din mine vrea să se desfete cu faptul că o văd pe Laia, deşi nu eram sigur că o voi mai vedea vreodată.

— Mi-e dor de tine.

îşi dă deoparte o buclă, iar eu nu-mi pot dezlipi privirea de pe pielea de la încheietura mâinii ei, acolo unde dispare sub mâneca în formă de clopot, sau de la scobitura de pe gât, sau de la forma picioarelor ei lungi şi perfect arcuite în pantalonii de călărie. *E un vis, Elias!* **îmi amintesc sever, încercând să nu bag în seamă cât de mult îmi doresc să simt acele picioare încolăcite în jurul meu.** *Sigur că picioarele ei arată incredibil şi perfect şi aş vrea să fi putut...*

Când îmi pune mâna pe față, savurez spiralele din vârfurile degetelor ei şi zgârietura blândă a unghiilor. O privesc în ochii aurii, nesfârşit de adânci şi plini de toată dorința pe care o simt şi eu. Nu vreau ca toate astea să dispară. Nu vreau să mă trezesc în urletele spiritelor şi în comploturile djinnilor.

îi despletesc coada. îmi ia cealaltă mână şi o pune pe şoldul ei, iar eu îi urmez conturul cu o atingere uşoară, care o face să închidă ochii.

— De ce se întâmplă aşa? întreabă ea. De ce trebuie să fim despărțiți? Mi-e dor de ce-am fi putut avea, Elias. Se poate oare...

îmi pune mâna pe piept şi dă de zdrențele cămăşii rupte în bătălia cu spiritele.

— Ce-ai pățit?

Se uită la mine cu îngrijorarea unui vraci.

— Şi de ce miroşi a fum?

Mă autoexaminez din nou. întrebările ei sunt propriul subconştient care mă ia la rost pentru greşelile făcute.

— Efriții au ars casa Shaevei - casa mea. O parte dintre djinni m-au păcălit ca să mă chinuie.

— Nu se poate, zice ea şi păleşte. De ce? Zburătorul e de vină?

— Se poate. Poate că el i-a trimis pe efriți, iar djinnii din crâng le-au spus când să intre în Pădure fără să se afle în

pericol. Nu mă compar cu Shaeva, Laia, clatin eu din cap. Nu reuşesc să trec spiritele dincolo suficient de repede. Trei dintre ele au evadat şi au făcut nişte grozăvii. Nu-i pot stăpâni pe djinni. Şi nu pot opri suferința spiritelor.

— Eu sunt de vină, se supără Laia. Dacă nu aveam încredere în el, dacă nu-i dădeam brățara, n-ar mai fi venit după Shaeva, iar ea n-ar fi murit niciodată.

Doar *Laia* ar fi spus un asemenea lucru, iar eu o privesc perplex. E vis ăsta, sau nu e? Iar Sfrânciocul... Sper că acela a fost vis.

Mă aştept ca Laia să spună ceva ce-aş gândi eu. Dar ea continuă să se învinuiască.

— Mă întreb *în fiecare zi* cum de nu mi-am dat seama cine era...

— Nu!

Şterg lacrimile din genele ei negre.

— Să nu te învinuieşti...

Am vocea slabă şi răguşită - oare de ce am uitat să vorbesc?

— Te rog, nu-i cazul să...

Ea ridică fața, iar pe mine mă copleşeşte brusc dorința. Nu mă pot stăpâni şi îi trag trupul spre al meu. Ea icneşte uşor şi se înalță. Buzele ei le caută cu nerăbdare pe-ale mele. Nu ştie când mă va săruta din nou. Aceeaşi nevoie disperată mă stăpâneşte şi pe mine.

Mintea îmi strigă că asta-i prea real. Dar nu ne deranjează niciun spirit. O doresc. Ea mă doreşte. Şi ne dorim unul pe celălalt de foarte multă vreme.

Laia se desprinde din sărut, iar eu sunt sigur că mă voi trezi, că acest moment pe care mi-l îngăduie cerul cu ea - fără să năvălească spiritele peste noi şi fără să mă tragă Mauth spre el - urmează să ia sfârşit. Dar ea doar dă deoparte resturile de cămaşă ca să-mi poată zgâria uşor

pielea cu unghiile, oftând de plăcere, de dorință, sau de amândouă.

Nu suport să-şi țină buzele departe de ale mele, aşa că mă aplec din nou, dar sunt apoi distras de umărul ei. încep să-1 sărut, apoi o muşc uşurel de gât şi o parte importantă din mine se simte profund satisfăcută de geamătul pe care i-1 smulg, de felul cum se relaxează corpul ei lipit de-al meu.

Respiră tot mai sacadat şi tot mai greu cu fiecare sărut pe gâtul ei, îi simt piciorul împletindu-se cu al meu - *da!* - şi o ridic în brațe. Patul e prea departe, dar avem un perete în preajmă şi o lipesc de el, iar ea mă zgârie cu degetele pe spate şi murmură „da, Elias, da" până când simt că tremur de dorință.

— Lucrurile pe care aş vrea să ți le fac... murmur eu.

— Spune-mi-le, zice ea, atingându-mi urechea cu buzele. Arată-mi-le.

Când mă cuprinde cu picioarele pe după mijloc, când îi simt căldura corpului, mă năuceşte, o răstorn pe spate în pat şi mă las peste ea. îmi desenează cu mâna cercuri pe piept, apoi coboară mai jos, mai jos... înjur în sadheză şi o apuc de încheietură.

— Eu primul, zic.

Apoi îi mângâi conturul buricului şi, îndemnat de oftaturile ei, las mâna mai jos, urmându-i mişcările corpului până când se arcuieşte pe spate şi simt cum îi tremură brațele încolăcite în jurul gâtului meu. începem să ne dezbrăcăm febril şi ni se întâlnesc privirile.

îmi zâmbeşte dulce, nesigur, plină de speranță şi amețită. Ştiu zâmbetul acela. Mă gândesc tot timpul la el.

Dar nu-i un zâmbet pe care l-ar putea reproduce vreodată un vis. Iar senzațiile mele - sau ale ei - nu le-ar putea imita niciun vis vreodată.

O fi realitate? Poate am ajuns cumva aici zburând ca vântul?

Cui îi pasă ? în clipa asta eşti aici.

Dar aud ceva - şoapte - aceleaşi şoapte pe care le-am auzit când eram cu Sfrânciocul. Djinnii.

Simt pe spinare un fior de avertisment. Ăsta nu-i vis. Laia e aici, în acest han. Şi eu sunt aici. Iar dacă mă aflu aici, e lucrătura djinnilor. Cum au făcut să mă deplaseze? De unde ştiau unde-i Laia? Şi *de ce* m-au adus aici?

îmi desprind mâinile şi mă ridic, iar ea mormăie nemulţumită.

— Ai dreptate, zic. Sunt... sunt aici. Totul e real, deşi n-ar trebui să fie.

— Elias, râde ea din nou. Trebuia să fii aici, altfel nu puteam face asta. Dar e visul perfect, zice ea şi se întinde să mă tragă la loc. Eşti exact *tu.* Iar acum urma să...

Se opreşte, de parcă lumea ar fi îngheţat. Nu se mişcă nimic, nici măcar umbrele. Peste o clipă, lumea se dezghea- ţă din nou, iar Laia se înfioară, de parcă un fior rece i-ar fi intrat în sânge.

Sau în minte. Pentru că atunci când se uită la mine, nu mai e Laia. Are ochii albi de tot, iar eu tresar şi mă îndepărtez, căci mă împinge cu o forţă neobişnuită. *Un spirit ?* îmi strigă un gând în minte. *Cerule, e posedată?*

— întoarce-te!

Glasul i s-a schimbat complet şi recunosc în ea vocea cu care mi-a vorbit Shaeva când am jurat să devin Păzitorul Sufletelor. Vocea care mi-a vorbit în locul acela dintre lumi, atunci când m-a răpit Shaeva în timpul atacului. Vocea lui Mauth.

Laiei i se schimbă întregul corp, se transformă în umbră, trăsăturile i se şterg şi îmi devine necunoscut.

— Unde e Laia? întreb eu. Ce i-ai făcut?

— întoarce-te. Djinnii te-au păcălit. Se folosesc de slăbiciunea ta. *întoarce-te!*

Mauth - sub forma unei umbre care seamănă cu Laia - se năpusteşte spre mine ca şi cum ar încerca să mă expedieze în Anticameră cu forța. Lovitura lui mă aruncă în spate.

— Stai aşa, ridic eu mâinile. Cine m-a adus aici? Tu? Djinnii?

— Djinnii te-au adus, prostule, zice Mauth, căci nu-mi mai permit să-l consider Laia, indiferent ce formă ar lua. Te storc de puterea pe care n-o foloseşti. Se întăresc cu ea. îți iau mințile ademenindu-te cu lumea oamenilor. Cu cât simți mai mult, cu atât dai greş mai tare. Cu cât dai greş, cu atât devin ei mai puternici.

— Cum... Cum reuşeşti să vorbeşti cu mine? O posezi pe Laia? îi faci rău?

— Nu te priveşte soarta ei, zice Mauth şi mă împinge mai tare, dar mă țin bine pe picioare. Nu te priveşte viața ei.

— Dacă i-ai făcut vreun rău...

— Nu-şi va aminti nimic din tot ce s-a întâmplat, zice Mauth. Pleacă. Supune-mi-te! Uită-ți trecutul. Uită-ți umanitatea. Nu vezi că de asta e nevoie? Nu înțelegi?

— Nu pot! zic eu. Face parte din mine. Dar am nevoie de magie...

— Magia îți va îngădui să treci spiritele dincolo fără să clipeşti. îți voi permite să-i ții în frâu pe djinni. Dar trebuie să te descotoroseşti de tine însuți. Nu mai eşti Elias Veturius. Ai devenit Păzitorul Sufletelor. Eşti al meu. Ştiu după ce-ți tânjeşte inima, dar e cu neputință.

încerc cu disperare să-mi alung dorințele. Ce prosteşti sunt! Ce mărunte! O casă, un pat, o grădină, râsete şi un viitor.

— Uită-ți dorințele, mă amenință Mauth tot mai furios. Uită-ți inima. Nu mai există pentru tine decât jurământul

de a mă sluji. Dragostea nu-şi are locul aici. Iscodeşte-i pe djinni. Află-le secretele. Atunci vei înțelege.

— Nu voi înțelege niciodată, zic eu. Nu voi renunța niciodată la lucrurile pe care m-am luptat atât de mult să le păstrez.

— Trebuie, Elias. Altminteri, totul e pierdut.

Mauth iese din Laia ca un vârtej de umbre cenuşii, iar ea cade la pământ. Mai fac un pas spre ea, înainte să mă tragă Mauth înapoi în beznă. Peste câteva clipe, minute sau ore, mă prăbuşesc pe pământul pârjolit de lângă cabana Shae- vei. Şuvoaie de ploaie caldă mă udă imediat până la piele.

Pe toate iadurile, a fost ceva real! Am fost cu Laia în Marinn, iar ea nici măcar n-o să-şi amintească. Am fost în Navium, alături de Sfrâncioc. Oare a supraviețuit rănilor? Trebuia s-o fi ajutat. S-o fi dus până la cazarmă.

Simplul fapt că mă gândesc la ele stârneşte furia lui Mauth. Mă îndoi de mijloc, şuierând din cauza arsurii care mă străbate.

Iscodeşte-i pe djinni. Află-le secretele. Ordinul lui Mauth îmi răsună în minte. Dar am mai cerut odată sfatul djinni- lor. Iar ei s-au folosit de asta ca să-mi ia mințile şi să ajute spiritele să evadeze.

îmi vin în minte cuvintele Comandantului. *Există succes. Şi există eşec. Locul dintre ele este pentru cei prea slabi ca să trăiască.*

Trebuie să găsesc magia. Iar pentru asta, Mauth, cel puțin, crede că am nevoie de djinni. Numai că de data asta nu mă voi duce la creaturile acelea ca Elias Veturius. Şi nici ca Păzitor al Sufletelor.

Mă voi duce la ele ca Masca Veturius, Războinicul de temut, soldat al Imperiului. Mă voi duce ca fiul înstrăinat şi ucigaş al Scorpiei de la Blackcliff, ca monstrul care şi-a ucis prietenii, care a asasinat duşmanii Imperiului încă de când

era copil, care s-a uitat fără să clipească cum erau biciuiți Cârlanii până mureau sub ochii lui.

De data asta nu-i voi ruga pe djinni să mă ajute, îi voi obliga.

XXV

Sfrânciocul

Eşti Sfrâncioc al Imperiului. Şi ţi-e scris să supravieţuieşti.

Cine a rostit aceste cuvinte? încerc să-mi amintesc. A fost cineva aici, cu mine, pe strada asta întunecoasă. Un prieten.

Dar când deschid ochii şi mă ridic în genunchi, sunt singură, n-a mai rămas decât ecoul acelor vorbe.

încerc să mă ridic în picioare, însă îmi tremură genunchii. Oricât de adânc aş respira, tot n-am destul aer. *Pentru că-ţi pierzi tot sângele, Sfrâncioc.*

îmi smulg mantia şi o leg în jurul abdomenului, gemând de durere. *Acum* **aş avea nevoie să treacă o blestemată de patrulă, dar Comandantul, care fără îndoială a pus la cale totul, a avut grijă să nu fie niciuna prin preajmă.**

Ar putea fi însă şi alţi asasini. **Trebuie să mă ridic neapărat. Să ajung la cazarma Gărzilor Negre.**

De ce? **şopteşte o voce.** *întunericul te aşteaptă cu braţele deschise. Familia te aşteaptă.*

Mama. Tata. Trebuie să-mi amintesc ceva în legătură cu ei. Strâng pumnii şi simt ceva rece, rotund. Mă uit - e un inel. Cu o pasăre în zbor.

Doar tu ţii piept întunericului. **Mi-a spus cineva asta. Dar nu, aceste cuvinte nu contează. Nu alină valurile de durere care mă lovesc unul după altul.**

Doar tu ţii piept întunericului. **Amintirea arde vie în mintea mea. Duc mâna la ochi şi simt cum mi se vălureşte**

masca. Metalul rece îmi dă o putere pe care nimic altceva nu mi-o poate da şi mă smulge din toropeală.

Tata mi-a spus cuvintele acelea. *Livia! Copilul! Regența!* **Familia mea trăieşte. Imperiul trăieşte. Iar eu trebuie să le apăr pe amândouă.**

Mă târăsc scrâşnind din dinți, furioasă pe lacrimile care îmi curg nestăvilite pe obraji din cauza durerii insuportabile. *Ia-o uşor.* **Câți paşi sunt până la cazarmă? De aici sunt vreo cinci sute de metri până acolo. Deci cel mult cinci sute de paşi mari. Cinci sute de paşi înseamnă o nimica toată.**

Şi ce faci când ajungi acolo? Dacă te vede cineva? Le îngădui oamenilor tăi să te vadă slabă? Şi dacă te surprinde cineva pe drum ? Asasinul nu poate fi singur.

Atunci, o să lupt şi cu complicii lui. Şi voi trăi. Pentru că altfel, totul e pierdut.

Mă uit la inelul tatei şi mă silesc să înaintez, căpătând putere de la el. Sunt o Mască. Sunt o Aquilla. Sunt Sfrân- ciocul. Durerea nu contează.

Ajung la peretele unei case din apropiere şi mă ridic în picioare sprijinindu-mă de el. La ora asta, în case-i întuneric, şi chiar dacă aş putea găsi ajutor înăuntru, aş putea la fel de bine să dau şi de duşmani. Comandantul are grijă de tot. Dacă a trimis un asasin, e în stare să cumpere şi toată strada unde urma să mă omoare, ca să fie sigură că nu mă ajută nimeni.

Mişcă-te, Sfrâncioc! **înaintez pe stradă până când încep să-mi simt picioarele ciudat. Reci. încetinesc, sperând să-mi recapăt suflul. Pe urmă, dintr-odată, nu mă mai mişc deloc. Sunt în genunchi. La naiba! Cunosc senzația asta. E slăbiciune. Inutilitate. Neajutorare. Am simțit acelaşi lucru şi după ce m-a înjunghiat Marcus în timpul Primei încercări.**

Atunci m-a salvat Elias. Pentru că era - este - prietenul meu. Cum l-aş putea considera altfel, după toate lucrurile

prin care am trecut împreună? Dacă regret ceva acum, înainte de sfârşit, este că l-am vânat. Că i-am hăituit familia. Că i-am făcut rău.

Oare o să-l văd? în Anticameră? Mă va aştepta acolo? Ce nebunie să fie ţintuit în locul acela - ce nebunie, când lumea are nevoie de lumina lui.

— Meritai mai mult, şoptesc.

— Sfrâncioc!

Scrâşnitul de cizme mă face să-mi arăt colţii şi să flutur pumnalul. Dar recunosc părul negru şi pielea aurie. Cu toate că sunt nedumerită, nu sunt cu adevărat surprinsă, e prietenul meu cel mai bun, la urma urmei, şi nu m-ar lăsa niciodată să mor.

— Ai venit...

— Sfrâncioc, ascultă-mă, rămâi trează. Rămâi cu mine.

Dar nu - nu-i Elias. Vocea n-are căldura blândă şi profundă a verii. E rece şi aspră - ceva e în neregulă. E ca iarna. Ca mine. Pe urmă aud altă voce, tot cunoscută. Dex.

— în conacul Aquilla e un doctor...

— Adu-l încoace, spune vocea rece. Ajută-mă mai întâi să-i scot armura, ca să fie mai uşor de cărat. Ai grijă la abdomen.

Acum îmi dau seama a cui e prima voce. A lui Avitas Harper. Ciudatul şi tăcutul Harper. Grijuliu, atent şi cu un gol în suflet care mă atrage.

Desface repede armura şi când o trage de pe mine, îmi înăbuş un geamăt. Din penumbră iese la iveală faţa frumoasă şi mohorâtă a lui Dex. E un soldat bun. Un prieten de nădejde. Dar mereu suferă. E mereu singur. Se ascunde.

— Nu-i drept aşa, îi şoptesc eu. Ar trebui să iubeşti pe cine vrei tu. Nu contează cum te-ar trata Imperiul, dacă ar şti...

Dex păleşte şi se uită repede la Avitas.

— Păstrează-ți puterile, Sfrâncioc, zice el.

Pe urmă pleacă, iar eu simt un braț musculos în jurul mijlocului. Harper îmi trece un braț pe după gâtul lui şi facem un pas - apoi încă unul - dar eu mă clatin puternic pe picioare. Am pierdut prea mult sânge.

— Ia-mă în brațe, prostule, îi spun, iar peste o clipă mă simt fără greutate şi oftez.

— Ai să te faci bine, Hei - Sfrâncioc.

Lui Harper parcă i se frânge glasul. O fi de emoție? De frică?

— Ai grijă să nu mă vadă nimeni, îi şoptesc. Este... e... nedemn.

Izbucneşte în râs.

— Numai tu te poți gândi la asta când îți atârnă măruntaiele pe jos. Ține-te bine, Sfrâncioc. Cazarma nu-i departe.

Se îndreaptă spre intrarea principală, iar eu clatin tare din cap.

— Du-mă prin spate. Nu se poate să mă vadă aşa Plebeii pe care îi adăpostim...

— N-avem de-ales. La infirmerie se ajunge cel mai repede prin față...

— Nu!

Mă zbat şi îl lovesc pe Harper în piept. El nici nu tresare.

— Nu se poate să mă vadă aşa! Ştii bine ce va face Comandantul. Va folosi totul împotriva mea. Şi-aşa Paterii mă consideră slabă.

— Căpitane Avi tas Harper.

La auzul vocii grave, străvechi şi care nu îngăduie să fie contrazisă, Avitas înlemneşte.

— Adu-o pe aici.

— Dispari naibii de lângă noi! zice Harper şi se dă doi paşi înapoi, dar Zburătorul întinde mâinile.

— V-aş putea omorî pe amândoi cu un simplu gând, copile, zice el blând. Dacă vrei să trăiască, adu-o încoace.

Harper şovăie o clipă, apoi îi dă ascultare. Vreau să protestez, dar gura mea nu-i în stare să articuleze cuvinte. Corpul lui Avitas e încordat ca un arc, iar inima îi bubuie ca un râu vijelios. Dar fața acoperită de mască e senină. O parte din mine se destinde. Mi se întunecă vederea. *Ah, somnul...*

— Nu adormi, Sfrâncioc, rămâi cu mine, zice tăios Harper, iar eu protestez cu un geamăt. Ține ochii deschişi. Nu-i nevoie să vorbeşti. Nu trebui decât să rămâi trează.

Mă silesc să mă concentrez asupra robei învolburate a Zburătorului. Şopteşte ceva, dar nu reuşesc să disting cuvintele. Un zid de cărămidă dispare dinaintea noastră. *Magie!* Peste câteva clipe se zăreşte cazarma. Străjerii de pază ridică privirea, cu mâinile pe paloşe. Dar Zburătorul spune din nou ceva, iar ei se întorc ca şi cum nu ne-ar fi văzut.

Intrăm în camera mea, iar Zburătorul face semn spre pat.

— Las-o jos, căpitane, şi pe urmă pleacă.

Harper mă aşază încet pe pat. Mă strâmb din nou copleşită de alt val de durere. După ce Avitas se retrage de lângă mine, mi se face frig.

— N-o las singură, zice el îndreptându-se şi privindu-l pe Zburător în față fără să clipească.

Zburătorul stă pe gânduri.

— Foarte bine. Dar dă-te din drum.

Djinnul se aşază lângă mine pe pat. îmi dă cămaşa deoparte, iar eu îi zăresc mâna sub mâneca robei. E plină de umbre şi contorsionată, cu o strălucire stranie care mă face să mă gândesc la un morman de tăciuni. Mă gândesc la ziua de demult, din Serra, când l-am întâlnit prima oară. Țin

minte cum a cântat - doar o singură notă - şi rănile de pe fața mea s-au vindecat.

— De ce mă ajuți?

— Eu nu te pot ajuta, zice Zburătorul. Dar poți să te ajuți singură.

— Nu pot... Nu pot să mă vindec singură.

— Puterea ta vindecătoare îți permite să te refaci mult mai repede decât un om normal, zice el.

îmi dau seama că Avitas ne ascultă de la distanță. Poate că trebuia să-i fi cerut să iasă din cameră. Dar sunt prea slăbită ca să-mi pese.

— Altfel cum crezi că mai trăiai, copilă, după ce ai pierdut atâta sânge? Gândeşte-te la rană şi pe urmă află cântecul potrivit pentru tine. Haide. Acum.

Nu-mi cere, îmi ordonă.

Fredonez ceva fără o melodie clară, luptându-mă cu durerea şi căutându-mi cântecul. închid ochii şi sunt din nou fetiță, liniştind-o pe Hannah când vine noaptea la mine în pat, îngrozită de monştri. Mama ne găsea cuibărite una în alta şi ne cânta să adormim. Uneori, în nopțile adânci de la Blackcliff, mă gândeam la cântecul ei şi-mi găseam alinarea. Dar acum nu se întâmplă nimic când cânt.

De ce s-ar întâmpla? Cântecul meu nu-i unul de pace. Este un cântec despre durere şi eşec. E un cântec de bătălie şi de sânge, de moarte şi putere. Nu-i cântecul lui Helene Aquilla. Este cântecul Sfrâncioculuı. Şi nu-l pot găsi pe cel potrivit. Nu-l pot dibui cu nuntea.

Asta e, atunci. înjunghiată pe stradă ca un civil beat care nu deosebeşte sabia de sticlă.

Zburătorul cântă două note. *Furie,* mă gândesc eu. *Dragoste.* O lume brutală şi rece trăieşte în cântecul acela scurt - lumea mea. Eu.

îi răspund cântând şi eu aceleaşi două note. Două note devin patru, patru devin paisprezece. *Furie față de dușmani,* **mă gândesc.** *Dragoste pentru poporul meu. Acesta* **este cântecul meu.**

Dar doare, pe tot iadul, doare rău. Zburătorul mă ia de mână.

— Varsă-ți durerea în mine, copilă, zice el. îndepăr- teaz-o de tine.

Cuvintele lui dezlănțuie un şuvoi. Chiar dacă preia el povara rănii mele, nici nu tresare. Nu se mişcă deloc, o primeşte neclintit ca o statuie. Pielea mea se încheagă la loc, cu o durere arzătoare care mă face să țip.

Se aude şuieratul unei săbii trase din teacă.

— Ce naiba-i faci acolo?

Zburătorul se întoarce spre Avitas şi face un gest cu mâna. Harper aruncă imediat paloşul, de parcă l-ar fi ars.

— Uite.

Djinnul se mişcă şi face semn din cap spre rana mea, din care a mai rămas doar o cicatrice în formă de stea. Sângerează, dar nu cât să mă omoare.

înjurăturile înăbuşite ale lui Harper îmi dau de ştire că în curând voi avea multe de explicat. Dar pentru asta pot să-mi fac griji mai târziu. îmi simt corpul epuizat, însă când Zburătorul îmi dă drumul, reuşesc să mă ridic în fund.

— Stai puțin, şoptesc. îi vei spune şi ei despre asta?

Ştie despre cine vorbesc.

— De ce i-aş spune? Ca să poată încerca să te omoare din nou? Nu-i sunt servitor, Sfrâncioc. Ea mă slujeşte pe mine. Şi te-a atacat împotriva ordinelor mele. N-am răbdare cu cei ce mă sfidează; prin urmare, i-am zădărnicit planurile.

— Nu înțeleg. De ce mă ajuți? Ce vrei de la mine?

— Nu te ajut pe tine, Sfrânciocule, zice el, ridicându-se şi adunându-şi roba. Mă ajut pe mine.

Când mă trezesc, e noapte şi grinzile tremură, vibrând la fiecare proiectil catapultat. Probabil că Barbarii au reînceput să bombardeze Navium.

Sunt singură în cameră, dar armura îmi e aranjată pe perete. Mă ridic şi scap o înjurătură. Rana nu mai e mortală, dar mă doare enervant de tare. *Nu te mai văicări. Pune-ți armura.* **Şchiopătez până la perete, cu încheieturile înțepenite, ca ale unei bătrâne în mijlocul iernii. Dacă stau în picioare câteva minute, sper să mi se încălzească corpul destul cât să pot călări, măcar.**

— Te întorci aşa de repede la propria ta moarte, din nou?

Mă aşteptam atât de puțin la bine cunoscuta voce hârâ- ită, încât la început nici nu mi-a venit să cred că o aud.

— Mama ta s-ar îngrozi.

Bucătăreasa stă ca de obicei pe pervazul ferestrei şi, chiar cu gluga trasă pe ochi, chiar dacă i-am mai văzut cicatricele şi altă dată, sălbăticia cu care i-a fost ciopârțită fața mă face să mă uit în altă parte. Are pelerina ruptă, iar claia de păr alb e încâlcită ca un cuib de păsări. Petele galbene de pe degetele ei îmi dezvăluie imediat cine a lăsat statuetele de lut în camera Comandantului.

— Am auzit că te-au înjunghiat, zice Bucătăreasa şi sare în cameră. M-am gândit să vin şi să mă răstesc la tine că ai îngăduit una ca asta, clatină ea din cap. Eşti o proastă. Ar trebui să ai atâta minte şi să nu umbli singură noaptea, când Scorpia de la Blackcliff e la mai puțin de o sută cincizeci de kilometri depărtare.

— Adică să te las pe tine s-o omori? pufnesc eu. Nu ți-a mers prea grozav, aşa-i? N-ai făcut decât să-i pui câteva statui incomode în cameră.

Bucătăreasa rânjeşte, lucru tare straniu.

— Nu încerc s-o omor.

Nu-mi dă amănunte. Privirea i se opreşte pe abdomenul meu.

— Nu mi-ai mulțumit că i-am ucis pe ceilalți asasini care te căutau. Sau că i-am spus lui Harper să lase baltă rapoartele şi să aibă grijă să-ți pună pielea la adăpost.

— Mulțumesc.

— Ştii, cred, că ticălosul cu ochi ca soarele vrea ceva de la tine.

Nu pierd vremea s-o întreb de unde a aflat că Zburătorul e cel care m-a vindecat.

— N-am încredere în el, îi spun. Nu-s chiar aşa de proastă.

— Atunci, de ce l-ai lăsat să te ajute? Pune la cale un război, ştiai? Şi pare să aibă un rol şi pentru tine. Doar că încă nu ştii care e.

— Un război, zic eu şi mă ridic. Războiul cu Karkaunii?

Bucătăreasa şuieră, înşfacă o lumânare de pe masa de lângă uşă şi mi-o aruncă în cap.

— Nu războiul ăla, proasto! Marele război! Cel care se pregăteşte din ziua când poporul meu cel idiot a hotărât că-i înțelept să-i atace şi să-i distrugă pe djinni. Despre asta-i vorba, fetițo? Asta urmăreşte Comandantul. Nu doar pe Karkauni vrea să-i învingă.

— Explică-mi, zic eu. Ce vrei să...

— Pleacă de-aici, zice ea. Du-te cât mai departe de Comandant. Plănuieşte să te distrugă şi va găsi o cale. Du-te la sora ta. Ai grijă de ea. Stai cu ochii în patru pe împăratul ăla al vostru. Iar când începe războiul, fii pregătită.

— Mai întâi *trebuie* s-o distrug pe Keris. Războiul despre care vorbeşti...

Dincolo de uşă se aud paşi pe hol. Bucătăreasa sare în cadrul ferestrei, cu o mână agățată de toc. Remarc ceva

ciudat la mâna aceea. Are pielea netedă - nu-i tânără ca a mea, dar nu-i nici pielea unei bunicuțe cu păr alb.

Mă țintuieşte cu ochii ei albaştri.

— Vrei s-o învingi pe Scorpia din Backcliff? Vrei s-o distrugi? Mai întâi trebuie să devii ea. Şi n-ai ce trebuie în tine, fetițo.

XXVI

Laia

îmi trag cizmele, ameţită şi confuză. Am dormit toată ziua - şi ce vise ciudate am avut! Minunate, dar...

— Laia! mă strigă Musa în şoaptă de la uşă. Eşti gata? Laia?

Uşa se deschide înainte să pot scoate eu vreun cuvânt, iar Musa face doi paşi şi mă apucă de umăr, ca şi cum ar vrea să se asigure că sunt reală.

— Ia-ţi lucrurile, zice el, cercetând geamurile şi căutând sub pat. Trebuie să plecăm imediat de-aici.

— Ce s-a întâmplat? îl întreb, şi gândul îmi fuge imediat la Zburător şi la slugile lui. Este... el e...

— Spectre.

Musa e palid la faţă ca un paloş neşlefuit.

— Au atacat tribul Sulud şi s-ar putea să vină după noi.

— O, nu. Nu! Kehanni....

— Nu ştiu dacă mai trăieşte, zice el. Şi nu putem risca să aflăm. Haide.

Coborâm alergând scările din spate ale hanului şi intrăm în grajd cât mai tăcuţi. E destul de târziu, mai tot satul doarme, iar dacă trezim pe cineva, atragem întrebări - şi întârziem.

— Spectrele i-au ucis pe toţi fără zgomot, zice Musa. N-aş fi ştiut nimic, dacă nu mă trezeau nălucile.

Arunc o şa pe calul meu şi apoi mă opresc.

— Ar trebui să aflăm dacă există supravieţuitori.

Musa încalecă.

— Dacă mergem în tabără, doar cerul ştie peste ce dăm.

— Eu am mai avut de-a face cu un spectru, zic, şi termin de înşeuat. Erau vreo cincizeci de Tribali în tabără, Musa. Şi numai unul dacă a rămas în viață...

Musa clatină din cap.

— Majoritatea au plecat devreme. Au mai rămas doar câteva furgoane să aibă grijă de Kehanni până când era şi ea gata de plecare. Iar ea a rămas pentru...

— Pentru noi, zic eu. De aceea suntem datori să ne asigurăm că ea şi oamenii ei nu au nevoie de ajutor.

El protestează bombănind, dar mă urmează, când ies din grajd şi mă îndrept spre tabăra de căruțe. Mă aşteptam să fie linişte, dar ploaia răpăie necontenit pe acoperişurile fur- goanelor, făcând să ne auzim mai greu chiar propriii paşi.

Primul cadavru zace la intrarea în tabără. E teribil, rupt în zece feluri diferite. Mi se pune un nod în gât. II recunosc - e imul dintre Tribalii care ne-au ieşit în întâmpinare. Alți trei membri ai familiei lui zac la câțiva metri distanță. îmi dau seama imediat că şi ei sunt morți.

Dar n-o vedem pe Kehanni. Un ciripit discret la urechea lui Musa îmi dă de ştire că şi nălucile i-au remarcat lipsa. Musa face semn din cap spre furgonul lui Kehanni. Când ajung acolo, Musa mă opreşte întinzând un braț în fața mea.

— *Aapan.*

încordarea de pe fața lui se potriveşte cu presimțirea din inima mea.

— Poate ar trebui să intru eu primul. Pentru orice eventualitate.

— Am văzut pe dinăuntru închisoarea Kauf, Musa, zic eu şi mă strecor pe lângă el. Nu poate fi mai rău.

Uşa din spatele furgonului se deschide fără zgomot şi o văd pe Kehanni prăbuşită lângă peretele îndepărtat. Pare

cu mult mai mică decât în urmă cu câteva ore, o femeie bătrână căreia i s-a furat ultima poveste. Spectrele n-au înjunghiat-o - de fapt, nu văd nicio rană deschisă. Dar unghiurile ciudate ale membrelor îmi spun exact cum a murit. Duc mâna la gură ca să-mi opresc greața. Cerule, cred că a suferit enorm.

Scoate un geamăt, iar Musa şi cu mine tresărim.

— Pe toate iadurile!

Ajung la ea din doi paşi.

— Musa, du-te la cai. Uită-te în coburul drept al şeii.

— Nu.

Ochii înfundați în orbite ai lui Kehanni lucesc slab, gata să se stingă.

— Ascultați-mă.

Musa şi cu mine tăcem amândoi. Abia reuşim s-o auzim peste ropotul ploii.

— Căutați cuvintele Profeților, şopteşte ea. Profeția. Marea Bibliotecă...

— Profeți? Nu înțeleg. Ce legătură au Profeții cu Zburătorul? Sunt aliați?

— într-un fel, şopteşte Kehanni. într-un fel.

îi cad pleoapele. S-a dus. Din uşa furgonului se aude un ciripit sonor şi speriat.

— Hai să mergem, zice Musa. Spectrele înconjoară iarăşi locul. Ştiu că suntem aici.

îmboldiți de spaima nălucilor, galopăm prin ploaie atât de repede că armăsarii se acoperă de spumă. *îmi pare rău, îmi pare rău.* Repet cuvintele astea în minte iar şi iar, dar nu ştiu cu cine vorbesc. Cu calul meu, pentru că îl fac să sufere? Cu Kehanni, pentru că i-am pus o întrebare care a omorât-o? Cu Tribalii, care au murit încercând s-o apere?

— Prevestirile Profeților, zice Musa, când în sfârşit lăsăm caii la pas ca să se odihnească. Nu le găsim decât în Marea

Bibliotecă. Asta încerca să ne spună. Dar e imposibil să pătrundem acolo.

— Nimic nu-i imposibil, repet eu cuvintele lui Elias. Vom pătrunde. Dar mai întâi trebuie să reuşim să ne întoarcem.

Călărim din nou toată noaptea, iar de data asta nu-i nevoie să mă îndemne Musa. Jumătate din timp mă uit peste umăr şi cealaltă jumătate fac planuri cum să intru în Marea Bibliotecă. Cerul e senin, dar drumurile pline de noroi sunt încă înşelătoare. Nălucile rămân lângă noi. Uneori le sclipesc aripile în întuneric, iar prezența lor ne oferă un soi de alinare.

Când, în ora cea mai întunecată a nopții, zărim zidurile Adisei, îmi vine să oftez uşurată. Numai că se văd şi flăcări lucind înceţoşat.

— Tabăra de refugiați, zice Musa şi îşi îndeamnă calul într-acolo. Ard corturile.

— Ce naiba s-a întâmplat?

Dar Musa nu răspunde. în tabără e aşa un haos, încât Marinarii, ocupați până peste cap să-i evacueze pe Cărturari, nu bagă de seamă două fețe noi printre sutele de oameni care aleargă pe aleile înguste, pline de cenuşă. Musa dispare să stea de vorbă cu unul dintre Marinari, apoi se întoarce la mine.

— Nu cred că Marinarii au pus focul, îmi strigă el peste vuietul flăcărilor. Altfel, de ce i-ar mai ajuta? Şi cum de s-a împrăştiat focul atât de rapid? Unul dintre soldații cu care am vorbit a zis că şi-au dat seama de incendiu abia acum un ceas.

Ne năpustim pe străzile sufocate de fum, desfacem corturi, îi scoatem afară pe cei care dorm, care încă n-au aflat, îi gonim pe copii spre marginea taberei. Facem tot ce putem şi cum putem, cu disperarea celor care ştiu că nimic nu va fi de-ajuns. în jurul nostru se ridică țipetele celor prinşi în

capcana focului. Ale celor care nu-şi găsesc membrii familiei. Ale celor care şi-au găsit membrii familiei răniți sau morți.

Mereu noi. **Mă ustură ochii de fum; am fața udă.** *Mereu poporul meu.*

Musa şi cu mine ne întoarcem mereu în tabără, îi cărăm pe cei care nu pot merge singuri, încercăm să ducem la adăpost cât de mulți Cărturari putem. Un soldat din Marinn ne dă să bem apă, să ducem şi celor care au supraviețuit. Ridică privirea şi înlemnesc. E căpitanul Eleiba, cu ochii roşii şi mâinile tremurând. Se uită în ochii mei, clătinând doar din cap şi întorcându-se la ce are de făcut.

Vei fi în siguranță. Totul e bine. Ai să scapi cu bine. **Le spun tot felul de prostii celor arşi, celor care tuşesc şi scuipă sânge de la atâta fum .** *îți găsim sigur mama. Fiica. Nepotul. Sora.* **Minciuni. Câte minciuni! Mă urăsc pentru că le spun. însă adevărul e şi mai crud.**

Sute de oameni sunt încă prizonieri în tabără, dar prin fum şi funingine observ ceva ciudat. Din oraşul Adisa creşte o lumină roşie. Am gâtul pârjolit, ars de la înghițit atâta fum, dar îl simt dintr-odată încă şi mai uscat. S-a întins focul dinspre tabără? Nu, n-are cum. Nu poate trece peste zidul masiv al cetății.

Mă retrag din tabăra de refugiați, sperând să văd mai bine din afara ei. Simt cum mă cuprinde încet frica. Acelaşi sentiment pe care îl aveam când se întâmpla ceva îngrozitor, dar mă trezeam a doua zi uitând. Iar pe urmă îmi aminteam din nou.

Peste tot în jurul meu se țipă tot mai tare, de parcă spirite rele ar fi scăpat de sub control. Nu sunt singura care a observat lumina din Adisa.

— Musa.

Cărturarul se întoarce împleticindu-se spre tabără, disperat să mai salveze încă un om.

— Uite...

Îl întorc şi îi arăt oraşul. Un vânt cald dinspre ocean împrăştie o clipă fumul de deasupra taberei. Şi atunci vedem.

Să spun că incendiul e enorm e ca şi cum aş spune despre Comandant că e rău la suflet. Incendiul e imens, un infern care transformă cerul într-un coşmar lugubru. Norul gros de fum e luminat de flăcări imposibil de înalte, parcă aruncate din adâncurile pământului până în mijlocul cerului.

— Laia, zice Musa cu glas slab. Este... Este...

Nu trebuie s-o spună. Mi-am dat seama imediat ce am văzut înălțimea flăcărilor. Nicio altă clădire din Adisa nu-i atât de înaltă.

Marea Bibliotecă. Arde Marea Bibliotecă.

XXVII

Elias

Vreme de două săptămâni pun la cale cum să smulg adevărul de la djinni. Prăvălia dintr-un sat vecin îmi oferă aproape tot ce-mi trebuie. Restul depinde de vreme, iar aceasta colaborează în sfârşit atunci când, dinspre răsărit, porneşte o furtună de vară care inundă toată Anticamera.

Nu-mi pasă de ploaie. Adun o duzină de găleți cu apă. Când le car în crângul djinnilor, potopul a estompat strălucirea diabolică a copacilor până la un roşu aproape ocru.

Ajuns în crâng, zâmbesc şi aştept să înceapă djinnii să mă chinuiască. *Haideți, diavolilor! Urrtiăriți-mă. Ascultați-mi gândurile. Scormoniți după ce urmează.*

După ce trec de primul rând de copaci, coroanele devin tot mai încâlcite. E linişte, dar aerul se îngroaşă şi mă apasă de parcă aş merge prin apă în armură completă de Războinic. E un efort să scot punga de sare pusă bine. Dar presar în jurul copacilor cercuri de sare, iar djinnii încep să se agite, mârâind şi arătându-şi colții din închisorile lor.

Iau un topor cu lama proaspăt ascuțită şi fac câteva mişcări de probă. Pe urmă îl înmoi într-o găleată cu apă de ploaie şi îl înfig cincisprezece centimetri în copacul cu djinni cel mai apropiat. Țipătul care se aude din crâng îmi face părul măciucă, dar mă umple şi de nespusă satisfacție.

— Ascundeți secrete, zic eu. Vreau să le aflu. Spune-ți-mi-le şi mă opresc.

Prostule. Taie copacii şi vom da pur şi simplu năvală afară.

— Minciuni, zic eu cu vocea unei Măşti care interoghează un prizonier. Dacă ar fi fost atât de simplu să vă eliberați, i-ați fi chemat pe prietenii voştri efriți şi v-ar fi dat drumul de multă vreme.

înmoi din nou toporul în apă şi am inspirația să-l frec şi cu puțină sare. La a doua lovitură, djinnii țipă atât de tare, încât spiritele adunate în apropiere dau bir cu fugiții. Când ridic toporul a treia oară, djinnii vorbesc.

Opreşte-te. Te rugăm. Vino mai aproape.

— Dacă mă păcăliți...

Dacă ne vrei secretele, trebuie să le iei. Vino mai aproape.

Intru mai adânc în crâng, ținând toporul strâns. Noroiul mi se lipeşte de cizme.

Mai aproape.

Fiecare pas devine tot mai dificil, dar mă târăsc înainte până când nu mă mai pot mişca deloc.

Cum e să te simți prins în capcană, Păzitor al Sufletelor ?

Dintr-odată, nu mai pot vorbi, vedea şi simți nimic altceva în afară de bătăile constante ale inimii mele. Mă lupt cu întunericul, cu liniştea, mă izbesc de pereții acestei închisori ca o molie prinsă într-un borcan. îl caut speriat pe Mauth, dar magia nu răspunde.

Cum e să te simți înlănțuit?

— Ce mama iadului îmi faceți? mă răstesc eu.

Elias Veturius, ne-ai vrut secretele. Le ai în fața ta.

Scap brusc din strânsoarea lor. Copacii dinaintea mea se răresc, iar terenul se umflă într-o movilă. O urc împle- ticindu-mă şi descopăr că mă uit într-o vale puțin adâncă, cuibărită într-un cot al vijeliosului râu Dusk.

Iar în vale sunt zeci - nu, sute de construcții din piatră. E un oraş pe care nu l-am văzut niciodată. Un oraş despre

care Shaeva n-a pomenit niciodată. Un oraş nedezvăluit mie vreodată pe ciudata hartă internă pe care mi-am facut-o despre Anticameră. Locul arată - şi aşa îl simt în mintea mea - ca un spațiu pustiu.

— Ce-i locul ăsta? întreb.

O pasăre coboară în vale printre pânzele dese de apă ale ploii, cu un animal mic care i se zvârcoleşte în gheare. Crestele copacilor se leagănă în vânt, umflându-se ca o mare fără odihnă.

Acasă. **De data asta, djinnii vorbesc fără răutate.** *Aici e acasă.*

Mauth mă împboldeşte înainte, aşa că îmi croiesc drum spre sat prin iarba înaltă şi udă, cu pumnalul la îndemână.

Nu seamănă cu nicio localitate văzută de mine, străzile sunt semicercuri concentrice în jurul unei clădiri de pe malul râului Dusk. Străzile, clădirile simt făcute toate din aceeaşi piatră neagră şi ciudată. Are o culoare atât de pură, încât mă întind de mai multe ori s-o ating, uluit de profunzimea ei.

Curând, bag pumnalul în teacă. Am fost în destule cimitire ca să ştiu cum sunt. Nu există în locul ăsta niciun suflet. Nu sunt nici măcar spirite.

Deşi aş vrea să explorez absolut fiecare stradă, mă atrage mai ales clădirea mare de pe malul râului. E mai mare decât palatul împăratului din Antium şi de o sută de ori mai frumoasă. Blocurile de piatră stau unele peste altele într-o simetrie perfectă, îmi dau seama că nu le-ar fi putut tăia astfel vreun om.

Nu văd coloane, cupole sau ornamente. Construcțiile din Imperiu, din Marinn sau din deşertul Tribal îi oglindesc pe locuitorii lor. Sunt oraşe care râd, plâng, strigă şi mârâie. Oraşul ăsta are o singură notă, cea mai pură notă cântată vreodată, susținută până când inima mea aproape se frânge auzind-o.

Un rând de scări joase conduc spre clădirea principală. La atingerea mea, cele două uşi masive din vârful scărilor se deschid uşor, de parcă li s-ar fi uns balamalele chiar azi dimineață. înăuntru se trezesc la viață treizeci şi şase de torțe cu lumină albastră.

Atunci îmi dau seama că zidurile, care păreau a fi lucrate tot din piatra aceea întunecată, sunt complet altfel. Reflectă flăcările cum reflectă apa lumina soarelui, făcând toată încăperea să pară de un albastru suav ca al safirului. Deşi ferestrele enorme sunt deschise spre afară, zgomotul furtunii e redus la un murmur.

Nu reuşesc să-mi dau seama ce reprezintă locul ăsta. După mărime, aş zice că era folosit pentru adunări. Dar nu există decât o singură bancă scundă în mijlocul încăperii.

Mauth mă trage spre o scară, apoi printr-o serie de anticamere, până într-o încăpere cu o fereastră enormă. E plină de mirosul râului şi al ploii. Torțele o fac să pară albă.

Ridic mâna spre unul dintre pereți. Când îl ating, prinde viață şi se umple de imagini încețoşate. Trag mâna înapoi, iar imaginile pălesc.

Prudent, îl ating din nou. La început nu reuşesc să înțeleg imaginile. Animale care se joacă. Frunze dansând în bătaia vântului. Scorburi de copaci transformate în chipuri blânde. îmi aduc aminte de Mamie Rila - de cum îi sună vocea când deapănă o poveste. Şi atunci înțeleg: imaginile sunt poveşti pentru copii. Aici au trăit copii. Dar nu copii de oameni.

Acasă, au zis djinnii. Copii de djinni.

Trec dintr-o cameră în alta spre vârful clădirii şi mă opresc într-o rotondă înaltă din care se văd râul şi oraşul.

Când ating pereții, apar din nou imagini. De data asta, sunt imagini din oraş. Bucăți de mătase portocalii, galbene şi verzi flutură la ferestre. Din ghivece se revarsă flori

ca nişte giuvaere. Trilurile şi murmurele vocilor vorbesc despre vremuri mai fericite.

Prin oraş umblă oameni înveşmântaţi în robe fumurii. O femeie are pielea neagră şi părul foarte creţ, ca al lui Dex. Alta are pielea deschisă la culoare şi părul fin, ca Sfrânciocul. Unii sunt subţiri ca nişte paloşe, alţii sunt mai greoi, cum era Mamie înainte să fi pus Imperiul mâna pe ea. Fiecare păşeşte în felul lui cu o grație pe care am văzut-o doar la Shaeva.

Dar nu umblă singuri. Toţi sunt înconjuraţi de spirite.

Observ un bărbat cu părul castaniu-roşcat şi cu un chip atât de frumos, încât nici măcar nu mă poate scoate din sărite. E înconjurat de spirite-copii şi din fiecare părticică a lui se revarsă dragoste, atunci când le vorbeşte.

Nu aud ce spune, dar îi înțeleg intenția. Le oferă spiritelor dragoste. Nu le judecă, nu se înfurie, nu pune întrebări. Pe rând, spiritele alunecă uşor în râu. împăcate.

Ăsta o fi secretul Shaevei? Trebuie doar să le ofer spiritelor dragoste, iar ele trec dincolo? Nu se poate. E împotriva a tot ce mi-a spus despre nevoia de a-mi înăbuşi emoțiile.

Spiritele de aici sunt calme, mult mai senine decât erau când trăia Shaeva. Nu simt durerea furioasă care inundă Anticamera aşa cum o ştiu eu. Sunt, de asemeni, mult mai puține. Urmează în grupuri mici, supuse, personajele în robe negre.

în loc de un singur Păzitor al Sufletelor, aici sunt zeci. Nu, sute.

Alte siluete se revarsă din clădiri, omeneşti ca formă, dar alcătuite dintr-o flacără intensă roşu-cu-negru, splendide şi libere. Ici şi colo observ copii care se prefac din forma omenească în cea de flacără şi înapoi cu viteza aripilor unei păsări colibri.

Când trec Păzitorii Sufletelor cu spiritele lor, djinnii se trag deoparte şi înclină capul. Copiii îi urmăresc de la

distanță, cu gurile căscate. Şuşotesc între ei, iar limbajul lor corporal îmi aminteşte de comportamentul copiilor Războinici atunci când trece o Mască. Frică. Uimire. Invidie.

Dar Păzitorii Sufletelor nu sunt izolați. Vorbesc între ei. O femeie zâmbeşte când un copil-flacără vine în goană spre ea, reluându-şi forma omenească chiar înainte să-l înhațe djinnii. Au *familii.* Parteneri. Copii.

îmi trece prin minte o imagine cu mine şi Laia într-o casă, ducându-ne viața împreună. Ar putea fi posibil?

Oraşul se vălureşte. Un fel de frison, un semn rău prevestitor se simte în tremurul aerului. Djinnii se întorc spre marginea văii lor, unde flutură un şir de steaguri verzi, cu o pană mov şi o carte deschisă pe ele: blazonul Imperiului Cărturarilor, înainte să se fi prăbuşit.

Imaginile se succed repede. Un tânăr rege-om vine cu suita lui. Djinnul cu păr castaniu-roşcat îi urează bun venit, alături de o femeie-djinn cu piele cafenie, iar între ei, doi copii-flăcări care n-au astâmpăr. Djinnul poartă o coroană care îl incomodează, ca şi cum n-ar fi obişnuit cu ea.

în cele din urmă, îl recunosc. Părul şi înfățişarea lui sunt diferite, dar ceva din comportament mi-e cunoscut. Este Regele Nenumitului. Zburătorul.

Lângă rege şi regină sunt doi djinni în formă de flăcări, gărzi de corp, înarmate cu seceri din diamante negre. în ciuda apariției lor neomeneşti, recunosc djinnul care stă lângă copii. E Shaeva. Se uită fascinată la regele Cărturar aflat în vizită. El observă.

Imaginile se succedă cu repeziciune. Regele Cărturar se dă bine pe lângă djinni, îi linguşeşte, apoi le cere secretele. Zburătorul îl refuză, dar regele Cărturar nu se dă bătut.

Shaeva se întâlneşte cu Cărturarul în apartamentul lui de oaspeți. Peste câteva săptămâni se împrietenesc. Regele

râde cu ea. O ascultă, unelteşte chiar şi atunci când ea se îndrăgosteşte nebuneşte de el.

Aerul rău-prevestitor devine tot mai pătrunzător, gros precum noroiul. Zburătorul bântuie pe străzile propriului oraş în timp ce toată lumea doarme, simțind o amenințare. Când îi vorbeşte soția lui, zâmbeşte. Când copiii se joacă cu el, râde. Spaimele lor se potolesc. A lui creşte în continuare.

Shaeva se întâlneşte cu regele Cărturar într-o poiană de lângă oraş. Purtarea lui îmi aminteşte de cineva, dar informația stăruie undeva la marginea minții mele şi apoi dispare. Shaeva şi Cărturarul se ceartă. El îi potoleşte furia. Face promisiuni. Chiar şi de la o mie de ani distanță, ştiu că le va încălca.

Trei luni răsar şi apun. Pe urmă Cărturarii atacă, trecând prin sabie şi foc Pădurea din Dusk.

Djinnii îi resping cu uşurință, dar sunt uluiți, nu înțeleg ce se întâmplă. Ştiu că oamenii le vor puterea. *Dar de ce, din moment ce noi menținem echilibrul ? De ce, când noi luăm spiritele morților voştri şi îi trecem dincolo, astfel încât să nu vă bântuie?*

Spiritele umplu oraşul. Dar djinnii trebuie să lupte şi nu sunt destui Păzitori ai Sufletelor care să le treacă dincolo. Silite să aştepte şi să sufere, spiritele urlă, bocesc un bocet straniu, plin de presimțiri negre. Regele djinn se întâlneşte cu lorzii efriților, în timp ce Cărturarii continuă să atace. Copiii lui ca nişte flăcări sunt trimişi departe, împreună cu alți câteva sute, îşi iau rămas-bun în lacrimi de la părinți.

Imaginile îi urmează pe copii în Pădure.

Vai, nu! Nu! **Vreau să-mi desprind mâna de perete, să opresc imaginile. Pe cei mici îi pândeşte pericolul. Ici trosneşte o crenguță, colo trece repede o umbră printre copaci. în tot acest timp, copiii, mari cât nişte flăcări până la brâu, aleargă prin pădure. Sunt neştiutori, luminează cu**

strălucirea lor trunchiurile copacilor, frunzele şi iarba, sunt nişte făpturi supranaturale magice care înfrumusețează tot ce ating. Şoaptele lor sună ca nişte clopoței, iar ei se mişcă precum nişte focşoare de tabără vesele şi curajoase într-o noapte geroasă.

Dintr-odată, se face liniște. *Căzeți într-o ambuscadă! Apărați-i, proştilor!* **îmi vine să le strig gărzilor. Dintre copaci năvălesc oameni înarmați cu săbii care lucesc în ploaia de vară.**

Copiii-flăcări se adună laolaltă, înspăimântați. Când stau împreună, focul lor arde mai puternic.

Iar pe urmă, flăcările se sting.

Nu vreau să mai văd nimic. Cunosc povestea. Shaeva i-a dat regelui Cărturar Steaua. El şi sabatul lui de vrăjitori i-au ferecat pe djinni.

Acum ai văzut, Elias Veturius? **întreabă djinnul.**

— Noi v-am distrus, zic eu.

V-ați distrus pe voi înşivă. Vreme de o mie de ani ați avut o singură Păzitoare a Sufletelor. Şi măcar Shaeva era djinn. Puterea ei magică era înnăscută. Dar spiritele s-au adunat şi le vezi cum se chinuie. Iar tu n-ai pic de magie. Cum poate un muritor lipsit de har să facă ce n-aputut face un djinn? Spiritele presează granițele cum apasă apa un stăvilar. Iar tu nu vei reuşi să le treci dincolo suficient de repede, astfel încât să nu se rupă stăvilarul. Vei da greş.

De data asta, djinnii nu-şi bat joc de mine. N-au de ce. Adevărul din vorbele lor e suficient de înspăimântător.

XXVIII

Sfrânciocul

Mă smulg din somn când în Antium e noaptea în toi.

— Plaja.

Nu-mi dau seama că am vorbit cu voce tare decât când aud scârţâit de armură. Avitas, de pază pe un scaun lângă uşă, sare treaz, cu paloşul în mână.

— Grozav mai stai de gardă, pufnesc eu. Dormeai buştean.

— îmi cer iertare, Sfrâncioc, zice el pe ton oficial. N-am nicio scuză...

Dau ochii peste cap.

— Era o glumă.

Stau pe marginea patului cu picioarele atârnând şi mă uit unde-or fi nădragii. Avitas roşeşte şi se întoarce cu faţa la perete, bătând darabana cu degetele pe mânerul pumnalului.

— Să nu-mi spui că n-ai mai văzut niciodată un soldat dezbrăcat, căpitane.

Urmează o pauză lungă, apoi un chicotit discret şi răguşit. Mă face să mă simt... ciudat. De parcă s-ar pregăti să-mi spună un secret. De parcă ar trebui să mă trag mai aproape ca să-l aud.

— Nu un soldat ca tine, Sfrâncioc.

De data asta simt că-mi ia foc pielea şi deschid gura, gândindu-mă cum să ripostez. Nu-mi vine nimic în minte. Cerule, bine că nu mă poate vedea roşie la faţă ca o pătlăgică şi cu gura deschisă degeaba ca un peşte. *Nu te purta*

ca proasta, Sfrâncioc. **Mă închei la pantaloni, trag pe mine o tunică şi înşfac armura, alungându-mi stânjeneala. La Blackcliff i-am văzut goi puşcă pe Dex, Faris, Elias - pe toți prietenii mei - şi nici n-am clipit. Nu mă voi umili roşind acum.**

— Trebuie să ajung pe plajă, zic eu, în timp ce-mi prind apărătorile pentru braţe şi mă strâmb la junghiul din stomac. Trebuie să văd dacă...

Nu vreau să rostesc motivul, nici măcar să-l gândesc, căci s-ar putea să mă înşel amarnic.

— Vrei să-mi explici întâi?

Harper arată spre stomacul meu. *Aha.* **M-a văzut vinde- cându-mă singură. A auzit ce-a spus Zburătorul.**

— Aş prefera să nu.

— Silvius - doctorul - a venit să te vadă, trimis de Dex. Nu l-am lăsat să intre. I-am spus că Dex exagerează în legătura cu gravitatea rănii tale. Iar el a pomenit despre un grup de copii de la infirmeria din Conacul Aquilla care şi-au revenit miraculos într-un timp foarte scurt.

Harper tace, iar când vede că nici eu nu spun nimic, oftează exasperat.

— Sunt secundul tău, Sfrâncioc, dar nu-ți ştiu secretele. Prin urmare, nu te pot apăra, atunci când încearcă alții să le descopere.

— N-am nevoie să mă aperi.

— Eşti al doilea om la comandă în Imperiu, zice el. Să n-ai nevoie de protecție ar însemna să nu te considere nimeni o amenințare. Nu-i o slăbiciune să te protejeze cineva. Dar e slăbiciune să n-ai încredere în cine ți-e aliat.

Harper rar ridică vocea mai sus de tonul monoton al unei Măşti. Acum, însă, trosneşte ca un bici, iar eu îl privesc surprinsă.

Taci din gură şi hai să mergem. N-am vreme pentru astfel de lucruri. **Mă opresc în ultimul moment, înainte să rostesc aceste vorbe. Pentru că Avitas nu se înşală.**

— Mai bine stai jos, zic eu.

Când termin de povestit despre puterea mea magică - despre efrit, cum l-am vindecat pe Elias, apoi pe Laia şi tot ce a urmat - se uită la mine gânditor. Mă aştept să-mi pună întrebări, să cerceteze mai adânc, să insiste.

— N-o să afle nimeni, zice el. Decât atunci când eşti pregătită tu s-o spui. Parcă ziceai ceva de plajă...

Mă surprinde că a trecut mai departe atât de repede. Dar îi sunt recunoscătoare.

— Am auzit o poveste când eram mai mică, zic eu. Despre Zburător - un djinn al cărui popor a fost încarcerat de Cărturari. Iar el a trăit o mie de ani mânat de dorința de a se răzbuna pe ei.

— Iar asta e important pentru că...

— Dacă se apropie un război? Nu cel cu Karkaunii, un război mai mare.

Nu-i pot explica ce senzație am avut când mi-a vorbit Bucătăreasa despre asta. M-a furnicat pielea. Cuvintele ei aveau greutatea adevărului. Mă gândesc la ce-a spus Quin despre Zburător. *El ce vrea ? Va obține ea lucrul acela pentru el? Ce face pentru Pateri, de-i convinge să-l lase pe porcul de Grimarr să facă prăpăd în părțile sărace din oraş?*

— L-ai auzit pe Zburător. Comandantul nu-i este aliat, nici compatriot. îi este slujitor. Dacă el vrea război cu Cărturarii, atunci ea îl va ajuta să-l poarte. I-a distrus pe Cărturari în tot Imperiul. Acum îi caută pe cei care au fugit.

— în Marinn, zice Harper, apoi clatină din cap. I-ar trebui o flotă, dacă vrea să-i atace pe Marinari. Marina lor militară n-are asemănare.

— Exact.

înjur durerea, în timp ce-mi pun armura, iar Avitas e lângă mine într-o clipă şi îmi încheie platoşa cu degete grijulii.

— Mă întreb însă... Keris nu l-ar ajuta pe Zburător numai din loialitate. L-ai auzit pe Quin. îşi e loială doar sieşi. Prin urmare, ce-i oferă el în schimb?

— Imperiul, zice Harper. Tronul. Dar dacă aşa stau lucrurile, de ce ți-a salvat Zburătorul viața?

Clatin din cap. Nu ştiu.

— Trebuie să ajung pe plajă, zic eu. îți explic mai târziu. Adu-mi rapoartele acelea despre Pateri şi proprietățile lor. Spune-le Plebeilor unde găsesc infirmerii şi adăposturi. Deschide mai multe - cere ajutorul aliaților noştri. Rechiziționează case, dacă-i nevoie. Ai grijă ca peste tot unde li se oferă adăpost Plebeilor să fluture steagul Imperiului şi cel al Sfrânciocului. Dacă am dreptate, vom avea nevoie curând de sprijinul Plebeilor.

Găsesc o mantie neagră, îmi ascund părul sub im văl şi mă strecor pe uşă, cu toate simțurile la pândă. Simt cum trag de mine Plebeii care zac răniți în curtea cazărmii Gărzilor Negre, dar îmi impun să nu-i bag în seamă. în noaptea asta trebuie să pun la bătaie alt fel de magie.

Merg în oraş prin tuneluri, şi într-un târziu urc pe străzile din Navium. Comandantul are patrule peste tot, urmărind dacă Karkaunii încearcă să pătrundă în oraş. Deşi plaja nu-i decât la trei kilometri de cazarma Gărzii Negre, îmi ia trei ore să ajung acolo - şi chiar şi-aşa, mă asigur de două ori că n-am fost urmărită.

Lângă plajă, mă uit imediat după gărzi. Majoritatea pândesc de pe faleza joasă şi stâncoasă care coboară spre întinderea mare de nisip. Dar sunt mulți care patrulează şi pe plajă.

în aparență, soldații se află aici ca nu cumva Grimarr să-şi debarce oamenii pe plajă fără ştirea nimănui. Dar

dacă ăsta era singurul motiv, n-ar fi fost atât de mulți. Nu, mai e ceva la mijloc. Comandantul nu riscă. Ştie sigur că mi-am revenit.

Mă strecor din umbra unui bungalow şi fug spre un şopron doar puțin mai înalt ca mine. Ascunsă din nou, îmi verific vălul şi îmi mânjesc masca cu noroi dintr-o cutie pe care am adus-o special, apoi țâşnesc spre colțul unei dughene aflate şi mai aproape de plajă.

Mă furişez până când îmi dau seama că n-am cum să mă apropii şi mai mult, fără să bage de seamă nimeni. Nu fără ajutorul cuiva care să mă acopere. *Fir-ar să fie!*

Mi-l doresc dintr-odată pe Elias. Treburile imposibile, cu şanse minime de reuşită, sunt specialitatea lui. Reuşea mereu să le scoată cumva la capăt, indiferent cât l-ar fi costat - şi de obicei mai făcea şi-un comentariu obraznic. Era deopotrivă însuflețitor şi enervant.

Dar Elias nu-i aici. Iar eu nu pot risca să fiu prinsă. Mă retrag nemulțumită, însă chiar atunci apare lângă mine o umbră. Scot paloşul pe jumătate, dar o mână îmi acoperă gura. Muşc şi îi ard un cot atacatorului, care icneşte de durere, dar altminteri nu scoate o vorbă, căci altfel l-ar auzi oamenii Comandantului. *Cedru. Scorțişoară.*

— Harper? şoptesc.

— Pe tot iadul, Sfrâncioc! icneşte el. Ai nişte coate tare ascuțite!

— Tâmpitule!

Tare-aş vrea să nu fiu nevoită să vorbesc în şoaptă. Aş vrea să-mi pot vărsa pe el toată furia.

— Ce naiba cauți aici? Ți-am dat nişte ordine...

— I le-am transmis lui Dex, zice Harper - şi măcar pare să-şi ceară scuze, chiar dacă asta nu-mi potoleşte mânia. Asta e treabă pentru două Măşti, Sfrâncioc. Ne apucăm de ea înainte să fim descoperiți?

Ce mă calcă pe nervi! Mai ales că are dreptate. Din nou. îi mai ard un cot şi mă bucur copilăreşte când scoate un *au!* de durere.

— Du-te să le distragi atenția proştilor ălora, zic eu şi arăt spre cel mai apropiat grup de gărzi. Ai grijă s-o faci cum se cuvine. Dacă tot eşti aici, ai grijă să nu dai rasol.

El dispare, iar după nici o oră o şterg de pe plajă, după ce am văzut ce voiam să văd. îl găsesc pe Harper în locul de întâlnire stabilit, doar ceva mai obosit după ce i-a făcut pe soldați să creadă că atacau Karkaunii undeva în apropiere.

— Care-i treaba? mă întreabă el.

Clatin din cap. Nu ştiu dacă să fiu încântată sau îngrozită.

— Fă-mi rost de un cal, îi spun. Trebuie să ajung într-un golfuleț. Şi să-l contactăm cumva pe Quin.

Mă uit înapoi la plaja, încă presărată cu resturi ale navelor distruse.

— Dacă-i aşa rău cum mi se pare mie, adaug, vom avea nevoie de tot ajutorul posibil.

*

La peste o săptămână după ce aproape că am murit pe străzile din Navium şi la o lună de când am sosit în oraş, Grimarr declanşează atacul final.

începe la miezul nopții. Navele Karkaune se apropie periculos de țărm, iar tobele din turnurile de est transmit ce-i mai rău: Grimarr se pregăteşte să lanseze la apă ambarcațiuni mai mici, care au rostul să debarce în Navium forțe terestre. S-a săturat să mai aştepte. S-a săturat să aibă liniile de aprovizionare tăiate de Keris. S-a săturat să flămânzească. Vrea oraşul.

Catapultele din Navium s-au transformat într-o ceață confuză de foc şi de piatră, o apărare neînsemnată

împotriva sutelor de nave care bombardează cetatea cu proiectile aprinse. De pe Insulă, Comandantul trimite 2.500 de oameni să aştepte în ruinele Cartierului de Sud-Est, unde se presupune că vor debarca Barbarii. După cum îmi spune Dex, sunt mai ales auxiliari. Plebei. Oameni buni, care vor muri majoritatea, dacă planul meu dă greş.

Dex mă găseşte în curtea cazărmii Gărzilor Negre, unde Plebeii care au primit adăpost aici devin tot mai agitați. Mulți au pe cineva în familie care va da azi piept cu hoardele lui Grimarr. Toți au fost obligați să-şi părăsească locuințele în pripă. Cu fiecare minut care trece, şansa să mai aibă la ce se întoarce devine tot mai mică.

— Suntem gata, Sfrâncioc, zice Dex.

La porunca mea, două duzini de oameni fără altă vină decât că mi-au ascultat ordinele vor muri. Curieri, paznici ai turnurilor cu tobe, toboşari. Dacă vrem să-l învingem pe Grimarr, trebuie să-l învingem mai întâi pe Comandant, iar asta presupune să-i tăiem liniile de comunicare. Nu putem risca. După ce tac tobele, avem cel mult câteva minute în care să ne punem planul în aplicare. Totul trebuie să meargă perfect.

Vrei s-o distrugi ? Mai întâi trebuie să devii ea.

Ii transmit ordinele lui Dex, iar el dispare împreună cu un grup de douăzeci de oameni. Peste câteva clipe, apare Avitas cu un pergament. îl ridic în lumină - Plebeii de lângă mine văd bine sigiliul lui Keris Veturia, un *K.* Veştile se împrăştie iute. Keris Veturia, comandantul oraşului, femeia care a permis să ardă sectoarele locuite de Plebei din Navium, a trimis un mesaj pentru Sfrâncioc şi Garda Neagră.

îi mulțumesc în gând Bucătăresei, oriunde s-ar afla. Ea mi-a făcut rost de sigiliul acela, riscându-şi viața, şi mi 1-a trimis însoțit de un avertisment clar: *Orice-ai fi pus la cale, sper să reuşeşti. Pentru că altminteri, îți va răspunde*

atacându-te zdravăn, unde te aştepţi mai puţin şi unde te doare mai tare.

Deschid scrisoarea - care-i goală mă prefac c-o citesc, apoi o mototolesc şi o arunc în focul cel mai apropiat, părând mânioasă.

Plebeii se uită şi nemulţumirea lor mocnită creşte. *Suntem aproape. Aproape.* **Oamenii sunt ca iasca uscată, gata să ia foc. I-am pregătit vreme de-o săptămână, le-am strecurat poveşti despre cum petrece Comandantul împreună cu Paterii din Navium, în timp ce Plebeii mor de foame. Pe urmă au înflorit zvonurile: Keris Veturia vrea navele Karkaunilor ca să-şi facă propria ei flotă comercială. Paterii îi vor îngădui nemilosului vrăjitor Grimarr să jefuiască tot Cartierul de Sud-Est, cu condiţia să ocolească districtele Aristocraţilor şi Comercianţilor. Sunt doar minciuni, dar în fiecare există acel strop de adevăr care să le facă plauzibile şi să sporească mânia oamenilor.**

— Nu voi accepta aşa ceva, zic eu tare, cât să mă audă toţi în jur.

Furia mea e simulată, dar o transform repede în realitate. Nu trebuie decât să-mi amintesc crimele comise de Keris: a trimis la moarte mii de oameni doar ca să pună mâna pe nave pentru războiul Zburătorului. A convins un grup de Pateri slabi la minte să pună lăcomia înaintea poporului lor. E o trădătoare, iar acesta este primul pas întru distrugerea ei.

— Sfrâncioc, zice Avitas şi se trage înapoi cu un pas, jucându-şi rolul cu mare talent. Ordinele se execută.

— Nu şi de data asta, zic eu. Nu se poate ca ea să stea acolo în turn - turn pe care 1-a *furat* **de la cel mai bun amiral pe care 1-a avut oraşul - şi să creadă că n-o să-i ţinem piept.**

— Dar nu avem oameni...

— Dacă vrei s-o înfrunți pe Keris Veturia - zice un prieten din Gardă, ieşind din mulțime deghizat în haine de Plebeu - sunt de partea ta. Am şi eu PLÂNGERILE MELE.

— Şi eu, zic ieşind în față încă doi oameni.

Sunt amândoi aliați cu Casa Aquilla şi Casa Atria. Mă uit la restul Plebeilor. *Haideți! Haideți!*

— Şi eu!

Femeia care vorbeşte nu-i omul meu, şi când iese în față cu un retevei în mână, nu-i singură. O însoțeşte o femeie mai tânără, care pare să-i fie soră. Şi le urmează un bărbat.

— Şi eu! se aud mai multe glasuri.

Până la urmă, îndemnați de cei din jur, se ridică în picioare toți. Am pus la cale o copie a răzmeriței organizate de Mamie Rila - numai că de data asta revoltații sunt de partea mea.

Mă întorc să plec şi descopăr că Avitas a dispărut. Se va întoarce cu soldații auxiliari atraşi de partea noastră şi cu plebeii din celelalte adăposturi pe care le-am deschis.

Ieşim pe străzi şi ne îndreptăm spre Insulă, iar când mă întâlnesc cu Harper şi cu oamenii lui, deja ne urmează o mulțime întreagă. Avitas merge lângă mine, cu o torță într-o mână şi cu paloşul în cealaltă. De data asta e furios, nu calm ca de obicei. Harper e Plebeu, dar îşi ascunde emoțiile, ca orice Mască. Nu m-am gândit niciodată să-l întreb ce simte în legătură cu cele întâmplate în cartierele Plebee.

— Uită-te înainte, Sfrâncioc, zice el aruncându-mi o privire, iar pe mine mă tulbură că pare să ştie ce gândesc. Dacă te simți vinovată pentru ceva, te gândeşti pe urmă.

Ajungem în cele din urmă la Insulă, iar străjile cetății strâng rândurile, prevenite că ne apropiem. Mă îndrept spre ele, iar un auxiliar iese din mulțime exact la momentul potrivit.

— Karkaunii au atacat turnurile tobelor, îi spune el cu răsuflarea tăiată căpitanului gărzii, el însuşi Plebeu. I-au omorât pe toboşari şi pe străjeri. Comandantul nu mai are nicio cale să comunice cu trupele.

— Dacă nu acționăm, oraşul va cădea în mâinile duşmanilor, îi spun eu căpitanului. Lasă-mă să trec şi vei fi pomenit ca un erou. Sau apăr-o în continuare, şi vei muri ca un laş.

— Nu-i nevoie de atâta dramă, Sfrâncioc.

Dincolo de pod se deschid uşile mari de lemn care duc în turnul Insulei. Iese Comandantul, urmat de vreo zece Pateri. Vocea ei de gheață tremură uşor de furie. în spatele ei, Paterii se uită la paloşele, la torțele şi la chipurile mânioase desfăşurate înaintea lor. Gărzile se dau deoparte în tăcere, iar noi traversăm podul.

— Sfrâncioc, zice Comandantul. Tu nu înțelegi cât de delicată este activitatea unui...

— Noi murim aici! strigă o voce furioasă. în timp ce voi mâncați cocoşi fripți şi fructe proaspete într-un turn care nu-i al vostru!

îmi ascund un zâmbet. Unuia dintre Pateri i s-a livrat în turn un transport de fructe fix acum trei zile. Am avut grijă să afle toți Plebeii.

— Generale Veturia!

Dinspre Cartierul de Sud-Est vine un mesager care nu-i omul meu.

— Au debarcat Karkaunii. îi conduce vrăjitorul Grimarr, iar oamenii lui năvălesc în Cartier. Se spune... se spune că ar ridica ruguri. Un grup de Războinici căzuți prizonieri au refuzat să-i jure credință lui Grimarr şi au fost aruncați pe rug. Trupele noastre au nevoie de ordine, generale!

Keris şovăie. Doar o clipă. Un moment de slăbiciune. *Vrei s-o distrugi ? Mai întâi trebuie să devii ea.*

— Preiau eu controlul acestei misiuni militare, spun, şi trec pe lângă ea, apoi pe lângă Pateri, făcându-le semn lui Avitas şi auxiliarilor ieşiți în fața mulțimii să mă urmeze. Keris Veturia, eşti eliberată din funcție. Ai dreptul să urmăreşti operațiunile, la fel ca Paterii.

Fă să meargă planul! Te rog!

Mă îndrept spre scara în spirală cu Avitas şi auxiliarii după mine. Când ajungem la etajul de comandă din Insulă, Avitas aprinde o torță albastră şi înaintăm până pe acoperiş. Ne punem toată speranța în torța aceea. Pare atât de mică acum, atât de neînsemnată în întunericul nopții!

Avitas flutură torța de trei ori. Apoi aşteptăm.

Şi aşteptăm.

Pe toate cerurile! Nu se poate să fi mers totul bine până în acest moment, iar acum planul să dea greş!

— Sfrâncioc!

Harper îmi arată marea dinspre vest, unde, de după un promontoriu, apare o pădure de catarge.

Flota Războinicilor.

Plebeilor care ne-au urmat în vârful turnului - am avut eu grijă - li se taie răsuflarea. Paterilor pare să li se facă rău sau frică.

Cât despre Comandant - în toți anii de când o cunosc, n-am văzut-o niciodată uimită, nici măcar surprinsă. De data asta, însă, fața şi încheieturile degetelor i s-au albit ca unui cadavru.

— Flota nu s-a scufundat în noaptea aceea, îi şuier eu. A plecat pur şi simplu. Iar tu ți-ai pus stăpânul djinn să umple țărmul cu resturi de corăbii, ca să creadă oamenii că flota s-a dus la fund din vina mea. Am fost pe plajă, Keris, dincolo de câinii tăi de pază. Catargele, pânzele, toate resturile aduse de apă sunt ale unor corăbii scufundate de decenii.

— De ce să fi ascuns eu flota? N-are nicio noimă!

— Fiindcă ai nevoie de nave pentru războiul Zburătorului cu cei din Marinn şi cu Cărturarii, o reped eu. Aşa că nu ți-a păsat de Karkauni. Ai lăsat mii de Plebei să moară. I-ai permis ticălosului de Grimarr să atace uscatul. I-ai decimat forțele. I-ai furat navele. Şi uite-aşa te trezeşti dintr-odată că ai o flotă de două ori mai mare decât a celor din Marinn.

— Amiralul Argus şi viceamiralul Vissellius nu-ți vor urma ordinele niciodată.

— Recunoşti, aşadar, că trăiesc? zic eu, gata să râd. Chiar mă întrebam de ce îi jelesc Casele, în timp ce soțiile lor nu sunt deloc îndoliate.

Tobele din Navium încep brusc să bubuie. Transmit ordine toboşarii mei, în locul celor omorâți de Dex şi ai lui. De la baza turnului apare un detaşament de mesageri; aşteptau doar un semnal de la mine. Transmit ordine trupelor din Cartierul de Sud-Est, care duc acum lupte grele cu invadatorii Karkauni.

Văd cum Comandantul se retrage spre scări. Oamenii mei o înconjoară imediat şi o opresc. Vreau să vadă ce se întâmplă. Vreau să se uite cum îi dau planul în vileag.

Avitas îmi întinde ultima torță, pe care o îndrept întâi spre partea de sud a turnului, apoi spre mare. Pe urmă spre nord şi spre golful de luptă.

Se aude până aici cum zornăie lanțurile canalului, când coboară. Din golf iese ce-a mai rămas din flotă, ultimele două duzini de nave.

Sutele de Plebei care le urmăresc de pe pod n-au cum să nu le vadă steagurile atârnate de catarg: două săbii încrucişate pe fond negru. Blazonul original al Casei Veturia, înainte să le fi adăugat Keris litera K.

La fel cum nu-l pot confunda pe bărbatul mândru cu păr alb care stă la cârma navei din frunte.

— Amiralul Argus şi viceamiralul Vissellius sunt morți, îi spun lui Keris. Flota e condusă acum de amiralul Quin Veturius. Marinarii sunt oamenii ai Casei Veturia - adevărata Casă Veturia - şi voluntari din Casa Atria.

Văd exact momentul în care Keris Veturia înțelege ce-am făcut. Momentul în care îşi dă seama că tatăl ei, pe care îl credea ascuns pe undeva, s-a întors. Momentul în care înțelege că am învins-o. Fruntea i se broboneşte de sudoare şi strânge pumnii. în vâltoarea faptelor, uniforma i s-a descheiat şi îi disting tatuajul. MER...

Când vede încotro mă uit, buzele i se subțiază şi se încheie la gât.

— Nu trebuia să se întâmple aşa, Sfrâncioc, zice Comandantul încet, cu vocea ei cea mai periculoasă. Ține minte, înainte să se sfârşească totul. Dacă nu-mi stăteai în drum, puteai cruța mulți oameni. Dar acum... spune ea şi ridică din umeri. Acum sunt nevoită să recurg la măsuri drastice.

îmi simt umerii străbătuți de un fior rece, dar mă scutur de el şi mă întorc spre Gărzile Negre, aparținând tuturor Caselor aliate.

— Duceți-o în celula de interogatoriu.

Nu mă uit cum o iau de-acolo, mă întorc spre Pateri.

— Ce v-a oferit? îi întreb. O piață unde să vă vindeți bunurile? Armele tale, Pater Tatius? Grânele tale, Pater Modius? Caii, Pater Equitius, şi lemnul, Pater Lignius? Războiul creează multe ocazii pentru profitori, nu-i aşa?

— Sfrâncioc, zice Avitas şi îmi traduce un mesaj al tobelor. Grimarr se retrage. A văzut că-i sunt atacate navele. Se duce să-şi apere flota.

— N-o să vă folosească la nimic, le spun eu Paterilor. în noaptea asta, mările dinspre sud se vor înroşi de sângele Karkaunilor. Iar când oamenii din Navium vor povesti aceste fapte, vă vor pomeni numele la fel ca pe al Barbarilor, cu

— dispreț și batjocură. Doar dacă nu-i jurați credință împăratului Marcus Farrar şi dacă nu jurați să vă supuneți mie ca reprezentant al lui. Doar dacă nu vă îmbarcați împreună cu oamenii voştri pe acele vase şi nu luptați voi înşivă cu duşmanii noştri, zic eu şi le arăt navele care ies din port.

Nu durează mult. Dex rămâne pe Insulă să supravegheze bătălia şi să-i ducă înapoi în siguranță pe Plebei. La insistența mea, Avitas şi cu mine urcăm pe ultima navă. îmi fierbe sângele, flămând să se lupte, nerăbdător să-şi ia revanşa asupra ticăloşilor de Barbari, să-i pedepsească pentru săptămânile de bombardament îndurate. Vreau să-l găsesc pe Grimarr. Să-l fac să sufere.

— Sfrâncioc.

Avitas, care a dispărut sub punte, se întoarce cu un buzdugan strălucitor.

— L-am găsit la conacul Aquilla, când căutam provizii. Uite!

Pe metalul negru sunt gravate patru cuvinte pe care le cunosc bine. *Loiali până la moarte.*

Buzduganul mi se potriveşte în mână de parcă pentru asta ar fi venit pe lume, nu-i nici prea greu, nici prea uşor. La un capăt are un cârlig ascuțit pentru ucis uşor, la celălalt e bont şi greu, numai bun să zdrobească țeste.

Până dimineața, buzduganul se achită de ambele sarcini. Când se luminează cerul, au mai rămas doar vreo zece nave barbare, care se retrag spre sud urmărite de Quin Veturius. Grimarr mi-a scăpat, cu toate că l-am urmărit peste tot. E viu în continuare, deşi sper că nu pentru multă vreme.

Strigătele soldaților din flotă mă umplu de mândrie şi de bucurie. Am învins. *Am învins!* **Karkaunii au fugit. Quin îi va nimici pe cei rămaşi. Plebeii mă susțin. Iar Comandantul e la închisoare. Trădarea ei va fi curând dată în vileag complet.**

Mă întorc la cazarma Gărzilor Negre cu armura şiroind de sânge şi cu buzduganul petrecut peste spate. Plebeii se dau deoparte din faţa mea, iar la vederea noastră - a lui Harper şi a oamenilor mei - se înalţă un strigăt.

— *Sfrâncioc! SFRÂNCIOC!*

Scandările mă urmăresc pe scări până în camera mea, unde mă aşteaptă o depeşă cu sigiliul împăratului Marcus. Ştiu deja ce scrie: scuze în cazul lui Quin Veturius, reinstalarea ca Pater al Casei sale şi numirea într-o nouă funcţie - amiral al flotei din Navium. I-am cerut asta acum câteva zile, printr-un mesaj secret al tobelor. Marcus, după multă muncă de lămurire din partea Liviei, a acceptat.

— *Sfrâncioc! SFRÂNCIOC!*

Bate cineva la uşă, iar când Avitas deschide, apare Dex, cenuşiu la faţă.

— Sfrâncioc, zice el, cu vocea gâtuită. Tocmai am primit un mesaj de la Atrium. Trebuie să laşi totul şi să te întorci imediat în capitală. împărăteasa - sora ta - a fost otrăvită.

XXIX
Laia

Trecutul o să ardă, şi nimeni nu va domoli focul.

Zburătorul mi-a spus ce urmează. Putea la fel de bine să-mi fi strigat în față ce planuri are. Iar eu am fost prea proastă să înțeleg.

— Nu, Laia, stai!

Abia aud vocea peste vuietul focului din tabăra de refugiați. îmi fac loc cu coatele prin mulțimea de Marinari şi Cărturari uluiți şi mă îndrept spre oraş. Aş putea încă să ajung la bibliotecă. Aş putea încă să găsesc cartea despre Profeți. Ard doar etajele de sus al bibliotecii. Poate că cele de jos au rămas întregi...

— Ce mama iadului faci?

Musa mă prinde şi mă întoarce spre el, cu fața plină de cenuşă şi de lacrimi.

— Marinarii au părăsit tabăra de refugiați. Se duc să încerce să salveze biblioteca. Iar Cărturarii au nevoie de ajutor, Laia!

— Ia-1 pe Darin! îi strig. Pe Zella şi pe Taure. Eu *trebuie* să ajung la Bibliotecă, Musa.

— *Aapan,* încă mai sunt Cărturari care...

— Când ai de gând să înțelegi? Rezistența nu contează. Singurul lucru care contează este să-1 oprim pe Zburător. Dacă nu, îi va elibera pe djinni şi va muri toată lumea - inclusiv cei pe care i-am salvat.

Răspunsul lui se pierde în panica din jur. Mă întorc şi fug, devin invizibilă şi trec printre Războinici spre poarta

din față. Sute de locuitori din Adisa se revarsă pe străzi, mulți uitându-se uluiți cum arde biblioteca, alții sperând să dea cumva o mână de ajutor. Furgoanele pompierilor țipă pe străzi, iar soldații desfac furtunuri mari ca niște șerpi ca să pompeze prin ele apă din mare.

Zbor pe lângă ei, mulțumindu-i cerului că pot fi invizibilă. Când ajung la Marea Bibliotecă, bibliotecari în robe albastre dau năvală pe intrările principale, împingând cărucioare pline cu tomuri neprețuite. Mulți încearcă să se întoarcă, dar flăcările se întind și sunt opriți de alți locuitori.

Pe mine nu mă poate opri nimeni. Mă strecor prin grămada de Marinari care încearcă să scape pe uși. La etajele de jos ale bibliotecii pare că haosul e ținut sub control. Un bărbat din Marinn stă urcat pe un birou și strigă ordine unei mici armate de bărbați și femei. Aceștia se supun rapid și eficient, de parcă o Mască i-ar amenința cu biciul.

Mă uit în sus. Până și primul nivel al acestui loc este absolut enorm, un labirint cu mai mult de zece holuri care se deschid în toate direcțiile. Ce șanse sunt să se afle la acest etaj cartea cu prevestirile Profeților?

Gândește-te, Laia! **Marinarilor li s-au încredințat secole de cunoaștere omenească pentru că sunt grijulii și organizați. înseamnă că undeva trebuie să existe un plan al acestui loc. îl găsesc gravat pe o plachetă pe zidul de lângă biroul bibliotecarului-șef. Biblioteca are peste douăzeci de etaje și atâtea feluri de cărți, încât mi se învârte capul. Dar chiar când începe să mă cuprindă disperarea, observ că undeva scrie** *Istoria Războinicilor - etajul trei.*

Scările sunt mai goale decât parterul - bibliotecarii nu-s atât de proști încât să urce la etajele superioare. Când ajung la etajul doi, casa scărilor se umple de fum și flăcările trosnesc undeva la distanță. Dar drumul e liber și abia la etajul trei înțeleg până unde s-a întins focul.

Palierul ăsta e pe jumătate înghiţit de flăcări. Dar cu toate că fumul e gros şi focul flămând, rafturile din dreapta mea au rămas neatinse. îmi acopăr faţa cu cămaşa, cu ochii deja şiroind de lacrimi, şi mă reped să înşfac o carte de pe raftul cel mai apropiat. *Clarvăzători Ankanezi şi Minciuna prorocirilor.* Trec la raftul următor, unde simt o mie de cărţi despre Teritoriile din Sud, apoi la următorul, în care toate cărţile sunt despre Triburi. *Istoria Cărturarilor. Cucerirea Cărturarilor. Războinici reptilieni.*

Mă apropii. La fel şi focul. Când mă uit peste umăr, nu mai pot vedea scara. Flăcările înaintează mai iute decât ar trebui, iar între ele disting chipuri contorsionate. *Efriţi de vânt!* îşi folosesc puterile ca să sufle în foc, să-l întreţească şi să-l împrăştie. Mă las pe vine. Oricât de invizibilă aş fi, nu ştiu dacă nu cumva mă pot vedea dincolo de vrajă, la fel ca ghulii. Dacă mă observă, sunt terminată.

îmi atrage atenţia cotorul aurit al altei cărţi, datorită titlului: *Mereu victorios: Viaţa şi cuceririle generalului Quin Veturius.*

Bunicul lui Elias. Mă uit mai sus şi reuşesc să disting plăcuţa de deasupra raftului' *Istorie Războinică.* Parcurg repede titlurile. Pe raftul ăsta, totul pare a fi despre generali şi împăraţi, iar eu mârâi nemulţumită. Ce bine era dacă Musa şi cu mine ne-am fi întors mai repede în oraş! Chiar şi o oră ar fi contat enorm. Chiar şi zece minute.

Dar sunt aproape. Mă apropii.

— Hei, tu de colo!

în spatele meu apare o femeie îmbrăcată în roşu, cu tatuaje stacojii pe braţe. Bănuţii din argint şi aur împletiţi în păr îi aruncă pe faţă o strălucire portocalie. E clar că invizibilitatea mea nu are efect asupra ei, pentru că mă fixează cu ochi decoloraţi, conturaţi cu kohl. O Jaduna.

— Eşti Laia din Serra.

Se apropie de mine şi face ochii mari, surprinsă, iar eu mă dau un pas înapoi. Probabil că mi-a văzut faţa pe afişele cu care a împânzit Prinţesa Nikla zidurile Adisei.

— Pleacă de-aici, fetiţo. Repede, cât scările sunt încă libere.

— Trebuie să găsesc o carte despre Profeţi, despre ce au prevestit ei.

— Dacă mai stai aici, nu vei rămâne în viaţă s-o citeşti.

Mă apucă de braţ, iar atingerea ei îmi răcoreşte imediat pielea. *Magie!* **Remarc apoi că aerul din jurul ei este răcoros şi fără fum. Focul n-o atinge, deşi eu abia mai pot respira.**

— Te rog, zic eu, horcăind după aer şi aplecându-mă mai tare, pe măsură ce fumul se îngroaşă. Ajută-mă. Am nevoie de acele profeţii. Zburătorul...

Jaduna nu pare să mă asculte. Mă trage cu putere spre scări, dar eu mă înfig în călcâie.

— Stai! zic, şi încerc să-mi trag braţul. Zburătorul vrea să-i elibereze pe djinni.

Abia bolborosesc, căutând disperată aer. Dar ea mă trage mai departe, folosindu-şi magia ca să mă târască la adăpost cu o forţă de neoprit.

— Noi, Jaduna, nu suntem în conflict cu djinnii, zice ea. Sau cu *Meherya.* **Planurile lui nu ne privesc.**

— Toţi cred că pe ei nu-i priveşte până nu le bat monştrii la uşă!

Tresare când strig asta, dar mie nu-mi pasă.

— Nu vă pasă până când nu dau foc caselor *voastre,* **până când nu vă distrug** *voua* **vieţile şi vă omoară** *voua* **familiile!**

— Eu răspund de Marea Bibliotecă, iar asta înseamnă să te scot de aici - pe tine sau pe oricine ar fi în pericol.

— Cine crezi că-i de vină că locul ăsta arde? Asta nu-i responsabilitatea ta?

în timp ce rostesc aceste cuvinte, fumul se desparte în două şi spre noi se năpusteşte ceva alb, cu o precizie malefică. *Un efrit!*

— Ai grijă!

O trântesc pe spate pe Jaduna şi mă ghemuiesc deasupra ei, iar efritul de vânt trece atât de aproape, încât simt cum mă ustură pielea de pe gât. Jaduna se rostogoleşte de sub mine şi ia urma efritului, cu o furie rece. îndoaie degetele, se ridică în aer şi se năpusteşte asupra creaturii ca o cometă, iar în timp ce străbate flăcările şi dispare, rochia îi devine albă ca zăpada. Eu mă întorc imediat la raft, dar nu mai văd nimic de fum. Simt că mă sufoc şi mă las în patru labe, ca să mă pot târî înainte.

Laia. **Şoapta asta e în mintea mea? Sau e adevărată? Ceva înveşmântat în robă neagră îngenunchează lângă mine şi mă ţintuieşte cu ochi strălucitori. Nu-i chiar Zburătorul. Dacă era el, n-aş fi putut rămâne invizibilă. E o proiecţie, ceva, sau poate mă păcălesc ghulii. Dar asta nu-mi atenuează dezgustul - ori frica.**

Vei muri aici, sufocată de fum, **zice Zburătorul.** *Moartă ca toată familia ta. Moartă degeaba, din propria-ţi prostie. Te-am prevenit...*

— Laia!

Imaginea Zburătorului se destramă. Vocea care mă strigă acum mi-e cunoscută - şi e reală. Darin? Ce naiba caută el aici? Mă întorc imediat şi mă duc spre voce în patru labe, în timp ce el mă strigă din nou. îl găsesc în capătul scărilor, acum şi ele pe jumătate cuprinse de flăcări. *Prostul naibii!*

Nu îndrăznesc să renunţ la invizibilitate de frică să nu leşin din nou, dar când mă apropii destul, îl iau de mână.

— Simt aici! Pleacă, Darin, du-te! Eu trebuie să găsesc ceva.

Dar fratele meu mă înşfacă şi mă trage în jos pe scări.

— Plecăm amândoi! strigă el. Etajul doi a ars deja!

— Trebuie să...

— Trebuie să *trăiești,* **dacă vrei să-l opreşti! zice Darin cu ochi aprinşi.**

Mă trage cu toată puterea, iar etajul trei se transformă într-un zid de foc în spatele meu.

Alergăm în jos pe scări, ocolind zidăria în flăcări căzută pe jos şi iadul tăciunilor încinşi. Tresar când văd cum cad pe brațele fratelui meu, dar el nu le bagă în seamă, mă trage în jos, în jos, în jos. Se aude trosnind o bârnă enormă, iar Darin abia se fereşte din calea ei atunci când se prăbuşeşte bubuind pe scări. Suntem siliți să urcăm înapoi câteva trepte şi mi se umplu plămânii de fum. Pieptul mă ustură dureros şi mă frâng de mijloc, nereuşind să mă opresc din tuşit.

— Trece-ți un braț în jurul meu, Laia, strigă Darin. Nu te pot vedea!

Fir-ar să fie, nu pot să respir, nu pot să gândesc! *Rămâi invizibilă. Darin nu te-arputea scoate în brațe. Rămâi invizibilă!*

Ajungem la etajul doi şi scara e înghițită de flăcări. Pe toate iadurile, proastă mai sunt! Nu trebuia să fi venit aici. Dacă nu veneam, nu venea nici Darin. Acum o să murim amândoi. Mamei i-ar fi tare ruşine cu mine şi s-ar înfuria nespus că simt atât de nesăbuită. *Iartă-mă, mamă. Iartă-mă, tată. îmi pare nespus de rău.* **Exact aşa a murit Elias. Măcar o să-l văd din nou în Anticameră. Măcar o să-mi pot lua adio de la el.**

Darin vede ceva ce eu nu văd: o cale de scăpare. Mă trage înainte, iar eu țip. Simt la picioare o căldură insuportabilă.

Pe urmă ajungem dincolo de focul cel mai aprig. Fratele meu mă duce acum pe sus, mă ridică de mijloc şi eu târâi picioarele. Dăm năvală pe uşile cuprinse de flăcări şi ieşim

afară, în noapte. Totul e în ceață. Parcă zăresc scări, găleți, pompe şi oameni, foarte mulți oameni.

Mă înghite întunericul, iar când deschid ochii din nou, stau rezemată de un perete pe o stradă lăturalnică, iar Darin, ghemuit în fața mea, plin de cenuşă şi de funingine, răsuflă uşurat.

— Ce *proastă* eşti, Laia.

Mă îmbrânceşte. Pesemne că sunt vizibilă din nou, pentru că pe urmă mă îmbrățişează, iar mă împinge, mă îmbrățişează încă o dată.

— Numai pe tine te am. Doar tu mi-ai mai rămas! Te-ai gândit la asta măcar o clipă, înainte să dai fuga într-o clădire cuprinsă de flăcări?

— Iartă-mă, zic răguşită şi abia auzit. Am crezut... Speram că...

Cerule, cartea! N-am găsit cartea! îmi dau seama în ce hal am dat greş şi mi se face greață.

— Biblioteca?

— S-a dus, fetițo.

Eu şi Darin ne întoarcem amândoi, pentru că din întuneric se materializează o siluetă. Superba rochie roşie a Jadunei e pârlită acum, dar femeia împrăştie încă răcoare fizică, de parcă ar avea iarna încrustată în piele. Mă fixează cu ochii ei conturați cu kohl.

— Efriții şi-au făcut bine treaba, adaugă ea.

Darin se ridică încet şi întinde mâna după paloş. Mă ridic şi eu, rezemată de zid, pentru că amețeala face să se învârtă lumea. Jaduna ne va aresta, fără îndoială. N-avem cum fugi. Asta înseamnă că trebuie să găsesc puterea să mă lupt cu ea.

Dar Jaduna nu se apropie. Mă studiază o vreme.

— Mi-ai salvat viața, zice ea. Efritul acela m-ar fi omorât. îți sunt datoare.

— Nu ne aresta, te rog, zic eu. Lasă-ne să plecăm şi în felul ăsta mă răsplăteşti la rândul tău.

Mă aştept să riposteze, dar ea doar se uită la mine cu privirea aceea de nepătruns.

— Eşti prea tânără să stai atât de adânc cufundată în umbră, zice ea, apoi mă adulmecă. Şi eşti la fel ca el - prietenul tău. Cel căruia i se spune Musa. L-am văzut în oraş şuşotind poveşti, folosindu-şi vocea legănată ca să dea naştere unei legende. Sunteți amândoi pătați de întuneric. Trebuie să vii la mine, în Kotama, la răsărit. Poporul meu te poate ajuta.

Clatin din cap.

— Nu pot merge în est, atâta vreme cât Zburătorul rămâne o amenințare.

Femeia clatină şi ea din cap, uimită.

— *Meherya?*

—Ai mai rostit cuvântul ăsta, zic eu. Nu ştiu ce înseamnă.

— E numele lui, Laia din Serra. Primul lui nume, cel adevărat, în acest nume îi stă puterea, dar şi slăbiciunea. E o vrajă veche, zice ea şi ridică din umeri. Răzbunarea Zburătorului a fost prevestită cu multă vreme în urmă. Ar fi înțelept să pleci de-aici, Laia din Serra, şi să mergi la Kotama...

— Nu-mi pasă de Kotama, mă răstesc eu, uitând că vorbesc cu o femeie care probabil poate ucide în zece feluri doar cu un gest al mâinii. Trebuie să-l opresc.

— De ce? întreabă ea şi clatină din cap. Ştii ce se va întâmpla, dacă îl opreşti? Care sunt urmările, distrugerile...

— Nici măcar nu ştiu cum să-l opresc.

Vântul creşte şi aduce zgomote de pe stradă - există pericolul ca focul să se întindă în tot oraşul. Jaduna se încruntă şi se uită peste umăr, apoi pocneşte din degete, în mâna ei apare ceva mic şi dreptunghiular.

— Poate te ajută asta.

îmi întinde obiectul. E o carte groasă şi grea, cu titlu argintiu în relief. *O istorie a clarvăzătorilor şi profeților din Imperiul Războinic,* de Fifius Antonius Tullius.

— Aşa îmi plătesc datoria, zice Jaduna. Ține minte ce ți-am propus. Dacă mergi la Kotama, întreabă de D'aiju. E cel mai bun dascăl din Golful Lacrimilor. O să te ajute să ții întunericul sub control, altminteri te va înghiți cu totul.

Jaduna dispare. Deschid cartea şi dau peste imaginea aurită a unui bărbat în robă neagră. Chipul îi e ascuns, dar are mâinile albe şi se uită pe sub glugă cu ochi roşii. Un Profet.

Darin şi cu mine schimbăm o privire, apoi ne grăbim s-o ştergem de-acolo înainte să se răzgândească Jaduna.

*

Două ore mai târziu, eu şi fratele meu gonim pe străzile din Adisa. Sper din răsputeri că Musa s-a întors la fierărie, căci n-am timp să umblu după el prin tabăra de refugiați. Nu acum. Nu după tot ce am citit de curând.

Spre uşurarea mea, în fierărie e lumină, iar Musa stă în salon, în timp ce Zella îi îngrijeşte o arsură de pe braț. Deschide gura, dar nu-l las să vorbească.

— Sfrânciocul a supraviețuit unei tentative de asasinat, zic eu. Ştii despre ce e vorba? Când s-a întâmplat? în ce împrejurări?

— Măcar stai jos...

— Trebuie să aflu *acum,* Musa!

El bombăne şi dispare în camera lui. îl aud cotrobăind, apoi se întoarce cu un teanc de pergamente. Mă întind să iau unul, dar mă loveşte peste mână.

— Sunt codate, zice.

Trec minute lungi în care el citeşte unul sau altul dintre pergamente.

— Aha, aici. A fost înjunghiată de o slugă a lui Keris, zice el. Unul din oamenii ei a dus-o la cazarmă. Zburătorul a fost văzut ieşind de la ea din cameră, iar două nopți mai târziu dădea din nou ordine.

Răsfoiesc cartea despre Profeți până la o pagină unde am lăsat semn.

— Citeşte, îi spun.

— *Sângele tatălui şi sângele fiului sunt vestitori ai întunericului,* **citeşte Musa.** *Regele trebuie să-i lumineze calea Măcelarului, iar când Măcelarul se închină în fața dragostei celei mai adânci dintre toate, se apropie noaptea. Doar Spiritul se poate împotrivi măcelului. Dacă moştenitoarea Leoaicei revendică mândria Măcelarului, aceasta va dispărea, şi va fi nevoie să curgă pe pământ sângele a şapte generații, înainte să poată încerca Regele să se răzbune din nou.* **Blestemați fie Profeții, textul ăsta n-are** *niciun* **sens!**

— Ba are, zic eu, dacă ştii că sfrânciocul este o specie de pasăre care îşi înfige prada în spini, înainte să o devoreze. Am citit asta cândva într-o carte. Oamenii îi mai spun „pasărea-măcelar". De acolo vine numele Sfrâncioculuі.

— Profeția asta nu poate vorbi despre Sfrâncioc, zice Musa. Cum rămâne cu cealaltă profeție? *Măcelarul se va prăbuşi, şi nu-l va opri nimeni.*

— Poate că partea asta încă nu s-a întâmplat, intervine Darin. Căutăm o bucată din Stea, aşa-i? în rapoartele tale scrie dacă Sfrânciocul poartă bijuterii? Sau ține mereu o armă la îndemână?

— Are...

Musa răsfoieşte din nou pergamentele, apoi iţeşte capul şi ascultă. O nălucă îi ciripeşte repede la ureche.

— Un inel? Da, are inelul de Sfrâncioc, primit toamna trecută, când şi-a ocupat funcţia. Şi mai are şi inelul Casei Aquilla.

— Inelul ăsta când l-a primit? întreb eu.

— Habar n-am...

Ridică din nou capul.

— 11-a dat tatăl ei, zice Musa. înainte să moară. în ziua când a murit.

Sângele tatălui. **Trebuie să fi primit inelul la moartea lui. Şi evident că se mândreşte cu el, e simbolul familiei ei.**

— Iar Zburătorul? întreb eu. A fost în Navium tot timpul ăsta?

Ştiu răspunsul înainte să încuviinţeze Musa.

— Acum înţelegi, Musa?

învârt în jurul mâinii brăţara pe care mi-a dat-o Elias.

— Zburătorul a rămas în Navium pentru că ceea ce caută el a fost tot timpul acolo. N-a avut de ce să plece. Ultima bucată de Stea o are Sfrânciocul.

XXX

Elias

Banu al-Mauth.

în timp ce hoinăresc prin oraşul djinnilor, mă cheamă o voce, străbătând distanța până acolo - un fir subțire de undiță aruncat într-un ocean nesfârşit. Ştiu cine mă strigă. Aubarit Ara-Nasur. Fakira I-am spus că, dacă are nevoie de mine, să vină la marginea Pădurii şi să mă strige.

Dar nu mă pot duce la ea. Nu cu tot ce ştiu acum. Pentru că înțeleg în sfârşit de ce le interzice Mauth Păzitorilor Sufletelor să aibă o latură omenească. Umanitatea înseamnă emoții. Emoțiile însemnă instabilitate. Iar scopul lui Mauth este să facă o punte între lumea viilor şi a morților. Instabilitatea amenință această punte.

înțelegerea acestui lucru îmi aduce o pace ciudată. Nu ştiu cum mă voi elibera de umanitatea mea. Nu ştiu nici dacă pot. Dar măcar ştiu de ce ar trebui s-o fac.

Mauth se agită. Magia se ridică din pământ ca o ceață neagră, răsucindu-se care se transformă într-o viță subțire. Mă întind după ea. Magia e limitată, ca şi cum Mauth n-ar avea încredere să-mi dea mai mult.

Părăsesc oraşul djinnilor şi mă confrunt imediat cu un nor de spirite atât de dens, încât abia dacă văd ceva prin el.

Banu al-Mauth. *Ajută-ne.*

Rugămintea din vocea lui Aubarit se aude chiar şi de-aici. Pare îngrozită. *Iartă-mă, Aubarit. îmi pare rău. Nu pot.*

— Micuțule.

Tresar şi o văd materializându-se în fața mea pe Scân- teioara.

— Trebuie să vii, şopteşte ea. Poporul tău se stinge. Familia ta. Au nevoie de tine aşa cum are nevoie de mine drăguța mea. Du-te la ei. Du-te!

— Familia mea?

îmi zboară mintea la Comandant, la Războinici.

— Adevărata ta familie. Barzii din deşert, zice Scânte- ioara. Sunt copleşiți de durere. Suferă.

Nu mă pot duce acum la ei. *Trebuie* **să trec spiritele dincolo, altfel se vor aduna, djinnii vor continua să fure magie, iar eu mă voi trezi cu o problemă şi mai mare decât am deja.**

Banu al-Mauth. *Ajută-ne. Te rog.*

Dar dacă Tribalii sunt în pericol, măcar aş putea încerca să văd de ce. Poate reuşesc să-i ajut fără mare efort şi mă întorc repede în Pădure, ca să-mi văd de treabă.

încerc să nu acord atenție felului în care trosneşte pământul în urma mea, a felului în care țipă spiritele şi jelesc copacii. Când ajung la hotarul dinspre sud, întăresc zidul cu o vrajă, ca să fiu sigur că spiritele nu se țin după mine şi mă îndrept spre căruțele Tribale care sclipesc în depărtare.

Imediat ce ies din Anticameră, aud semnale cunoscute: tobele Războinicilor. Cea mai apropiată garnizoană e la mulți kilometri depărtare, dar tobele răsună rău prevestitor chiar şi de-aici. Bătăile sunt prea îndepărtate să le pot traduce, dar o viață de antrenament ca Războinic îmi spune că nu se întâmplă nimic bun. Şi că are legătură cu Triburile.

Ajung la tabără şi văd că s-a întins neaşteptat de mult. Unde erau înainte doar tribul Nasur şi tribul Saif se află acum peste o mie de furgoane. Seamănă a *majilees,* **o adunare a triburilor care se convoacă doar în cele mai cumplite împrejurări.**

Asta înseamnă mii şi mii de Tribali aflați toți în acelaşi loc. Dacă eram general Războinic şi încercam să înăbuş o răzmeriță sau să iau sclavi, ăsta ar fi locul perfect de acțiune.

Copiii se împrăştie la venirea mea şi se ascund sub căruțe. Miroase oribil - bolnăvicios de dulce - şi observ două cadavre de cai lăsate să putrezească la soare, cu un nor de muşte bâzâind deasupra lor.

Oare Războinicii au atacat deja? Nu, dacă treceau pe aici, i-ar fi luat sclavi şi pe copii.

Văd spre nord un cerc de furgoane atât de bine cunoscute, încât îmi stă inima în loc. Tribul Saif. Familia mea.

Mă apropii încet, îngrijorat de ce-aş putea găsi acolo. Când ajung la numai câțiva metri, în fața mea se materializează o apariție bizară. Nu-i om - îmi dau seama imediat. Dar nu-i destul de transparent să fie spirit. Pare ceva între. La început nu-l recunosc, apoi trăsăturile lui deformate se dovedesc înspăimântător de cunoscute. E unchiul Akbi, căpetenia tribului Saif şi fratele mai mare al lui Mamie Rila. Unchiul m-a urcat prima oară călare pe un ponei, când aveam trei ani. Când m-am întors prima dată la tribul Saif, în calitate de Cinciar, a plâns în hohote şi m-a tratat ca pe propriul fiu.

Apariția vine spre mine clătinându-se, iar eu scot sabia. Nu-i spirit. Atunci, ce naiba e?

Elias Veturius, **mi se adresează în sadheză unchiul meu pe jumătate fantomatic.** *Ea nu te-a dorit niciodată. De ce-ar fi dorit un plângăcios cu ochi decolorați ? Te-a luat numai din frică de deochi. Iar tu n-ai adus decât necaz şi suferință, moarte şi ruină...*

Dau înapoi. Când eram copil, mă temeam să nu creadă unchiul Akbi exact lucrurile astea Pir nu le-a rostit niciodată.

Hai, vino să vezi ce-a provocat eşecul tău. **Apariția plutește spre tabăra Saif, unde şase Tribali zac întinşi pe paturi unul lângă altul. Par să fie toți morți.**

Printre ei, unchiul Akbi.

— Nu... nu...

Dau fuga într-acolo. Unde mama iadului e restul tribului Saif? Unde-i Mamie? Cum s-a întâmplat una ca asta?

— Banu al-Mauth!

în spatele meu apare Aubarit, care izbucneşte în lacrimi când mă vede.

— Am fost de zece ori la marginea Pădurii. Trebuie să ne ajuți, se văicăreşte ea. Triburile au luat-o razna. Sunt prea mulți...

— Ce naiba s-a întâmplat?

— Acum două săptămâni, imediat după ce ai plecat, a mai venit un trib. Şi pe urmă au tot continuat să vină, unul după altul. Unele triburi şi-au pierdut Fakirul şi toate se chinuie să-şi treacă morții dincolo - aşa cum m-am chinuit eu cu bunicul. Pe urmă, acum două zile...

Clatină din cap. *Exact când am dispărut eu în Pădure.*

— Spiritele morților au încetat cu desăvârşire să mai treacă dincolo. Trupurile nu mor, iar *ruh* **- spiritele - nu le părăsesc. Supraviețuiesc chiar şi cei cu răni cumplite. Sunt monstruoşi, se înfioară Fakira îşi chinuie familiile, îşi conduc neamurile la sinucidere. Unchiul tău a fost unul dintre ei. Dar poți vedea şi tu ce s-a întâmplat. Cei care încearcă să se sinucidă nu mor nici ei.**

Dintr-un furgon apare o siluetă subțire care mi se aruncă în brațe. N-aş fi recunoscut-o, dacă nu-i auzeam vocea obosită, dar încă bogată, încă plină de poveşti.

— Mamie?

N-a mai rămas nimic din ea. îmi vine să blestem de furie când văd cât de fragile îi sunt brațele cândva puternice,

ce scobită îi e fața cândva frumos rotunjită. Pare la fel de uluită ca mine să mă vadă.

— Aubarit Ara-Nasur mi-a spus că trăieşti în pădure, printre spirite, zice ea. Dar... eu n-am crezut-o.

— Mamie.

Tradiția cere să-l jelesc pe unchiul Akbi împreună cu ea. Să-i împărtăşesc durerea. Dar nu-i vreme pentru astfel de lucruri. îi iau mâinile în mâinile mele. Sunt mai reci ca oricând.

— Trebuie să împrăştii triburile. E periculos să stea toate laolaltă. Auzi tobele?

înțeleg din expresia ei nedumerită că - la fel, probabil, ca şi restul taberei - n-a remarcat agitația Războinicilor.

Ceea ce înseamnă că Imperiul pune ceva la cale chiar acum. Iar Triburile habar n-au.

— Aubarit, zic eu. Trebuie s-o găsesc pe Afya...

— Sunt aici, Banu al-Mauth.

Tonul formal al Afyei mă răneşte. Se apropie de mine cu umerii căzuți. Vreau s-o întreb ce face Gibran, dar ceva din mine se teme să afle.

— Vestea sosirii tale s-a împrăştiat repede, zice ea.

— Trimite iscoade peste tot în afară de Pădure, zic eu. Cred că Războinicii vin încoace. Şi cred că au de gând să vă atace dur. Trebuie să vă pregătiți.

Afya clatină din cap şi iese la iveală firea ei sfidătoare dinainte.

— Cum să ne pregătim, dacă morții noştri nu mor şi spiritele lor ne bântuie?

— Ne vom gândi la asta după ce aflăm cu ce ne confruntăm, zic eu repede, deşi habar n-am care-i răspunsul. Poate că mă înşel şi Războinicii nu fac decât manevre.

Dar nu mă înşel, iar Afya ştie. Se îndepărtează repede, iar oamenii din tribul ei o înconjoară imediat ce începe să dea ordine. Gibran nu-i printre ei.

Mă gândesc la triburi. Sunt prea multe. Şi totuşi...

— Aubarit, Mamie, zic eu. Puteți convinge măcar câteva triburi să pornească spre sud, să se împrăştie?

— Nu vor pleca, Elias. Unchiul tău a convocat *majilees.* Numai că înainte să înceapă adunarea, trei căpetenii ale altor triburi au fost scoase din minți de spirite. Două s-au aruncat în mare, iar unchiul tău...

Ochii lui Mamie se umplu de lacrimi.

Se tem toți să plece. Cred că unde-s mulți, puterea creşte.

— Trebuie să faci ceva, Banu al-Mauth, şopteşte Aubarit. *Ruh* ai propriilor noştri oameni ne distrug pe toți. Dacă Războinicii vin încoace, nu trebuie decât să ne înconjoare. Suntem deja învinşi.

O strâng de mână.

— Nu încă, Aubarit. Nu încă.

Treaba asta-i lucrarea blestematului de Zburător. Seamănă încă şi mai mult haos distrugând triburile. Distru- gându-mi prietenii. Distrugându-mi familia, tribul Saif. Sxint cât se poate de sigur. Mă întorc spre pădure şi îl caut pe Mauth.

Pe urmă mă opresc. Să apelez la magie ca să-i salvez pe oamenii dragi mie este exact ce *nu doreşte* Mauth să fac. *Noi, Elias, trebuie să punem datoria înainte de orice. Dragostea nu-şi are locul aici.* Sunt obligat să-mi înăbuş emoțiile. Asta am învățat în timpul petrecut în oraşul djinnilor. Numai că nu ştiu cum s-o fac.

Dar ştiu ce înseamnă să fii Mască. Rece. Ucigaş. Fără sentimente.

— Banu... începe să zică Aubarit.

— Linişte.

E vocea mea, dar e tăioasă şi înghețată. Recunosc Masca dinăuntrul meu, Masca aceea care credeam că nu voi mai fi niciodată.

— Elias!

Pe Mamie o jigneşte grosolănia mea. M-a educat mai bine de-atât. Dar mă întorc spre ea cu chipul mea de fiu al lui Keris Veturia, iar ea se trage un pas înapoi, înainte să-şi îndrepte spatele din nou. Orice s-ar întâmpla, continuă să fie o Kehanni şi nu va tolera nicio obrăznicie, mai ales din partea copiilor ei.

Aubarit, însă, simțind probabil furtuna de gânduri din mintea mea, o prinde uşor de încheietura mâinii şi o calmează.

Datoria înainte de toate, până la moarte **- lozinca de la Blackcliff, care se întoarce acum să mă bântuie.** *Datoria înainte de toate.*

Revin din nou cu mintea la Mauth, dar de data asta încerc să gândesc clar. Trebuie să opresc spiritele, astfel încât triburile să poată pleca în drumul lor. Astfel încât să mă pot întoarce în Pădure să-mi fac datoria.

Vreau cu disperare ca magia să-mi răspundă. Să comunice cu mine. Să mă îndrume. Să-mi spună ce-ar trebui să fac.

Un copil urlă undeva aproape, un urlet care îmi sfâşie inima. Ar trebui să mă duc la el. Ar trebui să văd ce-a pățit. Dar nu-l bag în seamă. Mă prefac că sunt Shaeva, rece şi fără sentimente, preocupat doar să-mi fac datoria. Mă prefac că sunt Mască.

Departe, în pădure, simt magia stârnindu-se.

Dragostea nu-şi are locul aici, **repet eu în minte. Iar pe măsură ce fac asta, magia iese unduindu-se din pădure şi se apropie de Masca din mine, încă temându-se de om. Adun toată răbdarea pe care ne-a antrenat-o Comandantul**

la Blackcliff. Mă uit şi aştept, calm ca un asasin care îşi pândeşte victima.

Când magia se strecoară în sfârşit în mine, o înşfac zdravăn. Aubarit face ochii mari, simțind afluxul brusc de putere.

Paradoxul magiei mă rupe în două. Trebuie să-i salvez pe oamenii la care țin, dar nu pot ține la ei, dacă vreau să pot folosi magia.

Dragostea nu-şi are locul aici.

Magia îmi cuprinde imediat vederea şi încep să văd ceea ce înainte îmi era ascuns. Umbre negre îngrămădite peste tot, ca nişte tumori maligne într-un corp chinuit. Ghuli. îi lovesc cu picioarele pe cei mai apropiați, iar ei se împrăştie, dar se întorc aproape imediat. Se adună în apropierea corturilor unde Aubarit şi ceilalți Fakiri i-au dus pe cei tulburați de moarte.

Mă simt cuprins de uşurare, căci soluția este foarte simplă şi sunt furios că nu i-am văzut pe ghuli mai devreme.

— Vă trebuie sare, le spun lui Aubarit şi lui Mamie. Cei afectați de suferință sunt înconjurați de ghuli, care se agaţă de spiritele lor. Puneți sare în jurul celor care *trebuiau* să fi murit. Ghulii urăsc sarea. Dacă reuşiți să alungați creaturile astea hâde, cei suferinzi vor trece dincolo iar voi veți reuşi să comunicați din nou cu spiritele.

Aubarit şi Mamie pleacă cât ai clipi să găsească sare şi să le comunice şi celorlalte triburi antidotul. Când presară sare în jurul celor suferinzi, aerul se umple de mârâielile şi şuierăturile ghulilor, dar eu sunt singurul care le poate auzi. Merg cu Fakira prin tabără, încă plin de magie, asi- gurându-mă că ghulii nu aşteaptă pur şi simplu să plec eu.

Mă pregătesc să mă întorc în Anticameră, dar mă opreşte un strigăt din depărtare. Afya îşi opreşte calul lângă mine.

— Războinicii au adunat o legiune, zice ea. Aproape cinci mii de oameni. Vin să ne atace. Şi se mişcă repede.

Pe tot iadul! **Imediat ce mă gândesc la asta - adică imediat ce-mi fac griji pentru triburi - magia lui Mauth mă părăseşte. Mă simt golit fără el. Slab.**

— Când vor ajunge Războinicii aici, Afya? *Spune-mi că sunt la câteva zile de mers.* **Poate dacă-mi doresc asta, se va adeveri.** *Spune-mi că încă îşi echipează trupele, îşi pregătesc armele, plănuiesc atacul.* **Afya îmi răspunde cu vocea tremurând.**

— în zori.

XXXI

Sfrânciocul

Avitas Harper şi cu inine nu ne oprim să mâncăm. Nu ne oprim să dormim. Bem direct din burdufuri în timp ce călărim, oprindu-ne doar să schimbăm caii la o stație de poştă.

Pot să-mi vindec sora. Pot. Numai să reuşesc să ajung la ea.

După trei zile de drum, ajungem în Serra şi aici mă opresc; Avitas mă trage jos de pe cal, iar eu nu mă pot împotrivi, de oboseală şi de foame.

— Dă-mi drumul!

— Ai să mănânci.

Harper e la fel de furios ca mine, iar ochii lui verzi strălucesc în timp ce mă trage spre uşa cazărmii Gărzilor Negre.

— Ai să te odihneşti. Altminteri, sora ta n-are nicio speranță, şi nici Imperiul.

— O masă, zic eu. Şi două ore de somn.

— Două mese, zice el. Şi patru ore de somn. N-ai de ales.

— Tu n-ai frați sau surori, mârâi eu. Pe nimeni care să ştie unde eşti. Chiar dacă aveai, nu te îngrijeai de ei ca de familia ta şi nu erai tu motivul pentru care...

Aº

îmi ard ochii. *Nu încerca să mă consolezi,* **urlu în mintea mea la Harper.** *Să nu îndrăzneşti.*

Harper se uită la mine o clipă, apoi se întoarce şi îi ordonă soldatului de gardă să ne aducă de mâncare şi să ne pregătească două camere. Când se întoarce, m-am potolit deja.

— Vrei să dormi în cazarmă, sau în vechea ta casă? întreabă Harper.

— Casa mea e unde-i sora mea, zic eu. Până când ajung la ea, nu contează unde dorm.

La un moment dat, adorm pe jumătate prăbuşită pe un scaun. Când mă trezesc în toiul nopții, chinuită de coşmaruri, sunt în camera mea, învelită cu o pătură.

— Harper...

El se ridică din întuneric şi şovăie la piciorul patului, apoi îngenunchează lângă capul meu. Are părul ciufulit şi nu-şi ascunde expresia de pe fața argintie. îmi pune mâna caldă pe umăr şi mă împinge uşurel înapoi pe pernă. Are ochii transparenți, obosiți, plini de îngrijorare şi de încă ceva ce nu recunosc pe deplin. Mă aştept să-şi tragă mâna, dar n-o face.

— Dormi, Sfrâncioc. încă puțin.

*

La zece zile după ce-am plecat din Serra, ajungem la Antium, plini de sudoare şi de jegul drumului, cu caii gâfâind, acoperiți de spumă.

— încă trăieşte.

Faris ne iese înainte la poarta masivă de fier de la intrarea în Antium, prevenit de străjerii oraşului, fară îndoială.

— Tu trebuia s-o aperi, îl înşfac eu de guler, cu puterile sporite de mânie.

Străjerii de la poartă se dau înapoi, iar grupul de sclavi Cărturari care tencuiesc un perete din apropiere se face nevăzut.

— Trebuia s-o protejezi.

— Pedepseşte-mă, dacă vrei, o merit, zice gâtuit Faris. Dar mai întâi du-te la ea.

îl împing cât colo.

— Cum s-a întâmplat?

— Otravă, zice el. Cu acțiune lentă. Doar cerul ştie de unde a făcut rost de ea monstrul acela.

Keris. Asta-i lucrătura ei. Asta trebuie să fi fost. Slavă cerului că acum e încarcerată în Navium.

— De obicei, aşteptăm şase ore de când gustă degustătorii mâncarea Liviei, până când o mănâncă ea, continuă Faris. Ea şi Rallius i-am supravegheat personal pe degustători. De data asta, însă, degustătorii au murit după mai bine de şapte ore. Ea mâncase doar de un ceas şi am reuşit să-i golim stomacul, astfel că n-a murit imediat, însă...

— Copilul?

— Trăieşte, după cum spune moaşa.

Palatul e liniştit. Faris a reuşit măcar să împiedice să se împrăştie vestea otrăvirii împărătesei. Mă aştept ca Marcus să fie pe undeva prin preajmă, dar e la tribunal, ascultă plângeri şi nu-i aşteptat să se întoarcă în apartamentul regal decât târziu. E un noroc mic, dar bine-venit.

Faris se opreşte în faţa uşii Liviei.

— Nu-i cum ți-o amintești, Sfrâncioc.

Intru în camera surorii mele şi le văd pe doamnele din suita ei, sincer îndurerate. Asta mă face să le urăsc mai puțin pentru că ele sunt atât de vii, în timp ce sora mea se zbate în ghearele morții.

— Afară, le spun. Toată lumea. Imediat. Şi nu scoateți o vorbă despre asta.

Ies repede, dar fară tragere de inimă, şi se uită înapoi la sora mea cu tristețe. Livia şi-a făcut mereu uşor prieteni, tratând cu respect pe toată lumea.

După ce femeile au ieşit, mă întorc spre Harper.

— Stai de pază la uşă cu prețul vieții, îi spun. Nu intră nimeni. Nici împăratul însuşi. Găseşti o cale să-l ții la distanță.

Avitas salută şi zăvorăşte uşa în spatele meu.

Camera Liviei e plină de umbre, iar ea zace în pat ca moartă, cu faţa golită de sânge. Nu văd nicio rană, dar simt cum îi circulă otrava prin corp, un duşman nemilos care o roade pe dinăuntru. Respiră slab şi e palidă. E un miracol că a supravieţuit atât în starea asta.

— Nu-i niciun miracol, Sfrâncioc.

De lângă patul ei se apropie o umbră cu mantie neagră ca cerneala şi ochi ca nişte sori.

— Ce cauţi aici?

Pesemne că blestematul de djinn a ştiut ce făcea Comandantul. Poate i-a procurat chiar el otrava.

— Iţi porţi gândurile la vedere la fel cum îţi porţi paloşele, zice Zburătorul. Comandantul nu-i la fel de uşor de citit. Nu i-am ştiut planul. Dar am reuşit s-o ţin pe sora ta în viaţă până când ai sosit. Acum e treaba ta s-o vindeci.

— Spune-mi de ce mă ajuţi, îl somez eu, furioasă că trebuie să vorbesc cu el în loc s-o ajut imediat pe Livia. Fără minciuni. Spune-mi ce joc faci.

Mă gândesc o vreme că va nega faptul că-i agent dublu. Sau că se va înfuria şi mă va face ţăndări.

într-un târziu, îmi răspunde cu mare grijă:

— Ai ceva ce vreau eu, Sfrâncioc. Un lucru de a cărui valoare încă nu-ţi dai seama. Dar ca să-l pot folosi, trebuie să mi-l dai cu dragoste. Cu încredere.

— încerci să-mi câştigi dragostea şi încrederea? Nu le vei obţine niciodată.

— Dragostea, nu, zice el. La ea nu mă aştept în niciun caz. îmi doresc însă încrederea ta. Şi mi-o vei acorda. Trebuie. Vei fi curând pusă la încercare, copilă. Va arde tot ce-ţi este drag. Iar în ziua aceea nu vei avea prieteni. Nici aliaţi. Nici camarazi de arme. în ziua aceea, singura ta

armă va fi încrederea în mine. Numai că nu te pot obliga eu să ai încredere.

Se dă deoparte şi îmi permite să mă apropii de Livia.

O examinez mai atent, cu un ochi la djinn. îi ascult inima. îi *simt* inima şi sângele în mintea mea. Zburătorul nu minte. Otrava nu-i una căruia un om să-i poată supravieţui fară ajutor.

— Pierzi timp preţios, Sfrâncioc, zice Zburătorul. Cântă. Eu o voi susţine până când e în stare să se susţină singură.

Dacă ar fi vrut să-mi facă rău, rău cu adevărat, ar fi lăsat-o pe Livia să moară. Şi m-ar fi omorât deja.

Cântecul potrivit pentru Livia curge uşor din gura mea. O cunosc de când era bebeluş. Am ţinut-o în braţe, am drăgălit-o, am iubit-o. Cânt despre tăria ei. Cânt despre blândeţea şi umorul pe care ştiu că încă le mai are, în ciuda ororilor îndurate. Simt că trupul i se întăreşte, că i se regenerează sângele.

Dar în timp ce o recompun, simt şi că nu-i totul în regulă. Mă mut dinspre inimă spre abdomen şi mă izbeşte ceva.

Copilul.

Doarme acum - iar sora mea are dreptate, e băiat. Dar ceva nu-i în regulă cu el. Bătăile inimii lui, despre care instinctul îmi spune că ar trebui să fie gingaşe şi rapide ca bătăile din aripi ale unei păsări, sunt prea rare. Mintea lui încă în formare e prea leneşă.

Cerule, care-i cântecul copilului? Nu-1 ştiu. Nu ştiu nimic despre el, doar că-i o parte Marcus, o parte Livia şi singura noastră şansă să unim Imperiul.

— Ce vrei să fie? întrebă Zburătorul.

Tresar la vocea lui, atât de cufundată în vindecare, încât uitasem că e aici.

— Vrei să fie războinic? Conducător? Diplomat? *Ruh,* spiritul lui, e acolo, dar încă nu-i format. Dacă vrei să

trăiască, trebui să-i dai formă din ce există deja - din sângele şi din familia lui. Numai că dacă o faci, vei rămâne pentru totdeauna legată de el şi de ţelul lui. Nu te vei mai putea detaşa niciodată.

— Face parte din familia mea, şoptesc eu. Mi-e nepot. Nici n-aş dori să mă eliberez.

Fredonez ceva, căutându-i cântecul. Oare vreau să semene cu mine? Cu Elias? în niciun caz cu Marcus!

Vreau să fie un Aquilla. Şi vreau să fie Războinic. Aşa că o amestec in cântecul lui pe Livia, cu bunătatea şi cu râsul ei. Cânt convingerea şi prudenţa tatei. Grija şi inteligenţa mamei. înflăcărarea lui Hannah.

Despre tatăl lui îi cânt un singur lucru: forţa şi priceperea în luptă - un singur cuvânt, puternic, răspicat şi clar - cum ar fi fost Marcus, dacă nu-1 strica lumea. Dacă nu-şi îngăduia el să fie stricat.

Dar lipseşte ceva. O simt. Copilul va fi împărat într-o zi. Are nevoie de o rădăcină puternică, ceva care să-1 susţină când nu-1 sprijină nimeni: dragostea poporului său.

Gândul îmi apare în minte ca plantat acolo. Aşa că îi cânt propria mea dragoste, cea pe care am deprins-o pe străzile din Navium, luptând pentru poporul meu, în timp ce el lupta pentru mine. Dragostea pe care am învăţat-o la infirmerie, vindecând copii şi spunându-le să nu se teamă.

Inima lui începe să-şi recapete ritmul; corpul îi devine mai puternic. îl simt trăgându-i un şut zdravăn surorii mele şi mă retrag uşurată.

— Bravo, Sfrâncioc, zice Zburătorul, în picioare. Ea va dormi de-acum, iar tu ar trebui să faci la fel, dacă nu vrei ca vindecarea să te sleiască de puteri. Dacă poţi, ţine-te departe de răniţi şi de bolnavi. Altminteri, puterea ta îşi va cere dreptul. Va dori să fie auzită, folosită, dată la iveală. Trebuie să i te împotriveşti, altfel te va distruge.

Apoi dispare, iar eu mă uit din nou la Liwy: doarme liniştită şi i-a reapărut culoarea în obraji. întind şovăielnică mâna spre burta ei, atrasă de viaţa dinăuntru. O ţin aşa multă vreme şi mi se umplu ochii de lacrimi, când simt o nouă lovitură.

Vreau să-i vorbesc copilului, dar draperiile de lângă pat foşnesc. Duc imediat mâna la buzduganul din spinare. Zgomotul se aude dinspre holul dintre camera lui Marcus şi cea a Liviei. Mi se strânge stomacul. Nici măcar nu m-am gândit să verific intrarea aceea. *Eşti proastă, Sfrâncioc!*

Peste o clipă, de după draperii apare zâmbind împăratul Marcus.

Poate că nu m-a văzut vindecând-o pe Livia. Poate că nu ştie. A durat câteva minute. Nu putea să ne urmărească tot timpul. L-ar fi văzut Zburătorul, l-ar fi simțit.

îmi amintesc însă că tocmai Zburătorul 1-a învățat pe Marcus să nu-i lase pe Profeți să-i citească gândurile. Poate că 1-a învățat şi cum să se ferească de djinni.

— Ții secrete, Sfrâncioc, zice Marcus, iar cuvintele lui îmi spulberă orice speranță că mi-am ascuns puterea magică. Ştii că nu-mi plac secretele.

XXXII

Laia

Trebuia **să fie exact la Sfrâncioc! Nu putea fi la vreun curtean bleg sau la vreun grăjdar - cineva de la care să pot fura uşor inelul.**

— Cum naiba voi reuşi să i-1 iau?

Mă plimb prin curtea fierăriei. E toiul nopții, iar Taure şi Zella s-au întors în tabăra de refugiați să dea o mână de ajutor, căci Marinarii i-au abandonat pe Cărturari în voia forțelor naturii.

— Chiar dacă aş fi invizibilă, va avea inelul pe deget, zic eu. Şi e *Mască,* **pe toate iadurile! Iar dacă se află şi Zburătorul prin apropiere, nu ştiu dacă mai ține treaba cu invizi- bilitatea. Şi durează două luni numai să ajung la Navium. Iar Luna Grânelor e peste mai puțin de şapte săptămâni.**

— Sfrânciocul nu-i la Navium, zice Musa. Se îndreaptă spre Antium. Putem trimite după inel pe cineva care e deja în oraş. Am oameni din belşug.

— Sau năluci, zice Darin. Dacă încearcă ele...

O ciripeală ascuțită îşi exprimă dezacordul.

— Ele nu vor atinge nicio parte din Stea, zice Musa după ce ascultă puțin. Se tem prea tare de Zburător.

— Citeşte din nou, pentru orice eventualitate, zic eu şi-i fac semn spre carte. *Doar Spiritul se poate împotrivi măcelului. Dacă moştenitoarea Leoaicei revendică mândria Măcelarului, aceasta va dispărea.* **Eu sunt moştenitoarea**

mamei, Musa. Tu însuți ai stabilit asta. Şi tot eu sunt Spiritul. Pe cine mai ştii că poate dispărea?

— Dacă tu eşti Spiritul? zice Musa, care-i treaba cu căderea... şi cu ofilitul cărnii? zice Musa. Sau îmi amintesc greşit profeția Shaevei?

N-am uitat. *Duhul va cădea şi i se va ofili carnea.*

— Nu contează, zic. Vrei să pui la bătaie soarta lumii încercând să-ți dai seama dacă-i adevărat?

— Poate că nu vreau să pun la bătaie soarta ta, *aapan,* **zice Musa. Tabăra de refugiați e un dezastru. Sunt aproape zece mii de oameni fără adăpost şi încă o mie de răniți. Avem nevoie de tine ca voce a Cărturarilor. Avem nevoie să ne fii scut şi paloş. Iar dacă planul Zburătorului reuşeşte, vom avea şi mai mare nevoie de tine. Dacă mori, nu-mi mai eşti de folos cine ştie ce.**

— Ai ştiut că ăsta-i târgul încă de când ne-am înțeles, îi spun. Tu mă ajuți să găsesc ultima bucată de Stea şi să-l înving pe Zburător, iar când mă întorc, mă ofer să conduc Rezistența din nord. Dacă totul decurge conform planului nostru, Zburătorul *nu* **va avea succes.**

— Războinicii tot vor ataca. Poate nu imediat, dar o vor face. Comandantul a încercat deja să pună mâna atât pe marina Războinicilor, cât şi pe flota Karkaună. N-a reuşit, dar ştie toată lumea că voia navele acelea ca să le îndrepte împotriva Marinarilor. Teritoriile Libere trebuie să se pregătească de război. Iar Cărturarii au nevoie de un glas puternic care să vorbească în numele lor, când va veni vremea.

— N-o să mai conteze, dacă murim toți.

— Uită-te la tine, zice Musa şi clatină din cap. Eşti pe jumătate dincolo de uşă, de parcă ai vrea să te năpusteşti spre Antium chiar în clipa asta.

— Luna Grânelor e peste numai şase săptămâni şi-un pic, Musa. N-am timp.

— Ce propui? întreabă Darin. Laia are dreptate. Nu avem timp.

— Chipul tău e cunoscut în tot imperiul, Zburătorul îți citeşte gândurile şi nu mai poți deveni invizibilă în preajma lui. In Antium ai nevoie de oameni care să te ajute, zice Musa. Oameni care cunosc oraşul şi pe Războinici. Pot să ți-i furnizez eu, bineînțeles. Şi îi putem lăsa pe ei să născocească un plan pentru a te apropia de Sfrâncioc. în felul ăsta, planul nu mai poate fi citit în mintea ta.

— Şi nu poate fi citit în mintea lor?

— Oamenii mei - mă rog, *făpturile* care mă ajută - sunt antrenați să respingă pe oricine s-ar apropia. Au minți ca oțelul, sunt tăcuți şi deştepți ca spectrele. Numai că...

— Niciun *numai că,* zic eu alarmată. Orice ai vrea de la mine, îți împlinesc dorința când mă întorc.

— Nu ți-am cerut mai nimic până acum, Laia.

— Ceva îmi spune că tocmai vrei să-ți scoți pârleala, murmură Darin.

— într-adevăr, zice Musa şi se ridică strâmbându-se de lângă una dintre forje. Vino cu mine. îți explic pe drum. Dar trebuie să treci mai întâi pe la băi, zice el, măsurându-mă scârbit de sus până jos.

îmi răsare brusc în minte o bănuială.

— Unde mergem?

— La palat. Să vorbim cu regele.

*

Peste patru ore, stau pe un fotoliu cu spătar înalt într-o anticameră din palat, alături de Musa, şi aşteptăm să intrăm în audiență la un om pe care nu-mi doresc deloc să-l cunosc.

— Groaznică idee, îi spun lui Musa. Nu ne susțin nici refugiații, nici Cărturarii din Adisa, şi nici n-avem de partea noastră luptători din Rezistență.

— Vrei să pleci la Antium să urmăreşti un djinn, zice Musa. Am nevoie să vorbeşti cu regele *înainte* să mori.

— Faptul că a cunoscut-o pe mama nu înseamnă că mă va asculta. Tu ai trăit toată viaţa aici. Ai mai multe şanse să-l convingi să-i ajute pe Cărturari. Şi e clar că te cunoaşte, altfel nu ne primea în audienţă.

— Ne primeşte în audienţă fiindcă ştie că se întâlneşte cu faimoasa fiică a vechii lui prietene. Ţine minte, *trebuie* să-l convingi să-i ajute pe Cărturari şi că există cel puţin o ameninţare din partea Războinicilor, zice Musa. Nu-i nevoie să pomeneşti de Zburător. Doar să...

— înţeleg.

Nu adaxig şi *Ea zecea oară când îmi spui.* Apuc decolteul rochiei - destul de larg cât să se vadă litera *K* pe care mi-a cioplit-o Comandantul pe piept - şi îl trag din nou în sus. Rochia pe care mi-a găsit-o Musa e strâmtă pe bust şi largă din talie în jos, din mătase turcoaz peste care e aplicat voal verde ca marea. La gât şi în jurul cusăturilor e împodobită cu flori cusute cu fir de aur, oglinzi prinse în broderie şi smaralde minuscule. în partea de jos, voalul devine albas- tru-închis, iar tivul mătură papucii moi pe care mi i-a dat Taure. Mi-am strâns părul împletit în coc şi m-am frecat atât de tare la spălat de încă mă mai ustură pielea.

Mă zăresc în peretele de oglinzi al anticamerei şi mut imediat privirea, gândidu-mă la Elias şi dorindu-mi să mă vadă aşa. îmi doresc să fi fost el lângă mine, îmbrăcat elegant, în locul lui Musa, şi să mergem la vreo petrecere sau la vreo serbare.

— Nu te mai foi, *aapan,* mă trezeşte Musa din visare. Boţeşti rochia.

El poartă o cămaşă albă, apretată, pe sub o haină albastră lungă şi strâmtă, cu nasturi de aur. Părul lui, de obicei pieptănat pe spate, îi cade ondulat şi negru pe umeri, iar

peste el şi-a tras o glugă. în ciuda acoperământului, s-au întors multe capete după noi, în timp ce căpitanul Eleiba ne conducea pe holurile palatului. Câțiva curteni au încercat chiar să se apropie, dar Eleiba i-a întors din drum.

— Nu pot face asta, Musa.

Mă scol îngrijorată în picioare şi încep să mă plimb prin anticameră.

— Ai zis că avem o singură ocazie să-l convingem pe rege să ne ajute. Că de ea depinde viitorul părinților noştri. Eu nu sunt mama. Nu sunt persoana potrivită...

în spatele uşii se aude zgomot de cizme şi uşa sălii de audiențe se deschide. Căpitanul Eleiba ne aşteaptă.

— Succes, zice Musa şi se retrage.

îmi dau seama că n-are de gând să vină cu mine.

— Treci încoace, Musa!

— Laia din Serra, anunță Eleiba cu voce tunătoare, fiica Mirrei şi a lui Johan din Serra.

Pe urmă îi aruncă lui Musa o privire rece.

— Şi Musa din Adisa, prințul consort al Alteței Sale Regale Nikla din Adisa.

îmi dau seama cât de caraghios arăt abia după ce rămân cu gura căscată câteva secunde. Musa clatină din cap.

— Eu nu sunt bine venit aici, Eleiba...

— Atunci, trebuia să nu vii, zice căpitanul. Regele aşteaptă.

Musa rămâne la câțiva paşi în urma mea, deci nici măcar nu-l pot privi furioasă. Intru în sala de audiențe şi mă uimeşte imediat cupola înaltă şi bătută cu nestemate de deasupra, pardoseala de sidef şi abanos de pe jos, coloanele de cuarț roz luminate din interior. Mă simt dintr-odată ca o țărancă.

Un bărbat vârstnic, despre care bănuiesc că e regele Irmand, ne aşteaptă într-un capăt al încăperii alături de o femeie mult mai tânără, pe care o cunosc. Prințesa Nikla.

Tronurile pe care stau sunt confecționate din bucăți enorme de lemn albit, adus de ape, sculptate cu peşti, delfini, balene şi crabi.

în afară de figurile regale şi de străjerii lor, camera e goală. Eleiba se duce în spatele regelui şi îi simt neliniştea în felul cum se bate cu degetele peste coapsă.

Regele are înfățişarea smochinită a unui bărbat cândva voinic, care a îmbătrânit dintr-odată. Pe lângă fragilul ei tată, Nikla pare puternică şi nu seamănă deloc cu femeia îmbrăcată simplu pe care am văzut-o în închisoare. Rochia ei bogat brodată seamănă cu a mea, şi şi-a împodobit părul negru cu o eşarfă turcoaz semănând, în mod remarcabil, cu un val care se sparge de țărm.

îi observ mânia de pe chip şi paşii îmi şovăie, căutând din priviri orice alte ieşiri din sala tronului. Aş vrea să fi adus cu mine o armă.

Dar prințesa doar se încruntă. Observ uşurată că nu-i înconjvirată de ghuli, deşi pândesc câțiva în umbrele din sală.

— Ah, se întoarce ginerele meu rătăcitor.

Vocea profundă contrazice înfățişarea fragilă a bătrânului.

— Mi-a fost dor de istețimea ta, băiete.

— Şi mie de a dumneavoastră, Majestate.

Vocea lui Musa sună sincer. Intenționat, nu se uită spre Eleiba.

— Laia din Serra, zice prințesa moştenitoare, ignorân- du-şi soțul - *soțul!* Bine ai venit în Adisa. Ne dorim de mult să te cunoaştem.

Doreşti de mult să mă omori, vrei să spui. Scorpie! Probabil că iritarea mi se citeşte pe chip, căci Musa mă avertizează din priviri, înainte să facă o plecăciune adâncă. îl imit fără tragere de inimă. Ridurile din jurul gurii Niklei se aspresc.

Cerule, cum să vorbesc eu cu un rege? Sunt o nimeni! Cum l-aş putea convinge de orice?

Regele ne face semn să ne ridicăm.

— Ți-am cunoscut părinții, Laia din Serra. Ai moştenit frumusețea tatălui tău. Era chipeş ca un djinn. Dar n-avea foc în el. Nu ca al Leoaicei, zice el, uitându-se la mine cu interes. Ei bine, fiică a Mirrei, ce vrei să-mi ceri? în onoarea răposatei tale mame, care mi-a fost prietenă şi aliată ani în şir, îți ascult dorința.

La auzul cuvintelor *prietenă şi aliată,* **prințesa Nikla abia se abține să nu se strâmbe. Mă gândesc la ce-a spus despre mama şi mă înfurii mai tare. îmi amintesc ce spuneau despre Leoaică copiii din oraş. Nikla mă sfredeleşte cu privirea, provocându-mă. în spatele ei trece pe furiş ceva întunecat care se ascunde după una dintre coloanele de cuarț roz - un ghul.**

Asta îmi aminteşte de întunericul pe care îl înfruntăm, unul care mă face să-mi îndrept umerii şi să mă uit în ochii regelui. Nu sunt o oarecare. Sunt Laia din Serra, iar în acest moment sunt singura voce pe care o are poporul meu.

— Cărturarii suferă degeaba, Majestate, zic eu. Iar dumneavoastră puteți pune capăt acestui lucru.

îi povestesc despre incendiul din tabăra de refugiați. Despre tot ce au pierdut Cărturarii. îi spun despre războiul pornit de Imperiu împotriva poporului meu, despre genocidul Comandantului, despre grozăveniile de la Kauf. Sunt o Kehanni în clipa asta. Şi trebuie să-l fac să mă creadă.

Nu îndrăznesc să mă uit la Musa până când nu-mi termin povestea. El strânge pumnii de i s-au albit încheieturile degetelor, cu privirea ațintită asupra prințesei Nikla. Câtă vreme am vorbit, mi-am îndreptat atenția spre rege. N-am observat că ghulii au ieşit din întuneric şi s-au adunat în

jurul prințesei. Nu i-am văzut agățându-se de ea ca niște lipitori.

Musa se uită de parcă ar asista la tortura lentă a cuiva iubit - și îmi dau seama în cele din urmă că exact despre asta-i vorba.

— Ajutați-i pe Cărturari, Majestate, îi spun eu regelui. Suferă, deși n-au de ce. Și pregătiți-vă armatele. Indiferent dacă vine sau nu Zburătorul, trebuie să...

— Trebuie? ridică din sprâncene bătrânul. *Eu* trebuie?

— Da, îi răspund. Dacă vreți ca poporul vostru să supraviețuiască, *trebuie* să vă pregătiți de război.

Nikla pășește spre mine cu mâna pe armă, apoi se stăpânește.

— N-o asculta, tată. E un nimeni. O fetiță care vinde basme.

— Nu mă desconsidera, zic eu ducându-mă spre ea, în timp ce în jur totul pălește - Eleiba cu mâna pe sabie, străjerii încordați, rugămintea să mă calmez, murmurată de Musa. Sunt fiica Leoaicei. Am distrus Academia Black- cliff. I-am salvat viața lui Elias Veturius. I-am supraviețuit Comandantului Keris Veturia. Am supraviețuit trădărilor celor din Rezistență *și* trădării Zburătorului. Am traversat Imperiul și am pătruns în închisoarea Kauf. Mi-am salvat fratele și sute de alți Cărturari. Nu sunt *nimeni.*

Mă întorc apoi spre rege.

— Dacă nu vă pregătiți de război, Majestate, și dacă Zburătorul eliberează djinnii, ne vom prăbuși toți.

— Cum să ne pregătim de război, Laia din Serra, fără oțel serric? zice Prințesa Nikla. Știm că fratele tău trăiește. Nu mă îndoiesc că Musa 1-a ascuns undeva să facă arme pentru rezistența voastră.

— Darin din Serra e gata să facă arme pentru Marinari, intervine Musa, iar eu mă întreb când o fi vorbit cu Darin

despre asta. Şi să-i învețe arta fierăriei. Cu condiția să primească şi Cărturarii tot atâtea arme şi să fie instruiți tot atâția fierari din rândul lor. Iar Cărturarii care şi-au pierdut casele să fie găzduiți temporar în oraş şi să primească de lucru.

— Minciuni, şuieră Nikla. Tată, încearcă să te inducă în eroare. Nu vor decât să-şi înarmeze Rezistența.

Oricât de tare îmi vine să-i răspund, reuşesc să n-o bag în seamă. Pe rege trebuie să-l conving.

— Majestate, zic eu, e un târg bun. Altul mai bun nu veți obține. Războinicii sigur nu intenționează să vă ajute şi cine altcineva v-ar putea da oțel de Serra?

Regele mă studiază atent, acum fără vreo undă de amuzament.

— Ai îndrăzneala să-i spui unui rege ce să facă, Laia din Serra?

— Nu-i vorba de îndrăzneală. Sunt doar disperată şi m-am săturat să-mi văd poporul suferind.

— Aud adevăr în vorbele tale, fetițo. Şi totuşi...

Regele se uită la fiica lui. Dacă fără ghuli arăta regală, chiar frumoasă, acum arată furibundă şi nemiloasă, cu buzele lipsite de culoare şi cu pupilele strălucind exagerat.

Bătrânul clatină din cap.

— Poate că e adevărat ce spui, zice regele. Dar dacă ne înarmăm cu oțel serric, ne pregătim flotele şi ne întărim apărarea, Războinicii ne pot declara război susținând că noi punem la cale un atac.

— Războinicii sunt pregătiți mereu de luptă, îi spun. Nu vă pot ataca doar pentru că vă pregătiți şi voi.

I se ghiceşte vârsta în felul cum oftează.

— Of, copilă, zice el. Ştii tu la ce balet au fost obligați Marinarii în ultimii cinci sute de ani, cu Imperiul stând de pândă la granițe? Ştii cât de dificil a devenit acest balet când au început să se reverse în țara noastră Cărturarii? Sunt bătrân. Voi muri curând. Ce îi las fiicei mele? Zeci

de mii de refugiați. Marea Bibliotecă distrusă. Un popor divizat - jumătate vrea să-i ajute pe Cărturari, cealaltă jumătate a obosit ajutându-i vreme de cinci sute de ani. Iar eu să-mi adun armatele? Numai pentru că așa spune o fată care aparent m-ar putea ajuta să confecționez arme ilegal?

— Ajutați-i măcar pe Cărturarii din tabăra de refugiați. Ei...

— Le vom da alte corturi. Cu timpul. Asta-i tot ce putem face.

— Tată, zice Nikla, îți cer să-i iei prizonieri pe această fată şi pe fratele ei, care se ascunde fără îndoială în oraş.

— Nu, zice Regele Irmand, şi cu toate că rostește cuvintele cu autoritatea funcției, observ descurajată cum îi tremură mâinile pline de pete, trădându-i vârsta venerabilă.

Curând, fiica lui va fi regină.

— Fiica mea, dacă îi reținem, le dăm motiv Războinicilor să pună la îndoială dorința noastră de pace. Sunt fugari din Imperiu, nu-i aşa?

— Majestate, vă rog să mă ascultați, zic eu. Ați fost prieten cu mama, ați avut încredere în ea. Vă rog să-mi acordați încredere în numele ei.

— A fost o onoare pentru mine să o cunosc pe fiica Mir- rei. Mama ta şi cu mine am avut neînțelegerile noastre, iar de-a lungul anilor am auzit zvonuri urâte despre ea. Dar inima ei a fost sinceră, nu mă îndoiesc de asta. în cinstea prieteniei noastre, vă acord ție şi fratelui tău două zile să părăsiți oraşul. Căpitanul Eleiba va supraveghea pregătirile şi plecarea. Musa, să nu te mai întorci aici vreodată, adaugă regele şi clatină din cap.

Pe urmă întinde o mână spre căpitanul gărzii oraşului. Eleiba îl sprijină imediat, ajutându-1 să se ridice.

— Ai grijă ca Laia din Serra şi fratele ei să găsească drumul spre docuri, căpitane. Eu am un regat de condus.

XXXIII

Sfrânciocul

Nu pot sărbători salvarea Liviei şi nici faptul că am zădărnicit planurile Comandantului. Marcus ştie de-acum ce putere am, şi cu toate că a vorbit puțin după ce m-a descoperit, e doar o chestiune de timp până va folosi informația împotriva mea.

Mai rău este, însă, că la câteva zile după ce am ajuns la Antium, am aflat că Keris a reuşit să-şi recapete libertatea.

— Paterii Aristocrați au descoperit o blestemată de chichiță, zice Marcus plimbându-se prin apartamentul lui, în timp ce sub tălpile cizmelor îi scârțâie resturile mesei pe care a facut-o țăndări cu un pumn furios. Cică nu-i voie ca şeful unei Case Aristocrate să stea mai mult de-o săptămână la închisoare, fără aprobarea a două treimi din restul Caselor.

— Dar Keris nu-i şefa Casei Veturia.

— Când ai aruncat-o în închisoare, era, zice Marcus. Contează, se pare.

— A lăsat mii de oameni să moară, în Navium.

— Proastă mai eşti, geme Marcus. Navium e la o mie de leghe depărtare. Aristocrații şi Comercianții de acolo nu ne pot ajuta cu nimic. Nici măcar n-au putut-o ține închisă. Aliații ei din Antium răspândesc deja zvonuri că n-a fost ea de vină în Navium. Ah, dacă i-aş putea lăsa fară capete! Ştiu, ştiu, tai unul şi apar douăsprezece în loc, mormăie el pe urmă, clătinând din cap.

Cerule! Iar vorbeşte cu stafia fratelui său. Aştept să se oprească, dar cum nu se întâmplă asta, mă retrag, dorin- du-mi să nu observe, şi închid încet uşa în urma mea. Har- per mă aşteaptă afară, neliniştit de murmurele dinăuntru.

— Keris va ajunge aici în mai puțin de două săptămâni, îi spun în timp ce ieşim în soarele amiezii. Şi va fi mai periculoasă, după timpul petrecut în temniță. Iar Marcus petrece tot mai multă vreme vorbind cu fantoma fratelui său. Harper, adaug eu, uitându-mă în urmă. Keris va încerca să profite de asta imediat ce va sosi. Trimite-i un mesaj lui Dex.

Prietenul meu a rămas la Navium ca să supravegheze reconstrucția părții distruse din oraş.

— Spune-i să stea cu ochii pe ea. Spune-i că am nevoie de el aici cât mai curând posibil.

Peste o oră, Harper mă găseşte plimbându-mă în apartamentul meu şi ne punem pe treabă.

— Plebeii sunt bănuitori față de Keris, după ce s-a petrecut în Navium, îi spun. Acum trebuie să distrugem şi încrederea Aristocraților în ea.

— Ne putem lega de imaginea ei, zice Avitas. Majoritatea Paterilor Aristocrați sunt plini de prejudecăți de clasă. Niciunul dintre aliații ei nu ştie că tatăl lui Elias era Plebeu. Răspândeşte această informație.

— Nu-i de ajuns. S-a întâmplat cu mulți ani în urmă, iar Elias a dispărut de mult. Dar... zic eu şi stau pe gânduri. Dacă găsim ceva ce *nu ştim* despre ea? Care-i sunt secretele? Tatuajul acela... Ți-a vorbit vreodată despre el, când lucrați împreună?

Harper clatină din cap.

— Nu ştiu decât că a fost observat prima oară acum aproape două decenii, la un an după ce 1-a părăsit pe Elias

în deşertul Tribal. Era în garnizoana de la Delphinium, atunci.

— L-am văzut nu de mult la Navium, zic eu. Parțial. Literele MER. Cu tuş diferit. Nu le-a tatuat pe toate odată. Sunt nişte inițiale, poate?

— Nu-s inițiale, zice Avitas şi ochii i se aprind. E deviza Casei ei: *Mereu victorioşi.*

Sigur că da!

— Uită-te prin registrul morților de la Delphinium, îi spun. Nu există în Imperiu prea mulți tatuatori. Află dacă a murit vreunul în perioada aceea în zona Delphinium. A trebuit să se dezbrace pentru tatuaj, deci nu l-ar fi lăsat în viață pe cel care i 1-a făcut.

O bătaie la uşă mă smulge din făcut planuri. Un caporal Plebeu cu păr deschis la culoare intră şi salută prompt.

— Caporal Favrus, am venit cu raportul garnizoanelor.

La privirea mea fără expresie, continuă şi mă lămureşte:

— Ați cerut luna trecută raport de la toate garnizoanele din nord.

Acum îmi amintesc. Karkaunii din jurul Tiborumului erau neobişnuit de liniştiți şi am vrut să aflu dacă pun ceva la cale.

— Aşteaptă afară.

— Poate să-mi raporteze mie, se oferă Avitas. Pe tine te aşteaptă un şir lung de oameni cu informații mai importante despre duşmanii şi aliații lui Marcus, şi n-ar fi o idee rea să pară că facem instrucție în curte. Ia-ți buzduganul. Arată-le cine eşti.

îmi vine să-i spun că sunt prea obosită, dar îmi amintesc ce 1-a învățat cândva Quin Veturius pe Elias: *Când eşti slab, caută câmpul de luptă. în luptă îți vei găsi vigoarea, în luptă îți vei găsi forța.*

— Mă descurc şi cu informaţiile, şi cu puţină instrucţie, îi spun. Eşti singurul în care am încredere că vei afla ceva, Harper, şi încă repede. După ce ajunge Keris aici, totul va deveni mult mai dificil.

Avitas pleacă, iar peste câteva clipe, Favrus turuie în faţa mea despre Karkauni.

— Cei mai mulţi s-au retras în munţi, Sfrâncioc. Au existat şi câteva încăierări, dar nimic neobişnuit. Tiborum a raportat doar câteva atacuri mărunte la periferia oraşului.

— Dă-mi detalii.

II ascult doar pe jumătate, în timp ce mă uit peste alte zece lucruri care-mi solicită atenţia.

Dar el nu răspunde. îl privesc şi observ că pare tulburat, înainte să-mi descrie încăierările în termeni clari - câţi au murit, câţi au atacat.

— Caporal Favrus. Sunt obişnuită cu descrieri amănunţite. îmi poţi spune câte operaţiuni de apărare au reuşit şi câte nu? Sau din ce clanuri proveneau Karkaunii?

— Nu m-am gândit că are importanţă, Sfrâncioc. Comandanţii garnizoanelor au spus că atacurile au fost neimportante.

— Tot ce are legătură cu duşmanii noştri e important.

îmi pare rău că trebuie să-1 dau pe mâna unui Centurion, dar e Mască şi face parte din Garda Neagră. Ar trebui să ştie ce contează.

— Ce nu ştim despre Karkauni ne poate duce la pieire. îi credeam cu toţii ghemuiţi în jurul focurilor şi practicând ritualuri păgâne împreună cu vrăjitorii lor, dar în realitate războiul şi foametea din sud i-au împins să-şi construiască o flotă enormă, cu care au făcut ravagii în cel mai mare port al nostru.

Favrus păleşte şi dă aprobator din cap.

— Desigur, Sfrâncioc. zice el. Mă întorc imediat cu amănunte despre încăierări.

îmi dau seama că vrea să plece, dar instinctul îmi spune încă ceva. E ceva ciudat la mijloc, şi sunt Mască de prea multă vreme ca să ignor ce simt.

îl studiez pe caporal, iar el rămâne stană de piatră, în afara sudorii care îi şiroieşte pe față. Interesantă treabă, mai ales că la mine în birou nu-i deosebit de cald.

— Poți pleca, îi spun, prefăcându-mă că nu i-am observat frica.

Mă gândesc la asta în timp ce mă duc spre terenul de instrucție. Când ajung, cei din Garda Neagră, încă circumspecți în privința mea, se opresc din antrenament. învârt buzduganul şi provoc la luptă pe oricine vrea. îmi acceptă provocarea o Mască Aristocrată din Casa Rallia, care se află aici cu mult dinaintea mea. Alung undeva în fundul minții chestiunea cu Favrus, poate că o luptă zdravănă sau două îmi vor oferi nişte răspunsuri.

Nu m-am mai antrenat de mult. Am uitat cum mi se limpezeşte mintea când am înaintea mea un adversar. Am uitat ce bine mă simt când lupt cu cineva care ştie să lupte. Cu Măşti bine antrenate, de care mă leagă aceeaşi experiență a supraviețuirii la Blackcliff. îl înving repede pe Aristocrat, iar oamenii îmi răsplătesc victoria cu ovații. După un ceas s-au adunat şi mai mulți oameni să urmărească luptele, iar după două, nu mai am niciun adversar.

Dar tot n-am găsit răspuns la problema caporalului Favrus. încă mă gândesc la ea, când văd traversând curtea un ofițer pe nume Alistar. E unul dintre prietenii lui Harper, un Plebeu aflat în serviciu aici, la Antium, de doisprezece ani. Un om de nădejde - şi de încredere, după spusele lui Dex.

— Alistar.

Căpitanul vine la mine în pas alergător, curios. N-am mai stat niciodată de vorbă singură cu el.

— îl cunoşti pe caporalul Favrus?

— Sigur că da, Sfrâncioc. E nou în Garda Neagră. A fost transferat de la Serra. Tăcut. Rezervat.

— Urmăreşte-l, îi spun. Vreau să ştiu totul despre el. Contează orice amănunt. Fii atent mai ales la comunicarea lui cu garnizoanele din nord. A pomenit de nişte încăierări cu Karkaunii, dar... îmi ascunde ceva, zic eu şi clatin din cap.

După ce-l expediez pe Alistar, găsesc dosarul pe care i l-a făcut caporalului Favrus fostul Sfrâncioc. Când tocmai mă gândesc că pare cel mai plicticos dintre soldații înrolați vreodată în Garda Neagră, uşa se deschide brusc şi apare Silvio Rallius, cenuşiu la față.

— Sfrânciocule, zice el. Te rog... Trebuie să vii la palat, împăratul a făcut un fel de criză în sala tronului... A început să țipe la cineva pe care nu-l vedea nimeni. Şi pe urmă a plecat spre apartamentul împărătesei.

Livia! Ajung dintr-o suflare în apartamentul Liviei, unde Faris se plimbă cu paşi mânioşi în fața uşii de la dormitor.

— E înăuntru, zice el cu voce gâtuită. Sfrâncioc, nu-i potrivit... el e...

— Trădare, locotenente Candelan! îl reped eu.

Cerule, oare nu ştie cât îl pot costa aceste vorbe? Ceilalți soldați de gardă îi vor repeta cuvintele în fața duşmanilor lui Marcus. Există sclavi Cărturari care ar putea fi în slujba Comandantului. Ce s-ar alege atunci de Livia?

— Toți împărații mai fac crize câteodată. Tu nu ştii ce povară înseamnă coroana. Nu poți înțelege.

Spun numai prostii, dar Sfrânciocul are datoria să fie de partea împăratului.

Măcar până îl ucid.

Imediat ce intru în cameră, durerea Liviei mă loveşte ca un pumn în stomac. îmi *simt* sora - îi simt suferința, durerea. Şi sub ele, bătăile iuți şi regulate ale inimii copilului, care, din fericire, nu ştie de existența monstrului aşezat la numai câțiva centimetri de mama lui.

Sora mea e albă la față şi ține un braț peste burtă. Mar- cus e tolănit pe scaunul de lângă ea şi îi mângâie cu palma celălalt braț, aşa cum ar face un îndrăgostit.

Observ imediat că brațul Liviei nu arată bine. E într-un unghi greşit. Pentru că Marcus i 1-a rupt.

împăratul îşi ridică spre mine ochii galbeni.

— Vindec-o, Sfrâncioc, zice el. Mi-ar plăcea să mă uit cum o faci.

Nu pierd vremea gândindu-mă cât de mult îl urăsc. Pur şi simplu cânt repede cântecul Liviei, pentru că nu-i mai suport durerea. Oasele i se lipesc la loc, puternice şi drepte din nou.

— Interesant, zice Marcus cu voce monotonă. Are efect şi asupra ta? întrebă el. De exemplu, dacă-ți cer buzduganul şi îți zdrobesc genunchii pe loc, eşti în stare să te vindeci?

— Nu, îl mint eu fără să stau pe gânduri, deşi mi se strâng măruntaiele de scârbă. Nu are efect şi asupra mea.

El lasă capul pe-o parte.

— Dar dacă îi zdrobesc *ei* genunchii, o poți vindeca? Folosindu-ți cântecul?

îl privesc înfricoşată.

— Răspunde la întrebare, Sfrâncioc! Sau îi rup şi brațul celălalt.

— Da, îi spun. Da, o pot vindeca. Dar e mama copilului tău...

— E o târfa Aristocrată pe care mi-ai vândut-o tu în schimbul vieții tale nenorocite, zice Marcus. Mi-e de folos

doar pentru că-mi poartă moştenitorul. Imediat ce se naşte el, mă lepăd de ea. O...

Mă uluieşte cât de repede păleşte la față. Pe jumătate urlă, pe jumătate țipă, cu degetele chircite ca nişte gheare. Mă uit la uşă, aşteptându-mă ca Rallius şi Faris să dea buzna la auzul durerii împăratului lor.

Dar cei doi nu apar. Probabil pentru că speră să-i fi produs eu durerea aceea.

— Ajunge! zice el, fără să i se adreseze nici Liviei, nici mie. Tu ai vrut asta. Tu *mi-ai spus* s-o fac. Tu...

Marcus îşi ia capul în mâini şi geme ca un animal.

— Vindecă-mă de asta! mă apucă el de mână, punân- du-mi-o brusc pe capul lui. Vindecă-mă!

— Eu... Nu...

— Vindecă-mă, altminteri jur pe ceruri că la momentul potrivit o să-mi scot copilul din ea vie, cu cuțitul.

Mă apucă de mâna stângă şi se izbeşte cu ea peste cealaltă parte a capului, înfigându-şi degetele în încheietura mea până când şuier de durere.

— Vindecă-mă!

— Stai jos.

Niciodată n-am vrut mai mult să omor pe cineva. Mă întreb dintr-odată dacă puterea mea nu poate fi folosită să distrug. Oare pot să-i zdrobesc oasele cu un cântec? Să-i opresc inima?

Habar n-am cum să vindec un om distrus. Cum se vindecă halucinațiile? Oare doar ele îl chinuie? Sau suferă de ceva mai adânc? E suferință în inima lui? în mintea lui?

Tot ce pot face e să-i caut cântecul. îi cercetez inima mai întâi, dar e sănătoasă şi puternică, o inimă care va mai bate multă vreme. Dau apoi ocol minții lui şi în cele din urmă intru în ea. Parcă aş păşi într-o mlaştină otrăvită. întuneric. Durere. Furie. Şi un gol adânc, stăruitor. îmi aminteşte

de Bucătăreasă, numai că întunericul din ea e altfel, mai rănit, căci ce-a trăit Bucătăreasa nu seamănă cu nimic.

încerc să-i potolesc furia din minte, dar degeaba. Observ, fugar, ceva straniu de cunoscut: un crâmpei de formă - ochi galbeni, piele neagră, păr negru, față tristă. *Putea fi cu mult mai mult, numai să fi făcut ce-i cer.* Zacharias?

Cuvintele sunt nişte şoapte în aer, dar nu sunt sigură cine le-a rostit. Cerule, în ce m-am băgat? *Ajută-mă,* strig în mintea mea, deşi nu ştiu cui. Tatei, poate. Mamei. *Nu ştiu ce să fac.*

— Opreşte-te!

Cuvântul e o poruncă, nu o rugăminte, şi până şi Marcus se întoarce la auzul lui. Vocea aceea nu poate fi ignorată nici măcar de stăpânul suprem al Imperiului Războinic.

în mijlocul camerei stă Zburătorul. Ferestrele nu sunt deschise. Nici uşa. Din expresia îngrozită de pe chipul Livi- ei, îmi dau seama că şi pe ea a speriat-o apariția bruscă a djinnului.

— Nu te poate vindeca, împărate, zice Zburătorul cu voce gravă, neliniştitoare. Nu suferi de vreo boală. Stafia fratelui tău e reală. Nu te va lăsa în pace până când nu te vei supune voinței lui.

— Tu...

Pentru prima oară după mult, mult timp, pe fața lui Marcus se vede altceva decât răutate şi ură. Arată hăituit.

— Ai *ştiutl* Zak mi-a spus că a văzut viitorul în ochii tăi. Uită-te la mine - *uită-te la mine!* - şi spune-mi care îmi va fi sfârşitul.

— Nu-ți arăt cum vei sfârşi, zice Zburătorul. îți arăt momentul cel mai întunecat pe care ți-1 rezervă viitorul. Fratele tău 1-a văzut pe al lui. în curând te vei confrunta şi tu cu al tău, împărate. Lasă-1 în pace pe Sfrâncioc. Las-o în

pace pe împărătească. Ai grijă de Imperiu, altminteri fratele tău a murit degeaba.

Marcus se îndepărtează de Zburător împleticindu-se şi se duce spre uşă. îmi aruncă o privire încărcată cu destulă ură încât să-mi dau seama că nu şi-a terminat socotelile cu mine, apoi iese.

Mă întorc spre Zburător, încă tremurând din cauza a ceea ce-am văzut în mintea lui Marcus. îmi stă pe buze aceeaşi întrebare pe care i-am mai pus-o : *Ce joc faci* **? Nici măcar nu trebuie s-o rostesc.**

— Nu fac niciun joc, Sfrâncioc, zice djinnul. Chiar dimpotrivă. Vei vedea.

XXXIV

Elias

Avem douăsprezece ore până să sosească Războinicii. Douăsprezece ore în care să pregătim de luptă câteva mii de Tribali aflați în cea mai proastă formă cu putință. Douăsprezece ore ca să ducem copiii şi răniții la adăpost.

Dacă aveam unde fugi, le-aş fi cerut Tribalilor să plece naibii de-aici. Dar la est e marea, iar la nord, Pădurea. Dinspre sud şi vest vin războinicii.

Mauth mă trage şi-mi simt măruntaiele tot mai dureroase pe minut ce trece. Ştiu că trebuie să mă întorc în Pădure. Dar dacă nu fac ceva, mii de Tribali vor fi masacrați. Anticamera se va umple de şi mai multe spirite. Iar eu unde voi ajunge?

Triburile, nu încape îndoială, au de gând să rămână aici şi să lupte. Zaldarii care încă sunt în toate minţile pregătesc deja caii, armamentul şi armurile. Dar nu ajunge. Deşi suntem mai numeroşi decât Războinicii, forța lor de luptă e mai mare. Una e să le întinzi ambuscade noaptea şi să-i ataci cu săgeți otrăvite şi altceva să înfrunți o armată pe câmpul de luptă, cu oameni care n-au dormit şi n-au mâncat cum se cuvine de zile în şir.

— Banu al-Mauth.

Vocea Afyei e mai puternică decât cu un ceas în urmă.

— Sarea are efect. Mai avem încă mulți morți de care să ne ocupăm, dar i-am eliberat de *ruh*. Spiritele nu-şi mai chinuie familiile.

— Dar avem prea mulți morți, zice Mamie apărând palidă şi istovită din spatele Afyei. Şi trebuie să le facem ritualurile de înmormântare.

— Am vorbit cu restul Zaldarilor, zice Afya. Putem aduna o armată de o mie de cai...

— Nu-i nevoie, îi spun. Mă ocup eu.

Zaldara pare îndoită.

— Te foloseşti de puterea ta magică?

— Nu tocmai.

Stau pe gânduri. Am aproape tot ce-mi trebuie, dar un lucru anume mi-ar uşura puțin treaba.

— Afya, mai ai săgeți din cele pe care le foloşiți în timpul atacurilor?

Mamie şi Afya se uită una la alta, iar mama se apropie astfel încât s-o pot auzi numai eu. Mă ia de mâini.

— Ce pui la cale, fiule?

Poate ar trebui să-i spun. Ar încerca să mă oprească, ştiu sigur. Mă iubeşte, iar dragostea ei pentru mine o orbeşte.

Mă eliberez din mâinile ei, incapabil s-o privesc în ochi.

— Nu vrei să ştii.

Plec din tabără, iar Mauth mă smuceşte atât de puternic, încât cred că mă va trage în Pădure la fel cum a făcut după ce m-au dus djinnii la Laia.

Dar n-am încotro.

Aveam unsprezece ani când am ucis prima oară. Am văzut chipul inamicului zile în şir după ce a murit. I-am auzit glasul. Pe urmă am ucis din nou. Şi din nou. Şi din nou. Foarte curând am încetat să le mai văd chipurile. Am încetat să mă întreb cum îi cheamă, sau cine a rămas în urma lor. Am ucis pentru că mi s-a ordonat, iar pe urmă, scăpat de la Blackcliff, am ucis pentru că am fost nevoit, ca să rămân în viață.

Cândva ştiam exact câte vieți am curmat. Acum nu-mi mai amintesc. Undeva pe drum, o parte din mine a învățat să nu-i mai pese. Exact de partea asta trebuie să mă folosesc acum.

Imediat ce mă gândesc la toate aceste lucruri, legătura dintre Mauth şi mine slăbeşte. Nu-mi oferă magie, dar îmi pot continua drumul iară să mă doară.

Armata Războinicilor se opreşte şi îşi ridică tabăra în vârful unui platou scund. Corturile lor sunt pete negre pe culoarea palidă a deşertului, focurile pentru gătit strălucesc ca stelele în noaptea caldă. îmi ia o jumătate de oră de observație răbdătoare ca să-mi dau seama unde se află comandantul taberei şi încă un sfert ca să-mi plănuiesc intrarea - şi ieşirea. Chipul meu e cunoscut, dar majoritatea acelor oameni mă cred mort. Nu se aşteaptă să mă vadă şi asta e în avantajul meu.

întunericul dintre corturi atârnă greu, învăluindu-mă când mă strecor la marginea taberei. Cortul comandantului e în mijloc, dar soldații l-au ridicat în pripă, au amplasat şi altele în jur, fără să lase destul spațiu liber. Nu-mi va fi uşor să ajung la el, dar nici imposibil.

în timp ce mă apropii, mare parte din mine se împotriveşte.

Vei învinge, sau vei muri, aud în minte cuvintele Comandantului - o amintire veche. *Altă cale nu există.* Mereu mi se întâmplă la fel, înainte să ucid. M-am luptat cu această îndoială chiar şi când vânam Măşti ca să poată elibera Laia prizonierii din furgoanele-fantomă. Chiar şi atunci mă urmărea. Duşmanii mei vor muri şi vor lua cu ei o parte din mine.

Câmpul de luptă e templul meu.

Mă apropii de cort şi găsesc un fald ascuns de cei dinăuntru. Extrem de încet, fac o tăietură în el. Cinci Măşti,

printre care şi Comandantul, stau în cort în jurul unei mese, mănâncă şi discută despre bătălia care va urma.

Nu se aşteaptă la sosirea mea, dar sunt Măşti, totuşi. Va trebui să mă mişc rapid, înainte să dea alarma. Asta înseamnă să-i dobor mai întâi cu săgeţile date de Afya.

Sabia mi-e preot.

Trebuie **s-o fac. Trebuie să decapitez această armată. în felul ăsta le dau Triburilor ocazia să fugă. Altfel, Măştile mi-ar ucide poporul, familia. I-ar lua sclavi, i-ar bate, i-ar distruge.**

Dansul morţii mi-e rugăciune.

Dar chiar ştiind ce-ar face Măştile, tot nu simt dorinţa să ucid. Nu vreau să aparţin acestei lumi pline de sânge, violenţă şi răzbunare. Nu vreau să fiu Mască.

Lovitura de graţie mi-e eliberarea.

Nu contează ce-mi doresc eu. Aceşti oameni trebuie să moară. Triburile trebuie apărate. Şi trebuie să renunţ la umanitatea mea. Păşesc în cort.

Şi dezlănţui Masca ascunsă în mine.

XXXV

Sfrânciocul

La o săptămână după ce a atacat-o Marcus pe Liwy, Harper se întoarce din Sala Arhivelor, unde a petrecut fiecare clipă de când i-am dat misiunea.

— Arhivarii se pregăteau de mutare, zice el. Peste tot zăceau împrăştiate certificate de naştere, de descendenţă şi arbori genealogici. Sclavii Cărturari încercau să facă ordine, dar cum nu ştiu să citească, era totul un talmeş-balmeş.

îmi pune pe birou un teanc de certificate de deces şi se prăbuşeşte pe scaun în faţa mea.

— Ai avut dreptate. în ultimii douăzeci de ani, în oraşele sau în împrejurimile oraşelor unde s-a aflat la post Comandantul au murit din cauze nefireşti zece tatuatori. Unul chiar de curând, nu departe de Antium. Ceilalţi locuiau din Teritoriile Tribale până în Delphinium. Şi am mai găsit ceva.

îmi întinde o listă cu nume. Sunt treisprezece, toate ale unor Aristocraţi din Case cunoscute. Recunosc două, ale unora găsiţi morţi recent în Antium. îmi amintesc că am citit despre ei în urmă cu câteva săptămâni, în ziua când mi-a ordonat Marcus să plec la Navium. îmi mai sare în ochi încă un nume.

— Daemon Cassius, zic eu. De ce mi-e cunoscut numele ăsta?

— A fost omorât anul trecut în Serra de luptători din rezistenţa Cărturarilor. S-a întâmplat cu câteva săptămâni înainte de uciderea tatuatorului serran. Toţi aceşti

Aristocrați au fost uciși puțin înaintea tatuatorilor din localitățile respective. în orașe diferite. Prin metode diferite. Toți în ultimii douăzeci de ani. Toți Măşti.

— îmi amintesc acum, zic eu. Cassius era acasă, când a fost omorât. Soția lui l-a găsit într-o cameră încuiată. Elias şi cu mine eram în toiul încercărilor, atunci când s-a întâmplat. Ştiu că m-am întrebat cum naiba a reuşit un grup de rebeli Cărturari să omoare o Mască.

— Titus Rufius, citeşte Harper. Ucis într-un accident de vânătoare la vârsta de treizeci şi doi de ani, cu nouă ani în urmă. Iustin Sergius, otrăvit la douăzeci şi cinci de ani, aparent de către un sclav Cărturar care a mărturisit crima cu şaisprezece ani în urmă. Caius Sissellius avea treizeci şi opt de ani. S-a înecat într-un râu de pe domeniul familiei în care înota dinainte de a şti să meargă. Asta a fost acum trei ani.

— Avitas, uită-te la vârstele lor, zic eu, examinând numele cu grijă. Şi toți erau Măşti. Asta înseamnă că au absolvit Academia Blackcliff împreună cu ea. îi cunoştea.

— Au murit toți înainte de vreme, mulți din cauze nefireşti. Dar de ce? De ce să-i fi ucis?

— I-au stat cumva în cale, zic eu. Keris a fost întotdeauna ambițioasă. Poate că au primit posturi pe care le dorea ea, ori i s-au împotrivit în vreun fel, ori... Ah... *Ah...*

îmi amintesc ce mi-a spus Quin despre Arius Harper: *A fost ucis de un grup de Măşti în ziua de după absolvire - toți erau Țeste Mari, colegi cu Keris. O crimă brutală, mai mult de zece inşi l-au bătut până a murit. Aristocrați cu toții.*

— Nu i-au stat în cale, zic eu, făcând legătura cu ce mi-a spus Quin. I-a omorât ca să se răzbune. Ei sunt cei care l-au omorât în bătaie pe Arius Harper. Pe tatăl tău.

Ridic ochii din pergament şi îl privesc pe Arius. Mă întreb dacă şi tatăl lui avea ochi verzi.

Avitas tace îndelung.

— Eu... Nu ştiam cum a murit.

Pe toate iadurile!

— îmi pare rău, zic imediat. Credeam că... of, Avitas.

— Nu contează, zice el şi parcă dintr-odată i se pare foarte interesantă fereastra biroului. E mort de multă vreme. Dar de ce-ar conta că l-au omorât pe tata? Comandantul nu-i genul sentimental.

Mă uimeşte cât de repede trece peste moment şi mă gândesc să mă scuz din nou, sau să-i spun că-l înțeleg, dacă nu vrea să se afle public cum i-a murit tatăl. Pe urmă îmi dau seama că, de fapt, are nevoie să trec şi eu peste asta. Să fiu Sfrâncioc. Să nu-mi bat capul.

— Nu-i vorba de sentimente, zic eu repede, deşi am îndoieli.

La urma urmei, Comandantul 1-a luat pe Avitas sub aripa ei, a avut grijă de el, cât poate avea cineva ca ea.

— E vorba de putere. L-a iubit. Ei l-au ucis. I-au luat puterea. Omorându-i, şi-o recapătă.

— Cum putem folosi asta împotriva Comandantului?

— Le oferim informația Paterilor, zic eu. în felul ăsta află despre tatuaj, despre tatuatorii morți, despre Arius Harper, despre Aristocrații ucişi - află totul.

— Avem nevoie de dovezi.

— Le avem, dau eu din cap spre certificatele de deces. Pentru oricine vrea să le vadă. Dacă certificatele astea ajung în mâinile câtorva Pateri de încredere, restul nu vor mai dori să se uite peste ele. Gândeşte-te cum a manevrat ea ce s-a petrecut în Navium. N-a contat că mințea. A contat doar că oamenii au crezut-o.

— Ar trebui să începem cu Pater Sissellius şi Pater Rufius, zice Harper. Sunt aliații ei cei mai de nădejde. Iar ceilalți Pateri au încredere în ei.

Timp de trei zile, Harper şi cu mine lansăm zvonuri. Apoi, în timp ce sunt la curte şi îl ascult pe Marcus certân- du-se cu un trimis Tribal...

— Aristocrați din promoția ei! Pentru că au omorât un *Plebeul* Dacă vă puteți imagina...

— Dar nu există dovezi...

— Nu destule cât să fie închisă, dar Sissellius *a văzut* certificatele de deces. Legătura e clară. Şi ştii cât de mult urăşte el vorbele în vânt. în plus, există dovada de pe trupul ei - tatuajul acela *scârbos*.

După încă două zile, simt schimbarea în aer. îi simt pe Pateri distanțându-se de Keris. Unii chiar i se opun fățiș. Când se va întoarce la Antium, Comandantul va găsi un oraş mult mai puțin primitor decât se aşteaptă.

în ziua în care se întoarce Dex, căpitanul Alistar mă anunță printr-un mesaj că are informații şi îi chem pe amândoi pe terenul de instrucție.

— Keris ajunge într-o săptămână, zice Dex.

A venit direct de pe drum, e plin de noroi şi obosit, dar se antrenează cu mine chiar şi aşa, ținând casca jos, ca să nu i se poată citi pe buze. Ar fi aproape imposibil de auzit peste zgomotul loviturilor de armă şi al icnetelor oamenilor care se luptă.

— Ştie că ai împrăştiat vorba despre tatuaj şi crime. A trimis doi asasini; i-am expediat pe lumea cealaltă înainte să poată ajunge aici, dar cerul ştie ce va face ea, după ce soseşte. Mai bine ai grijă ce mănânci. Ba chiar şi din ce ți se coace pâinea.

— A venit direct spre Antium?

— S-a oprit la Roost, zice Dex. Am urmărit-o, dar aproape că m-au dibuit oamenii ei. Pe urmă m-am gândit că mai bine vin încoace. O să verific ce-mi spun iscoadele...

îi alunecă privirea peste umărul meu şi se încruntă. De partea cealaltă a curții, la intrarea în cazarmă, se adună un grup de Gărzi Negre. La început mă gândesc că s-a stârnit vreo încăierare. Mă îndrept repede spre ei, cu buzduganul în mână.

Unul dintre soldați strigă:

— Chemați blestematul de doctor!

— N-are rost, e venin de şarpe karka...

Sunt strânşi în jurul unui camarad care vomită fiere neagră. îl recunosc imediat: e căpitanul Alistar.

— Pe toate iadurile! zic eu şi mă las pe vine lângă el. Chemați-1 pe doctorul cazărmii! *Acum!*

Dar e prea târziu, chiar şi dacă doctorul ar fi fost aici. Fierea neagră, petele roşii din jurul nasului şi urechilor lui Alistar... Este, într-adevăr, venin de şarpe karka. Omul e terminat.

Harper îşi face loc prin mulțime şi se lasă în genunchi lângă mine.

— Sfrâncioc, ce...

— Nimic... zice Alistar apucându-mă cu o mână de uniformă şi trăgându-mă mai aproape; vocea îi e doar puțin mai mult decât ultima suflare. Nimic... niciun atac... nimic... Sfrâncioc... nu sunt nicăieri...

Strânsoarea lui slăbeşte şi se prăbuşeşte mort.

Pe ceruri!

— Reveniți la locurile voastre, le spun oamenilor. Executarea!

Soldații se împrăştie, în afară de Dex şi Harper, care se uită cu groază la căpitanul mort.

Mă întind şi smulg un teanc de hârtii din mâna țeapănă a lui Alistar. Mă aştept să fie informații despre caporalul Favrus. Găsesc, însă, rapoarte ale garnizoanelor din nord - transmise direct de comandanții acestora.

— Karkaunii au dispărut, citeşte Harper peste umărul meu, la fel de perplex cum mă simt şi eu. Nici măcar un singur atac în apropiere de Tiborum. Nimic nici în nordul extrem, de multe luni. Caporalul Favrus a mințit. Karkaunii au stat liniştiți.

— Karkaunii nu stau niciodată liniştiți, zic eu. Anul trecut pe vremea asta cucereau clanurile sălbaticilor. I-am oprit noi la Tiborum. I-am oprit şi în Navium. Şi-au pierdut flota. în teritoriile lor sudice bântuie foametea, iar un preot vrăjitor le alimentează furia. Ar trebui să facă incursiuni în toate satele de-aici până la mare.

— Uită-te la asta, Sfrâncioc, zice Harper şi îmi întinde alt pergament, după ce a cercetat cadavrul lui Alistar. Probabil că 1-a găsit în lucrurile lui Favrus. E codat.

— Descifrează-1, îi ordon eu. Ceva nu-i deloc, dar deloc în regulă. Găseşte-1 pe Favrus. Moartea lui Alistar nu poate fi o întâmplare. E implicat în ea şi caporalul. Trimite mesaje garnizoanelor din nord-vest. Să trimită iscoade spre clanurile de Karkauni cele mai apropiate. Să afle unde sunt şi ce fac. Vreau răspunsuri până la căderea nopții, Harper. Dacă ticăloşii plănuiesc să atace Tiborumul, oraşul ar putea cădea în mâna lor. Poate că deja e prea târziu. Dex...

Vechiul meu prieten oftează, ştie deja că urmează să plece din nou la drum.

— Du-te în nord, îi spun. Verifică trecătorile din munții Nevennes. Poate că le forțează ca să ajungă la Delphinium. N-au destui oameni să-1 cucerească, dar asta nu înseamnă că nu-s destul de proşti să încerce.

— îți trimit mesaj cu tobele imediat ce aflu ceva, Sfrâncioc.

Până la căderea nopții avem veşti chiar şi de la cele mai îndepărtate garnizoane din nord-vest. Karkaunii şi-au abandonat complet taberele din partea vestică. Peşterile sunt goale, pe păşuni nu se mai văd animale, cele câteva

terenuri agricole şi grădini pe care le au sunt necultivate. Imposibil să pună la cale un atac împotriva Tiborumului.

Asta înseamnă că se adună în altă parte. Dar unde? Şi în ce scop?

XXXVI

Laia

Ieşim din palat iară ca Musa să-mi ofere vreo explicație, iar singurul semn de nemulțumire pe care îl arată e mersul lui grăbit.

— Scuză-mă, *înălțimea Ta,* **zic şi-i trag un ghiont în coaste, în timp ce cotim pe străduțe necunoscute mie.**

— Nu acum, mârâie el.

Oricâte întrebări aş vrea să-i pun, în clipa asta avem o problemă mai mare, şi anume cum scăpăm de căpitanul Elei- ba. înainte să ne scoată din sala tronului, a vorbit scurt cu regele, iar de-atunci se ține la un pas de noi. Musa intră într-un cartier cu case înghesuite, iar eu mă pregătesc să devin invizibilă, aşteptându-mă s-o atace pe însoțitoarea noastră. Dar el se opreşte pur şi simplu în mijlocul unei alei.

— Ei bine? zice Musa.

Eleiba îşi drege glasul şi se întoarce spre mine.

— înălțimea sa Regele Irmand îți mulțumeşte că l-ai prevenit, Laia, şi doreşte să te asigure că nu tratează cu indiferență amestecul făpturilor supranaturale în domeniul său. Acceptă oferta lui Darin din Serra de a-i furniza arme şi făgăduieşte să-i adăpostească pe Cărturari în oraş până când le vor fi construite locuințe permanente. Şi doreşte să-ți dea asta, zice Eleiba şi îmi pune în palmă un inel de argint cu pecete în formă de trident. Arată-i-l oricărui Marinar şi va fi datoria lui de onoare să te ajute.

Musa zâmbeşte.

— Ştiam eu că i-ai mers la inimă.

— Dar prințesa moştenitoare...

— Regele Irmand domneşte în Marinn de şaizeci de ani. Prințesa Nikla... n-a fost mereu cum e acum. Regele nu are alt moştenitor şi nu doreşte să-i submineze autoritatea exprimându-şi dezacordul față de părerile ei, însă ştie ce e mai bine pentru poporul lui.

Nu reuşesc decât să încuviințez.

— Mult noroc, Laia din Serra, zice încetişor Eleiba. Poate că ne vom mai întâlni.

— Pregăteşte oraşul, îi spun eu înainte să-mi pierd curajul.

Eleiba ridică sprâncenele perfect arcuite, iar eu roşesc, simțindu-mă ca o idioată pentru că-i dau sfaturi unei femei cu douăzeci de ani mai mare şi mult mai deşteaptă decât mine.

— Eşti căpitanul gărzii, adaug. Ai putere. Fă tot ce poți, te rog. Iar dacă mai ai şi alți prieteni în Teritoriile Libere, spune-le şi lor să se pregătească.

După ce căpitanul a plecat de mult, Musa răspunde întrebării mele nerostite.

— Nikla şi cu mine ne-am căsătorit pe ascuns acum zece ani, zice el. Eram doar puțin mai mari ca tine, dar mult mai nesăbuiți. Avea un frate mai mare, care trebuia să fie rege. Dar el a murit, ea a fost desemnată prințesă moştenitoare şi ne-am îndepărtat unul de celălalt.

Fac o grimasă, căci enunțul lui e superficial - zece ani de istorie expediați în patru propoziții.

— Nu ți-am vorbit despre asta pentru că n-avea rost. Suntem despărțiți de ani buni. Ea mi-a luat pământurile, titlurile, averea...

— Şi inima.

Râsul răguşit al lui Musa răsună cu ecou între pereții groşi din jurul nostru.

— Şi inima, zice el. Ar trebui să te schimbi şi să-ţi iei lucrurile. Spune-i rămas-bun lui Darin. Te aştept la poarta dinspre răsărit cu provizii şi informaţii despre legătura mea de-acolo.

Vede, pesemne, că sunt gata să-i spun un cuvânt de consolare şi se face nevăzut în întuneric. Peste jumătate de oră, mi-am împletit părul într-o coadă groasă şi am lăsat la fierărie rochia de la Musa. Darin e cu Taure şi Zella în curte, întreţine focul în vreme ce femeile acoperă cu lut marginile unei săbii.

Darin ridică privirea, îmi vede bagajul şi vine la mine.

— Sunt gata într-o oră, zice el după ce îi povestesc cum a decurs audienţa cu regele. Mai bine spune-i lui Musa să pregătească doi cai.

— Cărturarii au nevoie de tine, Darin. Iar acum au nevoie şi Marinarii.

Darin îndreaptă umerii.

— Am acceptat să fac arme pentru Marinari *înainte* să-mi dau seama că pleci aşa curând. Pot să aştepte. Nu rămân aici iară tine.

— Trebuie să rămâi. Iar eu *trebuie* să încerc să-l opresc pe Zburător. Dacă dau greş, oamenii noştri au nevoie de arme cu care să lupte. De ce ai suferit atât - de ce am suferit cu toţii - dacă nu le dăm alor noştri o şansă în bătălie?

— Unde mergi tu, merg şi eu, zice Darin încet. Aşa ne-am promis.

— Ţii mai mult la promisiunea asta decât la viitorul poporului nostru?

— Vorbeşti ca mama.

— O spui de parcă ar fi ceva rău.

— Chiar e ceva rău. Mama a pus Rezistenţa - şi *poporul* ei - mai presus de orice: de soţ, de copii, de ea însăşi. Dacă ai şti...

Simt furnicături pe gât.

— Dacă aş şti ce?

— Nimic, oftează el.

— Nu, îi răspund. Ai mai spus asta. Ştiu că mama n-a fost perfectă. Şi am auzit zvonuri prin oraş. Dar n-a fost aşa cum vrea Prinţesa Nikla s-o facă să pară. N-a fost un monstru.

Darin îşi aruncă şorţul pe o nicovală şi începe să înghesuie unelte într-un sac, refuzând încăpăţânat să vorbească despre mama.

— Ai nevoie de cineva care să aibă grijă de tine, Laia. Nu-i ai alături pe Afya şi nici pe Elias. Cine-i mai potrivit decât fratele tău?

— L-ai auzit pe Musa. Are pe cineva care mă va ajuta.

— Ştii despre cine-i vorba? Ţi-a spus vreun nume? De unde ştii că poţi avea încredere în persoana respectivă?

— Nu ştiu, dar am încredere în Musa.

— *De ce?* Abia îl cunoşti, la fel cum abia îl cunoşteai pe Keenan - iartă-mă, pe Zburător. La fel cum abia îl cunoşteai pe Mazen...

— M-am înşelat în privinţa lor.

Sunt tot mai iritată, dar mă stăpânesc; el e furios pentru că se teme, iar eu cunosc bine sentimentul ăsta.

— Dar în privinţa lui Musa nu cred că mă înşel, adaug. Mă scoate din sărite şi mă calcă pe nervi, dar s-a dovedit sincer. Şi are - amândoi avem - puteri magice, Darin. Cu altcineva nici măcar nu pot vorbi despre asta.

— Poţi vorbi cu mine.

— După Kauf, abia dacă puteam vorbi cu tine despre micul dejun, darămite despre magie.

Urăsc treaba asta. Urăsc să mă cert cu el. O parte din mine ar vrea să se dea bătută. Să-l lase să mă însoţească. Aş fi mai puţin singură şi m-aş simţi mai puţin speriată.

Frica ta nu contează, Laia, şi nici singurătatea ta. Contează supraviețuirea Cărturarilor.

— Dacă mi se întâmplă ceva, îi spun, cine va vorbi în numele Cărturarilor? Cine ştie adevărul despre planul Zburătorului? Cine va avea grijă ca Marinarii să se pregătească, indiferent de urmări?

— Pe toate iadurile, Laia, taci!

Darin nu ridică niciodată vocea. Sunt atât de surprinsă încât şovăi.

— Vin cu tine şi gata, zice el.

Oftez; speram să n-ajungem aici, chiar dacă bănuiam că se poate întâmpla. Fratele meu, încăpățânat ca soarele. Acum înțeleg de ce Elias mi-a lăsat un bilet când a dispărut, acum multe luni, în loc să-şi ia rămas-bun. Nu din cauză că nu-i păsa de mine. Din cauză că îi păsa prea mult.

— O să mă fac pur şi simplu nevăzută, îi spun. Nu mă poți urmări.

Darin îmi aruncă o privire neîncrezătoare şi scârbită.

— N-ai face aşa ceva.

— Aş face-o, dacă aş crede că te pot opri să vii după mine.

— Aştepți pur şi simplu să mă împac cu treaba asta, zice Darin. Să mă uit cum pleci, ştiind că ultimul membru al familiei care mi-a mai rămas îşi riscă iar pielea...

— Asta-i bună! Dar tu ce-ai făcut, întâlnindu-te cu Spiro atâtea luni? Tu eşti singurul care mă poate înțelege, Darin.

De data asta nu-mi pot stăpâni furia şi-mi curg cuvintele din gură ca otrava. *N-o spune, Laia! Nu!* **Dar o spun. Nu mă pot opri.**

— Raidul acela s-a întâmplat din cauza ta. Buna şi Bunu au murit din cauza ta. M-am dus la Blackcliff din cauza ta. M-am ales cu asta din cauza ta, zic, şi trag de guler ca să-i arăt *K*-ul Comandantului. Am traversat jumătate din

blestemata asta de lume, mi-am pierdut singura prietenă adevărată din viața mea şi l-am văzut pe bărbatul iubit înlănțuit într-un iad subpământean *din cauza ta* **Aşa că nu-mi spune mie că-mi risc pielea. Nu îndrăzni!***

Nu ştiam câte am adunat în mine până când n-am deschis gura să strig la el. Iar acum mânia curge şuvoi din mine şi-mi pulsează în corp.

— Tu rămâi aici, mă răstesc la el. Faci arme! Dai o şansă luptei noastre! Le *datorezi* **asta lui Buni şi lui Bunu, lui Izzi, lui Elias şi mie. Să nu crezi că uit!**

Darin rămâne cu gura căscată, iar eu ies cu paşi mari şi trântesc uşa fierăriei în urma mea. Furia mă face să gonesc de la şantierul naval prin tot oraşul, iar când mă apropii de poarta de vest, îmi iese în cale Musa.

— Spectaculoasă ceartă, zice el alergând să țină pasul cu mine, tainic ca un spectru. Nu crezi că ar trebui să-ți ceri scuze înainte să pleci? Ai fost cam dură.

— Există ceva la care să nu tragi cu urechea?

— Nu pot, nălucile bârfesc, ridică el din umeri. Dar mi-a plăcut să aud că recunoşti în sfârşit cu voce tare ce simți pentru Elias. Altfel, nu vorbeşti niciodată despre el.

îmi ia fața foc.

— Elias nu-i treaba ta.

— Câtă vreme nu te împiedică să-ți ții promisiunea, sunt de acord, *aapan,* **zice Musel Te duc unde te-aşteap- tă calul. Găseşti în desagi hărți şi provizii. Am însemnat un drum direct spre vest, prin munți. Ar trebui să ajungi la Pădurea din Dusk în ceva mai mult de trei săptămâni. Legătura mea se va întâlni cu tine dincolo de Pădure şi te va duce la Antium.**

Ajungem la poarta de apus chiar când un clopot din apropiere bate miezul nopții. Odată cu ultima lui bătaie, se aude un fâşâit. Un pumnal scos din teacă. Mă întind

după propria mea armă şi chiar atunci îmi vâjâie ceva pe lângă ureche.

Lângă mine izbucneşte o ciripeală furioasă şi nişe mânuțe mă împing. Mă arunc la pământ şi îl trag pe Musa după mine chiar când ne trece o săgeată pe deasupra capetelor. Altă săgeată trasă pe întuneric ratează şi ea ținta, căzând din aer la jumătatea drumului, grație nălucilor lui Musa.

— Nikla! mârâie Musa. Ieşi la iveală!

Umbrele se mişcă şi din întuneric apare prințesa moştenitoare. Se uită încruntată la noi, deşi fața abia i se vede de sub ghulii care mişună pe tot corpul ei.

— Trebuia să mă gândesc că trădătoarea de Eleiba o să vă dea drumul, şuieră ea. Va plăti pentru asta.

Se aud paşi care se apropie - soldații Niklei ne înconjoară. încet, pe nesimțite, Musa se aşază între mine şi prințesă.

— Fii chibzuită, te rog. Ştim amândoi...

— Nu vorbi cu mine! mârâie prințesa la Musa, iar ghulii croncănesc bucuroşi când îi aud durerea. Ai avut ocazia altă dată.

— Când mă năpustesc spre ea, fugi, îmi şopteşte Musa neauzit.

Abia îi înțeleg vorbele, că-1 şi văd țâşnind pe lângă mine direct către Nikla. Gărzi de corp în armuri argintii apar imediat din întuneric şi îl atacă pe Musa atât de iute, încât nu mai văd decât un vârtej înceţoşat.

Nu-i pot lăsa pe oamenii prințesei să-1 înşface. Cerul ştie ce-ar putea să-i facă. Dar dacă rănesc vreun Marinar, s-ar putea ca Regele Irmand să se întoarcă împotriva noastră, înşfac pumnalul de mâner, dar o mână mă trage în spate.

— Du-te, surioară, zice Darin, cu o bâtă în mână.

în spatele lui sunt Taure, Zella şi un grup de Cărturari din tabăra de refugiați.

— Avem noi grijă să nu moară nimeni. Pleacă de-aici. Salvează-ne!

— Musa - şi tu - dacă vă arestează...

— Ne descurcăm noi, zice Darin. Ai avut dreptate. Trebuie să ne pregătim. Şi dacă nu pleci, nu vom mai apuca. Goneşte, Laia! Opreşte-l! Sunt alături de tine, aici, îmi spune el, atingându-mi inima. Du-te!

Şi, la fel ca în ziua aceea de demult, din Serra, cu vocea fratelui meu răsunându-mi în urechi, o rup la fugă.

*

în primele trei zile de drum abia dacă mă opresc, aştep- tându-mă ca Nikla şi oamenii ei să mă găsească în orice moment. îmi trec prin minte toate posibilitățile, un şir de coşmaruri care se succedă rapid: Marinarii îi învinge pe Darin, Musa, Zella şi Taure. Regele trimite soldații să mă aducă înapoi cu forța. Cărturarii sunt lăsați să moară de foame - sau şi mai rău, sunt alungați din Adisa şi trebuie să se refugieze iar.

Dar în a patra dimineață mă trezeşte înaintea zorilor un ciripit discret la ureche. Simt acest sunet atât de legat de Musa, încât mă aştept să-l văd, când deschid ochii. Găsesc însă doar un pergament pe piept, cu un singur cuvânt scris pe el.

Teferi.

După aceea nu mă mai uit în urmă, ci înainte. Aşa cum a spus Eleiba, de fiecare dată când mă opresc la o stație de poştă şi arăt inelul regelui, primesc un cal odihnit şi provizii, fără să mi se pună întrebări. Ajutorul ăsta nici nu putea pica mai bine, căci mă simt cuprinsă de disperare. Fiecare zi aduce şi mai aproape Luna Grânelor şi victoria Zburătorului. Fiecare zi creşte posibilitatea ca el să găsească un mijloc prin care să-l păcălească pe Sfrâncioc să-i dea inelul cu care îşi va elibera neamul de djinni.

In timp ce călăresc, mă gândesc la restul profețiilor Shaevei. Rândul despre Măcelar mă îngrijorează, dar nu la fel de mult ca *Morții se vor scula şi nimeni n-o să poată supraviețui.* **înțelesul e clar: urmează să mor.**

Dar chiar dacă e o profeție, asta nu însemnă că-i cioplită în piatră.

întâlnesc mulți alți călători, însă pecetea regelui de pe şaua mea mă fereşte de întrebări şi nici eu nu-i invit la vorbă. După o săptămână de traversat munții şi zece zile de galop printre ferme cu relief blând, apare la orizont Pădurea din Dusk - o dungă încețoşată sub norii pufoşi. La o asemenea distanță de oraşele mari nu mai există stații de poştă, iar fermele şi satele se află departe unele de altele. Dar nu mă simt singură şi încep să mă gândesc la ce va urma.

Curând mă voi întâlni cu Elias.

îmi amintesc ce-am spus când am răbufnit în timpul certei cu Darin: *bărbatul iubit.*

Am crezut că-l iubesc pe Keenan, dar dragostea aceea s-a născut din disperare şi singurătate, din nevoia de a-mi vedea strădaniile şi pe mine însămi reflectate în altcineva.

Ce simt pentru Elias e altfel, o flacără pe care o păstrez aproape de inimă când mă lasă puterile. Uneori, călătorind în toiul nopții, îmi imaginez viitorul împreună cu el. Dar nu îndrăznesc să-l văd prea de-aproape. Cum aş putea, când nu se poate împlini vreodată?

Mă întreb ce s-a întâmplat cu el în lunile de când ne-am despărțit. S-a schimbat? Mănâncă? Are grijă de el? Sper din suflet că nu şi-a lăsat barbă. I-am *urât* **barba!**

Pădurea se transformă dintr-o dungă neclară şi îndepărtată într-un zid de trunchiuri contorsionate pe care le cunosc bine. Chiar şi sub strălucirea de la prânz a soarelui de vară, Anticamera arată amenințătoare.

Las calul să pască şi, când mă apropii de lizieră, dinspre coroanele noduroase ale Pădurii începe să bată un vânt. Frunze ridică şoapte blânde.

— Elias?

E neobişnuit de linişte, nu se aud văicărelile sau ţipetele spiritelor. Mă simt cuprinsă de angoasă. Dacă Elias n-a reuşit să le treacă dincolo? Dacă a păţit ceva?

Tăcerea Pădurii mă face să mă gândesc la un prădător care pândeşte ascuns în iarbă, aşteptându-şi victima neştiutoare. Dar pe măsură ce soarele coboară spre apus, în mine se ridică un întuneric cunoscut care mă îmboldeşte spre copaci. Am simţit acest întuneric şi cu Zburătorul, acum multă vreme, când încercam să obţin răspunsuri de la el. L-am simţit şi la moartea Shaevei, când am crezut că djinnii intenţionau să-i facă rău lui Elias.

Nu simt că acest întuneric ar fi malefic. Îl simt parte din mine.

Păşesc încordată printre copaci, cu pumnalul în mână. Nu se întâmplă nimic. Pădurea tace, dar păsările continuă să cânte şi prin tufăriş mişună animale mici. Nu se apropie niciun spirit. Intru mai adânc, îngăduindu-i acelui întuneric să mă tragă tot înainte.

După ce ajung destul de departe, umbra se îndeseşte. O voce mă strigă.

Nu - nu-i o voce. Sunt mai multe, dar vorbesc în cor.

Bun venit în Anticameră, Laia din Serra, **torc vocile.** *Bun venit în casa şi în închisoarea noastră. Hai, apropie-te.*

XXXVII

Elias

Măştile nu observă săgeţile decât când prima victimă cade cu faţa în farfuria cu orez. Sunt încrezătoare - iscoadele le-au spus că Tribalii vor fi uşor de cucerit, aşa că n-au pus soldaţi să stea de gardă, convinse că se pot descurca prin forţe proprii.

Forţe extraordinare, dar nu suficiente.

O Mască mă vede şi respinge din aer două săgeţi, apoi se năpusteşte asupra mea, cu paloşele apărute în mâini ca printr-o vrajă.

Dar pe mine mă înghite întunericul - am şi eu o vrajă. Cu toate că sunt departe de Anticameră, sunt în stare de suficientă magie fizică încât să mă învârt ca vântul, să ajung dedesubt şi să înfig altă săgeată în el. Alte două Măşti sar spre mine cu săbiile în aer, în timp ce a treia - comandantul taberei - fuge să dea alarma.

Zbor ca vântul fix în faţa lui şi mă folosesc de fracţiunea de secundă în care e surprins ca să-i înfig un tăiş în gât. *Nu gândi, Elias, doar mişcă-te!* **Mi se umplu mâinile de sânge şi mă abţin cu greu să nu mă desfăt în violenţă, dar se apropie alte Măşti, iar corpul comandantului se transformă într- un scut bine-venit, care se zbate când săbiile tovarăşilor săi îi străpung armura. îl împing spre una dintre Măştile rămase şi sar spre cealaltă, reuşind să mă ghemuiesc în faţa pumnului său şi să mă feresc milimetric de genunchiul cu care încearcă să mă lovească în barbă.**

Are un spațiu gol în armură chiar deasupra încheieturii mâinii, aşa că îl prind şi îi înfig în locul acela ultima săgeată primită de la Afya, înainte ca el să mă trântească la pământ. Peste câteva secunde, cineva îi trage corpul prăbuşit peste mine şi ultima Mască mă înşfacă de gât.

Eşti muritor. **Shaeva mi-a amintit acest lucru înainte s-o omoare Zburătorul. Dacă mor aici, Anticamera rămâne nepăzită. Acest gând îmi dă putere să-l lovesc pe agresor cu genunchiul în vintre şi să mă smulg din strânsoarea lui. Îi înşfac pumnalul din teacă şi îl înjunghii în piept o dată, de două ori, de trei ori, înainte să-i spintec gâtul cu tăişul.**

Cortul, care a fost până acum un vârtej de mişcare, se potoleşte dintr-odată şi nu se mai aude decât gâfâitul meu. Afară, vocile soldaților cresc şi scad, râd şi se plâng, iar larma din tabără ascunde tărăboiul provocat de atacul meu.

Cineva din rândul Războinicilor va găsi Măştile destul de curând, aşa că o şterg pe unde am venit şi reuşesc să ajung la marginea taberei, unde fur un cal. Când se dă prima alarmă, sunt deja departe şi gonesc spre vest, spre cel mai apropiat turn cu tobe.

Mă descurc repede cu legionarii care stau de pază la intrare. Unul dintre ei e oarecum nemulțumit când îi trag o săgeată în piept, iar celălalt îşi dă seama ce se petrece exact când i se înfige paloşul meu în gât. Deja ucid cu mai multă uşurință şi iată că am ajuns până la jumătatea scărilor din turn, aproape de dormitoare, când o parte din mine începe să strige: *Nu meritau să moară. Nu ți-au făcut nimic.*

Ultimul om, cel din turn, este toboşarul-şef, şi stă la ultimul etaj lângă o tobă lată cât e el de înalt, ascultând atent, cu urechea antrenată, alt turn cu tobe dinspre nord. Transcrie ce aude pe pergamente lungi şi, cufundat în muncă, nu mă aude când mă apropii. Deja am obosit să mă mai furişez şi îl vreau speriat, aşa că apar pur şi simplu în uşă, ca un

coşmar acoperit de glod uscat, cu armele scoase din teacă, şiroind de sânge.

— Ridică-te, îi spun calm. Du-te la tobă.

— Eu... Eu...

Se uită din vârful turnului la uşa postului de pază de jos.

— Sunt morți, dacă nu ți-ai dat seama deja, îi fac eu semn cu mâna însângerată. Mişcă-te!

El îşi adună bețele, dar, de frică, le scapă de două ori pe jos.

— Vreau să baţi un mesaj pentru mine. Iar dacă schimbi fie şi o iotă, îmi voi da seama, zic eu şi mă apropii, ridicând unul dintre paloşele Teluman.

— Dacă transmit un mesaj fals, comandantul meu o să... o să mă omoare.

— Comandantul tău e o Mască înaltă, cu piele deschisă, barbă blondă şi o cicatrice care coboară de pe barbă pe gât?

Toboşarul face semn din cap că da, iar eu îl liniştesc:

— E mort. Şi dacă nu transmiți un mesaj fals, te spintec şi te arunc din turn. Tu alegi.

Mesajul le ordonă legiunilor pregătite să atace triburile să se întoarcă la o garnizoană aflată la 80 de kilometri şi insistă ca ordinul să fie executat imediat. După ce toboşarul îşi termină treaba, îl omor. Pesemne ştia şi el că asta îl aştepta. Dar tot nu-l pot privi în ochi.

Armura mea arată respingător şi nu-i pot suporta duhoarea, aşa că mă descotorosesc de ea, fur haine dintr-o magazie şi mă întorc spre Anticameră. Cu cât mă apropii, cu atât mă simt mai uşurat. Triburile au la dispoziție multe ore până când Războinicii îşi vor da seama că au primit un mesaj fals. Familia mea va reuşi să fugă din Imperiu. Şi, în sfârşit, am înțelepciunea de care e nevoie ca să trec spiritele dincolo. Să încep să restabilesc echilibrul. E timpul.

îmi dau seama pentru prima oară că ceva e în neregulă - foarte în neregulă - când mă apropii de hotar. Zidul ar trebui să fie înalt şi auriu, strălucind de forţă. Dar pare şters, aproape inconsistent. Mă gândesc să-l dreg cumva, dar după ce trec de lizieră mă izbeşte durerea spiritelor, o explozie de amintire şi confuzie. Mă silesc să-mi aduc aminte nu *de ce* i-am ucis pe toţi acei Războinici, ci cum m-am simţit. Cum am murit şi eu puţin. Alung din minte triburile, pe Mamie şi pe Aubarit. Simt că Mauth creşte prudent înăuntrul meu. Chem cel mai apropiat spirit, iar el pluteşte spre mine.

— Bun venit în Anticameră, tărâmul spiritelor, îi spun. Eu sunt Păzitorul Sufletelor şi mă aflu aici ca să te ajut să treci dincolo.

— Sunt mort? şopteşte spiritul. Credeam că visez...

Magia mă face să simt spiritele mai bine ca oricând, să le înţeleg vieţile, nevoile. înţeleg peste o clipă că spiritul de lângă mine vrea iertare. Dar cum să i-o ofer? Cum reuşea Shaeva să facă asta, şi încă atât de repede, numai cu un gând?

Enigma îmi slăbeşte o clipă forţa şi chiar atunci, urletele spiritelor ajung la apogeu. îmi dau seama imediat de ceva ciudat: o schimbare în Pădure. Terenul pare diferit. *Este* diferit.

După ce consult harta din capul meu, îmi dau seama de ce. E cineva aici - cineva care n-ar trebui să fie.

Şi oricine o fi a găsit drumul spre crângul cu djinni.

XXXVIII

Sfrânciocul

Stau aplecată peste birou, cufundată în gânduri, când simt o mână pe umăr. Dau s-o retez cu pumnalul pe care-l înşfac imediat, dar recunosc ochii lui Harper, verzi ca marea.

— Să nu mai faci asta, dacă nu vrei să rămâi fără vreo prelungire, mârâi eu.

Harababura de foi de pe birou stă mărturie zilelor de cercetare obsesivă a rapoartelor lui Alistar. Mă ridic în picioare şi ameţesc. Probabil că am sărit peste o masă. Sau peste trei.

— Cât e ceasul?

— Al treilea clopot înainte de răsărit, Sfrâncioc. Iartă-mă că te deranjez. Dex tocmai a trimis un mesaj.

— Era şi timpul.

Au trecut aproape patru zile fără vreo veste de la el şi începeam să mă întreb dacă nu s-o fi abătut vreo nenorocire asupra prietenului meu.

Ţin pergamentul în lumina lămpii din mâna lui Harper. Abia atunci îmi dau seama că-i răvăşit şi fără cămaşă, cu toţi muşchii încordaţi. Are buzele subţiate şi 1-a părăsit calmul pe care îl degajă de obicei.

— Ce s-a întâmplat?

— Citeşte.

Armată Karkaună de aproape cincizeci de mii se adună sub conducerea lui Grimarr în Trecătoarea Umbral. Adună legiunile. Vin spre Antium.

— Mai e ceva, Sfrâncioc, zice Avitas. Am încercat să decodific scrisoarea pe care am găsit-o asupra lui Alistar, dar ea a scris-o cu cerneală care devine invizibilă. Până la urmă n-a mai rămas decât semnătura.

Ea.

— Keris Veturia.

Avitas încuviințează şi mie îi vine să urlu.

— Scorpie trădătoare! mârâi. Probabil că s-a întâlnit cu Karkaunii când a fost la Roost. Unde naiba-i caporalul Favrus?

— L-am găsit mort în camera lui. Niciun fel de rană. Otravă.

Keris a trimis un asasin să-i facă felul, la fel cum a pus pe cineva să-l omoare pe căpitanul Alistar. Ştiu cât de mult doreşte să devină împărătească, iar intențiile ei sunt evidente de-acum. Nu vrea să ştim că Grimarr se apropie de noi. Vrea ca eu şi împăratul Marcus să părem nişte proşti - proşti incompetenți şi periculoşi. Ce contează că un vrăjitor însetat de sânge ar urma să asedieze Antium? Ştie prea bine că, având întăriri, îi putem învinge pe Karkauni - deşi ne va costa să ținem piept unei armate de cincizeci de mii de oameni. Mai rău de-atât, se va folosi de haosul născut de un asediu ca să-i distrugă pe Marcus, Livia şi pe mine. Pe urmă îi va alunga pe Karkauni, va fi considerată un erou şi va obține ceea ce şi-a dorit dintotdeauna şi fără îndoială că i-a promis Zburătorul: tronul.

Iar eu nu pot dovedi nimic. Chiar dacă simt până în măduva oaselor că asta are de gând.

Nu trebuie să se întâmple aşa, Sfrâncioc. Ține minte asta, înainte de sfârşit.

— Trebuie să-i spunem împăratului, zic eu.

Şi trebuie să-l conving cumva s-o scoată pe Livia din oraş. Dacă vine încoace armata lui Grimarr, nu există

pentru ea loc mai periculos. în Antium va fi haos. Iar Keris se hrăneşte din haos.

într-o oră, suntem înarmați şi închişi în sala de război a împăratului Marcos. Prin tot oraşul aleargă soli care îi cheamă încoace pe generalii Imperiului, cei mai mulți Pateri ai caselor lor. Ni s-au adus o duzină de hărți, fiecare reprezentând o secțiune de teren din nord.

— De ce n-am ştiut nimic despre asta? întreabă generalul Crispin Rufius, şeful Casei Rufia, în timp ce se învârte prin cameră, şiret ca un vultur.

Acum câteva luni, Marcus 1-a aruncat pe fratele lui Crispin de pe Stânca Cardium. Nu mă aştept să ne sprijine.

— Garnizoanele acelea trimit rapoarte zilnic, adaugă el. Dacă se întâmpla ceva neobişnuit, ar fi trebuit să-şi dea seama zeci de oameni.

Marcus lasă capul pe-o parte, ca şi cum ar asculta ceva ce noi, restul, nu putem auzi. Paterii schimbă priviri între ei, iar eu mă stăpânesc să înjur. Nu-i *deloc* momentul ca împăratul nostru să înceapă să discute cu fratele lui mort. Marcus murmură ceva, apoi dă din cap. Dar când în sfârşit vorbeşte, glasul îi sună perfect calm.

— Rapoartele au fost contrafăcute, zice el, de cineva care îşi pune propriile interese mai presus de cele ale Imperiului, fără îndoială.

Aluzia e evidentă, şi chiar dacă n-am niciun indiciu că Rufius e implicat cumva în măsluirea rapoartelor, restul bărbaților din încăpere îl privesc bănuitor. El se înroşeşte la față.

— Vreau să spun că este foarte neobişnuit.

— Aşa s-a întâmplat, zic eu cu o mână pe paloş, ca să-i amintesc că i-am ademenit fratele şi pe Paterii celorlalte Case în Villa Aquilla, prinzându-i în capcană ca să fie duşi apoi pe Stânca Cardium, unde şi-au găsit moartea. Acum suportăm consecințele. Cine a pus la cale treaba asta vrea

ca Imperiul să fie slab. Şi nu există slăbiciune mai mare decât luptele interne. Puteți discuta mai departe *de ce* n-am ştiut de atacul Karkaunilor, sau ne puteți ajuta să-i oprim.

în cameră se face linişte, iar Marcus profită de moment şi indică pe hartă locul unde este Trecătoarea Umbral de la nord de Antium.

— Grimarr adună oamenii chiar în nordul trecătorii, zice el. De acolo se ajunge la Antium în patru zile, călare pe un cal bun, sau în două săptămâni, cu o armată. Discutăm în contradictoriu ore în şir. Antium e păzit de şase legiuni - treizeci de mii de oameni. Un general vrea să trimitem o legiune să-l oprească pe Grimarr înainte să se apropie de oraş. Căpitanul gărzii oraşului, vărul meu Baristus Aquillus, se oferă să preia conducerea unei trupe mai mici. Eu mă plimb iritată de colo până colo. Fiecare minut în care nu luăm o hotărâre este un minut în care Comandantul se apropie şi mai mult de Antium, un minut în care Keris şi Karkaunii pun în pericol viețile surorii şi nepotului meu.

Paterii îl presează pe Marcus, iar eu mă aştept să se dovedească dintr-o clipă în alta instabil. Dar deocamdată pare ca pe vremuri, de parcă amenințarea l-ar fi scos din nou la iveală pe acel duşman perfid care ne-a chinuit pe Elias şi pe mine în ultimii ani petrecuți la Blackcliff.

în zori, generalii pleacă cu noi ordine: să înarmeze şi să pregătească de luptă legiunile şi să pună la cale apărarea oraşului Antium. Tobele bat necontenit, cerând ajutor de la guvernatorii din Silas şi Estium. între timp, Marcus convoacă rezerviştii. Nici n-ar fi fost nevoie, cetățenii din Antium sunt Războinici pur sânge. Grimarr şi oamenii lui ne-au devastat portul. La vestea unui nou atac, sute de tineri, bărbați şi femei, vin din tot oraşul la cazarmă să se ofere voluntari, dornici să se răzbune.

— Stăpâne.

După ce pleacă ceilalți, îl iau deoparte pe împărat. Aş fi dorit un moment mai potrivit, dar nimeni nu ştie cum i se schimbă dispoziția lui Marcus dintr-o clipă în alta. Iar acum pare la fel de întreg la minte ca în vremurile bune.

— Există problema soției şi a moştenitorului tău.

Corpul lui Marcus rămâne nemişcat. Ascultă vocea care îi vorbeşte numai lui - vocea stafiei lui Zak. Rog în tăcere spiritul să-l facă rezonabil pe împărat.

— Ce-i cu ei? zice el.

— Dacă va avea loc un asediu, n-ai dori în niciun caz ca ei să fie aici. Nu mai e nici măcar o lună până la Luna Grânelor. Livia urmează să nască atunci. Te sfătuiesc s-o duci undeva la adăpost, ideal în Silas sau Estium.

— Nu.

— Nu-i amenință doar asediul, zic eu. Keris va ajunge aici peste câteva zile. A mai încercat deja să-i curme viața împărătesei. E furioasă. Şi va încerca din nou. Trebuie să luăm măsuri înainte să se întâmple asta. Dacă nu ştie unde se află Liwy şi moştenitorul tău, n-o să le poată face rău.

— Dacă îmi evacuez soția şi copilul nenăscut din Antium, oamenii vor crede că mă tem de ticăloşii aceia cu fețe pictate şi acoperiți cu blănuri.

Nu-şi mută atenția de la harta dinaintea lui, dar toți muşchii îi sunt încordați. Abia reuşeşte să-şi țină firea.

— Copilul trebuie să se nască în Antium, în palatul împăratului, de față cu martori, ca să nu existe îndoieli cine îi sunt părinții.

— îi putem evacua discret, zic eu.

Simt că mi se strecoară disperarea în glas. *Trebuie* să asigur regența. *Trebuie* să nu las pe nimeni să-i facă rău copilului surorii mele. Am greşit deja destul în privința asta.

— Nu trebuie să ştie nimeni că împărăteasa a plecat. Oraşul se va pregăti pentru război. Paterii nici nu vor băga de seamă.

— Dintr-odată, te interesează foarte tare supraviețuirea dinastiei mele.

— Livia este singura soră care mi-a mai rămas, zic eu. Nu vreau să moară. Iar în ce priveşte dinastiei, îți sunt Sfrâncioc. Nu-ți voi insulta inteligența spunându-ți că-mi placi, stăpâne. Te consider... dificil. Dar soarta mea şi a surorii mele se leagă de soarta ta, iar dacă dinastia ta se prăbuşeşte, murim amândouă. Te rog, du-i undeva la adăpost pe Livia şi pe copil. Cred că asta ar fi vrut şi el, adaug eu, respirând adânc.

Nu rostesc numele lui Zacharias. Simplul fapt că-l pomenesc se poate dovedi fie genial, fie o prostie inadmisibilă. Marcus ridică în sfârşit privirea de pe hartă. încleştează fălcile şi strânge pumnii. Mă pregătesc să fiu lovită...

Dar el şuieră printre dinți, cuprins parcă de o durere bruscă:

— Trimite-o la familia mea. Părinții mei sunt în Silas. Să nu afle nimeni, mai ales Scorpia de la Blackcliff. Dacă moştenitorul meu pățeşte ceva, te alegi cu capul într-un par, Sfrâncioc. Iar după ce pleacă împărăteasa, vreau să te
întorci aici. Avem ceva de făcut, tu şi cu mine.

*

La orizont s-au adunat nori amenințători, grei şi joşi. îmi miroase a furtună. Liwy trebuie să pornească la drum înainte să se dezlănțuie vijelia.

Faris are oameni înşiraţi pe toată strada, iar ei ştiu că împărăteasa se duce să-şi viziteze o mătuşă bolnavă de la marginea oraşului. După ce se lasă noaptea, caleaşca se va întoarce cu altă femeie îmbrăcată ca Liwy.

— Rallius şi cu mine ne descurcăm, Sfrâncioc, zice Faris şi se uită întrebător la Gărzile Negre din capătul drumului - zece luptători vajnici, aleşi pe sprânceană.

— Călătoriți împreună cu singura mea soră şi cu moştenitorul imperiului, îi spun. Nici dacă aş trimite o legiune întreagă, tot n-ar fi destul.

— E o prostie, zice Livia în timp ce o urc în caleaşcă şi cade primul strop de ploaie. Nu vom ceda oraşul. *Tu* nu-l vei ceda.

— Vin Karkaunii, e adevărat, dar vine şi Keris, zic eu. Aproape te-am pierdut pentru că n-am fost destul de grijulie cu ea. Singurul motiv pentru care mai trăieşti...

— Ştiu, zice blând sora mea.

Nu m-a întrebat nimic despre vindecare - şi nici de ce n-am mai vindecat-o vreodată. Ştie, probabil, că nu vreau să vorbesc despre asta.

— Nu putem risca, zic eu îmbărbătându-mă. Nu putem risca viitorul Imperiului. Du-te. Fii cu băgare de seamă. Încrede-te numai în Faris şi Rallius, în nimeni altcineva. Când locul va fi din nou sigur, trimit după tine.

— Nu plec! zice Livia şi mă apucă de mână. Nu te las aici.

Mă gândesc la tata. La cât era de neînduplecat. Acum eu sunt Mater a Casei Aquilla şi trebuie să apăr viitorul Caselor şi viitorul poporului meu.

—Ai să pleci, zic eu şi-mi trag degetele din strânsoarea ei.

Tunetele bubuie, mai aproape decât mă aşteptam.

— Ai să rămâi în ascunzătoare. Și ai să faci asta cu aceeaşi grație cu care ai făcut toate celelalte lucruri, împărătească Livia Aquilla Farrar. Loiali până la capăt. Repetă-mi asta.

Sora mea îşi muşcă buzele şi ochii ei palizi strălucesc de mânie. Dar apoi dă aprobator din cap, aşa cum mă aşteptam.

— Loiali până la capăt, zice ea.

Când se dezlănțuie furtuna în Antium, Livia e deja departe de capitală. Dar uşurarea mea e de scurtă durată. *Avem ceva de făcut, tu şi cu mine.* **Nu voi uita curând răul pe care i l-a provocat Marcus Liviei. Mă gândesc la zilele de-acum un an, din timpul încercărilor. La coşmarurile că Marcus va ajunge împărat, iar eu îl voi sluji. Oare** *acum* **ce-a mai pus la cale pentru mine?**

XXXIX

Laia

Când îi aud pe djinni şi vocile lor stranii învălmăşindu-se, sângele mi se preface în plumb. Glasul lor comun tremură de viclenie şi furie. Dar în adâncuri curge un râu de suferinţă abia perceptibilă, la fel ca în cazul Zburătorului.

— Unde-i Elias?

Ştiu că nu-mi vor spune nimic important, dar încerc, sperând că un răspuns oarecare va fi mai bun decât tăcerea.

îţi vom spune, **fredonează ei melodios.** *Dar trebuie să vii cu noi.*

— Doar nu-s nebună, le răspund şi duc mâna pe pumnal, deşi nu mi-ar putea folosi la nimic concret. îl cunosc pe regele vostru, vă amintiţi? Sunteţi la fel de alunecoşi ca el.

Fără şmecherii, Laia din Serra. Spre deosebire de tine, noi nu ne temem de adevăr, pentru că adevărul ne va elibera din închisoare. Iar adevărul te va elibera şi pe tine din închisoarea ta. Vino cu noi.

Elias n-a avut niciodată încredere în djinni. N-ar trebui să am nici eu, o ştiu prea bine. Dar Elias nu-i aici. Nici spiritele. Şi ceva e foarte *în neregulă,* **pe lângă faptul că el** *trebuia* **să fie aici. Am nevoie să traversez Pădurea. Nu există alt drum spre Antium şi spre Sfrâncioc - adică spre ultima bucată de Stea.**

Să stau şi să mă chinui cu problema asta nu-mi va folosi la nimic. Pornesc spre vest, urmând busola pe care o am în minte, şi mă deplasez cât pot de iute, cât încă mai e lumină.

Poate că Elias a plecat doar pentru puțină vreme. Poate că se va întoarce.

Sau poate că nu ştie că sunt aici. Poate că i s-a întâmplat ceva.

Sau poate că nu-i pasă, **şoptesc djinnii.** *Are lucruri mai importante decât tine care să-l îngrijoreze.*

N-o spun cu răutate. E pur şi simplu o afirmare a unei stări de fapt, iar asta o face şi mai înfiorătoare.

Regele nostru ți-a arătat, nu-i aşa? Ai văzut asta în ochii lui: pe Elias îndepărtându-se. Pe Elias alegând datoria în locul tău. El nu te va ajuta, Laia. Dar te putem ajuta noi. Dacă ne îngădui, îți vom arăta adevărul.

— De ce m-ați ajuta? Ştiți de ce mă aflu aici. Ştiți ce încerc să fac.

Adevărul ne va elibera din închisoarea noastră, **spun din nou djinnii.** *Şi pe tine din închisoarea ta. Lasă-ne să te ajutăm.*

— Nu vă apropiați de mine, zic eu.

Djinnii tac. Oare să îndrăznesc să sper că mă vor lăsa în pace? Simt un curent în spate, care-mi ciufuleşte părul şi îmi face hainele să fluture. Sar şi mă întorc, cercetând penumbra în căutare de duşmani. Nu-i decât vântul.

Dar pe măsură ce se întunecă, îmi scad puterile. Iar când nu mai pot merge deloc, nu-mi rămâne decât să mă opresc. Un trunchi gros de copac îmi serveşte drept adăpost şi mă ghemuiesc lângă el, cu pumnalele în mâini. Pădurea e ciudat de liniştită, iar imediat ce corpul meu intră în contact cu pământul, cu copacul, mă simt mai calmă, de parcă m-aş afla într-un loc cunoscut. Nu-i vorba de familiaritatea unui drum bătut de multe ori. E altceva. Mai vechi. Ceva ce am în sânge.

în ora cea mai întunecată a nopții, mă cuprinde somnul şi visez. Mă descopăr zburând pe deasupra Anticamerei,

peste coroanele copacilor, furioasă şi îngrozită în acelaşi timp. *Oamenii mei. îmi aruncă poporul în închisoare.* Nu ştiu decât că trebuie să mă duc la cei asemeni mie. Că trebuie să ajung la ei, numai să pot...

Mă trezesc copleşită de senzația că ceva nu-i în regulă. Copacii din jurul meu nu sunt cei lângă care am adormit. Cei de-acum sunt laţi cât o stradă din Adisa şi strălucesc de o roşeaţă stranie, ca şi cum înăuntrul lor ar arde un foc.

— Bine ai venit în închisoarea noastră, Laia din Serra.

Din umbră se materializează Zburătorul, vorbind aproape cu tandrețe. înconjoară trunchiurile, le mângâie cu mâinile lui care aruncă o lumină ciudată. Copacii îi şoptesc ceva, un cuvânt pe care nu-1 pot auzi, dar atingerea Zburătorului îi face să tacă.

— Tu... *Tu* m-ai adus aici?

— Frații mei te-au adus. Fii recunoscătoare că te-au lăsat întreagă. Ardeau de nerăbdare să te rupă într-o mie de bucăți.

— Dacă mă puteai omorî, o făceai deja, zic eu. Mă apără Steaua.

— E adevărat, iubito.

Mă înfiorez de silă.

— Nu-mi spune aşa. Tu nu ştii ce e dragostea.

Stătea cu spatele la mine! Acum se întoarce şi mă imobilizează cu privirea lui tulburător de strălucitoare.

— Ba cum să nu, zice el cu o amărăciune atât de străveche, că parcă se întrupează în aer. Am fost născut pentru dragoste. Dragostea era chemarea mea, țelul vieții mele. Iar acum e blestemul meu. Cunosc dragostea mai bine decât orice ființă vie. Şi în mod cert mai bine decât o fată care îşi dăruieşte inima cui se nimereşte.

— Spune-mi unde-i Elias.

— Ce te mai grăbeşti, Laia. La fel ca mama ta. Mai stai o vreme cu fraţii mei. Au foarte puţini vizitatori.

— Nu ştii nimic despre mama şi despre tata. Spune-mi unde-i Elias.

Când Zburătorul vorbeşte din nou, mi se pune un nod în gât. Ii simt vocea prea aproape, de parcă m-ar obliga la o intimitate pe care nu i-am îngăduit-o.

— Ce-o să faci dacă nu-ţi spun unde-i Elias? Pleci?

— Exact asta voi face, îi spun, dar vocea mi-e mai slabă decât aş fi dorit.

îmi simt picioarele ciudat. Amorţite. Cerule, mi se face rău. Mă aplec înainte şi când ating pământul cu palmele, mă trece un fior zdravăn prin tot corpul. Cuvântul care îmi vine în minte nu-i cel pe care îl aşteptam. *Acasă.*

— Anticamera cântă pentru tine. Te cunoaşte, Laia din Serra.

— Dar... de ce?

Zburătorul râde, şi la fel fac şi djinnii din crâng, ecoul crescând până când pare să vină din toate părţile.

— E izvorul întregii magii din lumea asta. Suntem conectaţi la ea - şi prin ea suntem conectaţi unii cu alţii.

Undeva e o minciună. O simt. Dar e şi adevăr, şi nu pot distinge graniţa fină dintre ele.

— Spune-mi, *iubito.*

în gura lui, cuvântul sună obscen.

— Ai viziuni, după ce îţi foloseşti puterea magică?

îmi îngheaţă sângele. Femeia. Celula.

— Tu ai trimis viziunile acelea? Tu... m-ai urmărit tot timpul.

— în adevăr vei găsi libertatea. Lasă-mă să te eliberez, Laia din Serra.

— N-am nevoie de adevărul tău.

Vreau să-l scot din mintea mea, dar e perfid şi alunecos ca un țipar. El şi ai lui îmi înconjoară mintea, strângând-o tot mai tare. De ce mi-am permis să adorm? De ce i-am lăsat pe djiimi să pună mâna pe mine? *Ridică-te, Laia! Fugi!*

— Nu poți fugi de adevăr, Laia. Meriți să-l afli, copilă. Ți-a fost ascuns prea multă vreme. De unde să încep? Poate de unde ai început şi tu: de la mama ta.

— Nu!

Aerul dinaintea mea se înfioară, iar eu nu-mi dau seama dacă viziunea e reală sau în mintea mea. în fața mea stă mama, însărcinată în ultimele luni. *Cu mine,* **îmi dau seama. Se plimbă încolo şi-ncoace prin fața unei colibe, în timp ce tata îi vorbeşte. în depărtare se ridică munții cu păduri dese din Marinn.**

— Trebuie să ne întoarcem, Johan, zice ea. Imediat după ce se naşte copilul...

— Şi să-l luăm cu noi.

Tata îşi afundă degetele în părul des şi ciufulit pe care l-am moştenit şi eu. Din spatele lui se aud râsete. Darin, cu obrajii rotunzi şi binecuvântat de neştiutor, stă cu Lis, care are şapte ani. Mi se strânge inima la vederea surorii mele. Nu i-am văzut chipul de foarte multă vreme. Spre deosebire de Darin, ea urmăreşte totul cu multă atenție, mutându-şi privirea de la mama la tata. E un copil care-şi măsoară fericirea în funcție de atmosfera ciudată dintre părinții ei, uneori însorită, dar cel mai des furtunoasă.

— Nu ne putem expune copiii la un asemenea pericol, Mirra...

întuneric. înainte să se lumineze, simt mirosuri. Livezi de caişi şi nisip încins. Apare din nou mama, de data asta îmbrăcată în piele, cu un arc şi o tolbă de săgeți în spate. Şi-a strâns părul blond într-un coc şi bate, cu privirea fioroasă, la o uşă pe care o cunosc. Tata stă ghemuit în spatele

ei şi mă ține cu o mână pe mine şi cu cealaltă pe Darin. Am patru ani, iar Darin are şase. Tata ne tot sărută pe obraji şi ne şopteşte la ureche, deşi eu nu-i aud cuvintele.

Uşa se deschide şi apare Buni, cu mâinile în şolduri, atât de furioasă că-mi vine să plâng. *Nu fi furioasă*, îmi vine să-i spun. *Mai târziu îți va fi dor de ea. Vei regreta această mânie. Vei dori s-o fi întâmpinat cu brațele deschise.* Buni îl observă pe tata, apoi pe Darin şi pe mine. Face un pas spre noi.

întuneric. Apoi un loc ciudat de cunoscut. O cameră umedă. înăuntru, o femeie blondă, pe care în cele din urmă o recunosc: e mama. Iar camera nu-i cameră. E o celulă de închisoare.

— Adevărul te va elibera de iluzii, Laia din Serra, şopteşte Zburătorul. Te va elibera de povara speranței.

— Nu vreau, zic eu şi imaginea mamei dispare. Nu vreau să fiu liberă. Spune-mi doar unde-i Elias, îl rog, prizonieră în propria-mi minte. Lasă-mă să plec.

Zburătorul tace. în depărtare văd legănându-se torțe care se apropie, iar uşa celulei mamei se deschide. Lumina dă brusc în vileag vânătăile mamei, rănile, părul ei ciopârțit şi slăbiciunea cadaverică.

— Eşti gata să cooperezi?

Răceala din glasul acela e de neconfundat.

— Nu voi coopera cu tine niciodată.

Mama scuipă la picioarele lui Keris Veturia. Keris e mai tânără, dar la fel de monstruoasă. Un țipăt strident îmi sfredeleşte urechile. Un țipăt de copil. Ştiu al cui este, cerule, ştiu! E țipătul lui Lis. Al surorii mele.

Mă zvârcolesc şi țip la rândul meu, încercând s-o trag afară de-acolo. Asta nu pot vedea. Nici nu pot auzi. Dar Zburătorul şi semenii lui mă țin imediat.

— Ea n-are forța ta, îi spune Keris mamei. Nici soțul tău n-o are. El a cedat. M-a implorat să-l omor. M-a implorat să te omor *pe tine.* Nu-i loial deloc. Mi-a spus totul.

— El... Niciodată n-ar...

Keris intră în celulă.

— Ce puțin cunoaștem oamenii până când vedem cum cedează! Până când le dăm la iveală eul mărunt şi slab. Eu am învățat lecția asta de mult, Mirra din Serra. O să ți-o predau şi ție. Te voi dezgoli până în fundul sufletului. Şi nici nu-i nevoie să te ating.

Alt țipăt, de data asta mai grav - o voce de bărbat.

— întreabă de tine, zice Comandantul. întreabă de ce-i laşi să sufere. într-un fel sau altul, Mirra, îmi vei spune numele adepților tăi din Serra, zice Keris cu o bucurie diabolică în ochi. îți voi face familia să sângereze până când vei vorbi.

Pleacă, iar mama urlă la ea şi se izbeşte de pereții celulei. Podeaua se acoperă de umbre. Trece o zi, pe urmă încă una. Mama aude necontenit zgomotele suferinței lui Lis şi a tatei. Le aud şi eu. Devine tot mai înnebunită. încearcă să evadeze. încearcă să-i păcălească pe paznici. încearcă să-i omoare. Nimic nu-i reuşeşte.

Uşa celulei se deschide şi paznicii de la Kauf îl târăsc înăuntru pe tata. îl recunosc cu mare greutate. îl aruncă într-un colț, inconştient. Urmează Lis şi nu sunt în stare să mă uit ce i-a făcut Keris. Era doar un copil, avea doisprezece ani. *Pe ceruri, mamă, cum ai suportat? Cum de nu ți-ai pierdut mințile ?*

Sora mea tremură şi se ghemuieşte într-un colț. Tăcerea ei, bărbia care atârnă, golul din ochii ei albaştri - mă vor bântui până în ziua morții.

Mama o ia pe Lis în brațe. Ea nu reacționează. Mama o leagănă şi corpurile lor se mişcă împreună.

în casa mea veni o stea,
umplând-o de lumină.

Lis închide ochii. Mama se face covrig în jurul ei şi începe să-i mângâie faţa cu mâinile. în ochii mamei nu sunt lacrimi. Nu e nimic.

Şi mi-a cântat cânt fermecat
ce sufletu-ţi alină.

Mama pune o mână pe creştetul tuns al capului Lisei şi alta pe bărbie.

Când doarme ea Apune o
stea, şi soarele suspină.

Se aude un trosnet, mai slab decât în viziunile mele. Un zgomot mărunt, ca şi cum o pasăre şi-ar rupe aripa. Lis alunecă pe podea fără viaţă, cu gâtul rupt de mâna mamei.

Cred că ţip. Cred că eu scot sunetul acela strident. E în lumea asta? în vreo altă lume? Nu pot scăpa. Nu pot fugi din acest loc. Nu pot fugi de ceea ce văd.

— Mirra? şopteşte tata. Lis... Unde-i Lis?

— Doarme, iubitule, zice mama cu voce calmă, distantă, şi se târăşte spre tata, luându-i capul în poală. Acum doarme.

— Eu... m-am străduit, dar nu ştiu cât mai pot...

— Nu te teme, iubitule. Niciunul dintre voi nu veţi mai suferi.

Gâtul frânt al tatălui meu trosneşte mai tare. Liniştea care urmează îmi îngheaţă măduva în oase. Brusc şi pe neaşteptate, a murit speranţa.

Cu toate acestea, Leoaica nu plânge.

Intră Comandantul, se uită la cadavre.

— Eşti puternică, Mirra, spune ea, iar în ochii palizi îi luceşte un fel de admirație. Mai puternică decât a fost mama mea. Ți-aş fi lăsat copila în viață, să ştii.

Mama ridică brusc capul. Fiecare părticică din ea e plină de disperare.

— Aceea n-ar fi fost viață, şopteşte.

— Poate, zice Keris. Dar n-ai de unde să ştii sigur asta?

Timpul se schimbă din nou. Comandantul ține jăratec în mâna înmănuşată şi se apropie de mama, care e legată de o masă.

Din adâncul minții mele iese la iveală o amintire. *Ai fost vreodată legată de masă ca să ți se vâre pe gât cărbuni încinşi* ? Bucătăreasa mi-a spus cu mult timp în urmă aceste cuvinte, în bucătăria de la Blackcliff. Oare de ce mi le-a spus?

Timpul goneşte. Din blond, părul mamei devine alb ca zăpada. Comandantul îi umple fața de cicatrici - oribile, menite s-o desfigureze - până când nu mai e chipul mamei, nici chipul Leoaicei, ci...

Ți-a cioplit cineva vreodată fața cu un cuțit bont, în vreme ce o Mască îți toarnă apă sărată peste răni ?

Nu. Nu cred. Probabil că Bucătăreasa a pățit ce-a pățit şi mama. Poate că aşa îi făcea Comandantul să vorbească pe luptătorii rebelilor. Bucătăreasa e femeie bătrână, în timp ce mama - mama ar trebui să fie încă relativ tânără.

Dar Bucătăreasa nu s-a purtat niciodată ca o bătrână, nu-i aşa? Era puternică. Iar cicatricile lor sunt la fel. Şi părul.

Şi ochii. Nu m-am uitat niciodată bine la ochii Bucătăresei. Acum însă mi-i amintesc: adânci şi albastru-închis - întunecat de umbrele care mocnesc în ei.

Dar nu se poate. *Nu se poate.*

— Ăsta-i adevărul, Laia, zice Zburătorul şi simt că mi se zguduie sufletul, căci ştiu că nu minte. Mama ta trăieşte. O cunoşti. Iar acum eşti liberă....

XL

Elias

Cum a ajuns cineva până în crângul djinnilor iară ştirea mea?

Zidul hotarului ar trebui să țină la distanță orice intrus. Nu însă şi dacă-i subțire, slăbit. Spiritele se împing în el într-un anume loc dinspre est, iar eu încetinesc. Oare ar trebui să mă duc acolo? Să mut spiritele? Se agită mai tare ca niciodată, aproape sălbatice.

Dar dacă în crâng e vreo ființă omenească, doar cerul ştie ce-ar putea suferi de pe urma djinnilor.

Mă îndrept spre intrus, însă Mauth mă trage înapoi, parcă aş avea o nicovală legată de picioare. In față, spiritele încearcă să-mi taie calea, un nor gros prin care nu pot vedea.

Am prins-o, Elias.

Vorbesc djinnii, iar spiritele se opresc din văicăreală. Liniştea care se lasă brusc e neomenească. Parcă ar asculta toată Pădurea.

Am prins-o, Elias, şi i-am făcut mintea zdrențe.

— Despre cine-i vorba? întreb eu şi mă îndepărtez târâş de spirite, nebăgând în seamă țipetele lor şi forța cu care mă trage Mauth. Pe cine ați prins?

Vino să vezi, uzurpatorule.

Oare să fi pus mâna cumva pe Mamie? Pe Afya? Groaza mă năpădeşte ca o buruiană şi mă face să zbor mai tare ca vântul. Intrigile lor au provocat deja suferințe tribului

din care face parte Aubarit. Afya şi Gibran au fost posedați de spirite. Mamie şi-a pierdut fratele şi au murit mii de Tribali. Sfrânciocul e prea departe ca să-i poată face rău. Dintre toți cei pe care îi iubesc, doar Sfrânciocul şi încă o persoană au scăpat de pustiirea djinnilor.

Imposibil s-o fi prins pe Laia. Ea e în Adisa, caută o modalitate să-l oprească pe Zburător. *Mai repede, Elias, mai repede.* **Mă lupt cu strânsoarea lui Mauth şi îmi croiesc drum printre spiritele tot mai înnebunite până când ajung în crângul djinnilor.**

La început, totul pare ca întotdeauna. Pe urmă o văd, căzută pe pământ. îi recunosc pelerina cenuşie, peticită. I-am dat-o eu acum multă vreme, într-o noapte când nu-mi imaginam cât de mult avea să însemne ea cândva pentru mine.

între copacii dinspre nord veghează o umbră. *Zburătorul!* **Sar să-l înşfac, dar dispare atât de iute, încât aş fi crezut că mi l-am imaginat, dacă nu-i zăbovea râsul în aer.**

Din doi paşi ajung lângă Laia, abia crezându-mi ochilor că e reală. Pământul se zguduie mai tare ca oricând. Mauth e furios. Dar mie nu-mi pasă. Ce mama iadurilor i-au făcut djinnii?

— Laia, o strig, dar când mă uit la fața ei, ochii aurii privesc în gol iar buzele sunt deschise fără viață. Laia?

îi întorc capul spre mine.

— Orice ți-a spus Zburătorul, orice ar încerca să te convingă el şi şleahta lui, să ştii că-i doar un şiretlic. O *minciună.*

Noi nu mințim, l-am spus adevărul, iar adevărul a eliberat-o. Nu va mai spera niciodată.

Trebuie să-i desprind mintea din strânsoarea lor.

Cum, uzurpatorule, dacă nu poți pune mâna pe magie ?

— Spuneți-mi ce naiba i-ați făcut!

Cum dorești.

Peste câteva clipe, corpul meu e la fel de înlănțuit de crâng precum al Laiei, iar djinnii îmi arată de ce a trecut prin Anticameră. Trebuie să ajungă la Antium, la Sfrâncioc şi la inel. Trebuie să-l oprească pe Zburător.

Dar şi-a uitat misiunea, în vreme ce un foc îi mistuie mintea făcând-o să rătăcească printr-o închisoare, obligată să vadă iar şi iar ce-a îndurat familia ei.

îți arătăm povestea ei ca să puteți suferi împreună, Elias, **zic djinnii.** *Nu vrei să-ți strigi furia ? Nu vrei să plângi cât eşti de inutil ? Sună atât de dulce!*

Paloşele mele n-au putere acum. Amenințările nu vor avea efect. Djinnii i-au intrat în minte.

Mauth mă smuceşte zdravăn, aproape că mă trânteşte în genunchi şi mi se taie răsuflarea de durere. în Anticameră se petrece ceva. Simt. Se întâmplă ceva la hotar.

Las-o aici, Elias. Du-te şi îndeplineşte-ți datoria.

— N-o voi părăsi!

N-ai încotro, dacă vrei ca lumea viilor să supraviețuiască.

— N-o părăsesc! urlu eu, cu voce răguşită de mânie şi de neputință. Nu vă las s-o chinuiți până moare, chiar dacă asta ar însemna să mă rupeți în bucăți. N-are decât să sară în aer lumea întreagă, piu* şi simplu n-o las să sufere pe Laia.

Toate lucrurile au un preț, Elias Veturius. Prețul salvării ei te va urmări câte zile vei avea. Ai de gând să-l plăteşti ?

— Dați-i drumul. Vă rog. îmi pare rău pentru durerea pe care o îndurați, pentru suferința voastră. Dar nu v-a provocat-o Laia. Nu-i vina ei. Mauth, ajută-mă.

De ce mă milogesc? De ce, când ştiu că n-are niciun rost? Numai cruzimea mă poate ajuta. Numai renunțarea la tot ce-i omenesc în mine. Renunțarea la Laia.

Dar n-o pot face. Nu mă pot preface că n-o iubesc.

— întoarce-te la mine, Laia.

în brațele mele trupul ei e greu şi îi dau deoparte de pe față părul încâlcit.

— Uită-i pe djinni. Uită-le minciunile. Ei doar asta ştiu. întoarce-te.

Aşa, Elias, **îngână djinnii.** *Umple-o de dragostea ta. Umple-o de inima ta.*

Vreau să tacă.

— întoarce-te în lume, îi spun Laiei. Oriunde te-au dus, orice ți-au amintit, nu contează, atâta vreme cât te întorci. Poporul tău are nevoie de tine. Fratele tău are nevoie de tine. *Eu* **am nevoie de tine.**

în timp ce vorbesc, îi văd pe djinni agățându-se de mintea ei, de parcă i-ar putea vedea gândurile. Sunt ciudați, făpturi schimonosite de flăcări fără fum - de fapt, aceleaşi ființe frumoase şi grațioase pe care le-am văzut în oraş. Laia încearcă să li se împotrivească, dar forțele îi slăbesc.

— Eşti puternică, Laia. Şi e nevoie de tine aici. Mai ai multe de făcut.

Obrajii Laiei sunt ca de gheață. Are ochii sticloşi şi mă înfioară. O țin în brațe. O strig. Dar ea va îmbătrâni şi va muri, în timp ce eu voi trăi în continuare. Viața ei e cât ai clipi din ochi. Iar a mea e o eră.

Pot accepta asta. Pot să-i supraviețuiesc ani în şir, dacă ştiu că măcar a avut şansa să trăiască. Sunt gata să renunț la timpul petrecut cu ea - renunț! - numai să se trezească.

Te rog. Te rog, întoarce-te!

Corpul ei se zbate o dată, şi pentru o clipă îmi stă inima loc, crezând că a murit.

Pe urmă deschide ochii şi mă priveşte uluită. *Mulțumesc cerului!*

— Djinnii au plecat, Laia, îi spun. Dar trebuie să te scoatem de-aici.

Mintea ei va rămâne fragilă, după tot ce-au făcut-o djinnii să sufere. Orice alt imbold din partea spiritelor sau a djinnilor va însemna pentru ea un chin.

— Nu pot... nu pot să merg. Vrei să...

— Pune-ți brațele în jurul gâtului meu, îi spun, şi zbor ca vântul din crâng, ținând-o pe Laia strâns la piept.

Mauth mă smuceşte zadarnic, iar pământul din Anticameră se cutremură şi crapă. Ajung la hotar; presiunea spiritelor e imensă. Mă face să mă umplu de sudoare. Trebuie s-o scot pe Laia de aici, aşa că sunt nevoit să adun spiritele şi să le trag mai departe de marginea Anticamerei, căci altfel vor scăpa.

— Elias, şopteşte Laia. Eşti... real? Sau e tot o şmecherie a djinnilor?

— Nu, răspuns eu şi-mi lipesc fruntea de fruntea ei. Nu, iubito. Sunt real. Şi tu eşti reală.

— Ce se întâmplă cu locul ăsta? se înfioară ea. E plin de stă să se reverse. Simt.

— Sunt doar spirite, zic eu. Nimic la care să nu pot face față.

Sper. Înaintea noastră, printre copaci, încep să se vadă câmpuri cu iarba bătută de vânt: Imperiul.

Hotarul mi se pare acum şi mai slab decât atunci când l-am traversat prima oară. Multe spirite s-au luat după mine şi împing în bariera luminoasă, simțindu-i fragilitatea şi scoțând strigăte nerăbdătoare.

Trec mult dincolo de lizieră şi o las jos pe Laia. Copacii se leagănă înainte şi înapoi în spatele meu, într-un dans frenetic. Trebui să mă întorc. Dar îmi îngădui o clipă să mă uit la ea. Claia ciufulită de păr, cizmele ponosite, micile zgârieturi de pe față făcute de Pădure, felul în care încleştează mâinile pe pumnalul dăruit de mine.

— Djinnii, şopteşte ea. Mi-au spus adevărul. Dar adevărul este...

Clatină din cap.

— Adevărul e urât, zic eu. Iar adevărul despre părinții noştri e încă şi mai urât. Dar noi nu suntem ei, Laia.

— Ea trăieşte undeva, Elias, zice Laia, şi îmi dau seama că vorbeşte despre mama ei; despre Bucătăreasă. Cine ştie unde. Eu nu pot... Eu...

Se afundă iar în amintire, şi cu toate că pădurea fierbe în spatele meu, n-are niciun rost s-o fi adus pe Laia până aici dacă ajunge din nou în strânsoarea djinnilor. O iau de umeri şi îi mângâi fața. O fac să se uite la mine.

— Iart-o, dacă poți, îi spun. Nu uita că soarta noastră nu-i niciodată cum credem că va fi. Mama ta - mama mea - nu le vom putea niciodată înțelege suferința. Chinul. Poate că îndurăm noi urmările greşelilor şi păcatelor lor, dar nu trebuie să le păstrăm în inimi. Nu meritățm asta.

— Noi vom trăi mereu în haos, Elias? Lucrurile nu vor fi normale niciodată?

Ochii i se limpezesc, când se uită la mine, şi, o clipă, se eliberează de ce-a văzut în Pădure.

— Vom putea vreodată să ne plimbăm sub clar de lună, sau să petrecem o după-amiază făcând gem sau făcând...

Dragoste. îmi ia foc trupul doar când mă gândesc.

— Te-am visat, şopteşte ea. Eram împreună...

— N-a fost vis.

O trag mai aproape. Mă omoară faptul că nu-şi aminteşte. Aş vrea să fi putut. Aş vrea să fi ținut minte ziua aceea la fel cum am facut-o eu.

— Am fost acolo, şi-ai fost şi tu. A fost un crâmpei de timp perfect. Nu va mai fi niciodată la fel.

Spun lucrul ăsta ca şi cum l-aş crede. Dar în adâncul inimii mele s-a schimbat ceva. Mă simt altfel. Mai rece.

Schimbarea e destul de mare cât să mă facă să vorbesc mai hotărât, sperând că dacă rostesc ceea ce doresc să simt, lucru acela se va îndeplini.

— Vom găsi o cale, Laia. Cumva. Dar dacă... dacă eu mă schimb... dacă par altfel, să ții minte că te iubesc. Indiferent ce mi se întâmplă. Spune că vei ține minte asta, te rog...

— Ochii tăi.

Se uită la mine şi intensitatea privirii ei îmi taie răsuflarea.

— Sunt... sunt mai întunecați. Ca ai Shaevei.

— Nu mai pot rămâne. îmi pare rău. Trebuie să mă întorc. Trebuie să mă îngrijesc de spirite. Dar ne vom vedea curând. Jur. Grăbeşte-te să ajungi la Antium.

— Stai puțin, zice ea, încă nesigură pe picioare. Nu pleca. Te rog. Nu mă lăsa aici.

— Eşti puternică, îi spun. Eşti Laia din Serra. Nu eşti Leoaica. Nu-i moşteneşti păcatele, tot aşa cum nici eu nu le moştenesc pe ale mamei.

— Ce mi-ai spus? întreabă Laia. în noaptea de-acum multe luni, când ai plecat, în timp ce ne îndreptam spre Kauf. Eu dormeam în furgon cu Izzi. Ce-ai spus?

— Am spus: *Tu eşti...*

Dar Mauth şi-a pierdut răbdarea. Sunt tras cu forța înapoi spre Anticameră, înapoi la Mauth, cu o forță care îmi face oasele să se cutremure.

Te voi găsi, Laia. Voi găsi o cale. Ăsta nu-i sfârşitul nostru, îi strig în minte. Dar imediat ce ajung în Anticameră, gândul mi se şterge din memorie. Hotarele se încovoaie, stau să se rupă. Trebuie să le întăresc, dar mă simt ca un simplu dop în fața unei rupturi de stăvilar.

Toate lucrurile au un preț, Elias Veturius. Djinnii vorbesc din nou, rostind un adevăr neiertător. *Te-am prevenit.*

Un muget spintecă Anticamera, un geamăt care pare să izbucnească din măruntaiele pământului. Spiritele țipă şi

se izbesc cu şi mai mare avânt de zidul hotarului. Trebuie să le opresc. Sunt extrem de aproape. II vor rupe.

Prea târziu, uzurpatorule. Prea târziu.

Se înalță un urlet colectiv, iar spiritele din Anticameră - sufletele chinuite care sunt datoria mea - rup zidul şi se revarsă în lumea celor aflați în viață, țipetele lor de morți vii purtate mai departe de vânt.

XLI

Sfrânciocul

— Nu mă duc la Profeți, ii spun lui Marcus.

îmi amintesc cât se poate de bine ce mi-a spus Cain cu numai câteva săptămâni în urmă. *Ne vom mai vedea o singură dată, înainte să mori.*

— Tu nu înțelegi, dar ei...

— *La naiba,* **prinde şi tu curaj, Sfrâncioc, zice Marcus şi mă apucă de braț ca să mă tragă afară din sala tronului. Ticăloşii aceia sperie pe oricine. Dar noi avem o invazie pe cap şi ei pot vedea viitorul. Mergi chiar acum cu mine la peştera lor. Asta în caz că nu vrei să vezi** *cu adevărat* **dacă poți vindeca genunchii zdrobiți ai surorii tale.**

— Blestemat să fii...

îmi arde un dos de palmă şi se strâmbă, apucându-se de cap. îmi şterg gura de sânge şi mă uit înjur, în timp ce el bombăne. Sala tronului e goală, dar tot au mai rămas câteva gărzi.

— Adună-te, îi şuier. Nu vrem să afle Keris despre asta.

Marcus respiră adânc şi mă fulgeră cu privirea.

— Taci! Şi mişcă-te, zice el, iar faptul că mârâie în şoaptă nu-1 face mai puțin amenințător.

Pelerinii care umplu de obicei poteca spre Muntele Videnns au dispărut, odată cu ordinul de a se întoarce în oraş şi de a se pregăti de sosirea lui Grimarr. Pe cărarea spre peştera Profeților nu suntem decât Marcus şi cu mine, plus zece Măşti care-i servesc împăratului drept gardă

personală. încerc tot drumul să-mi stăpânesc furia. Nu pot acționa lăsându-mă în voia ei. Oricât i-aş urî, Profeții sunt sfinții Imperiului. Dacă i-aş face rău vreunuia dintre ei, aş avea de îndurat consecințe teribile, iar dacă pățesc ceva, Livia şi fiul ei rămân fără apărare.

Mă blestem în gând. Chiar şi acum, când *îi detest,* **o parte din mine e antrenată să-i respecte. Zbaterea acelei părți îmi face greață.** *Du-te cu Marcus până acolo şi lasă-l pe el să vorbească. Nu te amesteca. Nu pune întrebări. Nu le permite să-ți spună nimic. Spune-le că nu vrei să auzi nimic din ce au ei de zis.*

Pe munte e furtună toată dimineața, udându-ne până la piele şi transformând poteca spre căminul Profeților într-o capcană alunecoasă şi periculoasă. Când ajungem în sfârşit la scobitura de piatră pe unde se intră în peşteră, suntem plini de noroi şi de zgârieturi, iar asta îl scoate din minți pe Marcus şi mai mult ca de obicei.

Peştera Profeților e întunecoasă şi fără urme de viață, aşa că sper, pentru o clipă, să nu fim primiți de clarvăzători. Se ştie că au puterea să țină la distanță pe oricine doresc.

Dar pe măsură ce ne apropiem de gura peşterii, vedem că pâlpâie o lumină albastră şi de lângă stâncă se dezlipeşte o umbră, cu ochii roşii vizibili de departe. Când ne apropiem, umbra vorbeşte. E acelaşi Profet care m-a primit pe mine ultima oară.

— împărate Marcus Farrar, Sfrâncioc, zice el. Sunteți bine veniți. Dar oamenii voştri trebuie să rămână afară.

La fel ca ultima oară, Profetul mă conduce pe un tunel lung care luceşte ca safirul de la felinarele cu lumini albastre. Strâng mânerele paloşelor şi mă gândesc la ziua aceea de demult. *Mai întâi trebuie să fii nimicită. Mai întâi vei fi distrusă.*

Pe-atunci încă mai eram Helene Aquilla. Acum sunt un om nou. Chiar dacă platoşa mea mentală n-a reuşit să-i stea în cale Zburătorului, tot mă folosesc de ea. Dacă diavolii cu ochi roşii vor să-mi umble prin minte, măcar să ştie că nu sunt bine veniți.

După ce pătrundem mai adânc în munte, ne aşteaptă alt Profet, o femeie căreia nu-i ştiu numele. Dar după cât de rapid respiră Marcus, e limpede că împăratul o cunoaşte.

— Artan.

Marcus îi rosteşte numele la fel cum mârâi eu numele lui Cain.

— împărații Războinicilor vin de veacuri la Profeți, în vremuri de restrişte, zice Artan. Cauți un sfat, împărate Marcus. Am onoarea de a ii desemnată să ți-1 ofer. Ia loc, te rog. Voi sta de vorbă cu tine.

îi arată o bancă joasă şi se uită la mine, apoi îşi drege glasul şi adaugă:

— Doar cu tine.

Aceeaşi femeie care ne-a însoțit până aici mă ia de braț şi mă duce de-acolo. Nu vorbim, câtă vreme mergem. Aud în depărtare o apă care curge şi apoi un sunet ca de oțel lovit. Răsună în mod repetat, ca un semnal ciudat şi fără sens.

Intrăm într-o grotă rotundă, pe pereții căreia strălucesc cristale negre, iar din umbră apare Cain. Fără să mă gândesc, duc mâna spre paloş.

— Nu, Sfrâncioc, zice Cain ridicând o mână albă, iar eu înlemnesc. Nu te amenință nimic.

îmi impun să trag mâna apoi şi caut din priviri ceva - orice - care să-mi distragă atenția de la mânia pe care o simt.

— Ce se aude? întreb eu, referindu-mă la acel straniu *poc-poc-poc.* **E enervant.**

— Peşterile îşi cântă poveştile, zice Cain. Unele sunt pline de cristale, altele de apă. Unele sunt mici cât nişte

case, altele sunt destul de mari să adăpostească un oraş. Dar cântă tot timpul. în unele zile putem auzi sirenele vaselor care pleacă din Delphinium pe fluviu.

— Delphinium e la sute de kilometri, zic eu.

Pe toate iadurile! Ştiam că sub oraş e plin de peşteri şi tuneluri, dar n-am ştiut că şi peşterile Profeților sunt atât de întinse. Spre vest de-aici, terenul e din stâncă dură, iar în peşteri locuiesc doar urşi şi pisici sălbatice. Bănuiam că şi munții dinspre est sunt la fel.

Cain mă priveşte gânditor.

— Te-ai schimbat mult, Sfrâncioc. Gândurile tale sunt ferecate.

Mă simt nespus de mulțumită - abia aştept să-i spun şi lui Harper.

— Te-a învățat Meherya, ca pe frații Farrar?

îl privesc nedumerită, iar el îmi explică:

— Tu îi spui Zburătorul.

— Nu, îi răspund scurt, apoi întreb: Tu de ce-i spui Meherya? Asta-i numele lui?

— Numele, istoria, moştenirea şi blestemul. Adevărul tuturor ființelor, oameni sau djinni, se află în numele lor. Pe Zburător 1-a plămădit propriul nume. Şi tot asta îl va distruge. Ai venit să mă întrebi despre Zburător, Sfrâncioc? zice el, lăsând capul pe-o parte.

— N-am vrut să mă aflu aici, îi spun. Mi-a ordonat Mar- cus să vin.

— Aha. Atunci, putem conversa politicos. Sora ta e bine? Curând va fi mamă.

— Dacă nu apucă Comandantul s-o omoare până atunci, zic eu. Şi dacă supraviețuieşte naşterii.

Deşi nu vreau, caut în ochii lui răspunsul la aceste întrebări. Nu găsesc nimic.

Cain se plimbă prin peşteră şi, iară să vreau, îmi potrivesc pasul cu al lui.

— Tribalii spun că raiul se află sub picioarele mamei, zice el. Atât de mare este sacrificiul lor. Nimeni nu suferă în război mai mult decât mamele. Iar acest război nu va fx altfel.

— Vrei să spui că Livia va suferi? încerc eu să-i smulg un răspuns. Acum se află în siguranță.

Cain mă fixează cu privirea,

— Nimeni nu se află în siguranță. încă n-ai învățat această lecție, Sfrâncioc?

Deşi pare doar curios, simt o jignire în cuvintele lui şi duc degetele mai aproape de buzdugan.

— Vrei să-mi provoci durere, zice Cain. Dar pentru mine, deja orice respirație e un chin. Acum multă vreme, am luat ceva ce nu-mi aparținea. Iar eu şi cei din neamul meu petrecem de-atunci fiecare clipă rugându-ne pentru asta.

Cum nu par să-1 compătimesc deloc, oftează.

— Curând, Sfrâncioc, zice el, ne vei vedea căzuți la pământ, pe mine şi pe-ai mei. Iar pentru asta nu va fi nevoie de sabie sau de buzdugan, căci ne vom prăbuşi singuri. Vine vremea să ne ispăşim păcatele. La fel ca împăratul vostru, adaugă el, devenind atent la holul din spatele meu.

Peste o clipă apare Marcus, negru la față. îl salut scurt din cap pe Cain. Sper să nu-1 mai văd niciodată.

în timp ce ieşim din tunel şi mergem spre oamenii noştri, adunați între bolovani ca să se ferească de ploaie, Marcus se uită la mine.

— Te desemnez comandantul apărării oraşului, zice Marcus. îi voi anunța pe generali.

— Mulți dintre ei se pricep mult mai bine decât mine să lupte cu armate de tâlhari, stăpâne.

Forța păsării-măcelar este forța Imperiului, pentru că ea e o torță în noapte. Spița ta se va ridica sau se va prăbuşi

în funcție de bătaia ciocului ei; soarta ta va înflori sau va suferi după dorința ei.

Când Marcus mă priveşte, simt pentru o clipă exact ce trebuie să fi simțit Cain când îl priveam eu. împăratul emană ură pură. Şi totuşi, e ciudat de slăbit. Nu-mi spune tot ce i-a zis Profetul.

— Ți-a spus Profetul ceva despre...

— Cotoroanța aia încă nu s-a înşelat până acum, zice Marcus. Nici în privința mea, nici în privința ta. Aşa că, îți place sau nu, apărarea oraşului Antium e în mâinile tale.

Se face târziu în noapte până ne apropiem de poarta nordică a capitalei. Echipe de Plebei fortifică pereții, iar un legionar urlă la ei să se miște mai repede. Soldații cară sus pe zid găleți pline de smoală, al cărei miros înțepător umple aerul. Armurierii aduc căruțe pline de săgeți deja în tolbe, pentru ca arcaşii să le poată apuca mai uşor. Deşi luna-i sus pe cer, în oraş pare să nu doarmă nimeni. Tarabagiii vând mâncare şi bere pe străzi, iar sclavii Cărturari le cară apă celor ocupați cu munca.

Asta nu va dura. Când vor ajunge Karkaunii, civilii vor fi obligați să se retragă în case şi să aştepte să vadă dacă frații şi tații lor, unchii şi verii, fiii şi nepoții pot apăra oraşul. Dar în această clipă, oamenii s-au adunat fără frică laolaltă şi simt că-mi creşte inima. Indiferent ce s-ar întâmpla, mă bucur că sunt aici, să lupt împreună cu poporul meu. Mă bucur că sunt Sfrânciocul desemnat să-i conducă pe Războinici la victorie.

Şi îi voi conduce la victorie - atât împotriva Karkaunilor, cât şi a Comandantului.

Marcus pare să nu observe nimic în jur. E pierdut în gânduri, merge cu paşi mari fără să se uite la toți aceşti oameni care muncesc pentru Imperiul lui.

— Stăpâne. Poate ar fi bine să te opreşti un moment şi să le mulţumeşti muncitorilor, îi spun.

— Avem de pus la cale un război, neghioabo.

— Războaiele se cuceresc sau se pierd cu oamenii care luptă în ele, îi amintesc eu. Zăboveşte o clipă. Vor ține minte.

Mă priveşte nemulțumit, apoi se desprinde de oamenii lui şi vorbeşte cu un grup de auxiliari. Mă uit de la distanță şi zăresc cu coada ochiului un grup de copii. Unul dintre ei - o fată - poartă pe față o mască de lemn vopsită argintiu şi se luptă cu o fată mai micuță, care pesemne se dă drept Barbar. Sunetul săbiilor de lemn ale fetelor nu-i decât încă un instrument din simfonia frenetică a oraşului care se pregăteşte de război.

Fata cu mască se învârte pe sub paloşul celeilalte, apoi îi trage un şut în fund şi o țintuieşte cu cizma la pământ.

Zâmbesc, iar ea ridică privirea şi îşi scoate repede masca. Mă salută stângaci. Cealaltă fetiță - o soră mai mică, din câte îmi dau seama - se uită la mine cu gura căscată.

îndrept brațul înarmat al fetei.

— Cotul sus. Brațul perfect drept, iar degetul mijlociu să fie în dreptul mijlocului frunții. Stai cu ochii pe spațiul dintre tine şi mine. încearcă să nu clipeşti prea des. Bine, îi spun, când văd că a înțeles. Acum arăți ca o Mască.

— Chryssa spune că nu-s destul de mare, zice ea şi se uită la surioara care continuă să se holbeze nemişcată. Dar o să mă bat cu Karkaunii, când ajung aici.

— Atunci, îi vom învinge sigur. Să aveți grijă una de cealaltă, le spun fetelor. întotdeauna. Făgăduiți-mi.

Mă îndepărtez, întrebându-mă dacă peste zece sau douăzeci de ani îşi vor mai aminti jurământul făcut acum. Mă întreb dacă vor mai fi în viață. Mă gândesc la Liwy - sper că-i departe. La adăpost. Ăsta-i singurul lucru care mă mai alină. Vom învinge armata lui Grimarr. Ca forță de luptă,

suntem superiori. Dar vrăjitorul e un adversar inteligent şi se va da o bătălie dură. Doar cerul ştie ce se va întâmpla în acel haos. Mă urmăresc cuvintele lui Cain: *Nimeni nu-i în siguranţă.* **Blestemat fie Comandantul că a adus războiul peste noi din lăcomie. Blestemată fie că ţine mai mult să devină împărătească decât ţine la Imperiul pe care vrea să-l conducă.**

Marcus îmi strigă că plecam. Ajunşi la palat, găsim activitatea în toi. Cai, oameni, armament şi căruţe se îngrămădesc la poartă, în timp ce gărzile palatului acoperă pereţii exteriori cu saci de nisip şi bat scânduri peste intrări. Cu atâţia oameni care intră şi ies iară încetare, locul va fi greu de păzit de iscoadele Comandantului - şi de asasinii ei.

Ocupă-te de Marcus, Keris, **îmi spun în minte.** *Fă treaba asta în locul meu. Pe sora mea şi pe copilul ei nu mai pui mâna altă dată. Nu câtă vreme trăiesc şi mai respir.*

Ne apropiem de camera tronului şi simt zarvă în aer. Mi se pare că unul dintre curteni şopteşte numele lui Keris, dar Marcus merge prea repede ca să pot zăbovi şi asculta. Când se apropie, uşile sălii tronului se dau în lături înaintea lui. O mare de Aristocraţi se înghesuie înăuntru, aşteptând să vadă ce va spune împăratul despre armata care se apropie. Nu simt frică venind dinspre ei. Doar o hotărâre sumbră şi o încordare ciudată, ca şi cum toată lumea ar şti un secret pe care nu doreşte să-l dezvăluie.

Motivul acestei tensiuni ni se dezvăluie câteva momente mai târziu, când Aristocraţii se dau în lături şi scot la iveală o femeie scundă şi blondă, cu armura plină de sânge, alături de o femeie la fel de blondă şi însărcinată.

Comandantul s-a întors la Antium.

Şi a adus-o cu ea pe sora mea.

XLII

Laia

Aveam cinci ani când mi-a dat mama brățara. Perdelele de la Buni erau trase. Nu puteam vedea luna. Trebuie să fi fost şi Bunu de față. Darin, Lisa, tata, toți. Dar cel mai bine îmi aduc aminte zâmbetul strâmb al mamei. Ochii ei albaştri şi degetele lungi. M-am aşezat la ea în poală ca să-mi îndes picioarele reci în fusta caldă. *Tu nu eşti Laia,* **mi-a spus.** *Eşti un efrit din nord care încearcă să mă transforme în sloi de gheață.*

A strigat-o cineva. *E vremea să plec.* **Mi-a şoptit să am grijă de brățară. Pe urmă m-a luat în brațe şi m-a strâns prea tare, dar mie nu mi-a păsat. Aş fi vrut s-o trag înăuntrul meu. Aş fi vrut s-o păstrez acolo.**

O să ne mai vedem. **Mi-a sărutat mâinile, fruntea.** *Jur.*

Când?

Curând.

Poarta curții a scârțâit, când a ieşit pe ea. S-a uitat înapoi şi ne-a zâmbit, mie şi lui Darin, înghesuiți între bunici.
Pe urmă a plecat în noapte, înghițită de întuneric.

*

Depăn în minte ce mi-a arătat Zburătorul, pornind de la senzația că el şi-ai lui mişună peste tot prin mintea mea. Strâng în mână brățara primită de la Elias şi nu-i dau drumul. Acum am scăpat de djinni.

Mă îndepărtez de pădure împleticindu-mă, iar când vocile spiritelor ajung la apogeu, mă mişc mai repede. *Morții se vor scula şi nimeni n-o să poată supraviețui.* **îmi răsună în minte profeția Shaevei. în Anticameră s-a petrecut ceva teribil, şi trebuie să mă îndepărtez cât mai mult posibil.**

Alerg, încercând să-mi reamintesc ce am de gând să fac, încercând să-mi scot din minte vocea Zburătorului.

Musa a însemnat un sat pe hartă. Trebuie să ajung acolo, să mă întâlnesc cu omul lui, să ajung la Antium. înainte, însă, trebuie să-mi adun de pe jos mintea făcută țăndări şi s-o lipesc la loc. Nu pot schimba ce s-a întâmplat deja. Pot doar să merg înainte şi să sper că până s-o văd din nou pe Bucătăreasă voi reuşi să mă împac cu ce le-a făcut tatei şi lui Lis. Cu ce-a avut ea de îndurat. Cu ce a sacrificat pentru Rezistență.

Mă îndrept spre nord-vest. La câțiva kilometri în fața mea se înalță două dealuri, iar între ele e o vale care adăpostește satul Myrtium. Acolo ar trebui să mă aştepte omul lui Musa. Cum satul se află pe teritoriul Războinicilor, trebuie să-mi folosesc puterea magică şi să devin invizibilă. Dar nu suport gândul că aş putea avea şi alte viziuni, că aş putea vedea din nou durere şi suferință.

Nu suport ideea că aş vedea-o pe *ea.* **Mă gândesc la Darin. El ştie ce-a făcut mama? De aceea devine încordat de fiecare dată când vorbesc despre ea? Tare-aş vrea să fi fost el aici în clipa asta.**

Oricât sunt de năucă, am atâta minte încât să aştept să se întunece înainte să mă strecor în sat. Noaptea de vară e caldă, se aude doar foşnetul vântului care adie dinspre un pârâu din apropiere. Mă strecor pe lângă pereți, simțind că fac tot atâta zgomot ca un cal cu clopoței.

Hanul e clădirea din centrul satului. îl supraveghez îndelung până să mă apropii. Musa mi-a spus puține despre

omul lui, de frică să nu-mi smulgă duşmanul informaţiile, în caz că mă prinde. Dar ştiu că nu-i vorba despre un Războinic şi că mă va aştepta în han, lângă foc. Trebuie să mă apropii de el ascunsă de pelerină, să-i şoptesc că am sosit şi apoi să-i urmez instrucţiunile. Mă va duce la Ambasada Marinarilor din Antium, unde voi primi planuri ale palatului şi hărţi ale oraşului, informaţii despre Sfrâncioc şi locul unde se află - tot ce trebuie să ştiu ca să intru, să iau inelul şi s-o şterg de-acolo.

De pe ferestrele mari şi rotunde ale hanului se revarsă afară o lumină aurie, cârciuma e plină şi se aud frânturi de discuţii însufleţite.

— Dacă Sfrânciocul nu-i poate opri...

— Cum iadul să-i oprească, dacă are numai...

— Oraşul nu va fi cucerit niciodată, porcii ăia nu ştiu să lupte.

Rămân la adăpostul întunericului şi încerc să mă uit în han de pe partea cealaltă a drumului. Imposibil. Trebuie să mă duc mai aproape.

Hanul are o serie de ferestruici laterale, iar pe aleea din jur e linişte, aşa că traversez piaţa alergând, sperând să nu mă vadă nimeni, mă urc pe o ladă şi mă uit pe una dintre ferestruicile acelea. Camera se vede destul de bine, dar toţi pe care îi pot zări deocamdată sunt Războinici.

Mă uit spre cârciumar prin agitaţia chelneriţelor care toarnă băuturi şi împart farfurii cu mâncare. La tejgheaua lungă a barului s-au adunat o mulţime de săteni şi toţi par să vorbească în acelaşi timp. Cum să-l găsesc pe omul meu în harababura asta? Sunt nevoită să devin invizibilă. N-am de ales.

— Bună, fetiţo.

Tresar de-mi stă inima în loc. Lângă mine apare o siluetă cu gluga trasă pe ochi şi voce răguşită, iar eu nu mă pot gândi decât că-i Zburătorul, că a reuşit cumva să mă

urmărească până în sătucul ăsta. Că se joacă iar cu mintea mea.

Dar silueta se apropie şi îşi scoate gluga, dând la iveală un păr alb ca lumina lunii, care nu i s-a potrivit niciodată, nişte ochi albaştri ca noaptea, prea mohorâți ca să-mi fie familiari, şi o piele violent brăzdată de cicatrici, despre care acum îmi dau seama prima oară că nu-i ridată. Are degetele pătate cu roşu. Mă dezorientează cât de scundă e. In toți anii ăştia am crezut-o înaltă.

— Fetițo?

întind mâna s-o ating, iar ea se fereşte. *Cum poate fi adevărat? Cum se poate să mă uit la chipul mamei, după atâta vreme?*

Dar e real, desigur. Iar Zburătorul a ştiut cumva că mă aşteaptă, altminteri de ce m-ar fi torturat cu adevărata ei identitate? Putea să mi-o fi dezvăluit cu săptămâni în urmă, de fiecare dată când deveneam invizibilă. Dar n-a făcut-o. Pentru că ştia când mă va lovi mai tare vestea.

O parte din mine ar vrea să fug spre ea, să-i simt palmele pe piele, s-o țin în brațe. Aş vrea să fi fost Darin aici. Aş vrea să fi fost Izzi aici.

Dar partea din mine care spune *Mama* **e redusă la tăcere de o parte mai întunecată, care strigă** *Mincinoaso!* **Aş vrea să strig la ea şi s-o blestem şi să-i pun toate întrebările care mă chinuie din clipa când am aflat cine e. Citesc pe fața ei că înțelege.**

— Cine ți-a spus?

Nu recunosc ochii aceia reci.

— Nu se poate să-ți fi spus Musa. El nu ştie. Nu ştie nimeni în afară de Keris - evident.

— Zburătorul, şoptesc. Zburătorul mi-a spus cine eşti.

— Cine am fost.

îşi trage din nou gluga peste cap şi porneşte prin întuneric.

— Vino. Vorbim pe drum.

Când se întoarce de la mine, mă simt cuprinsă de frică până în măduva oaselor. *Nu pleca!* Vreau s-o urmez. Dar, în acelaşi timp, vreau să n-o mai văd niciodată.

— Nu merg cu tine nicăieri până nu-mi spui ce naiba ai pățit. De ce nu mi-ai spus nimic la Blackcliff? I-ai fost sclavă lui Keris ani în şir. Cum ai putut să...

Ea strânge şi desface pumnii. La fel ca Darin, când e supărat.

Las capul în jos, să nu-mi vadă privirea. Fața ei tresare şi gura i se strâmbă într-o grimasă.

— Ascultă, copilă, zice ea. Trebuie să plecăm. Ai o misiune de îndeplinit sau nu? Nu îndrăzni să uiți.

— Misiunea. *Misiunea.* Cum poți să-

Dau din mâini şi trec pe lângă ea.

— Mă descurc singură. N-am nevoie de tine. N-am...

După numai câțiva paşi, mă întorc. N-o pot părăsi! Mi-a fost dor de ea atâta vreme! Am tânjit după ea încă de la cinci ani, când mi-a fost luată.

— Ne aşteaptă un drum lung.

Nimic din vorba ei nu seamănă cu mama aşa cum o ştiam. Asta nu-i femeia care îmi spunea Greieraş, mă gâdila până când nu mai puteam să respir sau îmi promitea că mă va învăța să trag cu arcul la fel de bine ca ea. Oricine-o fi acum, nu mai e Mirra din Serra.

— Ai timp din belşug să țipi la mine pe drum. Te ascult cu plăcere, rânjeşte ea cu gura deformată. Dar nu putem întârzia. Sfrânciocul e în Antium, deci acolo mergem şi noi. Dacă nu ne grăbim, nu mai intrăm niciodată în oraş.

— Nu, îi şoptesc eu. întâi lămurim lucrurile. Asta-i mai important, şi oricum, tu probabil ştii vreo zece felini de a ne strecura înăuntru...

— Ştiu, zice Bucătăreasa. Dar zeci de mii de Karkauni mărşăluiesc acum spre capitală, şi niciunul dintre mijloacele mele nu face nici cât o ceapă degerată, dacă ei înconjoară oraşul înainte să ajungem.

XLIII

Sfrânciocul

Când mă întâlnesc cu ei în apartamentul Liviei, Faris şi Rallius sunt amândoi palizi ca nişte stafii, zguduiți de ceea ce tocmai au trăit şi sângerând fiecare din vreo zece răni. N-am timp să-i cocoloşesc. Vreau să ştiu ce s-a întâmplat şi cum de-a reuşit iar Keris să ne ia fața.

— A fost un atac Karkaun, zice Faris plimbându-se nervos prin camera de zi a Liviei, în timp ce doamnele din suită o instalează în dormitor. Două sute de diavoli vopsiți. Au apărut din senin.

— Aşteptau, mormăie Rallius, bandajându-şi un picior. Poate nu chiar pe împărăteasă anume, dar aşteptau să se ivească o ocazie. Dacă nu apărea Keris cu oamenii ei, ne-ar fi prins la înghesuială.

— Dacă nu apărea Keris, zic eu furioasă, n-ar fi apărut nici Grimarr cu hoardele lui. Sunt mână în mână. A pus la cale treaba asta ca s-o prindă pe Livia. Slavă cerului că ați fost acolo voi şi celelalte Măşti. Probabil şi-a dat seama că nu vă poate ucide, aşa că a hotărât să joace rolul de erou.

Un plan viclean, sigur, dar i se potriveşte Comandantului perfect. Se adaptează întotdeauna. Acum, Plebeii din oraş o ovaționează ca pe un erou pentru că a salvat viața moştenitorului imperial pe jumătate Plebeu - aşa cum se aştepta Keris.

— Primeniți-vă, le spun. Triplați garda în jurul împărătesei. Vreau să i se guste mâncarea cu o zi înainte. Vreau

ca unul dintre voi să fie mereu de față când i se gătește. Să nu plece din palat. Dacă vrea să iasă, poate să se plimbe prin grădină.

Ei pleacă, iar eu mă gândesc de mai multe ori la ce mi-au spus şi aştept să vină Dex, pe care l-am trimis după moaşa Liviei. Când în sfârşit soseşte - după multe ore - aduce altă femeie decât cea pe care am ales-o personal să aibă grijă de Livia.

— Prima a dispărut, Sfrâncioc, îmi spune Dex, în timp ce moaşa dă zor spre dormitorul Liviei. Se pare că a plecat din oraş, la fel ca toate celelalte moaşe pe care le-am căutat. Cea pe care o vezi a venit pentru că-i din Marinn. Cei trimişi de Keris Veturia să le bage în sperieți pe restul femeilor pesemne că n-au reuşit să ajungă la ea.

înjur în barbă. Keris mi-a salvat sora de Karkauni pentru că s-a potrivit cu interesul ei - s-o slăvească Barbarii. Acum, va căuta s-o ucidă pe Livia discret. Multe femei mor la naştere, mai ales când nasc fără moaşă.

— La medicii cazărmii ai întrebat? Cu siguranță se pricepe vreunul să aducă pe lume un copil.

— Ei se pricep la rănile primite în luptă, Sfrâncioc, nu la naşteri. Pentru asta există moaşele. Sunt cuvintele lor, nu ale mele, tresare Dex când vede că mă înfurii.

Noua moaşă, o Marinăreasă slăbănoagă, cu mână uşoară şi o voce tunătoare care ar face de ruşine orice sergent de instrucție Războinic, îi pune Liviei o serie de întrebări, cu zâmbetul pe buze.

—Ai grijă să rămână moaşa în viață, îi spun lui Dex. Nu-mi pasă dacă trebuie s-o păzească zece gărzi şi să dormi cu ea în cazarma Gărzilor Negre. O ții în viață. Şi mai găseşti una. Nu se poate să fi rămas ea singura moaşă din oraş.

El încuviințează şi, cu toate că i-am permis să plece, văd că şovăie.

— Atrius, spune ce ai de spus.

— Plebeii, zice el. Ai aflat că sar în sprijinul Comandantului. Să ştii că... e mai rău.

— Cum naiba poate fi mai rău de-atât?

— Povestea că i-au ucis pe Aristocraţii de spiţă aleasă care i-au greşit s-a împrăştiat, zice Dex. Paterii sunt furibunzi. Dar Plebeii vorbesc despre Keris ca despre una care s-a ridicat împotriva celor puternici. Că şi-a apărat iubitul Plebeu - că s-a luptat pentru el şi pe urmă s-a răzbunat în mod justificat. Spun că Aristocraţii omorâţi au primit ce meritau.

Pe toate iadurile! **Comandantul nu mai are sprijinul Aristocraţilor, dar îl are acum pe al Plebeilor. N-am reuşit să-i fac niciun rău. Doar i-am schimbat lista de aliaţi.**

— Lasă zvonul să-şi facă efectul, zic eu, oftând când îl văd pe Dex că încuviinţează. Va trebui să găsim alt mijloc să-i subminăm autoritatea.

Moaşa scoate capul pe uşa dormitorului Liviei şi-mi face semn să intru.

— Copilul e puternic ca un taur, zice ea radioasă şi o bate afectuos pe Liwy peste burtă. O să învineţească o coastă-două când o ieşi, nu mă îndoiesc. Dar împărăteasa e bine şi fătul la fel. Peste câteva săptămâni veţi ţine în braţe bebeluşul ăsta preţios.

— Mai putem face ceva pentru ea? Ceai, poate, sau...

îmi dau seama că vorbesc ca o idioată. *Ceai, Sfrâncioc? Pe bune?*

— Petale de trandafiri galbeni puşi în lapte de capră în fiecare dimineaţă, până îi vine laptele şi ei, zice moaşa. Şi ceai de lemn sălbatic de două ori pe zi.

Femeia pleacă în sfârşit, iar Liwy se ridică în fund şi văd cu uimire că strânge în mână un cuţit.

— Pune s-o omoare, şopteşte ea.

Ridic din sprâncene.

— Pe moaşă? Ce...

— Petalele de trandafir galben se folosesc când unei femei i-a trecut sorocul naşterii, zice Liwy. Au rostul să aducă copilul pe lume mai curând. Eu mai am câteva săptămâni până la soroc. N-ar fi bine pentru el să se nască acum.

II chem imediat pe Dex. El pleacă apoi cu armele în mână, iar Livia clatină din cap.

— E mâna lui Keris, aşa-i? Mă refer la tot. La atacul Karkaun. La dispariția moaşelor. La moaşa *asta*.

— O voi opri, îi făgăduiesc surorii mele. Nu mă aştept să mă crezi, pentru că am tot dat greş, dar...

— Nu, zice Livia şi mă ia de mână. Nu ne vom întoarce una împotriva celeilalte, Hei - Sfrâncioc. Indiferent ce s-ar întâmpla. Da, trebui s-o oprim. Dar trebuie să păstrăm şi sprijinul Plebeilor. Dacă o sprijină pe Keris, nu mai poți lua poziție publică împotriva ei. Trebuie să ai grijă mare, surioară. Nu-l putem urca pe tron pe copilul meu dacă Plebeii nu-l consideră unul de-al lor. Şi nu-l vor considera, dacă te pui în calea lui Keris.

*

Seara mă găseşte în sala de război a lui Marcus, prinsă într-o discuție în contradictoriu cu Paterii şi dorind mai mult decât orice să-i reduc la tăcere, înainte să fac ce vreau.

Generalul Sissellius, care se dovedeşte la fel de enervant ca Gardianul-şef, unchiul lui pervers, se plimbă prin fața unei hărți mari întinse pe masă şi o împunge cu degetul ici şi colo.

— Dacă trimitem o armată mică să-l oprească pe Grimarr, zice el, risipim oameni buni pe o cauză pierdută. E o misiune sinucigaşă. Cum ar putea cinci sute de oameni, chiar o mie, să țină piept unei armate de o sută de ori pe-atât?

Avitas, care a venit cu mine în sala de război, îmi aruncă o privire. *Nu te enervai* **spun ochii lui.**

— Dacă trimitem o armată mare, zic eu pentru a mia oară, lăsăm Antium vulnerabil. Fără legiunile din Estium şi Silas, avem doar şase legiuni care să apere oraşul. întăririlor din Teritoriile Tribale, legiunilor din Navium sau Tiborum le va lua peste o lună să ajungă aici. *Trebuie* **să trimitem o forță mai mică de atac care să provoace pagube cât mai mari.**

E o tactică atât de elementară, încât la început mă uimeşte că Sissellius şi alți câțiva Pateri i se împotrivesc cu atâta îndârjire. Până când îmi dau seama, evident, că folosesc ocazia ca să-mi pună la îndoială autoritatea - şi, prin urmare, autoritatea lui Marcus. Poate că nu mai au încredere în Comandant, dar asta nu înseamnă că îl vor pe Marcus pe tron.

în ce-1 priveşte, împăratul îşi fixează atenția asupra lui Keris Veturia. Când se tută în sfârşit la mine, îi citesc expresia la fel de clar de parcă mi-ar striga cuvintele.

Ce caută ea aici, Sfrâncioc? De ce trăieşte încă? **Ochii lui de hienă ard, promițând durere pentru sora mea, iar eu îmi feresc privirea.**

— De ce conduce Sfrânciocul armata? întreabă Pater Rufius. Keris Veturia n-ar fi o alegere mai bună? Nu ştiu dacă înțelegi, Stăpâne împărat, dar este deosebit de...

îşi termină fraza într-un icnet, căci Marcus a aruncat ca din întâmplare un pumnal spre el, ratându-1 la mustață. Scheunatul lui Rufius îmi provoacă o satisfacție profundă.

— Mai vorbeşte aşa cu mine şi rămâi fără cap, zice Marcus. Keris n-a fost în stare să apere portul Navium de flota Barbarilor.

Avitas şi cu mine ne uităm unul la altul. E prima oară când îndrăzneşte împăratul să spună un cuvânt împotriva Comandantului.

— Sfrânciocul, continuă Marcus, a recucerit portul şi a salvat viețile a mii de Plebei. Am hotărât deja. Sfrânciocul va conduce trupele împotriva Karkaunilor.

— Dar, Stăpâne...

Mâna lui Marcus, uriaşă, ajunge în jurul gâtului lui Rufius aproape fără s-o fi văzut mişcându-se.

— Continuă, zice împăratul cu blândețe. Te ascult.

Rufius gâfâie o scuză, iar Marcus îi dă drumul. Paterul se îndepărtează în pripă, ca un cocoş scăpat de oala cu tocană. împăratul se întoarce spre mine.

— O armată mică, Sfrâncioc. Loveşte şi fugi. Nu lua prizonieri. Şi nu irosi forțe, dacă nu-i necesar. Vom avea nevoie de fiecare om, atunci când vor ataca oraşul.

Observ cu coada ochiului că Keris se uită la mine. Schițează un salut din cap - e prima oară când mă bagă în seamă, de când s-a întors la Antium cu tot cu sora mea. Simt pe spinare furnicături de avertisment. Expresia de pe chipul ei e vicleană, calculată. Am văzut-o când studiam la Blackcliff. Şi am mai văzut-o aici, la Antium, înainte să-mi fi omorât Marcus familia.

Cunosc privirea aceea. Aşa se uită când se pregăteşte să închidă o capcană.

*

Avitas vine în biroul meu imediat după apus.

— Totul e pregătit, Sfrâncioc, zice el. Oamenii vor fi gata de plecare în zori.

— Bine, zic, apoi mă opresc şi-mi dreg glasul. Harper...

— Te gândeşti, probabil, să-mi spui că n-ar trebui să merg, zice el. Că ar trebui să rămân aici, cu ochii pe duşmanii noştri, şi să fiu aproape de împărat, în caz că are nevoie.

Deschid gura şi o închid la loc, uimită. Exact asta intenționam să-i propun.

— Iartă-mă, zice Avi tas şi îmi dau seama că e obosit - m-am sprijinit prea mult pe el. Exact la asta s-ar aştepta Comandantul. Poate chiar contează pe asta. Indiferent ce plănuieşte, n-are intenția să te lase în viață. Iar tu ai mai multe şanse să supraviețuieşti dacă-ți păzeşte spatele cineva de nădejde.

— Ce naiba pune la cale? zic eu. Pe lângă faptul că vrea tronul. Imediat după ce s-a întors, s-au dus la vila ei Paterii a trei dintre cele mai mari Case Aristocrate. A fost până şi Marele Vistiernic. Iar acelui om, Keris i-a ucis fiul şi a consemnat triumful tatuându-1 pe corpul ei. S-a întâmplat acum zece ani, dar tot ea rămâne ucigaşul. Toți acei oameni ar trebui s-o urască. în loc de asta, împart pâinea cu ea.

— încearcă să-i atragă înapoi de partea ei, zice Harper. Vrea să te ia prin surprindere. La Navium ai prins-o tu pe picior greşit. Nu se va mai lăsa surprinsă încă o dată şi exact de aceea ar trebui să vin cu tine.

Eu şovăi, iar el devine nerăbdător.

— Gândeşte-te, Sfrâncioc! L-a otrăvit pe căpitanul Alis- tar, l-a otrăvit pe Favrus. A ajuns până la împărătească. Nu eşti nemuritoare. Poate ajunge şi la tine. Fii cu ochii în patru! Avem nevoie de tine. Nu-i cădea în plasă!

Nu mă gândesc la ce spun mai departe. Cuvintele îmi ies pur şi simplu pe gură.

— De ce-ți pasă atât de mult ce mi se întâmplă?

— Tu de ce crezi?

Vorbeşte tăios, fără prudența lui obişnuită, iar când se uită la mine, văd furie în ochii lui verzi. Dar are vocea calmă.

— Eşti Sfrânciocul. Eu sunt adjunctul tău. E datoria mea să fii în siguranță.

— Uneori, Avitas, oftez eu, aş vrea să spui ceea ce gândeşti cu adevărat. Atunci, hai cu mine la atac, zic, iar la

privirea lui surprinsă răspund dând ochii peste cap. Nu sunt proastă, Harper. Hai s-o ținem în şah. Dar mai e ceva.

Mi-a încolțit în minte o grijă, un lucru despre care niciun general n-ar vorbi vreodată deschis înaintea unei bătălii, dar de care eu trebuie să țin cont, mai ales după discuția avută cu Livia despre Plebei.

— Avem stabilite căile de evacuare din oraş? Cele prin care să putem deplasa grupuri mari de oameni?

— Mă ocup acum.

— Rezolvă treaba asta înainte să plecăm, zic eu. Dă ordine discrete ca traseele respective să fie libere şi apărate cu orice preț.

— Te gândeşti că s-ar putea să nu-i respingem pe Karkauni?

— Dacă s-au aliat cu Keris, ar fi o prostie să-i subestimăm. Nu ştim ce pun la cale, dar e bine să ne pregătim pentru ce-i mai rău.

A doua zi dimineață plecăm, iar eu mi-o alung din minte pe Keris şi intrigile ei. Dacă pot pune pe fugă trupele lui Grimarr - sau măcar să le slăbesc forța - înainte să ajungă la Antium, Comandantul nu-l va mai putea detrona pe Marcus şi eu voi fi erou în locul ei. Karkaunii sunt la douăsprezece zile de oraş, dar trupele mele se pot mişca mai rapid decât ale lor. Oamenii mei şi cu mine avem la dispoziție cinci zile în care să le facem viața un iad.

Armata noastră mică ne permite să călărim mai iute, iar în seara celei de-a treia zile, cercetaşii noştri confirmă că armata Karkaună s-a adunat la Trecătoarea Umbral, aşa cum mi-a raportat Dex. Au alături de ei Sălbatici din Tundaran - probabil că aşa s-a gândit Grimarr că poate înainta uşor. Ticăloşii aceia din Tundaran, care urăsc femeile, cunosc munții aproape la fel de bine ca Războinicii.

— Oare de ce aşteaptă aici? îl întreb pe Dex. Trebuiau să fi trecut munții deja şi să fi ieşit în câmp deschis.

— Pesemne că aşteaptă mai mulți oameni, zice Dex, deşi armata lor nu mi se pare mai mare decât am văzut-o prima oară.

II trimit pe vărul meu Baristus în recunoaştere spre capătul de nord al trecătorii, să vadă dacă într-adevăr se mai alătură armatei şi alți Karkauni. El se întoarce doar cu şi mai multe întrebări.

— E tare ciudat, zice Baristus.

Dex, Avitas şi cu mine ne adunăm la mine în cort, iar vărul meu începe să se plimbe agitat.

— Nu mai vin alți oameni prin trecătorile nordice. Armata pare să aştepte, într-adevăr, dar nu-mi dau seama ce. M-am gândit că poate aşteaptă armament sau proiectile pentru maşinile de asediu. Dar n-au maşini de asediu. Cum naiba au de gând să treacă de zidurile cetății Antium fără catapulte?

— Poate le-a promis Keris că le dă drumul înăuntru, zic eu. Şi încă nu şi-au dat seama cât e de prefăcută. E în firea ei să joace la două capete.

— Şi pe urmă? zice Dex. îi lasă să ne țină sub asediu săptămâni la rând?

— Destul cât să găsească o modalitate să-l omoare pe Marcus în bătălie, zic eu. Destul cât să împiedice naşterea nepotului meu.

Până la urmă, Keris doreşte să domnească asupra Imperiului. N-ar lăsa să-i fie cucerită capitala. Dar să piardă viețile câtorva mii de oameni? Pentru ea, asta nu înseamnă nimic. Am învățat bine lecția.

— Dacă-i punem pe fugă pe Karkauni încă de aici, îi ucidem planul din faşă, zic eu.

Mă uit la desenele aduse de auxiliari, în care au însemnat dispunerea taberei Karkaune. Unde păstrează alimentele, armele, diversele provizii. Cele mai prețioase bunuri le-au adăpostit chiar în mijlocul armatei, unde-i aproape imposibil de pătruns.

Dar am cu mine Măşti. Iar cuvântul *imposibil* ne-a fost alungat din minte cu biciul.

Atacăm în toiul nopții, când mare parte din tabăra Karkaună doarme. Doborâm sentinelele rapid, iar Dex conduce o trupă care pătrunde în tabără şi pe urmă iese înainte ca primele flăcări să se ridice din depozitele de alimente ale Karkaunilor. Cred că i-am lăsat fără o şesime din rezerve, iar până să dea ei alarma, noi ne-am retras deja în munți.

— Vin cu tine la următorul atac, Sfrâncioc, îmi spune Harper când ne pregătim să lovim din nou. Ceva nu mi se pare în regulă. N-au reacționat la atacul precedent.

— Poate că i-am luat prin surprindere.

Harper se plimbă agitat, iar eu îi pun mâna pe umăr, ca să-l liniştesc. între noi izbucneşte o scânteie, iar el ridică surprins privirea. îi dau drumul imediat.

— Am nevoie de tine în ariergardă, îi spun, ascunzân- du-mi stânjeneala. Dacă se întâmplă ceva, trebuie să conduci oamenii înapoi la Antium.

Pornim următorul atac chiar înainte de ivirea zorilor, în timp ce Barbarii încă se resimt după atacul precedent. De data asta conduc un grup de o sută de oameni înarmați cu săgeți aprinse.

Dar după ce zboară prima salvă de săgeți, e clar că de data asta Karkaunii ne aşteaptă. Un val de peste o mie se rup în vest din armata principală şi se îndreaptă spre noi în formații organizate pe care nu le-am mai văzut la Karkauni.

Avem avantajul terenului mai înalt, aşa că doborâm cât mai mulți cu putință. Ei nu au cai, iar munții ăştia nu sunt teritoriul lor. Nu cunosc dealurile la fel ca noi.

După ce terminăm săgețile, fac semn să ne retragem, dar chiar atunci se aude dinspre ariergardă o bătaie incon- fundabilă de tobă. Vine de la trupele lui Avitas. Toba bate o dată - de două ori - de trei.

Ambuscadă. **Am stabilit semnalele din timp. Mă răsucesc cu buzduganul în mână, aşteptând atacul. Soldații strâng rândurile. Un cal nechează ascuțit - un zgomot inconfundabil, care-ți dă fiori. Tobele se aud din nou, iar peste ele răsună înjurături.**

De data asta, toba nu se opreşte, cerând frenetic ajutor.

— Ariergarda a fost atacată, strigă Dex. Cum iadul...

Termină propoziția scrâşnind, în timp ce parează un cuțit aruncat în el dinspre pădure. Pe urmă suntem înconjurați de Karkauni şi nu ne mai putem gândi decât la supraviețuire. Duşmanii se ridică din gropi bine ascunse în pământ, sar din copaci, aruncă peste noi o ploaie de săgeți, de săbii şi de foc.

Dinspre ariergardă auzim urletele drăceşti ale şi mai multor Karkauni care coboară de pe munte, în est. Alții vin din nord. Doar sudul mai e liber - dar nu pentru multă vreme, dacă nu scăpăm din ambuscadă.

Suntem morți! Pe toate iadurile, suntem morți!

— Râpa aceea!

Arăt spre o potecă îngustă rămasă încă deschisă între trupele care ne încercuiesc. Ne croim drum spre ea, trăgând săgeți în urma noastră. Râpa urmează râul şi duce către o cascadă. Acolo sunt bărci - destule cât să cobor în aval cu oamenii rămaşi.

— Mai repede! închid încercuirea!

Alergăm din răsputeri şi ne strâmbăm auzind ţipetele soldaţilor din ariergardă, care mor rapid, potopiţi de duşman. Cerule, câţi oameni! Câte Gărzi Negre! Iar Avitas e printre ei. *Ceva nu mi se pare în regulă.* Dacă era cu noi, poate îşi dădea seama de ambuscadă. Ne-am fi putut retrage înainte să ne atace Karkaunii ariergarda.

Iar acum...

Mă uit spre munte. N-avea cum supravieţui unui asemenea măcel. Nimeni n-ar fi putut. Sunt prea mulţi duşmani.

Avitas nu i-a spus niciodată lui Elias că sunt fraţi. N-a apucat să stea de vorbă cu Elias cum vorbeşti cu un frate. Cerule, câte i-am spus în momentele de furie, la mânie, când el doar se străduia să mă ţină în viaţă! Scânteia aceea dintre noi, stinsă înainte s-o pot numi... Mă ustură ochii.

— Sfrâncioc! strigă Dex şi mă trânteşte la pământ din faţa unei săgeţi gata să mă străpungă.

Ne târâm înainte, împleticindu-ne. Ajungem în cele din urmă la râpă, o groapă de doi metri şi jumătate până la rămăşiţele unui pârâu. O ploaie de săgeţi se abate asupra noastră când ne apropiem.

— *Scuturile!* strig eu.

Se aude oţel izbit de lemn, apoi eu şi soldaţii alergăm din nou, anii de antrenament facându-ne să ne adunăm în rânduri drepte. De fiecare dată când un soldat cade, altul se duce să-i ia locul, iar când mă uit în urmă, pot număra exact câţi au rămas.

Doar şaptezeci şi cinci, din cei cinci sute trimişi de Marcus.

Ne repezim pe poteca spre cascadă, iar tunetul apei acoperă orice alt sunet. Cărarea şerpuieşte înainte şi înapoi până ajunge pe un platou plin de praf unde sunt trase pe mal zece bărci lungi.

Soldații n-au nevoie de ordine. Auzim în spatele nostru scandările Karkaunilor. Lăsăm la apă o barcă, pe urmă alta şi alta.

— Sfrâncioc, trebuie să pleci! zice Dex şi mă trage în una dintre bărci.

— După ce pleacă toți ceilalți, zic eu. Patru sute douăzeci şi cinci de oameni... morți. Avitas... mort. Cerule, rapid au acționat!

De pe poteca de deasupra se aude zgomot de săbii. Dau fuga pe cărare, cu buzduganul în mână. Dacă mai sunt acolo unii dintr-ai mei, cerul mi-e martor că nu-i voi lăsa să lupte singuri.

— Sfrâncioc - nu! urlă Dex, apoi scoate paloşul şi mă urmează.

Dincolo de intrarea pe cărare găsim un grup de Războinici, printre care trei Măşti, bătându-se cu Tundaranii, împinşi implacabil înapoi de duşmanii mult mai numeroşi. Un grup de auxiliari cară o a patra Mască, sângerând din gât, dintr-o rană în abdomen şi încă una de la coapsă.

Harper.

Dex îl preia de la auxiliari şi îl duce în spate spre ultima barcă, împleticindu-se sub greutatea lui. Auxiliarii încordează arcurile şi trag rafală după rafală de săgeți, până când cerul zumzăie de ele şi-i o minune că nu mă nimeresc. Una dintre Măşti se întoarce - vărul meu Baristus.

— îi ținem pe loc, strigă el. Pleacă, Sfrâncioc. Anunță-l pe împărat. Spune-le că mai sunt alte...

Dar Dex mă ia de-acolo, mă împinge pe cărare şi mă urcă în barcă, apoi o împinge tăindu-şi drum prin apă. *Ce să le spun ?* îmi vine să strig, în timp ce Dex vâsleşte din răsputeri, iar barca trece prin cascadă şi se îndreaptă rapid spre râul vijelios. Mă las în genunchi lângă Harper.

E plin de sânge peste tot. Dacă nu eram eu cu el în barcă, ar fi murit în câteva minute. Îl iau de mână. Fără sacrificiul lui Baristus, muream toți.

Caut cu răbdare cântecul lui Harper. E Masca perfectă, şi-a îngropat adânc gândurile şi emoțiile, deci mă aştept ca şi cântecul să-i fie de nepătruns.

Dar îl găsesc aproape de suprafață, puternic, luminos şi limpede ca un cer de iarnă plin de stele. îi cercetez în profunzime. Văd zâmbetul unei femei brunete cu ochi mari şi verzi - mama lui - şi mâinile puternice ale unui bărbat care seamănă izbitor cu Elias. Harper merge prin sălile întunecoase de la Blackcliff şi îndură zi de zi duritatea şi greutățile pe care le cunosc atât de bine. Suferă după tatăl lui, un personaj misterios care îi lasă un gol pe care nu-l poate umple niciodată.

Harper e o carte deschisă: aflu că *el* a eliberat-o pe Laia cu luni în urmă, când am prins-o în capcană. A eliberat-o pentru că ştia că aş fi ucis-o. Şi mai ştia că Elias nu m-ar fi iertat niciodată pentru asta. Mă văd prin ochii lui: furioasă, rece, slabă, puternică, curajoasă şi caldă. Nu sunt Sfrânciocul. Sunt *Helene.* Aş fi oarbă să nu văd ce simte pentru mine. Sunt țesută în conştiința lui la fel cum Elias era țesut într-a mea. Harper ştie mereu unde mă aflu, sau dacă sunt în siguranță.

După ce i s-au închis rănile şi îi bate inima cu putere, mă opresc din cântat, slăbită. Dex se uită la mine cu o expresie uimită şi întrebătoare, dar nu spune nimic.

Aranjez mai comod capul lui Harper, iar el deschide ochii. îmi vine să-l cert, dar şoapta lui răguşită mă opreşte.

— Grimarr şi oamenii care au atacat ariergarda veneau dinspre est, Sfrâncioc, zice el aspru, hotărât să-mi livreze mesajul. El m-a atacat pe mine.... m-ar fi ucis...

Şi mai multe motive să-l urăsc pe porcul de Grimarr.

— **Pesemne că s-au strecurat pe lângă noi, zic eu, sau poate aşteptau...**

— **Nu, zice Avitas şi mă apucă de o curea a platoşei.** *Au venit* **dinspre est. Am trimis o iscoadă, pentru că bănuiam ceva. Mai au o armată acolo. S-au împărţit în două, Sfrân- cioc. Nu se îndreaptă spre Antium cu cincizeci de mii de oameni. Au de două ori pe-atât.**

La început nu ştiu cum să-i spun Bucătăresei. Mamă. Mirra. Mă uit la ea nerăbdătoare. O parte din mine doreşte cu disperare să-i înțeleagă povestea, în timp ce altă parte tremură de dorința de a urla durerea celor doisprezece ani petrecuți fără ea.

Poate va dori să vorbească, **mă gândesc. Să-mi explice de ce a supraviețuit. Cum a supraviețuit. Nu mă aştept să se justifice pentru ce a făcut în închisoare - nu ştie că ştiu. Dar sper să-mi spună de ce şi-a ascuns identitatea. Sper măcar să-şi ceară iertare pentru asta.**

Dar ea tace, concentrată în întregime pe traversarea rapidă a zonei rurale. Chipul ei, profilul ei sunt gravate în mine. Le văd în o mie de feluri, chiar dacă ea nu se vede pe sine. Mă simt atrasă de ea. A lipsit atâta amar de ani. Şi nu vreau să rămân agățată de furia mea. Nu vreau să mă cert cu ea cum m-am certat cu Darin. în prima noapte din călătoria împreună, mă aşez lângă foc alături de ea.

Ce sper? Poate ca femeia care îmi spunea Greieraş să-şi lase mâna pe capul meu, grea şi blândă. Femeia al cărei zâmbet era o lumină în întuneric, ultimul lucru vesel pe care mi-1 amintesc din mulți ani lungi.

Dar cum mă apropii, ea îşi drege glasul şi se îndepărtează. Doar de-o palmă, dar înțeleg.

Mă întreabă cu vocea ei scrâşnită despre Izzi şi despre ce mi s-a întâmplat de când am plecat de la BlackcliffF. O parte

din mine nu vrea să răspundă. *Nu meriți să știi. Nu meriți povestea mea.* **Dar altă parte - cea care vede în ea o femeie distrusă care a fost cândva mama - nu-i atât de crudă.**

Prin urmare, îi povestesc despre Izzi. Despre sacrificiul ei. Despre curajul ei nebunesc. îi povestesc despre Zburător. Despre Keenan şi cum m-a trădat nu numai pe mine, ci întreaga noastră familie.

Ce trebuie să creadă despre mine, despre faptul că m-am îndrăgostit de creatura a cărei înşelăciune a dus la zilele acelea negre petrecute în închisoarea Kauf? îi aştept judecata, dar nu zice nimic. încuviințează din cap, strânge pumnii şi dispare în noaptea întunecoasă. Iar dimineața nu vorbeşte despre asta.

în următoarele nopți, de fiecare dată când mă mişc cât de puțin, tresare de parcă şi-ar face griji că vreau să mă apropii. Aşa că mă țin la distanță de ea, tot timpul de cealaltă parte a focului, tot timpul la câțiva paşi în urma ei pe drum. îmi trec multe prin minte, dar nu vorbesc. Parcă tăcerea ei m-ar gâtui.

în cele din urmă, cuvintele nu mai vor să stea la adăpost şi îmi dau seama că *trebuie* **să le rostesc, indiferent de consecințe.**

— De ce n-ai omorât-o?

Noaptea e caldă, n-am aprins focul, doar ne-am întins pe pături şi ne uităm la stele.

— Vorbesc de Comandant. Puteai s-o otrăveşti. S-o înjunghii. Eşti Mirra din Serra...

— Nu există nicio Mirra din Serra! strigă Bucătăreasa atât de tare, încât un stol de vrăbii îşi ia zborul din copacul vecin, la fel de speriate ca şi mine. A *murit.* **A murit în închisoarea Kauf, când i-au murit copilul şi soțul.** *Eu nu sunt Mirra.* **Eu sunt Bucătăreasa. Şi nu-mi vorbi mie**

despre ce-ar fi făcut sau n-ar fi făcut scorpia aceea ucigaşă şi trădătoare. Nu ştii *nimic* despre ea.

Respiră greu şi ochii întunecaţi îi strălucesc de mânie.

— Am încercat, fetiţo, şuieră ea spre mine. Prima oară când am atacat-o pe Keris, mi-a rupt braţul şi a biciuit-o pe Izzi de abia a rămas în viaţă. Copila avea cinci ani pe-atunci. Iar ea m-a obligat să mă uit. Următoarea dată când mi-a trecut prin cap să încerc ceva, Scorpia de la Blackcliff i-a scos lui Izzi ochiul.

— De ce n-ai fugit? Puteai scăpa de-acolo.

— Eu am încercat. Dar riscul să ne prindă Keris pe amândouă era prea mare. Ar fi torturat-o pe Izzi. Şi mă săturasem să sufere alţi oameni din cauza mea. Poate că *Mirra din Serra* EU[1] fi sacrificat-o pe copilă ca să-şi salveze capul, dar Mirra din Serra nu avea suflet. Mirra din Serra era la fel de ticăloasă precum Comandantul. Iar eu nu sunt ea. Nu mai sunt.

— N-ai întrebat despre Buni şi Bunu, şoptesc eu. Sau despre Darin. Tu...

— Nu merit să ştiu ce face fratele tău, zice ea. Cât despre bunici...

Gura i se strâmbă într-un mic zâmbet pe care nu îl recunosc.

— M-am răzbunat pe ucigaşul lor.

— Masca? zic eu. Cum?

— L-am vânat. în cele din urmă, a dorit să moară. Am fost miloasă, zice ea cu ochii negri ca nişte cărbuni stinşi. Mă judeci.

— Am vrut şi eu să-l omor, dar...

— Dar mie mi-a plăcut să-l omor. Iar asta mă face rea? Haide, fetiţo. Nu se poate să umbli printre umbre câtă vreme am umblat eu şi să nu devii una.

Mă foiesc, amintindu-mi ce mi-a spus Jaduna: *Eşti prea tânără să stai atât de adânc cufundată în umbră.*

— Mă bucur că l-ai omorât.

Mă opresc şi mă gândesc la ce voi spune în continuare. Dar nu există mod delicat de a pune întrebarea.

— De ce... De ce nu mă atingi? Tu nu...

Tânjeşti s-o faci, aşa cum tânjesc eu, **îmi vine să apun.**

— Atingerea unui copil îi aduce mamei mângâiere, zice ea încet de-abia o aud. Dar eu nu sunt mamă, fetiţo. Sunt un monstru. Monştrii nu merită alinare.

Se întoarce şi tace. Mă uit multă vreme la spatele ei. E atât de aproape! Destul de aproape s-o ating. Destul de aproape s-o aud şoptind păreri de rău.

Dar nu cred că ar simţi îmbrăţişarea unei fiice, dacă aş atinge-o. Şi nu cred că i-ar păsa să fie iertată.

*

Cu cât înaintăm spre Antium, cu atât simţim necazul mai aproape. Căruţe pline cu covoare şi mobilă pleacă în grabă din oraş, cu proprietarii înconjuraţi de zeci de gărzi. La un moment dat vedem în depărtare o caravană bine înarmată. Nu-mi dau seama ce transportă, dar cel puţin zece Măşti îi păzesc încărcătura.

— Fug, strigă Bucătăreasa. Le e prea frică să stea şi să lupte. Sunt mai ales Aristocraţi, după cum arată. Mişcă-te mai repede, fetiţo. Dacă bogaţii pleacă din oraş, înseamnă că au ajuns Karkaunii aproape.

De-acum nu ne mai oprim, mergem zi şi noapte. Dar când ajungem în suburbiile Antiumului, e evident că nenorocirea a lovit deja faimoasă capitală a Războinicilor. Urcăm pe o culme lângă Argent Hills şi jos vedem oraşul.

Vedem şi armata enormă care îl înconjoară pe trei părți. Mai e protejată doar partea de nord a oraşului, cea lipită de munte.

— Pe toate cerurile, murmură Bucătăreasa. Dacă nici asta nu-i dreptate divină, atunci nu ştiu ce mai e.

— Ce mulți sunt!

Abia pot vorbi.

— Oamenii din oraş...

Clatin din cap şi mă gândesc imediat la Cărturarii care încă mai sunt sclavi în oraş. *Poporul meu.*

— Trebuie să fie şi Cărturari acolo. Comandantul n-a ucis toți sclavii. Nu i-au permis Aristocrații. Cu ei ce se întâmplă, dacă oraşul este invadat?

— Mor, zice Bucătăreasa. La fel ca toți ceilalți sărmani ticăloşi care au avut ghinionul să rămână acolo. Lasă treaba asta în seama Războinicilor. E capitala lor; o vor apăra. Tu ai altele cu care să-ți bați capul. Cum ai de gând să intri în oraş?

— Deocamdată n-au ajuns decât până aici.

Dinspre nord-est se strecoară printr-o trecătoare alți bărbați care se duc să se alăture armatei Karkaune.

— Se țin dincolo de bătaia catapultelor oraşului, ceea ce înseamnă că n-au de gând să atace. Ai spus că ne poți strecura înăuntru.

— Prin munții din nordul oraşului, zice Bucătăreasa. Asta înseamnă să înconjurăm Argent Hills. O să ne ia zile. Chiar mai mult.

— Cât îşi ridică tabăra, va fi mare harababură, zic eu. Am putea profita. Ne strecurăm noaptea printre ei. Au şi nişte femei acolo...

— Târfe, zice Bucătăreasa. Doar nu crezi că pot trece drept aşa ceva.

— Şi bucătărese, îi răspund. Spălătorese. Karkaunii sunt îngrozitori. Nu se duc nicăieri fără femei care să-i slugărească şi să-i servească. Iar eu mă pot face invizibilă.

Bucătăreasa clatină din cap.

— Ai spus că invizibilitatea îți alterează mintea. îți provoacă viziuni, uneori ore în şir. Trebuie să ne gândim la altceva. Asta-i o idee proastă.

— E necesară.

— E sinucigaşă.

— E ceva ce pesemne că ai mai făcut, zic eu încet. înainte.

— Asta mă face să cred şi mai puțin în ea, zice Bucătăreasa, dar văd că şovăie.

Ştie la fel de bine ca mine că n-avem de-ales dintre prea multe posibilități.

Peste o oră, merg pe lângă ea, cocoşată peste un coş cu lenjerie împuțită. Am trecut deja de două sentinele care ne-au tăiat calea în tabără. A fost destul de simplu. Dar acum trecem printre Karkauni şi nu mai e deloc uşor.

Sunt extrem de mulți. La fel ca peste tot în Imperiu, au trăsături diferite, culori diferite ale pielii şi părului. Dar toți sunt tatuați excesiv şi au jumătățile de sus ale fețelor vopsite cu indigo, ceea ce le scoate în evidență albul ochilor într-un mod înfricoşător.

Ard sute de focuri de tabără, dar sunt puține corturi după care Bucătăreasa şi cu mine să ne putem ascunde. Majoritatea bărbaților poartă pantaloni scurți de piele şi veste de blană, iar eu nu-mi dau seama deloc cine e mare în grad şi cine nu. Singurii Karkauni care ies în evidență sunt cei îmbrăcați în armuri stranii din oase şi oțel, şi au în mâini bâte cu cranii omeneşti în vârf. Când trec, li se face loc din belşug. Dar majoritatea sunt adunați în jurul unor ruguri uriaşe neaprinse şi toarnă ceva ce pare nisip stacojiu în forme ciudate din jurul lor.

— Vrăjitori Karkauni, murmură Bucătăreasa. își petrec tot timpul îngrozind mulțimile și încercând să le învie spirite. Nu reușesc niciodată, dar tot sunt tratați ca niște zei.

Tabăra miroase dulceag a legume putrede. Grămezi uriașe de lemne de foc sunt adunate în ciuda vremii calde, iar Karkaunii nu-și bat capul să curețe balega cailor. Ulcioare cu un alcool deschis la culoare sunt la fel de omniprezente ca bărbații, și peste tot duhnește a lapte înăcrit.

— Ha! zice un Karkaun mai vârstnic și o împinge pe Bucătăreasă, care 1-a lovit cu coșul din greșeală. *Tek ftdka- yad urqin!*

Bucătăreasa dă din cap în sus și în jos, jucând bine rolul de femeie bătrână și zăpăcită. Bărbatul îi răstoarnă coșul din mână și râde împreună cu amicii lui când hainele cad pe pământul murdar. în vreme ce ea încearcă să le adune repede, el o lovește în burtă și face gesturi obscene.

Sar imediat s-o ajut să strângă hainele, sperând că bărbații Karkauni sunt prea beți ca să-și dea seama că pe Bucătăreasă o ajută o mână invizibilă. Dar când mă las pe vine, ea șuieră:

— Ești aproape vizibilă, fetițo. Mișcă-te!

Mă uit în jos și văd că invizibilitatea mea se pierde. *Zburătorul!* Pesemne că-i în Antium, iar prezența lui îmi sleiește puterea magică.

Bucătăreasa trece repede prin grupul de bărbați și își vede de drumul ei spre nord.

— Mai ești aici, copilă?

O simt încordată, dar nu se întoarce să se uite înapoi.

— Nu sunt foarte organizați, îi răspund eu în șoaptă. Dar, cerule, tare mai sunt mulți!

— în sud sunt ierni lungi, zice Bucătăreasa. N-au altceva de făcut decât să se înmulțească.

— Și de ce atacă acum? întreb. De ce aici?

— Bântuie foamea pe la ei şi un vrăjitor răzvrătit a profitat de asta. Nimic nu motivează oamenii mai bine decât foamea din burțile copiilor. Karkaunii s-au uitat spre nord şi au văzut un imperiu bogat şi gras. Războinicii au parte de belşug an de an, în timp ce Karkaunii n-au nimic. Iar Imperiul nici nu-i tratează corect. Grimarr, preotul vrăjitor despre care ți-am vorbit, le-a adus aminte şi asta. Şi uite-aşa am ajuns aici.

Aproape am trecut de capătul nordic al taberei. în fața noastră se întinde o stâncă netedă şi abruptă, iar Bucătăreasa se îndreaptă hotărâtă spre ea, abandonând coşul de rufe atunci când se întunecă şi ne îndepărtăm de tabără.

— Victoria lor aici depinde în întregime de cât sunt de numeroşi. Sau dacă ascund un as în mânecă, cu care Războinicii nu pot lupta.

Mă uit la lună - e aproape plină, dar nu de tot. Peste trei zile va fi Luna Grânelor. *De Luna Grânelor, cei uitați îşi vor găsi stăpânul.*

Bucătăreasa schimbă direcția de două ori, să se asigure că n-am fost urmărite, apoi îmi face semn să mă apropii de stâncă. Arată în sus.

— La vreo cincisprezece metri înălțime e o peşteră, zice ea. Pătrunde adânc în munte. Stai aici şi rămâi invizibilă, pentru orice eventualitate.

— Cum naiba ai de gând să...

îndoaie degetele ca nişte gheare. E ceva cunoscut în mişcarea ei şi începe imediat să se cațere pe stânca golaşă cu vioiciunea unui păianjen. Rămân cu gura căscată. Nu-i natural - ba nu, e imposibil. N-aş zice chiar că zboară, dar are o uşurință clar neomenească.

— Ce iadul...

Cade o frânghie care mă loveşte peste cap. De sus apare fața Bucătăresei.

— Leag-o în jurul tău, zice ea. Reazemă-te cu picioarele de stâncă, de ieşituri, de orice spațiu poți găsi, şi urcă.

Ajung în cele din urmă sus, fără suflare, şi când o întreb cum a reuşit ea să urce, sâsâie să tac şi porneşte prin peşteră fără să se întoarcă.

Abia după ce înaintăm adânc în măruntaiele muntelui, Bucătăreasa îmi propune în cele din urmă să renunț la invizibilitate.

— S-ar putea să dureze câteva minute până mă trezesc, îi spun eu. Am viziuni şi nu sunt sigură că...

— Am eu grijă să nu mori.

Încuviințez, dar sunt paralizată. Nu vreau să înfrunt viziunile - nu după ce mi-a arătat Zburătorul.

Deşi nu mă poate vedea, mama ițeşte capul de parcă mi-ar simți necazul. Roşesc şi caut o explicație, fără s-o găsesc. *Sunt o laşă* \ îmi vine să spun. *Mereu am fost.* Cerule, ce umilitor! Dacă era doar o Bucătăreasă, nu mi-ar fi păsat. Dar e mama. *Mama mea.* M-am gândit ani în şir ce-ar crede despre mine.

Ea se uită în jur prin tunel, apoi se aşază direct pe jos.

— Am obosit, zice ea. Blestemați fie Karkaunii! Haide, fato, stai lângă baba.

Mă aşez alături de ea şi pentru prima oară nu tresare şi nu se îndepărtează, căci nu mă poate vedea.

— Viziunile acelea... zice ea după o vreme. Sunt înspăimântătoare?

Mă gândesc la ea în celula de închisoare. La cântec. La trosnetul oaselor. Zgomote care nu înseamnă nimic până când ajung să însemne totul. Chiar şi acum, chiar fără să înțeleg în ce s-a transformat, nu suport să-i spun ce am văzut. Nu pot rosti cuvintele, pentru că dacă o fac, totul devine adevărat.

— Da.

înfig degetele în pământ şi le plimb în sus şi-n jos.

— Sunt înspăimântătoare.

Ce voi vedea de data asta? Dacă vor fi tot viziuni din trecut? Altceva? Alte orori?

— Atunci, fă-o repede.

Vocea ei nu-i tocmai blândă, dar nici aspră. Şovăie şi îmi întinde o mână, cu palma în sus. Strânge din maxilare şi înghite în sec.

Are pielea caldă. Bătături. Chiar dacă poate n-arată ca mama, nu vorbeşte ca ea şi nu se poartă ca ea, are totuşi mâinile ei. O strâng uşor şi se înfioară.

Mă lepăd de invizibilitate şi întâmpin binevoitoare viziunile, căci nu pot fi mai rele decât s-o iau de mână pe femeia care m-a născut şi pe ea s-o scârbească atingerea mea.

Iar viziunile mă năpădesc - de data asta umblu pe străzi în flăcări, printre ziduri înnegrite. Din clădirile incendiate răsună țipete care mă îngrozesc până în măduva oaselor. Urlu şi plâng.

Când deschid ochii, Bucătăreasa e aplecată deasupra mea şi îmi ține o mână pe față, în timp ce pe cealaltă încă o strâng între degete. Are chipul plin de suferință, de parcă să mă atingă ar fi peste ce poate îndura. Nu mă întreabă
despre viziuni. Iar eu nu-i spun.

*

Ne apropiem de intrarea în Ambasada Marinarilor. în fața unor trepte ude şi ciobite care duc spre o uşă de lemn, Bucătăreasa încetineşte pasul.

— Ar trebui să fie doi paznici aici, zice ea. Intrarea a fost păzită întotdeauna. Mânerul acela le permite să dărâme toată clădirea, în caz de atac.

Scot pumnalul şi Bucătăreasa pregăteşte arcul. Deschide uşa încet, iar când intrăm e complet linişte. Pe străzile din spatele ambasadei bubuie tobele şi mă simt imediat transportată înapoi la Blackcliff. Trec căruțe, ocupanții lor strigă, soldații urlă ordine. Se aude tropăit de cizme care mărşăluiesc sacadat, iar o voce aspră conduce un pluton spre zidurile oraşului. Antium se pregăteşte de război.

— Ceva nu-i în regulă, zic eu. Musa avea oameni aici. Trebuiau să ne fi pregătit cătuşe de sclavi, hărți, lista mişcărilor Sfrâncioculuiâ€¦

— Pesemne că au plecat înainte să atace Karkaunii, zice Bucătăreasa. Dar nu se poate să fi plecat toți.

Şi totuşi, au plecat. O simt. Locul ăsta e gol de mai multe zile.

Suntem pe cont propriu.

Spiritele năvălesc în Imperiu ca nişte pietre în flăcări aruncate de o catapultă. Zidul hotarului se face ţăndări.

Simt spiritele în acelaşi fel în care simt conturul Anticamerei. Sunt aşchii de iarnă într-o pătură de căldură şi se deplasează ca un banc de peşti, adunați laolaltă şi îndrep- tându-se în aceeaşi direcție - spre sud-vest, către un sat de Războinici de unde îmi procur eu provizii. Localnicii sunt oameni de treabă şi muncitori. Şi n-au nici cea mai mică bănuială ce-i aşteaptă.

Vreau să-i ajut. Dar asta vor şi djinnii - să mă distragă de la datoria mea. încearcă din nou să-mi folosească omenia împotriva mea.

Nu şi de data asta. **Nu oamenii pe care îi vor poseda şi îi vor chinui spiritele contează acum. Contează hotarul Anticamerei. Trebuie să-l refac. Vor intra în Pădure şi alte spirite. Măcar ele trebuie ținute înăuntru.**

Abia dacă mi s-a închegat în minte acest gând, că magia începe să crească din pământ şi să-şi croiască drum în corpul meu. E mai puternică de data asta, de parcă simte că am înțeles *în sfârşit* **cum mă manipulează djinnii. E o uşurare să simt că Mauth lasă magia să mă inunde - dar în acelaşi timp e o greşeală. Apropierea lui Mauth mă înfioară. Nu mă simt ca şi cum mi-aş folosi fizic puterea magică - apelând, adică, la ceva care e deja parte din mine. Nu, magia pe care o simt mi-e străină. Mă cuprinde ca o boală şi îmi colorează**

vederea. E o magie care schimbă în mine ceva fundamental. Nu mă mai simt eu însumi.

Dar tulburarea mea poate aştepta. Am treburi mai presante.

Magia îmi permite să văd cum *ar trebui* să arate hotarul. II pot reconstrui doar prin puterea voinței. îmi adun forțele.

Departe, spre sud, spiritele intră în oraş. *Nu te gândi la asta.*

Magia lui Mauth reacționează sporindu-şi prezența. Reconstruiesc bucată cu bucată zidul hotarului, imaginân- du-mi cărămizi uriaşe de lumină înălțându-se dintr-o bucată, solide şi indestructibile. Când deschid ochii, zidul e acolo, străluceşte de parcă n-ar fi fost spart nicicând. Hotarul nu le poate chema înapoi pe spiritele care au evadat, dar le poate reține în Anticameră pe cele noi.

Şi vor mai veni multe.

Iar acum? Să mă duc după spiritele care au luat-o razna? Mauth mă îmboldeşte spre sud-vest şi-mi dă răspuns. Zbor ca vântul cu mare uşurință - mai uşor decât mi-a fost vreodată. Mă aştept ca pe măsură ce mă îndepărtez de pădure, magia să slăbească, dar rămâne cu mine, pentru că e magia lui Mauth, nu a mea.

Spiritele s-au împrăştiat, umblând prin zona rurală în zeci de grupuri mici. Mă îndrept spre satul cel mai apropiat de Anticameră. Când ajung la vreo jumătate de kilometru, aud țipete.

Mă opresc într-o piață a satului şi, în urma prăpădului create de spirite, niciun sătean nu pare să observe cum apar din senin.

— Thaddius! Fiul meu! Nu! strigă un bărbat cu părul alb.

Un bărbat mai tânăr îi răsuceşte bătrânului brațele la spate şi i le trage în sus cu forță neomenească.

— Dă-mi drumul... nu face asta... aaah!

Apoi se aude un trosnet şi tatăl se prăbuşeşte, pierzân- du-şi cunoştinţa de durere. Tânărul îl ridică de parcă ar fi o pietricică şi îl aruncă peste sat, la sute de metri distanţă.

Trag paloşele, gata de atac, dar Mauth mă smuceşte.

Sigur, Elias, tâmpit mai eştil **îmi reproşez eu. Nu pot să-i învinge cu mâinile goale pe toţi cei locuiţi de un spirit. îmi amintesc că Shaeva mi-a arătat inima şi capul:** *Adevărata putere a lui Mauth se află aici şi aici.* **Magia mă împinge spre grupul cel mai apropiat de săteni posedaţi. Mi se încinge gâtul şi simt cumva că Mauth vrea să le vorbesc.**

— Opriţi-vă, le spun, dar nu sunt Elias.

Vorbesc în calitate de Banu al-Mauth. îi ţintuiesc pe posedaţi cu privirea, unul câte unul. Mă aştept la un atac, dar ei doar mă privesc încruntaţi, conştienţi de magia care se învârte în mine.

— Veniţi, le poruncesc.

Vocea mea tună poruncitor, supranatural. *Trebuie* **să mă asculte.**

— Veniţi!

Ei latră şi îşi arată colţii, iar eu scot un fir subţire din Mauth şi îi înfăşor cu ea pe fiecare, trăgându-i aproape. Unii vin sub forma trupurilor pe care le-au furat. Alţii rămân în continuare spirite şi plutesc spre mine gemând ostil. Curând, un grupuleţ de câteva zeci de spirite formează un semicerc în jurul meu.

Oare ar trebui să-i leg laolaltă cu magia? Să-i trimit pachet în Anticameră, cum am făcut cu spiritele care au chinuit triburile?

Nu. Mă uit la chipurile torturate din jur şi îmi dau seama că spiritele nu-şi doresc să se afle aici. Ele *doresc* **să meargă mai departe, să părăsească această lume. Să le trimit înapoi în pădure n-ar face decât să le prelungească suferinţa.**

Magia îmi umple ochii şi văd spiritele aşa cum simt: rănite, singure, confuze, chinuite de regrete. Unele îşi doresc cu disperare să fie iertate. Altele vor blândeţe. Altele caută înţelegere. Altele - explicaţii.

Dar unele pretind judecată, iar cu ele durează mai mult să mă înţeleg, pentru că nu se pot elibera până când nu îndură aceeaşi suferinţă pe care au provocat-o ele celorlalţi. De fiecare dată când îmi dau seama ce-i trebuie unui spirit, magia îmi dă de bunăvoie acel lucru, iar eu li-l ofer lor.

Durează. Trec minute lungi, iar eu reuşesc să mut dincolo zece spirite, pe urmă douăzeci. Curând se adună în jurul meu toate spiritele din apropiere, dorind cu disperare să vorbească, dorind cu disperare să le văd. Sătenii strigă după ajutor, sperând poate că magia mea le va uşura durerea. Mă uit la ei şi nu văd oameni, ci nişte creaturi mărunte care mor încet. Oamenii sunt muritori, neimportanţi. Numai spiritele contează.

Gândul acesta mi se pare străin. Ciudat. De parcă n-ar fi al meu. Dar n-am timp să zăbovesc asupra lui, căci mă aşteaptă alte multe spirite. Le fixez cu privirea şi aproape că nu mă clintesc până nu le mut pe ultimele, chiar şi pe cele care s-au ascuns în corpuri omeneşti.

După ce termin, observ ce dezastru au lăsat în urma lor. Cel puţin zece cadavre şi pesemne că sunt alte zeci pe care nu le văd.

Simt ceva, undeva departe. Tristeţe? O alung repede. Sătenii mă privesc îngroziţi - la urma-urmei, sunt doar nişte vieţuitoare simple. E doar o chestiune de timp până când frica lor se va transforma în torţe, paloşe şi furci. Iar cum eu sunt încă muritor, nu-mi doresc să mă lupt cu ei.

înainte să poată termina de rostit cuvintele, mă întorc, cu o privire şovăielnică. Deschide gura, iar buzele lui îngână *mulţumesc.*

înainte să poată termina de rostit cuvintele, mă întorc. Mai am multă treabă. Şi oricum nu-i merit mulțumirile.

*

Zilele trec într-un vârtej de sate şi târguri. Găsesc spiritele, le strig, le adun lângă mine, le trimit dincolo. în unele sate, treaba asta îmi ia doar o oră. în Elitele, aproape o zi întreagă.

Legătura mea cu Mauth devine mai puternică, dar nu-i completă. O simt în oase. Magia încă are rezerve, iar eu nu voi fi cu adevărat Păzitorul Sufletelor până când nu mă voi contopi pe deplin cu ea.

Curând, magia devine destul de puternică încât să pot ajunge cât ai clipi unde sunt spiritele. Trimit dincolo sute. Rămân mii. Şi mai apar alte sute în plus, căci spiritele fac ravagii oriunde se duc. într-o seară ajung într-un oraş unde aproape toată lumea a murit, iar spiritele s-au mutat deja în alt oraş.

La vreo trei săptămâni de când au evadat spiritele, după ce se înnoptează şi începe o furtună, îmi fac adăpost pe un dâmb cu iarbă bogată, fără grămezi de bolovani, la numai câțiva kilometri de o garnizoană a Războinicilor. Tobele garnizoanei bat - un lucru neobişnuit la ora asta, dar nu le dau atenție şi nici măcar nu mă obosesc să traduc mesajul.

Adun nişte vreascuri, tremurând în armura de piele care s-a îmbibat cu apă. Dar ploaia nu se opreşte, iar după ce mă chinui jumătate de oră să aprind un blestemat de foc, mă las păgubaş şi mă ghemuiesc nefericit sub mantie.

— La ce bun să am puteri magice, mormăi eu, dacă nu le pot folosi ca să fac măcar un foc?

Nu aştept un răspuns, aşa că sunt surprins când magia se trezeşte. Şi mai surprins încă atunci când mă învăluie, adăpostindu-mă ca un cocon.

— Aha... Mulțumesc.

împung magia cu un deget. N-are substanță, simt doar o căldură. Nu ştiam că-i în stare de aşa ceva.

Există atât de multe lucruri pe care nu le ştii. **Oare Sha- eva 1-a cunoscut bine pe Mauth? Arăta mereu un respect adânc pentru magie - ba chiar şi frică. Iar eu îi observam îngrijorarea, aşa cum caută indicii un copil atunci când observă fețele părinților săi.**

Mă întreb dacă magia a simțit ceva la moartea Shae- vei. Ea a fost legată de locul acela o mie de ani. Oare lui Mauth i-a păsat? L-a înfuriat, poate, crima prostească a Zburătorului?

Mă gândesc la stăpânul djinnilor şi mă înfior. Cine a fost - un Păzitor al Sufletelor care trecea dincolo spiritele oamenilor cu atâta iubire - şi ce a ajuns: un monstru care nu vrea nimic altceva decât să ne distrugă. în poveştile lui Mamie, i se spunea fie Regele Nenumitului, fie Zburătorul. Dar eu mă întreb dacă a avut un nume adevărat, unul pe care noi, oamenii, n-am meritat niciodată să-l aflăm.

Deşi e jenant, sunt obligat să recunosc că djinnii s-a înşelat. S-au înşelat cumplit. Dar asta nu înseamnă că ceea ce a făcut Zburătorul e corect. îmi complică însă viziunea asupra lumii şi capacitatea de a-l privi cu cea mai pură ură.

Când, în cele din urmă, mă trezesc, uscat şi încălzit, grație adăpostului făcut de Mauth, mai e mult până în zori. Sesizez imediat o schimbare în țesătura lumii. Spiritele pe care le-am simțit pândind prin jur au dispărut. Dar a apărut altceva - un alt fel de întuneric supranatural în lume. Nu-l văd. Totuşi, ştiu că există.

Mă ridic şi mă uit la terenul vălurit din jur. Spre nord e garnizoana. Pe urmă, câteva sute de kilometri de domenii Aristocrate. Apoi capitala. Munții Nevennes, Delphinium.

Magia se concentrează în nord, de parcă ar vrea să mă tragă în direcția aceea. Ajung cu mintea acolo şi simt. Haos. Sânge. O bătălie. Şi mai multe spirite. Numai că astea n-au scăpat din Anticameră. Sunt proaspete, noi, prizoniere ale unei magii dintr-o lume supranaturală stranie, cum n-am mai întâlnit.

Ce mama iadurilor?

Ştiu prea bine că spiritele sunt atrase uneori de conflict. De sânge. Oare se duce vreo bătălie în nord? In anotimpul ăsta, oraşul Tiborum este hărțuit deseori de duşmanii Imperiului. Dar Tiborum e spre vest.

Mauth mă îmboldeşte să mă ridic şi zbor ca vântul către nord, cu mintea întinsă pe mulți kilometri în jur. în cele din urmă dau peste un grup de spirite, apoi încă unul, chiar în fața lor. Multe dintre ele se îndreaptă iute spre un loc anume, înnebunite de furie şi de foame. Jinduiesc după corpuri, după vărsări de sânge, după război. îmi dau seama de asta la fel de sigur ca şi cum mi-ar fi spus-o ele. *Dar ce blestemat de război ?* **mă gândesc eu uimit. Oare Karkaunii îi măcelăresc iar pe Sălbatici în munții Nevennes? Dacă da, înseamnă că într-acolo se îndreaptă spiritele.**

Tobele garnizoanei din vecinătate bat cu putere, iar de data asta le ascult. *Atac iminent din partea Karkaunilor. Toți rezerviştii să se prezinte imediat la cazarma Râului Sudic.* **Mesajul se repetă, iar eu pricep în cele din urmă că spiritele nu se duc, de fapt, către Nevennes.**

Se duc spre Antium.

Partea a IV-a

Asediul

Karkaunii nu au catapulte.

Nici turnuri de asediu.

Nici berbeci de asalt.

Nici artilerie.

— La ce bun să ai o sută de mii de oameni, le spun eu lui Dex şi lui Avitas, uitându-mă la armata lor imensă, dacă nu faci decât să-i ții în jurul oraşului, să consume mâncare şi muniție vreme de trei zile?

Poate că de aceea a complotat Comandantul cu Karkaunii să atace Antium. Ştia că sunt atât de proşti încât îi poate distruge rapid - dar nu chiar atât de proşti încât să nu se poată folosi ea de haosul creat în propriul interes.

— Sunt nebuni, zice Dex. Cred că dacă au ditamai armata vor cuceri oraşul.

— Sau poate noi suntem nebuni, zice Marcus din spatele meu, iar oamenii de pe zid îngenunchează imediat.

împăratul le face semn să se ridice şi înaintează cu paşi mari, urmat de garda de onoare.

— Şi poate că ei au pus altceva la cale, adaugă el.

— Stăpâne?

împăratul stă lângă mine, măsurând cu ochii mijiți, de hienă, armata Karkaună. Apune soarele, curând se va înnopta.

— Fratele meu îmi vorbeşte de dincolo de moarte, Sfrâncioc, zice Marcus calm, fără urmă de labilitate în

Karkaunii nu au catapulte.

Nici turnuri de asediu.

Nici berbeci de asalt.

Nici artilerie.

— La ce bun să ai o sută de mii de oameni, le spun eu lui Dex şi lui Avitas, uitându-mă la armata lor imensă, dacă nu faci decât să-i ţii în jurul oraşului, să consume mâncare şi muniţie vreme de trei zile?

Poate că de aceea a complotat Comandantul cu Karkaunii să atace Antium. Ştia că sunt atât de proşti încât îi poate distruge rapid - dar nu chiar atât de proşti încât să nu se poată folosi ea de haosul creat în propriul interes.

— Sunt nebuni, zice Dex. Cred că dacă au ditamai armata vor cuceri oraşul.

— Sau poate noi suntem nebuni, zice Marcus din spatele meu, iar oamenii de pe zid îngenunchează imediat.

împăratul le face semn să se ridice şi înaintează cu paşi mari, urmat de garda de onoare.

— Şi poate că ei au pus altceva la cale, adaugă el.

— Stăpâne?

împăratul stă lângă mine, măsurând cu ochii mijiţi, de hienă, armata Karkaună. Apune soarele, curând se va înnopta.

— Fratele meu îmi vorbeşte de dincolo de moarte, Sfrâncioc, zice Marcus calm, fără urmă de labilitate în

comportament. Spune că Karkaunii au cu ei preoți-vrăji- tori, dintre care unul cel mai puternic din istoria lor - şi că aceşti vrăjitori invocă întunericul. N-au armament de asediu pentru că nu le trebuie. Oraşul e pregătit? întreabă el după o pauză.

— Vom rezista asediului, stăpâne. Luni în şir, dacă trebuie.

Lui Marcus i se strâmbă gura. Ascunde secrete. *Ce-i? Ce anume nu-mi spui ?*

— Vom şti de Luna Grânelor dacă rezistăm, zice el cu o siguranță rece.

înlemnesc. Luna Grânelor e peste trei zile blestemate!

— Au prezis Profeții, adaugă Marcus.

— Majestate.

De pe scara care urcă pe zidul cetății apare Keris Veturia. I-am ordonat să se ocupe de porțile dinspre est, simt cele mai puternice şi se află departe de Marcus şi de Livia. Iscoadele mele susțin că nu se abate de la misiunea primită.

Cel puțin până acum.

Mi-ar fi plăcut s-o trimit departe de oraş, dar Plebeii o susțin cu entuziasm, iar să mă descotorosesc de ea n-ar face decât să-l submineze şi mai mult pe Marcus. Femeia asta are o grămadă de aliați. Dar măcar a rămas fără mare parte din sprijinul Aristocraților. în ultimele două zile, Paterii par să se fi retras în vilele lor, pregătindu-se, fără îndoială, pentru bătălia care va urma.

— A venit un mesager de la Karkauni, zice Keris. Ne anunță condițiile lor.

Deşi Keris insistă ca Marcus să rămână - alt joc de putere al ei - el o dă deoparte şi plecăm toți trei călare, eu însoțită de Avitas, iar Marcus de garda lui personală, care formează un semicerc protector în jurul lui.

Karkaunul vine singur, cu pieptul gol şi iară steag alb. Jumătate din corpul lui ca laptele este vopsit cu indigo, cealaltă jumătate e acoperită de tatuaje grosolane. Are părul mai blond decât mine şi ochii practic fără culoare, în spatele indigoului care-i înconjoară. Călăreşte un armăsar enorm şi e aproape la fel de înalt ca Elias. Are în jurul gâtului gros un şirag de oase împletit în două.

Falange, îmi dau eu seama când ne apropiem.

Deşi în Navium l-am văzut doar de la distanță, îl recunosc imediat: Grfmarr, preotul vrăjitor.

— Aveți atât de puțini bărbați, necredincioşilor, încât trebuie să le cereți femeilor să lupte? zice el plimbându-şi privirea de la Keris la mine.

— Aveam de gând să-ți tai capul, după ce ți-aş fi îndesat bărbăția pe gât, zice Marcus rânjind. Dar cred că te voi lăsa în viață ca să mă uit cum te goleşte Keris încet de măruntaie.

Comandantul nu zice nimic. Se uită scurt în ochii lui Grimarr - privire care îmi spune la fel de sigur ca prin viu grai că s-au mai întâlnit.

Keris ştia că urmează să vină. Şi ştia că vine cu o sută de mii de oameni. Oare ce i-o fi promis acestui monstru ca să-l facă să se țină de cuvânt şi să înceapă un război cu Antium, numai pentru a putea prelua ea conducerea Imperiului? Deşi Karkaunii par să nu aibă nicio strategie de război, Grimarr nu-i prost. La Navium aproape ne-a învins. Sigur urmăreşte să scoată din treaba asta mai mult decât un asediu de câteva săptămâni.

— Transmite mesajul imediat, zice Marcus şi scoate din teacă o sabie pe care o lustruieşte neglijent. Deja mă întreb dacă n-ar fi bine să mă răzgândesc.

— Frații mei vrăjitori şi cu mine vă cerem să predați oraşul Antium. Dacă vă supuneți fără întârziere, bătrânii

voştri vor fi exilați, în loc să-i executăm, soldații vor fi luați sclavi, în loc să-i torturăm şi să-i ardem pe rug, iar femeile şi fiicele voastre vor fi luate de neveste şi convertite la credința noastră, în loc să le violăm şi să ne batem joc de ele. Dacă nu predați oraşul, până la Luna Grânelor îl vom cuceri. Jur asta pe sângele mamei, al tatei şi al copiilor mei nenăscuți.

Avitas şi cu mine schimbăm o privire. Din nou Luna Grânelor.

— Cum ai de gând să cucereşti oraşul? zic eu. Nu aveți armament de asediu.

— Taci, necredincioaso. Vorbesc cu stăpânul tău.

Grimarr rămâne atent la Marcus, chiar dacă eu mor de dorința să înşfac buzduganul.

— Care-i răspunsul tău, împărate?

— Tu şi vrăjitorii tăi iubitori de hoituri n-aveți decât să vă luați condițiile cu voi în iad - unde vă vom trimite curând pe toți.

— Foarte bine.

Grimarr ridică din umeri, ca şi cum nu se aştepta la altceva, şi dă pinteni calului.

După ce revenim în oraş, Marcus se întoarce spre Keris şi spre mine.

— Vor ataca într-o oră.

— Stăpâne împărat, zice Keris, de unde...

— Vor ataca, iar noi trebuie să fim pregătiți, pentru că vor lovi rapid şi cu putere.

Marcus e iar cu mintea aiurea şi cu capul plecat, de parcă ar asculta ce secrete îi şopteşte stafia fratelui său.

— Eu voi comanda oamenii de la poarta de vest, adaugă el. Keris, Sfrânciocul îți va comunica ce misiune ai.

Se întoarce cu mantia fluturând şi pleacă, iar eu mă uit la Keris.

— Ia zidul dinspre est, îi spun. Apărarea noastră e cea mai slabă în apropierea porții principale. Ai grijă să reziști acolo, altfel vor trece de primul nivel.

Comandantul salută şi, cu toate că are grijă să nu-şi arate vreo expresie pe chip, îi simt satisfacția. Pe toate iadurile, ce-o mai fi punând la cale?

— Keris.

Probabil că-i inutil, dar îi spun totuşi ce am de spus.

— Ştiu că tu ai pus la cale totul. Bănuiesc că te crezi în stare să-i respingi pe Karkauni până când vei reuşi să te descotoroseşti de Marcus şi de Livia. Şi de mine.

Abia dacă mă priveşte.

— Ştiu ce doreşti, îi spun. Iar asediul pe care l-ai atras asupra oraşului îmi spune cât de mare e dorința ta. Dar sunt sute de mii de Războinici...

— Nu ştii ce doresc, zice Keris încet. Dar vei afla. Curând.

Se întoarce şi pleacă, iar Plebeii din jur îi scandează numele când trece pe lângă ei.

— Ce naiba vrea să însemne asta? zic eu şi mă întorc în spate, spre Avitas.

Mi s-a albit mâna încleştată pe mânerul pumnalului. Instinctul îmi strigă că ceva nu-i în regulă. Că am subestimat-o pe Keris fără putință de tăgadă.

— Vrea Imperiul, îi spun lui Avitas. Ce altceva ar putea să vrea?

El n-apucă să răspundă. De pe zid se aud strigăte înspăimântate. Când ajung împreună cu Avitas la pasarelele pe care se circulă pe zidul uriaş, înțeleg de ce.

Cerul e luminat de zeci de ruguri aprinse. Nu ştiu cum a reuşit să le ascundă Grimarr, puteam să jur că rugurile nu erau acolo în urmă cu o clipă. Iar acum domină câmpul şi flăcările lor se ridică până la cer.

Grimarr înconjoară rugul cel mai mare, murmurând descântece. N-ar trebui să-l pot auzi de la distanța asta, dar răutatea vrăjilor lui pătează până şi aerul, iar cuvintele descântecelor îmi pătrund sub piele.

— Pregătiți catapultele, îi ordon lui Dex. Pregătiți arcaşii, împăratul a avut dreptate. Se pregătesc de atac.

Jos, în tabăra Karkaună, corpuri legate sunt duse spre ruguri, zvârcolindu-se îngrozite. La început cred că-s animale, că fac parte dintr-un ritual de sacrificiu.

Urlete umplu aerul. Iar eu îmi dau seama că asist într-ade- văr la un sacrificiu.

— Pe toate iadurile! zice Dex. Alea sunt...

— Femei, zic eu cu stomacul întors pe dos. Şi... copii.

Țipetele lor răsună peste tabăra Karkaună, iar când unul dintre oamenii mei vomită peste zid, nu-l pot învinui. Se simte miros de carne arsă până aici. Grimarr rosteşte incantații, iar Karkaunii îi repetă cuvintele, însoțiți curând şi de bătăile puternice şi neîntrerupte ale unei tobe.

Războinicii de pe zid sunt acum de-a dreptul zguduiți, iar eu mă plimb încolo şi-ncoace printre ei.

— Curaj în fața mijloacelor barbare de care se folosesc! le strig. Curaj, altfel ne copleşesc şi pe noi cu bezna lor.

Descântecul ajunge să fie rostit mai rar, fiecare cuvânt e lungit până se transformă într-un vuiet grav, scos parcă de pământul însuşi.

Un urlet sfâşie aerul undeva în depărtare, strident, asemănător celor ale victimelor de pe ruguri, numai că acesta e nepământean şi îmi ridică părul măciucă. Rugurile se sting. Se face brusc un întuneric orbitor. După ce ochii mi se obişnuiesc, îmi dau seama că vuietul a încetat. Din ruguri se ridică un fel de zdrențe albe, care seamănă întru totul cu...

— Spirite, zice Harper. Invocă spirite.

în tabăra Karkaună, oamenii încep să țipe, în timp ce spiritele se năpustesc spre ei, se aruncă în mijlociii armatei şi dispar. Unii dintre barbari par neschimbați. Alții se zbat de parcă s-ar lupta cu cineva nevăzut - le zărim mişcările nefireşti chiar şi de-aici.

Se face liniște. Apoi se aude tropot bubuitor de picioare, mii şi mii de oameni care înaintează în acelaşi timp.

— Se năpustesc spre ziduri, zic eu, nevenindu-mi a crede. De ce ar face...

— Priveşte-i, Sfrâncioc, şopteşte Avitas. Uită-te cum se mişcă.

într-adevăr, Karkaunii aleargă spre ziduri. Dar fug cu o viteză neomenească. Când ajung la pădurea de sulițe înfipte în pământ, la două sute de metri de Antium, în loc să moară străpunşi de ele, Karkaunii le sar cu o forță supranaturală.

Pe măsură ce Karkaunii se apropie, Războinicii încep să strige alarmați. Chiar şi de la distanță, ochii duşmanilor noştri strălucesc incredibil de albi. Sunt posedați de spiritele invocate de vrăjitorii lor.

— Avitas, zic eu încet, să nu mă poată auzi altcineva. Planul de evacuare e pregătit? Sunt toți la locul lor? Ai eliberat drumul?

— Da, Sfrâncioc, răspunde Harper întorcându-se cu spatele la hoarda care se aproape. Totul e pregătit.

— Atunci, pune-l în aplicare.

El şovăie, gata să protesteze. Dar eu am plecat deja.

— Catapulte! îi strig toboşarului, care bate mesajul. Liber să se tragă.

în câteva secunde, catapultele încep să huruie şi aruncă proiectile în flăcări spre Karkaunii posedați. Mulți sunt doborâți, dar şi mai mulți se feresc, mişcându-se cu viteza aceea stranie.

— Arcaşi! strig eu. Foc de voie!

Soldații posedați ai lui Grimarr au trecut de reperele pe care le-am lăsat pe câmp cu o viteză care îți taie răsuflarea. Peste ei plouă o rafală de săgeți aprinse. Abia dacă-i încetinesc puțin. Le ordon arcaşilor să tragă iar şi iar. Câțiva Karkauni cad, dar nu destui. Nu-i de mirare că n-au armament de asediu.

Printre ei se dă alarma, iar la mai puțin de o sută de metri depărtare, un grup de Karkauni posedați ridică de jos proiectile incandescente uriaşe, parcă neatinşi de flăcările lor, şi le aruncă spre Antium.

— Aşa ceva... nu se poate, şoptesc eu. Cum reuşesc să...

Proiectilele zboară în cetate, lovesc clădiri, soldați şi turnuri de pază. Toboşarii cheamă imediat brigăzile de pompieri. Arcaşii trag salvă după salvă, iar legionarii încarcă din nou catapultele cât de repede pot.

Karkaunii se apropie de ziduri, iar eu le aud mârâitul de animal flămând. Trec mult prea repede de tranşee şi de a doua pădure de sulițe înfipte la baza zidurilor ca să respingă orice armată omenească.

Nu mai avem linii de apărare. în doar câteva minute, bătălia va renunța la orice strategie şi tactică gândită în vreo încăpere îndepărtată şi se va transforma în loviturile disperate ale unor oameni care se luptă să mai respire o dată.

Atunci, aşa să fie! Karkaunii încep să se cațere pe zid, învârtind armele ca posedați de toți diavolii din iad. înşfac buzduganul.

Şi pe urmă ordon atacul.

Uniforma soldatului e mult prea mare şi simt o umezeală neplăcută în dreptul şalelor. Fostul ei proprietar probabil că a încasat o lovitură la rinichi. Şi a durat mult până a murit.

Din fericire, uniforma-i neagră, aşa că nu observă nimeni sângele, atunci când trec printre rândurile de soldaţi de-a lungul zidului sudic al Antiumului, împărţind apă cu căuşul. Am părul bine strâns sub un coif şi mănuşi care îmi ascund mâinile. îndoi umerii sub cobilița din spate şi târâi picioarele. Dar soldaţii sunt prea obosiți ca să mă bage în seamă. Cred că aş putea să mă dezbrac în chiloți şi să fug în sus şi-n jos pe zid strigând „Eu am ars Blackcliff-ul" - nici atunci nu le-ar păsa.

O lumină se reflectă în coiful meu. Semnalul Bucătăresei. *în sfârşit.*

Am ajuns în Antium de două zile. Două zile în care Karkaunii şi-au dezlănțuit asupra oraşului hoardele de soldaţi posedaţi cu ochii albi. Două zile de atacuri distrugătoare şi de străzi făcute praf. Două zile în care bărbaţi cu puteri supranaturale au aruncat peste oraş proiectile în flăcări, în timp ce aerul se sufoca de țipete. Şi peste toate, bâzâitul săgeților trase cu miile asupra armatei de la porțile oraşului.

M-am dat drept măturătoare, adunătoare de beţivani, scutier - toate în încercarea de a mă apropia de Sfrâncioc.

Am vrut să mă fac invizibilă, dar oricât mi-am încordat voința, n-am reușit.

Asta înseamnă că Zburătorul e pe-aproape. El era singurul care îmi bloca, în trecut, puterea magică.

Niciuna dintre deghizări nu mi-a fost de folos. Sfrân- ciocul conduce apărarea orașului și e peste tot în același timp. De cele câteva ori când am zărit-o, mâna cu inelul era încleștată pe buzduganul șiroind de sânge.

Din nou, îmi sclipesc lumini pe coif, de data asta nerăbdător. Mă retrag din linia de soldați, grăbindu-mă ca și cum m-aș duce să mai aduc apă, deși gălețile prinse de cobilița din spate nu s-au golit nici pe jumătate.

Un proiectil lovește zidul chiar în spatele meu, iar explozia mă trântește în genunchi și face gălețile să zboare. Mă cutremur și mă doare fiecare părticică din corp, iar urechile îmi țiuie din cauza loviturii.

Ridică-te, Laia! Mă duc împleticindu-mă după găleți și fug de locul unde se prăbușesc alți soldați. Proiectilul a lăsat un crater fumegând în pământul de sub zid, chiar acolo unde, cu o clipă în urmă, fusese un grup de soldați și de sclavi Cărturari. Putoarea mă face să mă înec.

Traversez nivelul cel mai de jos al zidului, apoi urc niște scări spre pasarela de sus. Țin capul plecat. Acum m-am apropiat cel mai mult de Sfrâncioc. Nu-mi pot permite nicio greșeală.

Oglinda strălucește din nou, de data asta în stânga mea. Bucătăreasa îmi spune încotro s-o apuc, iar eu mă iau după luminițe, fără să bag în seamă când strigă cineva după apă și prefăcându-mă că trebuie să ajung într-un loc mai important.

Zăresc Sfrânciocul în față, plin de sânge și istovit. Are armura găurită în zece locuri și părul în neorânduială. Mâna cu inelul e liberă.

Ajung la zece metri şi merg mai încet. Când mai am doar vreo trei, aplec cobilița, ca şi cum m-aş pregăti să le dau apă soldaților din jur.

Cerule, cât e de aproape, şi a lăsat jos blestematul de buzdugan! Nu trebuie decât să pun mâna pe inel. în clipa aceea, Bucătăreasa va lansa diversiunea - a refuzat să-mi spună despre ce e vorba, de frică să nu afle Zburătorul şi să ne pună bețe în roate.

Acum, Sfrâncíocul e doar la câțiva paşi. Mi se usucă gura dintr-odată, îmi simt picioarele de plumb. *Nu trebuie decât să pui mâna pe inel. Ia-i-l!*

Trebuia să fi exersat mai mult. Bucătăreasa a petrecut puținul timp pe care l-am avut încercând să mă învețe arta şterpelitului, dar adevărul este că habar n-am cum să fur un inel. Dacă îi e fix pe deget? Dacă trag de el şi nu iese? Dacă strânge pumnul? Dacă...

Simt furnicături pe ceafa. O presimțire. Un avertisment că se va întâmpla ceva. Mă mai apropii vreo doi paşi de Sfrâncioc, împărțind căuşe cu apă soldaților recunoscători.

Lumina dinaintea mea se schimbă ciudat, o zvârcolire a aerului care naşte o felie de întuneric.

Sfrânciocul o simte, la fel ca mine, şi se ridică, strângând iarăşi buzduganul în mâini. Pe urmă face un pas înapoi, iar întunericul se încheagă într-o siluetă.

El e: Zburătorul.

Nu sunt singura care se fereşte, iar asta mă salvează de privirea lui. Toți soldații din jurul Sfrânciocului se grăbesc la fel de tare ca mine să scape de atenția djinnului.

— Sfrâncioc.

Vocea lui răguşită şi scrâşnită mă umple de fiori.

— Keris Veturia are nevoie de sfatul tău, căci...

Nu mai aud restul. Am ajuns deja la jumătatea scărilor, după ce am aruncat gălețile şi am abandonat misiunea.

— Pe toate iadurile!

Bucătăreasa îmi iese înainte după ce m-am îndepărtat zdravăn de zid. Aud vâjâitul inconfundabil al altui proiectil care cade în oraş.

— Aveam un plan, fetițo.

— N-a mers.

îmi smulg coiful de pe cap, fără să-mi pese cine m-ar vedea, ştiind că în haosul ăsta oricum nu mai contează.

— El era acolo. Zburătorul. Chiar lângă ea. M-ar fi văzut. Trebuie să găsim o altă cale, clatin eu din cap. Trebuie s-o momim să ne dea inelul de bunăvoie. Dar nu ştiu cum am reuşi altfel decât luându-l ostatic pe împărat.

Bucătăreasa mă apucă de umeri şi mă întoarce cu fața spre zid.

— Ne întoarcem acolo chiar acum, zice ea. Nu trebuie decât să aştepți să plece el. Am pregătit totul, nu putem să...

O explozie zguduie aerul la numai câțiva metri, unde un grup de copii de sclavi Cărturari scormonesc prin moloz sub privirea atentă a unui legionar Războinic.

Mă trezesc pe jos, scuipând şi încercând să alung praful din jur.

— Najaam! strigă o fată. *Najaam!*

îi răspunde un țipăt, iar fata scoate suspinând alt copil din moloz. Cu ochii pe legionar, care încă încearcă să se ridice din țărână, fetița îl înşfacă pe băiat şi o rup amândoi la fugă şchiopătând.

Bucătăreasa vede că mă uit şi mă ridică în picioare.

— Haide, fetițo!

— Cei doi copii au nevoie de ajutor, zice eu. Nu putem să...

— Putem şi o vom face, zice Bucătăreasa. Mişcă-te. Diversiunea pe care am pus-o la cale nu va dura o veşnicie, dar o să-ți lase timp să iei inelul.

Eu tot nu-mi pot lua ochii de la fetiță, care se învârte şi se uită înjur prin oraş, căutând o cale de scăpare. Sprâncenele ei încruntate sunt ale unei vârste mult mai înaintate, iar frățiorul - căci e clar că sunt frați - se uită la ea aşteptând ca ea să-i spună ce să facă. Fata ne vede pe mine şi pe Bucătăreasă, îşi dă seama că suntem Cărturari şi dă fuga spre noi.

— Vă rog, ne ajutați să scăpăm de aici? zice ea. Nu putem rămâne, vom muri. Mama, tata şi Subhan au murit deja. Nu-l pot lăsa pe Najaam să moară. Le-am promis părinților noştri înainte de... Le-am promis să am grijă de el.

Iau băiețelul în brațe, dar Bucătăreasa nu mă slăbeşte deloc.

— La naiba, Laia!

— Nu putem pune mâna pe inel şterpelindu-i-l Sfrân- ciocului pe zid, îi şuier eu. Cu sau fără diversiune. Dar le putem salva viața acestor doi copii. Putem face *ceva.* Ai văzut tunelurile, ştii cum se iese de aici. Du-i cât mai departe. Dă-le o şansă. Altminteri, dacă rămân în iadul ăsta, vor muri. Amândoi.

— Lasă copilul jos, Laia. Avem o misiune.

— Asta ți-ai spus când ne-ai părăsit pe noi? o întreb. Că ai o misiune?

Chipul Bucătăresei împietreşte.

— Nu-i poți ajuta.

— Le putem arăta o cale de scăpare.

— Ca să moară de foame în pădure!

— Ca să spere! strig eu, o izbucnire născută din vinovăția de a-i fi dat Zburătorului brățara.

Născută din furia față de mine însămi că nu pot opri toate astea, din nemulțumirea că nu sunt deloc în stare să fac ceva ca să-mi ajut, să-mi apăr şi să-mi salvez poporul.

— Vă scot eu de-aici, le spun copiilor, iar asta-i o promisiune pe care mi-o voi ține. Haideți! Vă ducem în tuneluri.

Când ieşiți din ele, veți vedea o pădure. Trebuie s-o traversați şi să ajungeți în munți, la adăpost. O să mâncați ciuperci şi fructe...

Se aude scrâşnetul ascuțit al unui proiectil, tot mai puternic cu fiecare clipă. Apoi acesta începe să coboare arzând, grațios ca o stea căzătoare.

Şi se îndreaptă direct spre noi.

— Surioară!

Najaam se întinde îngrozit după sora lui. Ea mi-l smulge din brațe şi fuge.

Mă întorc speriată spre mama.

— Fugi! îi spun. Fu...

Simt în jurul mijlocului un braț puternic, cunoscut şi dogoritor. Ultimul lucru pe care îl aud e o voce gravă, scrâşnită, crescând de parcă s-ar naşte din pământul însuşi.

— *Eşti o proastă, Laia din Serra.*

Pe urmă sunt zvârlită mai departe decât m-ar fi putut arunca orice făptură omenească, iar lumea devine albă.

Nu ştiu cât a trecut de când au descins Karkaunii. Nu ştiu câți am omorât. Ştiu doar câți dintre oamenii noştri au murit. Ştiu unde încearcă duşmanii noştri să forțeze zidul.

Oamenii mei aruncă în ei cu smoală, cu pietre şi cu foc. Aruncăm cu tot ce avem în hoardele care viermuiesc pe scări şi încearcă să ne cucerească. Cu sânge, cu sudoare şi cu nesfârşită trudă, reuşim să-i respingem. Dar ei mor încet - sau deloc. Şi ne atacă în continuare.

Soldații se prăbuşesc rezemați de zid, plini de sânge şi epuizați. Avem nevoie de victorie. Avem nevoie de ceva care să schimbe cursul evenimentelor.

La asta mă gândesc când apare Dex, arătând la fel de vraişte cum mă simt eu. îmi raportează lucrurile la care mă aşteptam: prea multe înfrângeri, prea puține reuşite. I-am subestimat pe Karkauni şi ne-am supraestimat propria forță de luptă.

— Harper spune că tunelurile sunt pline, zice Dex. A dus deja vreo cinci mii de Plebei pe Drumul Pelerinilor, dar au mai rămas alte mii de evacuat. Ies chiar la nord de Trecătoarea Pelerinilor. Terenul de-acolo e greu de traversat. Va dura mult.

— îi trebuie oameni?

— Are tot ce-i trebuie.

Dau din cap aprobator. Măcar ceva merge bine în oraşul ăsta uitat de cer.

— Iar Paterii?

— Familiile lor au plecat. Ei s-au ascuns majoritatea în case.

Avem nevoie de ei aici, să lupte. Dar ar fi nevoie de şi mai mulți oameni să-i scoată din vizuini, şi n-avem de unde să-i trimitem. Legiunile din Estium şi Silas, care trebuiau să atace ariergarda armatei Karkaune, au întârziat din cauza furtunii.

— împărăteasa?

— E la adăpost, Sfrâncioc, cu Rallius şi Faris. Eu spun în continuare că ne-ar trebui mai mulți soldați de pază.

— Comandantul o va găsi, dacă luăm mai mulți străjeri de la palat, zic eu. Doar cu Rallius şi Faris poate rămâne ascunsă. Cum se descurcă forțele lui Keris? Dar împăratul?

— împăratul apără poarta dinspre vest şi refuză să părăsească bătălia. Au cele mai puține pierderi. Marcus e în elementul lui. Keris rezistă la poarta dinspre est. Pater Rallius şi oamenii lui se țin aproape de ea, cum ai ordonat, dar au pierderi mari. Karkaunii forțează. Keris a cerut mai mulți soldați.

Mi se strâmbă gura într-un zâmbet. Scorpie trădătoare! *Nu ştii ce vreau.* încă nu mi-am dat seama despre ce ar putea fi vorba. Dar sunt sigură că nu va sacrifica întreaga capitală. Dacă o face, nu va mai avea peste ce domni. Absolut tot ce face Imperiul să fie imperiu se află aici: trezoreria, Sala Arhivelor, palatul împăratului şi, mai important decât orice, poporul. Dacă îngăduie ca oraşul să fie cucerit, va fi împărăteasă peste o mare de cenuşă.

Clatin din cap. Avem nevoie de legiunile din sud. Avem nevoie de ceva cu care să-i oprim pe aceşti monştri.

Acționează cu ce ai, nu cu ce vrei să ai. Sunt chiar cuvintele Comandantului.

— Altceva, Dex?

— Karkaunii au fost surprinşi împrăştiind o substanță albă la marginea armatei lor, Sfrâncioc. Un fel de hotar. Nu ştim ce-ar putea fi.

— E sare.

Vocea dătătoare de fiori a Zburătorului se aude din spatele meu şi nici măcar nu mă face să tresar. Sunt prea istovită.

— Sare? întreb. De ce ar împrăştia sare în jurul propriei tabere?

— Spiritelor nu le place sarea, Sfrâncioc, zice el de parcă ar fi cel mai natural lucru din lume. Pe Karkaunii posedați nu-i va opri, pentru că gazdele umane îi fac imuni la astfel de lucruri. Dar va opri atacul spiritelor sălbatice care nu sunt în stăpânirea vrăjitorilor şi vin încoace.

Mă uit la el cu gura căscată.

— Alte spirite?

— Au evadat din Anticameră şi sunt atrase de sângele şi de violența bătăliei. Sosirea lor e iminentă.

Zburătorul îmi pune o mână pe umăr şi cântă câteva note înalte. Corpul meu, suferind de pe urma celor peste zece răni primite, se destinde imediat şi durerea dispare, îi primesc ajutorul cu recunoştință. De când au început atacul Karkaunii, a făcut lucrul ăsta în fiecare zi, uneori chiar de două ori, ca să pot lupta în continuare. Nu pune întrebări. Vine pur şi simplu, mă vindecă, apoi dispare iar.

Se întoarce să plece, dar îl opresc.

— Când am vindecat-o pe Livia, mi-ai spus că într-o zi încrederea în tine va fi singura mea armă.

Dau din cap spre dezastrul dinaintea mea. Oameni epuizați, armata fără sfârşit a Karkaunilor. Antium, capitala, Perla Imperiului, transformându-se încet în ruină.

— N-a venit încă ziua, Sfrâncioc.

Ochii lui zăbovesc pe fața mea - ba nu, îmi dau seama că pe inel, pentru că îmi sprijin capul cu mâna. Pe urmă dispare.

— Dex. Fă rost de cât mai multă sare, zic eu. Sărează zidul, infirmeriile, toate locurile unde luptă soldații noştri. Şi spune-le să nu se atingă de ea.

Ce înseamnă că spiritele au evadat din Anticameră? Oare l-au ucis pe Elias?

Când răsare luna, Karkaunii sună retragerea. Nu s-a schimbat nimic. Oamenii noştri abia reuşesc să-i respingă. Soldații lor cu puteri supranaturale continuă să facă ravagii. Avantajul e de partea lor. Atunci, de ce se retrag?

Oamenii mei de pe zid izbucnesc în urale răguşite. Nu mă alătur lor. Indiferent ce i-a făcut pe Karkauni să se retragă nu poate fi spre binele nostru.

Peste câteva clipe, vântul aduce sunete ciudate: jelanii, îmi dau seama că se apropie şi mi se face părul măciucă. Sunt zgomote prea stridente pentru lumea asta. *Spiritele sălbatice.*

Soldații pun mâna pe arme, neclintiți în fața acestei noi grozăvii. Jelania se intensifică.

— Sfrâncioc, zice Dex venind lângă mine. Ce se aude?

— Ai împrăştiat sarea, Dex? îl întreb eu.

— Numai de-a lungul zidului, zice el. Nu ne-a ajuns şi pentru oraş.

— Nu va fi destul.

Un nor palid, ca de fum, trece pe lângă Karkauni şi coteşte la granița de sare cu care şi-au marcat armata ca un şir de furnici care s-ar feri de un fir de apă.

Țipetele din nor acoperă orice alt zgomot, inclusiv bătăile tobelor, strigătele bărbaților, ritmul neregulat al propriei mele răsuflări. Sunt chipuri în norul acela, mii de chipuri.

Spirite.

Oamenii mei scot țipete speriate, iar eu nu ştiu ce să fac. Nu ştiu cum să ucid acest duşman. Cum să mă lupt cu el. Nu ştiu ce vrea să ne facă. *Ajutor!* strig în minte. *Tată.*

Mamă. Elias. Oricine. Ajutați-ne! **Dar aş putea la fel de bine să strig la lună.**

Norul a ajuns deja la zid, se prelinge pe deasupra lui. Mă cuprinde frigul când aud spiritele țipând şi şuierând din cauza sării de pe zid, înainte să se prăvălească peste soldații care apără porțile şi să dea năvală pe străzile din spatele lor.

Soldații nici nu ştiu ce i-a lovit. Se uită înspăimântați la nor, iar peste o clipă tremură şi se contorsionează posedați. Pe urmă, spre oroarea mea, încep să se atace unii pe alții ca nişte animale turbate.

Karkaunii urlă şi dau năvală asupra porților. Aruncăm în ei cu săgeți, cu smoală, cu pietre, dar nu-i de-ajuns.

Il înşfac pe Dex de guler.

— Ne mai trebuie sare!

— S-a terminat - am folosit tot ce-am găsit.

— Dacă soldații noştri se atacă între ei, porțile nu vor rezista, îi spun. Vom pierde oraşul. Du-te la Harper. Spune-i să prăbuşească intrările în tuneluri. Nu putem risca să ne prindă Karkaunii oamenii.

— Şi ce se va întâmpla cu cei rămaşi?

— Du-te!

— Sfrâncioc!

Mă strigă altă voce şi îl văd pe Faris năvălind printre soldați şi luptându-se să-i respingă pe Karkauni. Jos, la poartă, soldații se sfâşie între ei, atacându-se cu tot ce le cade în mână. Unul dintre cei de pe zid aruncă peste ei pumni de sare, sperând să poată alunga spiritele din trupurile pe care le posedă. Fără niciun efect.

Orice altă armată ar fi părăsit zidul văzând tot ce se-ntâmplă - Karkaunii care escaladează pereții abrupți, propriii soldați posedați de spirite. Dar legiunile rezistă.

— Sfrâncioc!

Faris a rămas iară suflare, dar are încă prevederea să vorbească încet.

— Moaşa pe care am găsit-o în locul celei dispărute a murit. Tocmai am dat de ea spânzurată de grindă în propria casă.

— Atunci, caută alta.

— Nu mai sunt altele!

— N-am timp de asta!

— Nu înțelegi, şuieră Faris lăsându-se pe vine şi văd cum îi tremură mâinile, cuprins de o panică pe care n-a simțit-o niciodată în bătălie. M-am dus după moaşă pentru că a sosit sorocul. Sora ta e în durerile facerii, Sfrâncioc. Vine copilul.

Bucătăreasa nu vorbește cu mine multă vreme după ce mă trezesc. Citesc pe fața ei ce s-a întâmplat cu copiii pe care încercam să îi salvez. O întreb, totuși.

— I-a omorât explozia, zice ea.

E palidă, iar umerii aplecați și mâinile care-i tremură îmi arată cât e de mânioasă.

— Aproape că te-a omorât și pe tine, adaugă ea.

Mă ridic.

— Unde suntem?

— în fostul District al Cărturarilor. în cartierul sclavilor. E mai departe de haos decât Ambasada Marinarilor, dar nu cu mult, zice ea în timp ce îmi curăță o rană de pe față cu o cârpă caldă, grijulie să nu-și atingă pielea de a mea. Cred că cerurile te iubesc, fetițo. Explozia te-a aruncat zece metri direct într-o căpiță.

Mă doare capul și mă lupt să-mi amintesc. *Cred că cerurile te iubesc.*

Nu. Nu cerurile. Am recunoscut vocea aceea. Cunoșteam bine strânsoarea acelui braț ciudat și prea fierbinte.

De ce m-a ferit Zburătorul din calea exploziei? De ce, când știe ce urmăresc să fac? în momentul exploziei nu aveam niciun alt plan în minte decât cum să încerc să-i scap pe copii. Oare sunt cumva marioneta lui?

Sau a fost altceva la mijloc?

Faris a rămas fără suflare, dar are încă prevederea să vorbească încet.

— Moaşa pe care am găsit-o în locul celei dispărute a murit. Tocmai am dat de ea spânzurată de grindă în propria casă.

— Atunci, caută alta.

— Nu mai sunt altele!

— N-am timp de asta!

— Nu înțelegi, şuieră Faris lăsându-se pe vine şi văd cum îi tremură mâinile, cuprins de o panică pe care n-a simțit-o niciodată în bătălie. M-am dus după moaşă pentru că a sosit sorocul. Sora ta e în durerile facerii, Sfrâncioc. Vine copilul.

Bucătăreasa nu vorbește cu mine multă vreme după ce mă trezesc. Citesc pe fața ei ce s-a întâmplat cu copiii pe care încercam să îi salvez. O întreb, totuși.

— I-a omorât explozia, zice ea.

E palidă, iar umerii aplecați și mâinile care-i tremură îmi arată cât e de mânioasă.

— Aproape că te-a omorât și pe tine, adaugă ea.

Mă ridic.

— Unde suntem?

— în fostul District al Cărturarilor. în cartierul sclavilor. E mau departe de haos decât Ambasada Marinarilor, dar nu cu mult, zice ea în timp ce îmi curăță o rană de pe față cu o cârpă caldă, grijulie să nu-și atingă pielea de a mea. Cred că cerurile te iubesc, fetițo. Explozia te-a aruncat zece metri direct într-o căpiță.

Mă doare capul și mă lupt să-mi amintesc. *Cred că cerurile te iubesc.*

Nu. Nu cerurile. Am recunoscut vocea aceea. Cunoșteam bine strânsoarea acelui braț ciudat și prea fierbinte.

De ce m-a ferit Zburătorul din calea exploziei? De ce, când știe ce urmăresc să fac? în momentul exploziei nu aveam niciun alt plan în minte decât cum să încerc să-i scap pe copii. Oare sunt cumva marioneta lui?

Sau a fost altceva la mijloc?

— Eroismele tale ne costă, zice Bucătăreasa, amestecând într-o fiertură cu miros înțepător. Ştii în ce zi suntem?

Deschid gura să răspund, dar Bucătăreasa mă întrerupe.

— E ziua Lunii Grânelor, zice ea. Am pierdut ocazia să ajungem la Sfrâncioc. Până mâine, oraşul va cădea. Războinicii au pierderi prea mari şi nu pare să le vină nimeni în ajutor.

Adulmecă ceaiul şi pe urmă mai adaugă ceva în el.

— Copilă, te-ai pregătit cu...

Respiră adânc, apoi reuşeşte să adauge:

— Cu bunicul tău... în arta vindecării?

— Vreun an şi jumătate.

Ea încuviințează gânditoare.

— Şi eu, zice. înainte să fug ca o proastă. Când te-a dus s-o cunoşti pe Nelle, spițereasa?

— Păi...

Sunt uimită că o cunoaşte pe Nelle, dar pe urmă îmi amintesc că are de unde. Bunu a pregătit-o pe mama să devină vraci de la doisprezece până la şaisprezece ani, când a plecat ea de-acasă şi s-a alăturat Rezistenței.

— La începutul pregătirii. După vreo trei luni, cred, zic eu.

Nelle mi-a arătat cum să pregătesc zeci de prişnițe şi de ceaiuri din ingredientele cele mai simple. Majoritatea dintre ele leacuri femeieşti - pentru ciclurile lunare şi ca să te ferească de sarcină.

— Aşa m-am gândit şi eu, încuviințează Bucătăreasa.

Toarnă ceaiul cel respingător într-o ploscă şi îi pune dop. Credeam că îl pregăteşte pentru mine, dar văd că se ridică în picioare.

— Să-ți schimbi pansamentele rănilor, zice ea. Găseşti aici tot ce ai nevoie. Rămâi înăuntru. O să mă întorc.

După ce pleacă, îmi schimb pansamentele, dar nu mă pot opri să mă gândesc la explozie, la cum m-a aruncat

Zburătorul din calea ei, la fratele şi sora care au murit. Cerule, cât erau de mici! Fetița n-avea mai mult de zece ani, iar frățiorul ei - Najaam - doar vreo şapte. *Le-am promis părinților că am grijă de el.*

— îmi pare rău, şoptesc.

I-aş fi putut salva - dacă mă mişcăm mai repede, dacă n-o luam pe drumul acela. Oare câtor alți copii de Cărturari li s-a poruncit să rămână în oraş? Câți alții n-au avut scăpare? Câți urmează să moară împreună cu Războinicii care le sunt stăpâni, dacă vor cuceri Karkaunii oraşul Antium? îmi răsună în minte vocea lui Musa. *Avem nevoie de tine ca voce a Cărturarilor. Avem nevoie să ne fii scut şi paloş.*

Cu toate că Bucătăreasa mi-a spus să stau acolo, ies din cocioaba şubredă în care ne-am adăpostit, strâmbându-mă de durerea provocată de tăietura de pe fața mea.

Casa în care sunt dă într-o piață mare. Pe fiecare latură sunt mormane de moloz, iar între ele alte căsuțe dărăpănate. De partea cealaltă a pieței, zeci de Cărturari dau deoparte cărămizile unei ruine încă fumegânde, încercând să-i scoată pe cei prinşi dedesubt.

Dincolo de piață se aude zgomot de cizme, paşii lor în cadență sunt tot mai puternici. Vorba se împrăştie cu iuțeala fulgerului. Cărturarii se fac nevăzuți în casele lor, iar patrula ajunge în piață. Casa în care mă aflu e mai retrasă, dar mă duc totuşi spre scări cu pumnalul în mână. Mă ghemuiesc în dosul unei ferestre şi mă uit cum înaintează patrula, aşteptând țipetele Cărturarilor.

Aud doar câteva, ale celor pe care Războinicii au reuşit să-i găsească şi să-i târască afară, aliniindu-i cu biciul ca să-i ducă, fără îndoială, să salveze viețile altor Războinici dintre dărâmăturile provocate de Karkauni.

După ce Războinicii pleacă, restul Cărturarilor se adună din nou lângă casa distrusă. Mă întreb cum reuşesc să comunice atât de rapid, şi chiar atunci scârţâie scara.

— Fetiţo, unde eşti? scrâşneşte Bucătăreasa.

Când apar, face semn din cap spre nord.

— Vino cu mine, zice ea. Şi nu pune întrebări.

Nu mai are plosca cu ceai şi aş vrea să ştiu ce-a făcut cu ea. Dar îmi ţin gura. Când trecem prin piaţă, Bucătăreasa nu aruncă nici măcar o privire spre Cărturari.

— Bucătăreaso.

Alerg să ţin pasul cu ea. Parcă ştie deja ce vreau s-o întreb.

— Oamenii ăştia. I-am putea ajuta. Să-i scoatem de-aici.

— Am putea, zice ea, ciudat de puţin surprinsă de propunerea mea. Şi pe urmă te-ai putea uita cum ia Zburătorul inelul Sfrânciocului, cum îşi eliberează blestemaţii de supuşi şi cum ne distruge lumea.

— Eu trebuie să pun mâna pe inel, nu tu, îi spun. Tu i-ai putea aduna pe Cărturari ca să le arăţi cum să scape. Ai spus cu gura ta că oraşul va fi cucerit de Karkauni. Ce crezi că vor păţi atunci oamenii ăştia?

în timp ce vorbesc, ne furişăm pe lângă un grup de Cărturari care sting un incendiu alături de auxiliari Războinici. Sunt copii sau adolescenţi şi trag după ei găleţi de apă, în loc să fugă de-aici cât îi ţin picioarele.

— Nu-i problema noastră, şuieră Bucătăreasa, apucân- du-mă de mână şi trăgându-mă de-acolo înainte să ne vadă auxiliarii şi să ne pună la treabă. Am alte lucruri de făcut, în timp ce iei tu inelul.

— Ce alte lucruri?

— Să mă răzbun! zice Bucătăreasa. Scorpia de Comandant e aici, şi cerul mi-e martor că...

— Te răzbuni pe Keris Veturia cu preţul a mii de vieţi?

— Dacă-i fac felul, salvez alte mii. Am aşteptat asta ani în şir. Acum am în sfârşit...

— Puțin îmi pasă. Indiferent cum vrei să te răzbuni, indiferent dacă reuşeşti sau nu, nimic nu-i mai important decât faptul că aceşti copii Cărturari vor muri, dacă nu-i ajută nimeni. Te rog...

— Nu suntem zei, fetițo. Nu putem salva pe toată lumea. Cărturarii au reuşit să supraviețuiască până acum. Vor mai supraviețui încă puțin. Haide. N-avem vreme, zice ea, arătând spre clădirea din fața noastră. Aceea e cazarma Gărzilor Negre. Sfrânciocul va ajunge acolo într-o oră. Când apare, ştii ce ai de făcut.

— Poftim? Cum voi reuşi să intru acolo? Cum să...

— Ai nevoie de un plan pe care să nu ți-l poate citi Zburătorul în minte, mă repede ea. Tocmai ți-am dat unul. într-un coş de lângă poartă ai să vezi un teanc de uniforme curate. Ia coşul şi du-l la magazia de rufe de la etaj. Stei cu ochii pe holul din fața magaziei. Când va veni momentul, vei şti ce să faci. Iar dacă Sfrânciocul te amenință în vreun fel, spune-i că te-am trimis eu. Du-te!

— Tu... De ce i-aş spune - o cunoşti?

— Mişcă-te, fato!

Fac doi paşi, pe urmă mă întorc.

— Bucătăreaso, zic, uitându-mă spre cartierul Cărturarilor. Te rog, spune-le măcar...

— Mă găseşti aici când te întorci.

Bucătăreasa îmi ia pumnalele, inclusiv pe cel de la Elias, fără să țină cont de protestele mele, cu ochii în patru la ce se întâmplă în jur.

— Grăbeşte-te, altfel murim amândouă, zice ea.

Nu mă simt în largul meu fără arme, dar mă duc spre intrarea în cazarmă. Oare ce-a pus la cale Bucătăreasa pentru mine? De unde voi şti ce să fac? Văd coşul de rufe curate

şi îl ridic, rezemându-l de şold. Respir adânc, apoi intru pe poartă şi traversez curtea pavată cu pietre.

Pământul se zguduie şi, peste drum, un proiectil izbeşte o clădire pe care o distruge într-o clipă. Cei doi legionari de gardă la intrarea în cazarmă se adăpostesc, la fel ca mine. Când e clar că nu mai zboară încoace şi alte proiectile, mă îndrept spre uşă, sperând că legionarii vor fi prea ocupați ca să mă observe. N-am norocul ăsta.

— Hei, tu de colo! zice unul dintre ei ridicând o mână. Trebuie să verificăm coşul.

Of, cerule!

— Habar n-am de ce ne mai trebuie uniforme, zice celălalt legionar. Oricum suntem morți cu toții.

— Taci, Eddius.

Primul legionar termină de verificat coşul şi îmi face semn să trec.

— Du-te, fato.

încăperea centrală a cazărmii e plină de paturi de campanie, pesemne pentru soldații care apără zidul cu schimbul. Sunt toate goale, însă. Nimeni nu doarme acum în tot oraşul ăsta blestemat.

Deşi cazarma arată aproape părăsită, ocolesc paturile şi mă furişez în sus pe scări, neliniştită de tăcerea care domneşte în acel loc. La etaj se deschide un hol lung şi întunecos. Uşile care dau spre el sunt închise, dar în spatele uneia se aude foşnet de haine şi cineva care geme de durere. Merg mai departe şi ajung la magazia de rufe. Văicărelile continuă. Probabil că e cineva rănit.

După jumătate de oră, gemetele se transformă în țipete. Sunt ale unei femei şi o clipă mă întreb dacă nu-i Sfrân- ciocul. S-o fi rănit Bucătăreasa? Ar trebui să intru şi să-i iau inelul, în timp ce ea trage să moară? De fapt, sună mai degrabă a...

— Undee?

Femeia se tânguie şi uşa spre hol se deschide. Dau fuga înapoi în magazie, dar apuc să zăresc o femeie care se plimbă prin cameră. La început mi se pare că-i Sfrânciocul. Dar nu are mască şi e însărcinată.

în clipa aceea pricep zgomotele care se aud din încăpere. Pricep de ce m-a întrebat Bucătăreasa dacă am cunoscut-o pe Nelle. Nelle m-a învățat leacuri pentru durerile provocate de ciclu şi pentru evitarea unei sarcini nedorite - dar mi-a arătat şi cum se pot uşura durerile facerii, sau cele de după. Le-am învățat pentru că unul dintre primele lucruri pe care mi le-a arătat bunicul şi unul dintre cele mai importante pe care le făcea el ca vraci era să aducă pe lume copii.

Şi-atunci înțeleg în sfârşit cum urmează să pun mâna pe inelul Sfrânciocului.

Când trec peste zid, silindu-mă să ignor ravagiile făcute de Karkaunii posedați, aud mârâiturile de lup ale unor Războinici care se sfâşie unii pe alții, posedați şi ei.

Am detestat mereu oraşul Antium. Totul strigă aici *Imperiu,* de la zidurile înalte şi amenințătoare la străzile proiectate pe mai multe niveluri, ca să respingă atacurile. Sunt bucuros pentru prima oară că oraşul este atât de fundamental Războinic. Pentru că e atacat din exterior - şi din interior - de forțe teribile, iar apărarea e înspăimântător de fragilă.

Trec zburând ca vântul în spatele zidului şi gonesc spre scara care mă va duce la fioroşii soldați Războinici posedați de jos. Am de găsit sute de spirite care trebuie vrăjite şi eliberate.

Cobor treptele câte două şi când aproape ajung, recunosc capul blond din fața mea, care îşi croieşte drum cu forța printre soldații posedați. Are fața murdară de cenuşă şi brăzdată de lacrimi, dar mânuieşte ditamai buzduganul cu care încearcă să-şi trântească la pământ compatrioții. Dinspre vest se aud bubuituri puternice, lemn care crapă şi scrâşnet de metal. Karkaunii mai au puțin şi trec de porțile oraşului.

— Stați pe loc!

Vocea mea, amplificată de magia lui Mauth, răsună ca o explozie în zona de la temelia zidului. Posedații se întorc la

mine toți odată, atraşi de magia mea cum atrage un şoarece privirea unei cobre.

— E-Elias? şopteşte Sfrânciocul, dar nu mă uit la ea.

— Veniți la mine, le ordon spiritelor. Plecați din cei pe care îi posedați.

Spiritele astea sunt mai sălbatice, aşa că se împotrivesc şi se feresc de mine. Mă înfurii şi pun mâna pe paloşe. Dar intervine magia lui Mauth şi mă cuprinde un calm nefiresc. *Nu!* O parte din mine se împotriveşte intervenției magice, mai puternică decât înainte. Mauth îmi controlează corpul. Mintea. *Asta nu-i corect.*

Chiar nu e? Ca să devin Păzitorul Sufletelor, trebuie să mă contopesc cu magia. Mai întâi am fost silit să mă descotorosesc de ataşamentul față de lumea oamenilor. Iar acum trebuie să renunț la mine însumi. La identitatea mea. La corpul meu.

Nu, țipă ceva dinăuntrul meu. *Nu. Nu. Nu.*

Dar altfel cum voi trece dincolo atâtea spirite? Ele sunt aici din vina mea. Eu sunt vinovat de suferințele pe care le provoacă. Nu voi putea da niciodată timpul înapoi. Voi avea pe conştiință toate morțile pe care le-au provocat până în ziua când voi părăsi acest pământ. Dar le pot opri. Iar pentru asta trebuie să capitulez.

Preia conducerea, îi spun magiei. *Prefă-te în mine.*

— Plecați din oamenii pe care îi posedați.

Spiritele bat în retragere la ordinul meu, atât de uimite de propria moarte, încât vor doar să mai atingă, să mai rănească, să mai iubească, să mai *simtă* o dată.

— Nu vă aşteaptă nimic aici. Numai durere.

Le trag pe toate aproape cu magia. Cu fiecare clipă care trece, Mauth îmi pătrunde până în adâncul sufletului, devine iremediabil legat de mine. Sfrânciocul şi Faris rămân cu gura căscată, căci nu-l meu văd în mine pe prietenul lor

Elias Veturius. Nu-l mai văd pe omul care a evadat de ia Blackcliff, care şi-a călcat jurământul, care i-a sfidat pe Comandant şi pe împărat ca să pătrundă în închisoarea Kauf. Nu-l mai văd pe băiatul împreună cu care au supraviețuit Academiei Blackcliff.

Îl văd pe Păzitorul Sufletelor.

Spiritele oftează şi eliberează corpurile pe care le posedă, plecând din această lume. întâi cu zecile, apoi, pe măsură ce las magia să mă ia în stăpânire, cu sutele. Soldații, cel puțin aceia din grupul cel mic, redevin în cele din urmă ei înşişi, iar haosul se stinge.

— Ai venit, zice Sfrânciocul, plângând acum fățiş. M-ai auzit şi ai venit. Elias, Karkaunii urcă pe zid, ne omoară. Sunt gata să intre în oraş.

— N-am venit pentru tine.

Ea aude vocea mea monotonă şi nemiloasă de Mască. Şi totuşi, nu sunt *eu* cel care vorbeşte. E Mauth. *Taci!* îi strig în minte. *E prietena mea.*

Dar Mauth nu mă ascultă.

— Am venit pentru că am jurat să apăr lumea viilor de tărâmul spiritelor, mă aud spunând. Lasă-mă să-mi fac treaba, Sfrâncioc, iar eu te voi lăsa s-o faci pe a ta.

Mă îndepărtez de ea ca vântul şi mă duc spre următorul grup de soldați posedați. De ce am făcut asta? De ce am fost atât de crud?

Pentru că e necesar. Ştiu răspunsul aproape înainte să pun întrebarea. *Pentru că trebuie să trec spiritele dincolo. Pentru că trebuie să pun datoria pe primul loc.*

Pentru că dragostea nu poate supraviețui în lumea asta.

Parcurg zidul oraşului căutând următorul grup de spirite rătăcitoare, care, în ochii oamenilor, nu sunt decât aşchii de întuneric. Chiar în fața porții de est a oraşului Antium, Karkaunii se adună şi mărşăluiesc înainte cu un berbec de

asalt, mare cât o navă comercială de-a Marinarilor. Trec prin porțile vechi cum trece pumnul printr-un paravan de hârtie.

Nimeni nu apără zidul. Nu se aruncă cu smoală. Nu se răspunde cu salve de săgeți. Războinicii s-au retras. De bătălie se îndepărtează o siluetă cunoscută, cu chip alb, cu un grup de bărbați în urma ei. Keris Veturia. Pare liniştită, când lasă poarta să fie cucerită.

Aerul se umple de un vaiet uriaş, mai puternic decât urletele muribunzilor şi strigătele celor care încă mai luptă. Lemnul trosneşte, metalul scrâşneşte, iar din rândurile Karkaunilor se înalță un strigăt victorios, care îți face părul măciucă.

Poarta estică atârnă deschisă, iar Karkaunii dau năvală. Oraşul Antium, întemeiat de Taius întâiul, sediul împăratului Invincibil şi Perla Imperiului, e invadat. Viețile locuitorilor lui sunt pierdute.

Mă îndepărtez. Căci nu e grija mea.

LI

Sfrânciocul

O aud pe Liwy țipând încă de la uşa cazărmii şi dau fuga pe scări.

Ar putea să moară. Copilul ar putea să moară. Cerule, ce ne facem...

Când intru, o văd îndoită de mijloc, cu mâinile încleştate pe mâinile mari ale lui Rallius. Prietenul meu are toți muşchi încordați şi e întunecat la față.

— împărătească, zic eu. Livia, sunt aici.

— Vine copilul, Helly, gâfâie Livia. Rallius mi-a gustat ceaiul de dimineață, dar când am băut eu, avea un gust ciudat. Nu ştiu ce să fac... Nu mă simt bine...

La naiba! Nu ştiu absolut nimic despre naşteri.

— Poate ar trebui să te aşezi.

Se aude o bătaie în uşă.

Toți - Rallius, Faris, Livia şi cu mine - tăcem. în afară de Marcus, n-ar trebui să ştie nimeni că ea e aici. Dar am venit cu Faris atât de grăbiți, încât chiar dacă ne-am fi străduit să nu fim urmăriți, s-ar putea să fi fost.

Sora mea îşi înfundă pumnul în gură şi geme ținându-se de burtă. I s-a rupt apa şi are rochia udă, iar fața ei scăldată în sudoare arată bolnăvicios de cenuşie. Rallius reuşeşte să-şi elibereze degetele din strânsoarea Liviei şi se duce spre uşă cu paloşele trase. Eu o împing pe Liwy în spatele meu, iar Faris smulge o arbaletă de pe perete şi ținteşte uşa cu ea.

— Cine-i acolo?

Răspunde o voce de femeie.

— Trebuie să vorbesc cu Sfrânciocul. Eu... vă pot ajuta.

Nu recunosc vocea, deşi mi se pare ciudat de familiară. îi fac semn lui Rallius să deschidă uşa. în mai puțin de o secundă, e cu paloşele la gâtul celei din prag înfăşurate în glugă.

Nu-i nevoie să-şi scoată gluga ca s-o recunosc. îi ghicesc ochii aurii cum mă privesc din penumbră.

— Tu! mârâi eu, dar ea ridică mâinile şi văd că tecile de la brâu sunt goale.

Livia țipă din nou, fără să mai poată înăbuşi sunetul pe care-l scoate, iar Laia se uită la ea peste umărul meu.

— Nu mai are mult, zice ea. Peste numai câteva clipe va avea altă contracție. Vine copilul.

Habar n-am cum a ajuns aici. Poate că e o tentativă de asasinat. Dar de ce ar risca aşa ceva Laia din Serra, din moment ce ştie că dacă-i face vreun rău surorii mele înseamnă să moară pe loc?

— N-am de gând să-i fac rău, zice ea. Soarta m-a adus aici, Sfrâncioc. Dă-mi voie să te ajut.

— Dacă sora mea sau copilul ei mor, mori şi tu, îi spun, apoi mă dau deoparte.

Ea răspunde dând îndârjit din cap. Ştie! Se întoarce imediat spre Faris, care o priveşte mijind ochii.

— Ia stai puțin, zice el. Nu eşti tu...

— Ba da, zice ea. Apă fierbinte, locotenente Faris - două oale. Şi cearşafuri curate - o duzină. Plus prosoape.

Se duce la sora mea şi o ia de braț.

— Hai să te dezbraci, zice ea, cu o blândețe şi o dulceață în glas care o liniştesc imediat pe Livia.

Sora mea oftează, apoi Laia îi desface corsetul rochiei, după ce mai întâi i-a cerut lui Rallius să se întoarcă.

Mă foiesc de pe un picior pe altul.

— Nu ştiu dacă e potrivit...

— Naşte, Sfrâncioc. E o treabă grea şi nu trebuie s-o strângă hainele. Ar fi rău pentru copil.

— Bine. Dacă e rău pentru copil... zic eu, ştiind că vorbesc ca o proastă.

Laia mă priveşte şi nu-mi dau seama dacă o enervez sau râde de mine.

— Când se întoarce locotenentul Faris cu apa, toarn-o în lighean, te rog, zice ea. Şi spală-te bine, cu săpun. Scoate-ți inelele şi lasă-le acolo.

Face semn spre lighean şi o ajută pe Livia, îmbrăcată acum doar în cămaşă, să se aşeze pe marginea scaunului simplu de lemn de la biroul meu.

Intră Faris, se uită la Liwy şi se înroşeşte imediat, apoi eu iau apa, iar el întreabă cu voce sugrumată unde vrea Laia să lase cearşafurile.

— Stai de pază, locotenente Faris, zice Laia luând cearşafurile. Erau doar doi soldați de gardă afară şi abia dacă m-au verificat. Dacă eu pot intra de aici atât de uşor, înseamnă că la fel pot şi duşmanii voştri.

Bat tobele, iar eu aud panica din ordinele transmise. *Toate unitățile la al doilea nivel al porții. Străpungere iminentă.* Pe toate iadurile, primul nivel a fost străpuns deja?

— Trebuie să plec, zic eu. Oraşul...

— Nu pot face treaba asta singură, Sfrâncioc, zice Laia repede. Nu mă îndoiesc că omul tău m-ar ajuta, dacă-i ordoni, arată ea spre Rallius, dar împărăteasa e sora ta şi i-ai aduce alinare.

— Oraşul... Karkaunii...

Dar Liwy strigă din nou, iar Laia blestemă.

— Sfrâncioc, încă nu te-ai spălat pe mâini?

Mă spăl repede, apoi Laia mă apucă şi mă trage lângă Livia.

— împinge cu pumnii în şoldurile surorii tale, uite-aici.

Arată spre spatele Liviei, chiar sub talie.

— Vreau să apeşi de fiecare dată când o auzi că ţipă, zice ea. Ii va uşura durerea. între timp, masează-i umerii, ţine-i părul şi răcoreşte-o.

— Of, cerule! zice Livia. îmi vine să vomit.

Mi se strânge stomacul.

— Ce s-a întâmplat?

— E bine să vomite, zice Laia pe un ton liniştitor, dar se uită la mine cu o privire care îmi cere cât se poate de clar să-mi ţin gura. Se curăţă corpul, adaugă ea.

Cărturăreasa îi dă surorii mele o găleată şi continuă să-i vorbească încet şi calm, în timp ce se spală bine pe mâini şi pe braţe, de mai multe ori, până când i se înroşeşte pielea arămie. Pe urmă se întoarce şi umblă între picioarele surorii mele. Mă uit în altă parte, stânjenită. Livia se cutremură din nou - abia dacă a trecut un minut de când a ţipat ultima oară. îmi înfig pumnii în şoldurile ei. Se destinde imediat.

— De câte ori ai mai făcut treaba asta? o întreabă Liwy pe Laia.

— De suficiente dăţi încât să ştiu că se va termina cu bine, zice Laia. Hai, respiră cu mine.

în următoarele două ore, ghidată de vocea calmă a Cărturăresei, Livia îndură durerile facerii. Uneori se plimbă, alteori stă jos. Când propun la un moment dat să se întindă în pat, amândouă femeile se întorc spre mine şi strigă *Nu!* în cor, aşa că nu insist.

Afară, tobele şi-au ieşit din minţi. Trebuie să mă duc acolo, trebuie să ajut la apărarea acestui oraş. Totuşi, n-o pot lăsa pe Livia. Vreau să văd că s-a născut copilul, el e viitorul nostru. Dacă oraşul va cădea, trebuie să-1 ştiu pe copil la adăpost. Mă simt ruptă în două şi mă plimb înainte

şi înapoi. De ce e naşterea atât de complicată? Şi de ce n-am învățat nimic despre ea?

— Laia, îi spun în cele din urmă Cărturăresei, într-un moment când Livia se odihneşte între contracții. Oraşul e pe punctul să fie invadat. Aud ce transmit tobele. Nu pot rămâne aici. Rallius va...

Laia mă trage deoparte, cu buzele strânse.

— Durează prea mult, zice ea.

— Ai spus că totul mergea bine.

— Doar n-o să-i spun unei femei gravide că nu merge bine, şuieră ea. Am mai văzut treaba asta şi altă dată. Amândoi copiii aceia au murit şi mamele lor la fel. Sunt în pericol. S-ar putea să am nevoie de tine.

Mă priveşte cu înțeles. *S-ar putea să am nevoie de puterea ta vindecătoare.*

INVAZIE, POARTA PRINCIPALĂ. TOATE UNITĂȚILE LA AL DOILEA NIVEL AL PORȚII. Tobele bubuie înnebunite mesaj după mesaj, indicând trupelor unde să se ducă, unde se dă lupta

Laia întinde cearşafuri peste scaune şi pe podea. îmi cere să-i aduc mai multe găleți cu apă, iar când îmi spune să întind un prosop pe pat, sora mea clatină din cap.

— Avem o pătură, zice ea. E... în birou. Am... Am adus-o cu mine.

O aduc - e un pătrat simplu, alb cu albastru, moale ca un nor. îmi dau seama dintr-odată că acest copil va fi rudă cu mine. Un nou Aquilla. Nepotul meu. Momentul merită mai mult decât exploziile proiectilelor Karkaune şi țipetele surorii mele. Ar trebui să fie mama aici. Hannah.

Dar nu sunt decât eu. Cum de s-a întâmplat totul atât de greşit?

— Gata, Livia, zice Laia. E timpul. Ai fost foarte curajoasă, foarte puternică. Mai rezistă puțin şi o să-ți ții copilul în brațe, iar eu te asigur că atunci n-o să-ți mai pese de durere.

— De unde... de unde ştii...

— Ai încredere în mine, zice Laia şi zâmbeşte atât de convingător, încât o cred până şi eu. Sfrâncioc, ține-o de mâini. Şi cântă, adaugă ea încet.

Sora mea mă prinde de mâini cu forța unei Măşti într-o luptă braț la braț. în timp ce Rallius şi Faris se uită la noi, eu caut în minte cântecul Liviei şi îl cânt, amestecând în el dorința de a-i da putere, de a o păstra întreagă. La îndemnul Laiei, sora mea împinge cu toată forța.

Naşterea nu-i ceva la care să mă fi gândit prea mult până acum. Nu-mi doresc copii, iar moaşă n-o să fiu niciodată. Am o soră, dar nu am prietene femei. Copiii nu mă atrag, deşi m-a fascinat felul cum ne iubea mama: cu o ferocitate aproape înspăimântătoare. Ne numea minunile ei. Iar acum, în timp ce sora mea scoate un urlet, înțeleg în sfârşit de ce.

Laia ține în mâini ceva alunecos, ud, murdar. Smulge din mâna mea nişte prosoape şi cu unul îl înveleşte pe copil, în timp ce cu mâna cealaltă îi descolăceşte cordonul ombilical din jurul gâtului. Se mişcă repede, aproape cu frenezie, şi simt că mă cuprinde o spaimă ciudată, necunoscută mie.

— De ce nu scoate niciun sunet? întreb. De ce...

Laia bagă un deget în gura copilului şi îl curăță, iar peste o clipă, el scoate un țipăt asurzitor.

— Ah... scheaun eu, când Laia îmi întinde bebeluşul. Eu...

— Spune-i la ureche ce-i doreşti, zice ea, iar când o privesc lung, oftează nerăbdătoare. Se zice că aduce noroc.

Se întoarce apoi la sora mea şi face doar ea ştie ce, în timp ce eu mă uit la copil. Nu mai plânge, se uită şi el la mine şi pare oarecum uimit. N-aş zice că-1 pot învinui.

Are pielea arămie, puțin mai închisă decât a Liviei după ce şi-a petrecut vara la soare. Părul lui e fin şi negru. Are ochii galbeni ai tatălui, şi totuşi nu seamănă cu ochii lui Marcus. Sunt frumoşi, nevinovați.

Deschide gura şi scoate un sunet care mie-mi seamănă a „Ha", de parcă ar încerca să-mi spună numele. E un gând caraghios, dar mă umple de mândrie. Copilul mă cunoaşte.

— Salut, nepoate.

II ridic până ajunge la numai câțiva centimetri de fața mea.

— îți doresc bucurie şi o familie care să te iubească, aventuri care să te formeze şi prieteni adevărați în jur.

Dă din pumnişori şi-mi lasă pe mască o dâră de sânge. Recunosc ceva în el. Ceva din mine, deşi nu pe chip. Undeva mai profund. Mă gândesc la cântecul pe care i l-am cântat. Mă întreb în ce fel l-am schimbat.

Strigăte de afară îmi distrag atenția de la copil. De jos se aude o voce furioasă pe care o cunosc. Pe scări tropăie paşi şi uşa se deschide. Intră Marcus, cu paloşul tras, împreună cu şase oamenii ai casei Aquilla. împăratul e plin de sânge - nu ştiu dacă al lui sau al Karkaunilor. Nu se uită la mine, la Livia sau la Laia. Ajunge lângă mine din doi paşi. Fără să scoată o vorbă, întinde brațul stâng să ia copilul. 1-1 dau, cu tot corpul încordat, urând ce simt.

Marcus se uită la chipul fiul său. Nu-i pot descifra expresia. Şi Marcus, şi copilul tac, dar împăratul ține capul de parcă ar asculta ceva. încuviințează o dată.

— Zacharias Marcus Livius Aquillus Farrar, zice el, îți urez domnie lungă ca împărat, bătălii glorioase şi un frate lângă tine.

îmi dă copilul înapoi, neobişnuit de grijuliu.

— Ia copilul şi pe sora ta, Sfrâncioc, şi plecaţi din oraş. E un ordin. Ea vine după el.

— Comandantul?

— Da, blestematul de Comandant, se răsteşte Marcus. Porţile au cedat. Karkaunii au străpuns primul nivel. Keris a lăsat lupta în seama unuia dintre locotenenţi şi e pe drum încoace.

— Sfrâncioc, zice Laia cu voce gâtuită.

Observ că-şi trage gluga pe cap şi îmi amintesc că îl cunoaşte pe Marcus. Aproape că a omorât-o cândva - după ce a încercat s-o violeze. Mă înfior când mă gândesc. Căr- turăreasa s-a cocoşat şi vorbeşte răguşit, de parcă ar vrea să-şi deghizeze vocea.

— Sora ta...

Livia e palidă ca moartea.

— Simt bine, murmură ea, încercând să se ridice. Dă-mi-1... dă-mi-1 mie.

Din doi paşi sunt lângă ea, cu cântecul potrivit pe buze. Nu mă gândesc la soldaţii lui Marcus, care mă vor vedea, nici la Rallius sau la Faris. Cânt până simt că i se vindecă trupul. Când îi revine culoarea în obraji, Marcus o împinge spre magazia de rufe, lăsând uşa deschisă. Rallius iese primul, pe urmă Faris, pe urmă sora mea.

Marcus nu se mai uită încă o dată la copil, îmi face semn nerăbdător să plec.

— Stăpâne, zic eu, nu pot părăsi oraşul într-un moment în care...

— Apără-mi moştenitorul, zice el. Oraşul e pierdut.

— Nu... Nu se poate.

Dar el mă împinge şi pe mine în tunel şi închide uşa în urma mea. Abia acolo, pe întuneric, îmi dau seama că nu ştiu unde-i Laia.

*

Fugim. Din tuneluri nu putem auzi nebunia de sus, dar mintea mea e sfâşiată în două, jumătate îmi spune să mă întorc şi să lupt, iar cealaltă jumătate că trebuie să-i scot din Antium pe sora mea şi pe bebeluşul Zacharias.

Ajungem într-un punct unde Harper a plasat în tuneluri soldați care să păzească traseele de evacuare şi mă opresc din goană.

— Trebuie să mă întorc.

Livia scutură din cap înnebunită. Zacharias scânceşte, parcă simțind îngrijorarea mamei lui.

— Ți s-a dat un ordin, zice ea.

— Nu pot părăsi oraşul, zic eu. Nu în felul ăsta, furişân- du-mă prin întuneric. Afară sunt oameni care se bazează pe mine, iar eu i-am abandonat.

— Helly, *nul*

— Faris, Rallius, conduceți-o la Harper. Ştiți cum să-1 găsiți. Ajutați-1 cu tot ce puteți. In oraş şi în aceste tuneluri încă mai sunt Plebei, trebuie să-i evacuăm.

Mă aplec spre amândoi şi îi țintuiesc cu privirea.

— Dacă ea sau copilul pățesc ceva, jur pe ceruri că vă omor cu mâna mea.

Ei salută, iar eu mă întorc spre Livia şi mă mai uit o dată la copil. Când îmi vede fața, bebeluşul tace.

— Ne vedem curând, mititelule.

II sărut, pe urmă o sărut pe sora mea şi mă întorc, ignorând rugămințile, apoi ordinele Liviei să mă întorc imediat lângă ea.

Când ajung înapoi la cazarma Gărzii Negre, mă înecă imediat fumul din magazia de lenjerie. în fața cazărmii vuiesc flăcări. La câteva străzi distanță răsună urletele nebuneşti ale Karkaunilor. încă n-au ajuns aici, dar nu mai e mult.

îmi trag o basma peste față şi mă las cât mai jos, să mă feresc de fum, cu buzduganul în mână. Ies din magazie şi mai că alunec pe băltoacele de sânge întinse peste tot.

Oamenii Casei Aquilla, care au jurat să-l apere pe Mar- cus, zac morți, deşi se vede clar că au luat cu ei mulți oameni de-ai Comandantului. Cadavrul ei nu-l văd în tot acel măcel, dar îmi dau seama că nici n-aveam cum. Keris Veturia n-ar muri niciodată într-un fel atât de nedemn.

Mai sunt şi alții printre morți - nişte Marinari. Până să înțeleg ce caută acolo, aud un glas.

— Sfrân... Sfrâncioc.

E atât de slab, încât la început nici nu-mi dau seama de unde vine. Dar caut prin fum până când îl găsesc pe Marcus Farrar, împărat Invincibil şi Suzeran al împărăției, țintuit de perete cu propriul său paloş, gata să se înece cu propriul sânge, incapabil să se mişte. Se ține cu mâini neputincioase de rana din burtă. Va mai dura ore în şir până să moară. Comandantul a procedat aşa intenționat.

Mă duc la el. Flăcările ling pereții casei scărilor şi de jos se aude un trosnet puternic - se prăbuşeşte o bârnă. Ar trebui să fug pe fereastră. Ar trebui să-l las pe acest monstru să ardă.

De când aştept asta? De câtă vreme îmi doresc să moară Marcus? Şi totuşi, când îl văd țintuit acolo ca un animal vânat pentru distracție, mă cuprinde mila.

Şi mai simt ceva. Un impuls. O nevoie. O dorință de a-l vindeca.

Nu. Of, nu!

— Keris a mutat Sala Arhivelor, Sfrâncioc, zice el calm, chiar dacă încet, păstrându-şi răsuflarea ca să-mi transmită ce e necesar. A mutat trezoreria.

Oftez uşurată.

— înseamnă că Imperiul va rezista, chiar dacă pierdem Antium.

— Le-a mutat cu săptămâni în urmă. A vrut ca oraşul să fie cucerit, Sfrâncioc. A ştiut că armata Karkaună va veni însoțită de spirite. A ştiut că vor învinge.

O grămadă de informații disparate capătă dintr-odată sens.

— Paterii Aristocrați...

— Au plecat la Serra de mai multe zile, zice Marcus. I-a evacuat ea.

Iar şeful trezoreriei s-a întâlnit cu Keris, în ciuda faptului că ea i-a ucis fiul. Probabil i-a promis că-i scoate familia din oraş, dacă mută vistieria Imperiului.

Şi Sala Arhivelor. *Arhivarii se pregăteau de mutare.* Aşa mi-a spus Harper când căuta informații despre Comandant. Pur şi simplu nu ne-am dat seama ce semnificație avea.

Keris a ştiut că oraşul va fi cucerit. S-a pregătit pentru asta chiar sub ochii mei.

Cerule, trebuia s-o fi ucis! Indiferent dacă Plebeii mă urau sau nu, indiferent dacă Marcus ar fi fost dat jos de pe tron, trebuia s-o fi ucis pe diavoliță.

— Legiunile din Silas şi Estium... zic eu.

— Nu vin. A împiedicat comunicarea cu ele.

Nu trebuia să se întâmple aşa, Sfrâncioc. Cuvintele Comandantului mă urmăresc. *Ține minte, înainte să se sfârşească totul.*

Marcus nu-mi spune că eu sunt de vină. Nici nu-i nevoie.

— Antium se va prăbuşi, continuă el încet. Dar Imperiul va supraviețui. A avut grijă Keris, deşi vrea să se asigure că fiul meu nu va supraviețui şi el. Opreşte-o, Sfrâncioc. Urcă-l pe el pe tron.

Se întinde şi-mi ia mâna, înfigându-şi degetele în carnea mea cu destulă forță încât să-mi dea sângele.

— Jură-mi pe sângele tău că vei face să se întâmple asta.

— Jur, zic eu. Pe sânge şi pe oase.

Simt din nou impulsul de a-l vindeca. Mă împotrivesc, apoi Marcus vorbeşte din nou.

— Sfrâncioc, zice el. Mai am un ultim ordin să-ți dau.

Vindecă-mă. **Ştiu că asta urmează să spună. Magia creşte în mine, chiar dacă simplul gând mă umple de groază şi de silă. Cum să-l vindec pe diavolul care mi-a ucis tatăl, care a ordonat să fiu torturată, care a chinuit-o şi a bătut-o pe sora mea?**

Focul se apropie. *Pleacă, Sfrâncioc. Fugi!*

Marcus îmi dă drumul mâinii şi îşi caută pumnalul, pe care mi-l întinde.

— îndură-te de mine, Sfrâncioc. Asta îți poruncesc. Nu merit. Nici măcar nu mi-o doresc. Dar o vei face oricum. Pentru că eşti *bună,* **zice el şi scuipă cuvântul ca pe-o înjurătură. De asta te-a iubit fratele meu.**

împăratul mă priveşte în ochi. Ca de obicei, ochii lui sunt plini de furie şi de ură. Dar în spatele lor observ ceva ce n-am mai văzut niciodată în cei cincisprezece ani de când îl cunosc pe Marcus Farrar: resemnare.

— Fă-o, Sfrâncioc, şopteşte el. Fratele meu mă aşteaptă.

Mă gândesc la micuțul Zacharias şi la inocența din privirea lui. Probabil că şi Marcus a privit cândva la fel. Poate că asta vedea Zak, geamănul lui, când se uita la el: nu monstrul în care se transformase, ci fratele care fusese.

îmi amintesc moartea tatei. A mamei şi a surorii mele. Am fața udă. Când Marcus vorbeşte, abia îi aud cuvintele.

— Te rog, Sfrâncioc.

— împăratul a murit, zic eu cu vocea tremurând, găsind totuşi putere în masca pe care o port, şi când continui, o fac fără emoție: Trăiască împăratul.

Pe urmă îi înfig pumnalul în gât şi nu-mi mut privirea până când nu dispare lumina din ochii lui.

UI

Laia

Inelul nu se face nevăzut.

Nu-mi îngădui să mă uit la el decât după ce ies din cazarma Gărzii Negre, înghesuită într-o firidă lângă grajduri, la adăpost de împăratul Marcus. Bebeluşul e puternic şi sora Sfrânciocului la fel. I-am şoptit să se păstreze curată şi să se îngrijească, nu cumva să facă vreo infecție. Dar a văzut cum m-am schimbat la față când a intrat Marcus. Şi-a dat seama.

— Pleacă, mi-a şoptit. Ia prosoapele, ca şi cum le-ai schimba.

Am făcut întocmai. A durat doar o clipă să iau şi inelele împreună cu ele. Nici măcar nu s-a uitat cineva spre mine.

Le-am luat pe amândouă, neştiind care e inelul de Sfrân- cioc şi care e al familiei ei. Acum stau şi mă holbez la ele în mijlocul nebuniei din Antium. Şi sper.

Doar Duhul se poate împotrivi măcelului. Dacă moştenitoarea Leoaicei revendică mândria Măcelarului, aceasta va dispărea, şi va fi nevoie să curgă pe pământ sângele a şapte generații înainte să poată încerca Regele să se răzbune din nou.

Inelul trebuia să fi dispărut. De ce nu s-a întâmplat? Mi-1 pun pe deget şi pe urmă îl scot. Ceva nu-i în regulă cu el. Nu-1 simt cum îmi simțeam brățara. îl simt ca pe o bucată oarecare de metal.

îmi scormonesc mintea, ca să-mi dau seama dacă am uitat ceva din profeție. Poate trebuia să fac ceva cu inelul.

Să-l ard, sau să-l tai cu oțel de Serra. Caut în jur o armă scăpată de vreun soldat.

În clipa aceea simt furnicături pe ceafă şi îmi dau seama imediat că mă priveşte cineva. E o senzație care mi-a devenit neliniştitor de cunoscută în ultimele câteva luni.

De data asta, se arată.

— Iartă-mă, Laia din Serra.

Zburătorul vorbeşte încet, dar violența ascunsă în glasul lui tot reuşeşte să răzbată printre vuietul proiectilelor şi al strigătelor oamenilor care mor în chinuri.

— Am vrut să-ți văd fața când îți dai seama că toată străduania şi toată speranța ta au fost în zadar.

— N-au fost, zic eu.

Nu se poate.

— Ba da.

Se apropie de mine.

— Pentru că ce ții tu în palmă nu e Steaua.

— Minți.

— Zău?

Străbate distanța dintre noi şi-mi smulge inelele. Țip, dar el le strânge în mână şi le preface în pulbere sub ochii mei. *Nu. Imposibil.*

Curiozitatea pe care o răspândeşte e cumva mai rea decât dacă s-ar bucura pur şi simplu.

— Cum e, Laia din Serra, să ştii că indiferent ce faci, nimic nu va opri războiul care se apropie? Războiul care îți va distruge poporul?

Se joacă cu mine.

— De ce m-ai salvat de explozie? mârâi eu.

Rămâne nemişcat o clipă, apoi i se cutremură umerii ca unei pisici enorme care se scutură.

— Fugi la fratele tău, Laia din Serra, zice el. Găsiți o corabie care să vă ducă departe. Nu vrei să asişti la ce va urma.

— Ştii ce înseamnă să distrugi o întreagă rasă. De ce ai dori să faci una ca asta, când tu ai supraviețuit?

— Cărturarii merită distruşi.

— Ne-ai distrus deja, strig eu.

Mă abțin să-l lovesc - nu pentru că mi-ar fi frică, ci pentru că n-ar folosi la nimic.

— Uită-te cine sunt acum Cărturarii. Uită-te ce-am ajuns, îi spun. Nu însemnăm *nimic.* Suntem *praf.* Uită-te ce mi-ai făcut mie, adaug, şi deja îmi tremură vocea. Uită-te cum m-ai trădat. Nu-i de-ajuns?

— Niciodată nu-i de-ajuns.

S-a înfuriat - cuvintele mele au atins un loc sensibil, pe care nu-l dorea atins.

— Fă cum îți spun, Laia din Serra. Fugi. Ai auzit profeția Shaevei. Biblioteca a ars. Morții au scăpat şi au făcut ravagii. *Copilul va fi îmbăiat în sânge, dar viu.* Cred că ai avut şi tu legătură cu aista. *Perla va crăpa şi va pătrunde frigul.*

Ridică mâinile şi arată spre haosul din jur.

Sigur că da! Oraşul Antium era numit Perla Imperiului.

— Profețiile djinnilor sunt adevărate, zice el. îi voi elibera pe cei din neamul meu. Şi ne vom răzbuna.

Mă retrag din fața lui.

— Te voi opri, îi spun. Voi găsi o *cale...*

— Ai dat greş.

îmi trece peste față palma scorojită, cu vene umflate, şi, cu toate că nu văd din el decât cei doi sori care-i ard sub glugă, ştiu că zâmbeşte.

— Pleacă acum, copilă, zice el şi mă împinge. Fugi.

LIII

Elias

Mauth şi cu mine prindem spiritele în grupuri de zece, cincizeci şi o sută, apoi le trecem dincolo. Urletele Războinicilor muribunzi se aud tot mai departe, vuietul flăcărilor care distrug oraşul amuţeşte treptat, strigătele civililor şi ale copiilor care suferă şi mor devin tot mai puţin importante pentru mine cu fiecare spirit pe care îl întovărăşesc.

După ce adun spiritele evadate, îmi îndrept atenţia asupra celor înrobite de Karkauni. Vraja folosită pentru a le supune e veche, dar are ceva cunoscut în ea - Zburătorul sau vreunul de-al lui le-a spus-o Barbarilor. Spiritele sunt înlănţuite de vreo zece vrăjitori - supuşi toţi conducătorului Karkaun. Dacă îi omor pe aceşti vrăjitori, spiritele vor fi libere.

Nu zăbovesc să mă gândesc la uciderea lor. Nici măcar nu mă folosesc de arme, deşi le port în spate. Mă inundă magia lui Mauth şi mă folosesc de ea cu priceperea cu care m-aş folosi de paloş. îi înconjurăm pe vrăjitori şi îi sugrumăm pe rând, iar în cele din urmă, când ziua e pe sfârşite, iar tobele anunţă ce părţi din oraş au mai căzut, descopăr că mă aflu lângă o clădire uriaşă pe care o cunosc bine: cazarma Gărzii Negre.

Caut şi alte spirite, dar nu mai găsesc. Chiar când mă pregătesc de plecare, zăresc o piele cafenie şi un păr negru.

Laia.

Mă duc imediat într-acolo; bucăţica de minte care încă simte omeneşte mă atrage spre ea, ca întotdeauna când

mă apropii, mă aştept ca Mauth să mă tragă şi să preia controlul asupra corpului meu, aşa cum s-a întâmplat la întâlnirea cu Sfrânciocul. Dar, cu toate că îl simt în minte şi e parte din mine, nu acționează în niciun fel.

Laia mă vede.

— Elias!

Dă fuga imediat şi mi se aruncă în brațe, aproape hohotind. Brațele mele o cuprind de la sine, ca într-un gest pe care l-am făcut de multe ori! Mă simt ciudat. Nu, nu ciudat.

De fapt, nu simt nimic.

— Nu era inelul, zice ea. Nu ştiu care e ultima bucată din Stea, dar poate mai am timp să aflu. Mă ajuți?

Da, **vreau să spun.**

— Nu, îmi iese pe gură.

Ochii ei se umplu de uimire. Pe urmă, la fel ca în urmă cu mai multe săptămâni în satul din Marinn, devine complet imobilă. Totul încremeneşte.

Elias.

Vocea din minte nu-i a mea, nici a djinnilor.

Mă cunoşti ?

— Nu... nu.

Am aşteptat multă vreme această zi în care renunți la ultimele fărâme care te leagă de lumea viilor.

— Mauth?

Exact, Elias. Uite.

Corpul îmi rămâne în fața Laiei, încremenit în timp. Dar mintea mea călătoreşte într-un loc familiar. Cunosc cerul ăsta pământiu. Marea asta neagră în care roiesc, chiar sub suprafață creaturi necunoscute. Am mai văzut acest loc o dată, când m-a scos Shaeva din raid.

Se apropie o siluetă încețoşată, care pluteşte chiar deasupra apei, la fel ca mine. Ştiu cine e fără să-mi spună. Mauth.

Bun venit în dimensiunea mea, Elias Veturius.

— Pe toate iadurile, ce sunt creaturile astea? zic eu tremurând, arătându-i marea.

Nu-ți bate capul cu ele, **zice Mauth.** *Vom discuta altă dată despre ele. Uite.* **Face semn cu mâna şi în faţa mea se desfăşoară un caleidoscop de imagini.**

încep cu războiul Cărturarilor cu djinnii şi de acolo pornesc să se depene - pete de negreală ca ale cernelii vărsate, care întunecă tot ce ating. Văd cum nelegiuirile regelui Cărturar ajung mult mai departe decât şi-a imaginat el vreodată.

Văd adevărul: că fără djinni, în lume nu există echilibru. Lor le era scris să păzească poarta dintre lumea viilor şi cea a morților. Şi nimeni, indiferent cât de priceput, nu poate înlocui o întreagă civilizație.

Djinnii trebuie să revină în lume, chiar dacă asta înseamnă război. Chiar dacă înseamnă distrugere. Fără ei, spiritele vor continua să se adune şi peste cinci ani sau cincizeci sau cinci sute de ani vor evada din nou. Iar când se va întâmpla asta, vor distruge lumea.

— De ce nu-i poți elibera pur şi simplu pe djinni? Să-i faci... să uite ce li s-a întâmplat?

Am nevoie de un mesager - o ființă din lumea ta care să-mi valorifice puterea. Cantitatea de energie de care e nevoie pentru refacerea unei civilizații ar distruge orice mesager aş alege - om sau spirit, djinn sau efrit.

înțeleg atunci că există o singură cale: libertate pentru djinni. Dar libertatea asta vine cu un preț.

— Laia, şoptesc eu. Sfrânciocul. Vor suferi. Dar...

îndrăzneşti să pui ființele iubite înaintea întregii omeniri, copile ? **mă întreabă Mauth cu blândețe.** *îndrăzneşti să fii atât de egoist ?*

— De ce trebuie să plătească Laia şi Sfrânciocul pentru fapta unui monstru Cărturar de-acum o mie de ani?

Lăcomia şi violența au un preț. Nu ştim mereu cine-l va plăti. Dar, bine sau rău, va fi plătit.

Nu pot împiedica ceea ce urmează. Nu pot schimba nimic, la naiba!

Le poți oferi celor pe care i-ai iubit cândva o lume fără spirite. Îți poți face datoria. Le poți da o şansa să supraviețuiască măcelului care va urma. Le poți da şansa să învingă, într-o zi.

— Dar nu azi.

Nu azi. Te-ai eliberat de legăturile față de străini, de prieteni, de familie, de adevărata ta dragoste. Acum mi te predai mie, căci acesta este destinul tău. Acesta este înțelesul numelui tău, motivul existenței tale. E timpul.

E timpul.

Recunosc momentul în care se schimbă totul. Momentul în care Mauth se contopeşte cu mine atât de total, încât nu ştiu unde mă sfârşesc eu şi unde începe magia. Revin în corpul meu, la Antium, în fața Laiei. Parcă n-ar fi trecut timp deloc de când ea mi-a cerut ajutorul şi eu am refuzat-o.

Mă uit la chipul ei şi n-o mai văd pe fata pe care am iubit-o. Văd pe cineva mai neînsemnat. Cineva care îmbătrâneşte şi moare cu încetul, ca toți oamenii. Văd o muritoare.

— E-Elias?

Fata - *Laia* **- vorbeşte, iar eu mă întorc spre ea.**

— Djinnii au un rol de jucat în această lume şi trebuie eliberați.

Ii vorbesc cu blândețe, pentru că e muritoare şi vestea asta va fi dură pentru ea.

— Lumea trebuie distrusă înainte să poată fi refăcută, îi spun, altminteri nu se va restabili niciodată echilibrul.

— Nu, zice ea. Elias, nu! Vorbim despre *djinnii* **Dacă ajung să fie liberi...**

— Nu pot păstra singur echilibrul.

E nedrept să mă aştept ca Laia să înțeleagă. E doar o muritoare, până la urmă.

— Lumea va arde, îi spun. Dar va renaşte din cenuşă.

— Elias, cum poți spune asta? zice ea.

— Ar trebui să pleci, zic eu. Nu vreau să te întâmpin în Anticameră - nu încă. Cerul să te-ajute să te mişti repede!

— Ce naiba ți-a făcut locul acela? strigă ea. Am nevoie de ajutorul tău, Elias. Oamenii au nevoie de tine. Sunt mii de Cărturari aici. Dacă nu pot pune mâna pe Stea, măcar să-i scot din oraş. Tu ai putea...

— Trebuie să mă întorc în Anticameră, îi spun. La revedere, Laia din Serra.

Laia îmi ia fața în palme şi mă priveşte în ochi. Un întuneric creşte în ea, ceva parcă supranatural. Dar nu, e mai mult decât supranatural. E ceva atavic, esența însăşi a magiei. Şi se înfurie.

— Ce i-ai făcut?

Laia vorbeşte acum cu Mauth, de parcă ar şti că s-a contopit cu mine. De parcă l-ar putea vedea.

— Dă-mi-l înapoi! zice ea.

Când vorbesc, vocea mea e un huruit nepământean care nu-mi aparține. Mă simt împins într-o margine a minții mele, de unde mă văd cum înclin capul.

— Iartă-mă, iubito, zice Mauth prin intermediul meu. E singura cale.

Mă îndepărtez de ea şi pornesc spre est, către Pădurea din Dusk. Câteva clipe mai târziu, trec prin mulțimile de Karkauni care devastează oraşul, apoi ajung dincolo de ele şi gonesc peste ferme, devenit, în sfârşit, una cu Mauth.

Deşi ştiu acum care-i datoria mea, un crâmpei vechi din mine tresare şi se întinde după ceea ce am pierdut. E un sentiment straniu.

Aceasta e suferința după lucrurile la care ai renunțat. Dar se va stinge, **Banu al-Mauth.** *Ai îndurat multe într-un timp scurt, ai învățat multe într-un timp scurt. Nu te poți aștepta să fii pregătit peste noapte.*

— Dar... caut cuvântul potrivit. Mă doare.

întotdeauna doare să te predai. Dar n-o să te doară o veșnicie.

— De ce eu? întreb. De ce trebuie să ne schimbăm noi, nu tu? De ce trebuie să devenim noi mai puțin umani, în loc să devii tu mai uman?

Valurile oceanului se prăvălesc cu zgomot unul după altul și omul e acela care trebuie să înoate printre ele. Vântul bate rece și aspru și omul e acela care trebuie să se apere de el. Pământul se cutremură și crapă, înghite și distruge, dar omul este cel care trebuie să meargă pe el. Așa e și cu moartea. Eu nu mă pot preda, Elias. Trebuie s-o faci tu.

— Nu mă mai simt eu însumi.

Pentru că nu mai ești tu însuți. Ești eu. Iar eu sunt tu. Iar în felul ăsta vom trece spiritele dincolo, pentru ca lumea ta să fie cruțată de prăpădul lor.

El tace și lăsăm Antium mult în urmă. Curând uit de ceartă. Uit chipul fetei pe care am iubit-o. Mă gândesc numai la îndatorirea care mă așteaptă.

Totul e așa cum trebuie să fie.

Bucătăreasa mă găseşte lângă grajduri, chiar în momentul când dispare Elias. Mă uit lung după el, nevenindu-mi a crede. Nu e Elias cel de care m-am despărțit acum două săptămâni, Elias care m-a adus înapoi din iadul Zburătorului, care mi-a spus că va găsi el o cale.

Dar îmi amintesc şi altceva ce-a spus: *Dacă par altfel, să ții minte că te iubesc. Indiferent ce mi se întâmplă.*

Ce i s-o fi întâmplat? Ce anume din mine l-o fi făcut să izbucnească? Mă gândesc la ce mi-a spus Zburătorul în Adi- sa: *Tu nu cunoşti întunericul care sălăşluieşte în inima ta.*

Te gândeşti mai târziu la Elias, Laia. **Mi se învârte mintea. Oraşul a fost cucerit. Eu am dat greş. Iar sclavii Cărturari sunt captivi în acest loc. Antium este înconjurat pe trei părți. Doar partea dinspre nord, rezemată de Muntele Videnns, nu-i invadată de Karkauni.**

Pe acolo am intrat în oraş Bucătăreasa şi cu mine. Şi tot pe acolo vom fugi. Aşa îi vom ajuta şi pe Cărturari să fugă.

Cunosc prea bine acest sentiment care mă chinuie - sentimentul că tot efortul meu şi tot ce-am întreprins nu înseamnă nimic. Că toate şi toți sunt o minciună. Că totul este crud şi neiertător şi nu există dreptate.

Am supraviețuit acestui sentiment şi altă dată, îi voi supraviețui din nou. în această lume de infern, în această harababură plină de sânge şi nebunie, dreptatea există doar

pentru cei ce şi-o fac singuri. Blestemată să fiu dacă nu fac parte dintre ei!

— Copilă, ce s-a întâmplat? zice Bucătăreasa, apărând dinspre stradă.

— Ambasada Marinarilor mai e liberă? o întreb eu, în timp ce ne îndepărtăm de tărăboiul luptelor. Au cucerit Karkaunii şi acel district, sau putem fugi pe acolo?

— Putem fugi.

— Bine, zic eu. Scoatem de-aici câți Cărturari putem, pricepi? Te duci la ambasadă, iar eu îi trimit la tine. Vreau să le spui unde să se ducă.

— Karkaunii au străpuns a doua linie de apărare a oraşului. In câteva ore vor ajunge la ambasadă, şi-atunci tu ce vei face? Fugi cu mine acum. Cărturarii vor găsi singuri o soluție.

— Nu vor găsi. Pentru că nu există altă soluție. Suntem înconjurați pe trei laturi. Ei nu ştiu că există tuneluri de evacuare.

— Lasă treaba asta în seama altcuiva.

— *Nu există* altcineva! Nu suntem decât noi.

— E o idee proastă şi-o să ne omoare pe amândouă, zice Bucătăreasa.

— Nu ți-am cerut niciodată nimic, îi spun şi o apuc de mâini.

Ea tresare, dar o țin strâns.

— N-am avut ocazia să-ți cer. Iar acum te rog să faci asta pentru mine. *Te rog.* îi trimit la ambasadă. Iar tu îi conduci afară din oraş.

N-aştept să răspundă. Mă întorc şi fug, ştiind că nu va refuza, după tot ce i-am spus.

Districtul Cărturarilor e cuprins de panică, oamenii îşi adună lucrurile, îşi caută rudele şi încearcă să găsească o modalitate să fugă din oraş. Opresc o fată pe care o văd

traversând repede piața principală. Pare cu câțiva ani mai mică decât mine.

— Unde se duce toată lumea? o întreb.

— Nimeni nu ştie unde să se ducă! se văicăreşte ea. Eu n-o găsesc pe mama, iar Războinicii au plecat toți. Trebuiau să îl început evacuarea orașului, dar nouă nu ne-a spus nimeni.

— Eu sunt Laia din Serra, îi spun. Karkaunii au năvălit în oraş. Vor ajunge curând şi aici, dar vreau să vă ajut să plecați. Ştii unde este Ambasada regatului Marinn?

Ea aprobă, iar eu răsuflu uşurată.

— Spune-le tuturor Cărturarilor pe care îi vezi să se ducă la Ambasada Marinarilor. O femeie cu fața plină de cicatrici o să-i scoată din oraş. Spune-le să plece imediat, să lase lucrurile şi să fugă.

Fata încuviințează repede şi se îndepărtează alergând. Opresc alt Cărturar, un bărbat de vârsta lui Darin, şi îi transmit acelaşi mesaj. Oricui se opreşte şi oricui mă ascultă le spun acelaşi lucru. Să caute o femeie cu cicatrici pe față. Când le spun cum mă cheamă, citesc în ochii lor că ştiu cine sunt, şi nimeni nu-i atât de prost să pună întrebări. Mesajul se împrăştie şi curând Cărturarii fug din piață în grupuri mari.

Mă rog cerului să fi aflat vestea toată lumea din district şi mă afund în oraş. Fata avea dreptate - singurii Războinici pe care îi văd simt soldați şi toți aleargă spre locul unde se duc lupte. Mă gândesc la şirurile de furgoane pe care le-am zărit plecând când mă apropiam de Antium împreună cu Bucătăreasa. Cei mai bogați dintre Războinici au plecat de-aici de săptămâni întregi. Au abandonat capitala şi i-au lăsat pe soldați, pe Plebei şi pe Cărturari să moară.

Observ un grup de Cărturari care curăță molozul sub conducerea a doi Războinici atenți doar la mesajele transmise de

tobe. Comentează mesajele între ei pe ton scăzut şi grăbit, la fel de conştienți ca mine de zgomotul tot mai apropiat al luptei. Mă folosesc de neatenția Războinicilor ca să mă strecor spre Cărturari.

— Nu putem fugi, zice o femeie şi se uită speriată la Războinici. Ne vor urmări.

— Trebuie, le spun. Dacă nu fugiți de ei, veți fugi de Karkauni, dar atunci nu veți mai avea unde să vă duceți.

Altă femeie din grup ne aude, lasă târnăcopul şi o şterge. Doar atât le trebuie Cărturarilor. Trei pleacă imediat, iar după ce adulții adună câțiva copii, dispar toți în toate direcțiile, înainte să-şi dea seama Războinicii ce se întâmplă.

îi îndemn pe Cărturari să se grăbească şi mă opresc să-i anunț şi pe alții, cerându-le să transmită mesajul mai departe. Când ajung în Districtul Străinilor, văd sute de Cărturari îndreptându-se spre Ambasadă.

Pe stradă, în fața mea, se dă o luptă. Un grup de auxiliari Războinici se bat cu o gloată mai numeroasă de Karkauni. Deşi oțelul armelor Barbarilor se frânge sub paloşele auxiliarilor, Războinicii sunt încolțiți şi copleşiți de numărul mare al duşmanilor. Dacă se întâmplă la fel în tot oraşul, Barbarii vor ajunge să controleze Antium înainte de căderea nopții.

Ocolesc locul luptei şi ajung la Ambasadă, pe ale cărei uşi se revarsă Cărturari. Recunosc imediat vocea răguşită şi morocănoasă a Bucătăresei, care le ordonă tuturor să coboare în tuneluri.

— Era şi timpul! zice ea când mă vede. Coboară imediat. Câțiva dintre sclavii ăştia cunosc drumul. Du-te după ei...

Bucătăreasa îmi vede fața şi începe să bombăne, dându-şi seama că n-am de gând să plec - cel puțin nu înainte să fugă toată lumea.

în timp ce vorbeşte ea, apar şi alţi Cărturari. Văd acum şi Războinici - mulţi dintre ei Plebei, judecând după haine. Sunt atraşi de mulţime şi bănuiesc, pe bună dreptate, că există un motiv pentru care se înghesuie atâţia Cărturari aici.

— Pe toate iadurile, fato! zice Bucătăreasa. Vezi ce-ai făcut?

Le fac semn Războinicilor să intre.

— N-am de gând să-i spun unei mame căreia îi plânge copilul că nu poate fugi şi ea pe aici, o reped eu. Puţin îmi pasă dacă sunt Războinici. Ţie îţi pasă?

— La naiba, fato, mârâie Bucătăreasa. Eşti exact ca t-t- taică...

închide gura strâns şi pleacă nemulţumită de lângă mine.

— Mişcaţi-vă, leneşilor! îşi varsă ea mânia pe Cărturarii care sunt prin preajmă. Sunt sute de oameni în urma voastră care vor şi ei să scape cu viaţă!

Zoriţi de ameninţările Bucătăresei, Cărturarii înaintează încet prin tuneluri, iar ambasada începe să se golească, însă nu suficient de repede. Karkaunii se apropie, se revarsă tot mai mulţi pe străzi. Războinicii sunt copleşiţi.

Văd cum e doborât un detaşament de auxiliari şi cum se înroşeşte aerul de sânge şi viscere. Chiar dacă cunosc pe pielea mea toate relele din Imperiu, tot simt că mă înţeapă ochii. Nu voi înţelege niciodată cruzimea războiului, nici dacă sunt măcelăriţi duşmanii mei.

— E vremea să plecăm, copilă.

Bucătăreasa apare lângă mine şi mă împinge spre scara care duce în pivniţă. Nu mă împotrivesc. Sunt sigură că au mai rămas Cărturari în oraş, dar am făcut tot ce-am putut.

— Ajută-mă cu asta.

Propteşte uşa pivniței cu un drug, cu mâni dibace. Sus se aude zgomot de sticlă spartă, urmat de urletele aspre ale Karkaunilor.

Bucătăreasa meştereşte ceva la uşă şi în cele din urmă trage afară un fel de fitil de lumânare foarte lung. Peste câteva clipe, acesta începe să împrăştie scântei.

— Adăposteşte-te!

Fugim spre intrarea în tunel şi închidem uşa după noi chiar când începe să tremure pământul. Tunelele gem, şi, vreme de câteva clipe lungi, mă tem că stâncile de deasupra noastră se vor prăbuşi. Dar când se linişteşte praful, văd că au rezistat. Mă întorc spre Bucătăreasă.

— Explozivi? De unde?

— Aveau Marinarii un stoc, zice Bucătăreasa. Mi l-au arătat micuții prieteni ai lui Musa. Gata, fetițo. Nu mai intră nimeni în tunel. Acum ce facem?

— Acum, zic eu, plecăm naibii din oraşul ăsta.

LV

Sfrânciocul

Karkaunii năvălesc în Antium, doborând poartă după poartă, iar țipetele războinicilor Barbari îmi dau fiori reci. Luptătorii posedați de spirite au dispărut - mulțumită lui Elias, probabil.

Dar răul a fost făcut. Ne-au decimat armata. Marcus avea dreptate. Capitala Imperiului e pierdută.

Furia pură pe care o simt ca o flacără mă împinge să fac bucăți orice Karkaun pe care-l văd. Iar când zăresc, ceva mai departe, o siluetă blondă bine cunoscută, care își croiește drum prin oraș urmată de o mână de soldați, mă aprind de mânie până în măduva oaselor.

— *Scorpie trădătoare!*

Mă aude și se oprește, dar zăbovește înainte să se întoarcă.

— Cum ai putut? zic eu cu voce gâtuită. Ți-ai sacrificat propriul popor? Numai ca să ajungi pe tron? Ce rost are să fii împărătească, dacă cei pe care-i guvernezi nu te iubesc? Dacă nu mai ai pe cine guverna?

— împărătească? zice ea ridicând capul. Să fiu împărătească e ultimul lucru pe care mi-l doresc, fetițo. De ce să mă mulțumesc cu Imperiul, când Zburătorul îmi oferă domnia asupra Triburilor, asupra Cărturarilor, a Marinarilor, a Karkaunilor - a întregii lumi omenești?

Nu - pe toate, iadurile, nu!

Mă năpustesc asupra ei, căci nu mai am nimic de pierdut, nici Pateri de mulțumit, nici ordine de urmat, doar un fulger de mânie care mă posedă ca spiritul unui diavol.

Comandantul se fereşte cu uşurinţă, iar în câteva clipe, oamenii ei, toţi Măşti, m-au prins şi mă ţin pe loc. în mână îi luceşte un pumnal pe care mi-1 trece uşor peste faţă, urmărindu-mi fruntea şi obrajii.

— Mă întreb dacă o să te doară, murmură ea.

Pe urmă se întoarce, încalecă şi pleacă. Oamenii ei mă ţin până când se îndepărtează, apoi mă aruncă pe marginea drumului ca pe un hoit.

Nu-i urmăresc. Nici măcar nu mă uit după ei. Comandantul mă putea omorî. Dar m-a lăsat în viaţă. Cerul ştie de ce-a făcut-o, dar nu voi irosi această şansă. Ascult tobele şi curând gonesc spre Gărzile Negre care încă mai trăiesc şi, împreună cu câteva sute de soldaţi, ţin piept unui val de atacatori într-o piaţă din districtul Comercianţilor. Mă uit după Dex, rugându-mă cerului să fi rămas în viaţă, şi când dă de mine aproape că îi rup coastele într-o îmbrăţişare.

— Unde naiba sunt oamenii noştri, Dex? îi strig peste zgomotul luptei. Nu se poate să fi rămas doar ăştia!

Dex clatină din cap, sângerând din mai multe răni.

— Atâţia suntem.

— Evacuarea?

— Mii de oameni se îndreptă spre peşterile Profeţilor. Alte mii sunt încă în tuneluri. Intrările au fost prăbuşite. Cei care reuşesc să treacă...

Ridic o mână. Cel mai apropiat turn cu tobe transmite un mesaj. Aproape că se pierde în hărmălaie, dar reuşesc să-i descifrez finalul: *Armata Karkaună se apropie de Tre- cătoarea Pelerinilor.*

— Harper îi aşteaptă pe ai noştri chiar dincolo de trecătoare, zic eu.

Livia, îmi urlă mintea. *Copilul!*

— Karkaunii trebuie să fi trimis iscoade acolo. Dacă reuşesc să traverseze Trecătoarea, îi vor măcelări pe toţi cei evacuaţi de Harper.

— De ce ne urmăresc? întreabă Dex. De ce, dacă au cucerit oraşul?

— Pentru că Grimarr ştie că nu-l vom lăsa să păstreze Antium, îi răspund. Şi vrea să se asigure că omoară cât mai mulți oameni de-ai noştri, atâta vreme cât sunt ei în avantaj, ca să nu-i putem învinge mai târziu.

Ştiu ce trebuie să spun, şi trebuie să scot cuvintele pe gură.

— Oraşul e pierdut. E al lui Grimarr de-acum.

Cerul să-i ajute pe sărmanii oameni care au rămas aici, sub stăpânirea acelui nebun. Nu-i voi uita. Dar deocamdată nu-i pot salva, dacă vreau să-i salvez pe cei care mai au o şansă să scape.

— Transmite acest ordin: toți soldații rămaşi să se prezinte imediat la Trecătoare. E ultima noastră redută. Dacă mai avem vreo posibilitate să-i oprim, acolo o vom face.

*

Când ajung împreună cu Dex şi cu restul soldaților la Trecătoare, imediat după granița de nord a oraşului, armata Karkaună mărşăluieşte şi ea într-acolo, hotărâtă să ne zdrobească.

Mă uit cum se scurg pe poarta dinspre nord a Antiumului, pornind pe Drumul Pelerinilor, şi îmi dau seama că nu vom câştiga această bătălie. N-am cu mine mai mult de o mie de oameni. Inamicul are peste zece mii, plus multe alte mii pe care îi poate chema din oraş, la nevoie. în ciuda armelor noastre superioare, nu-i putem bate.

Trecătoarea Pelerinilor e o deschizătură lată de trei metri, între două stânci abrupte situate deasupra unei văi întinse. Drumul Pelerinilor traversează valea şerpuind şi străbate Trecătoarea ca să ajungă la peşterile Profeților.

Privesc în urmă peste umăr, peste Karkauni. Speram ca, atunci când ajungem, Trecătoarea Pelerinilor să fie pustie, oamenii evacuați să fi scăpat deja. Dar sunt sute de Războinici - şi Cărturari, observ - pe drum şi alte sute care ies din tunel, îndreptându-se spre peşterile Profeților.

— Transmite-i un mesaj lui Harper, îi spun lui Dex. Du-i-1 chiar tu. Să ridice fum alb după ce a trecut ultima persoană. Şi pe urmă să prăbuşească intrarea în peşteri. Să nu aştepte pe nimeni. Şi nici tu.

— Sfrâncioc...

— E un ordin, locotenente Atrius. Aveți grijă de sora mea. Aveți grijă de nepotul meu. Urcați-1 pe tron.

Prietenul meu mă priveşte lung. Ştie ce-i spun: că nu vreau să se întoarcă aici. Că eu voi muri azi, alături de oamenii mei, iar el nu.

— Datoria înainte de toate, până la moarte, zice el şi salută.

Mă întorc spre soldați - Măşti, auxiliari, legionari. Au supraviețuit toți, măcel după măcel. Sunt epuizați. Sunt înfrânți.

Am auzit, ca soldat, multe discursuri frumoase. Nu-mi amintesc niciunul. în cele din urmă, mă folosesc de cuvintele pe care mi le-a spus Keris cu mult timp în urmă, sperând să se întoarcă împotriva ei şi s-o bântuie.

— Există succes, spun. Şi există eşec. Locul dintre ele este pentru cei prea slabi ca să trăiască. *Datoria înainte de toate, până la moarte.*

Soldații îmi răspund cu acelaşi strigăt şi ne aşezăm în formație, rând după rând de scuturi, sulițe şi paloşe. Arcaşii mai au doar câteva săgeți, dar pregătesc ce pot. Zarva din vale sporeşte pe măsură ce Karkaunii se apropie de noi; sângele începe să-mi zbârnâie în vine, trag buzduganul şi îmi arăt colții.

— Veniți, ticăloşilor. Veniți la mine!

Karkaunii se transformă dintr-odată într-o hoardă nebună şi gălăgioasă, mii de oameni dornici numai să distrugă ce a mai rămas din noi. în trecătoarea din spatele nostru, poporul meu plânge.

Şi-acum, **îmi spun,** *să vedem din ce sunt făcuți Războinicii.*

*

După o oră, Karkaunii au făcut bucăți prima jumătate a forțelor noastre. Peste tot nu-i decât sânge, durere, violență. Lupt în continuare alături de oamenii mei, iar în spatele nostru, cei evacuați din oraş urcă în continuare drumul.

Mai repede, **le spun în gând.** *Pe toate cerurile, mergeți mai repede!* **Aşteptăm să vedem fumul alb, iar Karkaunii continuă să vină, val după val. Din cinci sute de soldați, rămânem patru sute. Două sute. Cincizeci. Nici urmă de fum.**

Trecătoarea e deja prea lată ca s-o putem apăra în continuare. S-a umplut de cadavre, dar Karkaunii urcă şi coboară peste ele de parcă ar fi o movilă de pietre, nu de compatrioți de-ai lor care au murit.

Oraşul vuieşte ca iadul. E mai rău decât liniştea de la Blackcliff, după încercarea a Treia, mai rău decât gemetele prizonierilor torturați de la Kauf. Sunt țipetele celor pe care i-am abandonat şi care acum dau piept cu violența Karkaunilor. Lupii fac ravagii printre ai mei.

Nu putem ceda. Mai sunt încă sute de oameni pe Drumul Pelerinilor şi zeci care ies din tuneluri. *încă puțin timp. Numai puțin.*

Dar nu mai avem timp, căci în stânga mea se mai prăbuşesc încă doi soldați, doborâți de săgeți Karkaune. Buzduganul îmi alunecă în palmă, ud de sângele care-mi şiroieşte pe fiecare centimetru de piele. Dar vin mulți alți duşmani - mult

prea mulți. Nu-i pot învinge pe toți. Strig după ajutor. Nu-mi răspund decât strigătele războinice ale Karkaunilor.

Și-atunci înțeleg, în cele din urmă, că sunt singură. N-a mai rămas nimeni care să lupte alături de mine. Toți oamenii mei au murit.

Și totuși, mai mulți Karkauni continuă să escaladeze zidul de cadavre. Oare numărul lor e infinit? Oare se vor opri vreodată?

Nu se vor opri, îmi dau eu seama, iar asta mă face să vreau să țip, să plâng și să omor. Vor reuși să traverseze trecătoarea. Se vor năpusti asupra celor evacuați ca șacalii asupra unor iepuri răniți.

Mă uit pe cer după fumul alb - *te rog, te rog!* **Simt o durere ascuțită în umăr. Mă întorc uluită și văd o săgeată înfiptă în mine. O parez pe următoarea, dar se apropie tot mai mulți arcași. Prea mulți.**

Nu se întâmplă asta. Nu se poate. Sora mea e undeva dincolo de trecătoare, cu speranța Imperiului în brațe. Se poate să nu fi ajuns încă la peșteri.

Cu gândul la ea, la micul Zacharias, la cele două fetițe care au spus că se vor lupta cu Karkaunii, reușesc să-mi adun și ultimele picături de energie. Sunt coșmarul barbarilor, un diavol cu fața argintie și însetat de sânge care nu-i va lăsa să treacă.

Ucid, ucid, ucid. Dar nu sunt o făptură supranaturală. Sunt din carne și sânge și îmi sleiesc puterile.

Te rog. Te rog. încă puțin timp. Mai am nevoie de încă puțin timp.

Dar nu mai am timp. A trecut.

Vei fi curând pusă la încercare, copilă. Va arde tot ce-ți este drag. Iar în ziua aceea nu vei avea prieteni. Nici aliați.

Nici camarazi de arme. în ziua aceea, singura ta armă va fi încrederea în mine.

Cad în genunchi.

— Ajută-mă, zic hohotind de plâns. Te rog - te rog, aju- tă-mă. Te rog...

Dar cum mă poate ajuta, dacă nu mă aude? Cum să-mi ofere ajutor, dacă nu-i aici?

— Sfrâncioc.

Mă răsucesc şi-l văd pe Zburător stând chiar în spatele meu. Ridică mâinile şi face cu ele un gest scurt, iar Karka- unii stau pe loc, opriți de enorma putere a djinnului. El se uită indiferent la măcelul din jur. Apoi se întoarce spre mine, dar nu vorbeşte.

— Ia-mi orice vrei, îi spun. Doar salvează-i pe ei, te rog...

— Vreau o bucată din sufletul tău, Sfrâncioc.

Clatin din cap. Nu înțeleg.

— Ia-mi viața, îi spun. Dacă ăsta este prețul...

— Vreau o bucată din sufletul tău.

Caut disperată în minte.

— Eu nu... nu am...

îmi amintesc din negura memoriei ceva: vocea lui Quin, cu săptămâni în urmă, când i-am dat masca lui Elias.

Au devenit parte din ființa noastră, ştii şi tu. Abia când se contopesc cu noi, devenim cei care suntem cu adevărat. Tata obişnuia să spună că după ce se lipeşte de față, masca e cea care păstrează identitatea unui soldat şi că fără ea i se smulge o bucată din suflet, pe care n-o mai poate recupera niciodată.

O bucată din suflet...

— E doar o mască, îi spun Zburătorului. Nu este...

— Profeții au pus cu mâna lor în masca ta ultima bucată dintr-o armă de mult pierdută, zice el. Am ştiut asta din

ziua când ți-au dat-o. Tot ce eşti, tot ce-au modelat ei în tine, tot ce ai devenit a avut ca scop această zi, Sfrâncioc.

— Nu înțeleg.

— Dragostea ta pentru poporul tău e adâncă. A fost cultivată în toți anii pe care i-ai petrecut la Blackcliff. A devenit mai profundă când ai văzut suferința din Navium şi ai vindecat copiii din infirmerie. Şi mai profundă când ți-ai vindecat sora şi i-ai insuflat nepotului tău dragostea pe care o ai pentru țara ta. Şi mai profundă când ai văzut forța compatrioților tăi în timp ce se pregăteau pentru asediu. S-a contopit cu sufletul tău când te-ai luptat pentru ei pe zidurile oraşului Antium. Iar acum culminează cu sacrificiul tău pentru ei.

— Ia-mi capul, atunci, pentru că masca n-o pot scoate, hohotesc eu. Face parte din mine, e o parte vie a trupului meu. Mi-a intrat în piele.

—Acesta este prețul pe care ți-l cer, zice Zburătorul. Nu-ți voi lua eu masca. Nu te voi amenința şi nu te voi obliga. Trebuie să mi-o oferi tu, cu dragoste în suflet.

Mă uit peste umăr la Drumul Pelerinilor. Urcă pe el sute de oameni şi ştiu că mai sunt alte mii în peşteri. Am pierdut deja enorm de mulți. Nu mai putem pierde alții.

Doar tu ții piept întunericului.

Pentru Imperiu. Pentru mame şi tați. Pentru surori şi frați. Pentru îndrăgostiți.

Pentru Imperiu, Helene Aquilla. Pentru poporul tău.

Mă apuc de față şi trag. îmi înfig unghiile în piele, urlând, plângând, implorând masca să mă elibereze din strânsoarea ei.

Nu te mai vreau. Vreau numai să fie poporul meu în siguranță. Eliberează-mă, te rog, eliberează-mă. Eliberează-mă,

pentru Imperiu. Eliberează-mă, pentru poporul meu. Te rog, te rog...

Fața îmi arde. Acolo unde mi-am înfipt unghiile în mască, curge sânge. înăuntrul meu, o parte vitală se revoltă în fața nesăbuinței cu care încerc s-o smulg.

Masca e cea care păstrează identitatea unui soldat...

Dar nu-mi pasă de identitatea mea. Nu-mi pasă nici măcar dacă mai simt soldat. Vreau doar să trăiască poporul meu, să supraviețuiască şi să mai lupte încă o zi.

Masca se desprinde de mine. îmi curge sânge pe gât, pe obraji, îmi intră în ochi. Nu mai văd. Abia dacă mă mai pot mişca. Vomit de la durerea sfâşietoare pe care o simt.

— Ia-o, zic cu voce răguşită, ca a Bucătăresei. Ia-o şi salvează-i.

— De ce mi-o oferi, Sfrâncioc? Spune-o!

— Pentru că ei sunt poporul meu.

îi întind masca, şi pentru că n-o ia, i-o îndes în palme.

— Pentru că îi iubesc. Pentru că nu merită să moară din cauză că i-am dezamăgit eu!

El înclină capul într-un gest de respect profund, iar eu mă prăbuşesc la pământ. Mă aştept să fluture din mână şi să facă ravagii în jur. Dar el doar se întoarce şi se îndepărtează, ridicându-se în aer ca o frunză.

— Nu!

De ce nu se luptă cu Karkaunii?

— Stai puțin, am avut încredere în tine! Te rog, ai spus că... Trebuie să mă ajuți!

Zburătorul se uită peste umăr la ceva din spatele meu - ceva dincolo de mine.

— Te-am ajutat, Sfrâncioc.

Pe urmă dispare, un nor negru purtat de vânt. Puterea care i-a ținut în loc pe Karkauni dispare şi ea, iar ei dau

năvală spre mine, mai mulți decât pot număra. Mai mulți decât le pot ține piept. — întoarce-te!

Nu mai am voce. Dar chiar dacă aş avea, n-ar mai conta. Zburătorul s-a făcut nevăzut. Cerule, unde-mi sunt buzduganul, paloşul, toate...

Nu mai am arme. Şi nu mi-a mai rămas strop de putere. Nu mai am nimic.

LVI

Laia

Ies din tuneluri în lumina strălucitoare a soarelui şi duhoarea de sânge mă face să mă schimonosesc. La o sută de metri se află un morman uriaş de leşuri, exact la intrarea într-o trecătoare îngustă. Prin ea pot vedea oraşul Antium.

Iar lângă leşuri, în genunchi, cu Zburătorul în mantia lui neagră în faţa ei, e Sfrânciocul.

Nu ştiu ce-i spune Zburătorul Sfrânciocului. Ştiu doar că ea urlă ca Buni când a aflat de moartea mamei. Ca mine când am înţeles că bestia de djinn m-a trădat.

E un urlet de singurătate. De trădare. De disperare.

Djinnul se întoarce. Se uită în direcţia mea. Apoi dispare dus de vânt.

— Copilă.

Bucătăreasa se caţără şi ea lângă mine, după ce a verificat tunelurile ca să se asigure că n-a mai rămas nimeni înăuntru.

— Hai să mergem! Vin încoace!

Tot mai mulţi Karkauni îşi croiesc drum prin trecătoare, în timp ce Sfrânciocul se târăşte după buzdugan, încercând să se ridice în picioare. Se întoarce clătinându-se şi se uită la cer...

...acolo unde se ridică un vălătuc de fum alb.

Hohoteşte şi se prăbuşeşte în genunchi, scăpând buzduganul şi plecând capul. Atunci îmi dau seama că-i gata să moară.

Şi îmi mai dau seama că n-o pot lăsa.

Am plecat deja - mă îndepărtez de Bucătăreasă şi de drumul către un loc sigur şi mă îndrept spre Sfrâncioc. Mă năpustesc asupra Karkaunului care o atacă, iar când el dă să mă muşte de gât, îi înfig pumnalul în burtă şi îl trag din nou afară. Abia reuşesc să scot pumnalul la timp ca să-l înfig în gâtul altui Karkaun. Al treilea mă atacă din spate, iar eu mă feresc împleticindu-mă din calea lui exact când o săgeată îi face țeasta țăndări.

Rămân cu gura căscată văzând-o pe Bucătăreasă cum trage săgeată după săgeată şi cum îi execută pe Karkauni cu precizia unei Măşti. Se opreşte doar cât să smulgă o tolbă plină din spatele unui Karkaun mort.

— Apuc-o!

Bucătăreasa îşi trece umărul pe sub brațul strâng al Sfrâncioculuí, iar eu o susțin de sub cel drept. Urcăm clă- tinându-ne Drumul Pelerinilor cât putem de repede, dar Sfrânciocul abia poate merge, aşa că înaintăm cu greu.

— Acolo.

Bucătăreasa face semn din cap spre un morman de bolovani. Ne ascundem în spatele lor şi lăsăm jos Sfrânciocul. Zeci de Karkauni traversează Trecătoarea. în curând vor fi sute. Avem la dispoziție doar câteva minute - dacă le avem şi pe acelea!

— Cum reuşim să scăpăm de-aici? îi şoptesc Bucătăresei. Pe ea n-o putem abandona.

— Ştii de ce nu dă greş Comandantul niciodată, fetițo?

Bucătăreasa nu pare să aştepte răspunsul meu, pentru că turuie mai departe.

— Pentru că nu-i cunoaşte nimeni povestea. Află-i povestea şi îi vei afla slăbiciunea. Află-i slăbiciunea şi o vei putea distruge. Vorbeşte cu Musa despre lucrul ăsta. O să te ajute.

— De ce-mi spui asta tocmai acum?

— Pentru că tu ai să te răzbuni în locul meu pe diavolița aceea feroce, zice ea. Şi trebuie să ştii. Ridică-te. Du-1 pe Sfrâncioc pe munte. Războinicii vor închide curând intrarea în peşteri - dacă n-au făcut-o deja. Trebuie să te mişti repede.

Un grup de Karkauni aleargă spre noi pe Drumul Pelerinilor, iar Bucătăreasa se ridică şi trage vreo zece săgeți. Barbarii se prăbuşesc. Dar prin Trecătoare apar alții.

— Mai am cincizeci de săgeți, copilă, zice Bucătăreasa. După ce le termin, s-a zis cu noi. Ne mai putem bate cu trei sau patru dintre ticăloşii ăştia, nu cu sute. Nu cu mii. Una dintre noi trebuie să-i rețină aici.

Ah! *Ah, nu!* Acum înțeleg ce vrea să spună. înțeleg în sfârşit.

— în niciun caz! Nu te las să mori aici...

— Du-te!

Mama mă împinge spre Sfrâncioc şi, cu toate că îşi arată colții, are ochii plini de lacrimi.

— Nu vrei să mă salvezi! Nu merit. Pleacă!

— Nu te las...

— Ştii ce-am făcut în închisoarea Kauf, copilă?

îi citesc ură în ochi, când spune asta. înainte să fi aflat cine e, aş fi crezut că ura asta e îndreptată împotriva mea. Dar acum înțeleg că nu pe mine m-a urât vreodată. S-a urât pe ea.

— Dacă ai şti, ai fugi...

— Ştiu ce-ai făcut.

Nu-i timpul să dea dovadă de noblețe taman acum. O apuc de braț şi o trag spre Sfrâncioc. Ea nu se clintește.

— Ai făcut-o ca să ne salvezi pe Darin şi pe mine. Pentru că tata şi Lis nu erau la fel de puternici ca tine, iar tu ştiai că în cele din urmă ar fi cedat şi am fi murit toți. Am înțeles asta chiar din clipa când am aflat, mamă. Te-am

iertat chiar din clipa când am aflat. Trebuie să vii cu mine. Putem fugi...

— La naiba, copilă! zice Bucătăreasa şi mă apucă de umăr. Ascultă-mă bine. într-o zi vei avea copii. Şi vei afla că mai bine suferi tu o mie de chinuri decât să li se clintească lor un fir de păr. Fă-mi darul ăsta. Lasă-mă să te protejez cum n-am reuşit s-o protejez pe L-l-l-lis.

Numele surorii mele abia ii iese pe gură.

— Cum n-am reuşit să-1 protejez pe ta-ta-ta...

Mârâie de ciudă că nu poate vorbi, apoi înşfacă arcul şi trage săgeată după săgeată.

Duhul va cădea şi i se va ofili carnea.

Duhul n-am fost niciodată eu. A fost ea. Mirra din Serra, sculată din morți.

Dacă-i aşa, atunci am să mă lupt cu profeția asta.

Mama se întoarce, o apucă pe Helene şi o ridică. Ea deschide ochii şi se sprijină de mama, care o împinge apoi spre mine.

N-am de ales, trebuie s-o prind şi aproape că mi se îndoaie genunchii sub greutatea ei. Dar Sfrânciocul se îndreaptă, încearcă să stea pe propriile picioare şi doar să se sprijine pe mine.

— Te iubesc, L-l-Laia.

Să-mi aud numele rostit de mama e mai mult decât pot suporta şi clatin din cap, încercând printre suspine să-i fac semn că nu. *Nu din nou. Nu din nou.*

— Spune-i totul fratelui tău, dacă nu ştie deja, zice ea. Spune-i că sunt mândră de el. Spune-i că-mi pare rău.

Se ridică dintre bolovani şi o rupe la fugă, atrăgând furia Karkaunilor asupra ei, în timp ce îi străpunge cu alte săgeți.

— Nu! țip eu, dar ea e în toiul luptei, iar dacă nu plec, va fi degeaba.

O mai privesc o dată şi ştiu că nu voi uita nicicând cum îi flutură părul alb ca un steag al victoriei şi cum îi strălucesc ochii albaştri de furie şi de hotărâre. E în sfârşit Leoaica, femeia pe care am cunoscut-o când eram copil - şi cumva e chiar mai mult de-atât.

— Sfrâncioc, zic, în timp ce pornesc pe Drumul Pelerinilor. Trezeşte-te, te rog...

— Cine...

încearcă să mă vadă, dar are faţa distrusă, plină de sânge.

— Sunt Laia. Trebuie să mergi, înțelegi? Trebuie.

— Am văzut fum alb.

— Mergi, Sfrâncioc, mergi!

Urcăm pas cu pas pe Drumul Pelerinilor până ajungem suficient de sus încât să vedem peste mormanul de cadavre trupele Karkaune, împuținate, dar încă enorme. Destul de sus încât s-o văd pe mama cum îi omoară unul câte unul, înşfăcând săgeţile pe care le trag Karkaunii asupra ei şi dându-ne cât mai mult timp.

Pe turmă nu mă mai uit în urmă. Doar merg, pe jumătate târând-o, pe jumătate împingând-o pe Helene. Dar peşterile sunt prea departe şi Sfrânciocul are răni prea grave, hainele îi sunt îmbibate de sânge şi corpul i-e greu de durere.

— îmi pare rău, şopteşte. Du-te... du-te fără...

— Sfrâncioc!

Din faţa noastră se aude o voce şi se vede o strălucire argintie. Cunosc acel chip. Masca aceea m-a ajutat la Kauf. Cel care m-a eliberat cu luni în urmă. Avitas Harper.

— Slavă cerului...

— O iau eu de-aici, Laia.

Harper o sprijină pe Sfrâncioc de sub celălalt umăr şi urcăm împreună cărarea, apoi coborâm într-o scobitură rotundă unde ne aşteaptă o Mască chipeşă, cu piele neagră. Dex Atrius.

— Harp... Harper... abia şoptește Sfrânciocul. Ți-am spus... să prăbușești tunelurile. Mi-ai nesocotit ordinul.

— Cu tot respectul, Sfrâncioc, a fost un ordin idiot, zice Harper. Nu mai vorbi.

^

înainte să intrăm în peșteră, întorc capul. De la înălțimea asta, văd toată valea până la Trecătoare.

Karkaunii urcă acum poteca iară să le mai stea nimeni în cale.

— Nu, şoptesc. Nu-nu-nu...

Dar deja am intrat în peșteră, zoriți de Dex.

— Prăbușește intrarea, zice Avitas. Laia, vino repede. Restul sunt nu cu mult în față.

Nu vreau s-o părăsesc, **îmi vine să strig.** *Nu vreau să moară singură. Nu vreau s-o pierd din nou.*

Ajungem la capătul unui culoar lung, luminat de torțe cu flăcări albastre, şi se aude un bubuit care zguduie pământul, urmat de zgomotul inconfundabil a tone de stânci care se prăbușesc.

Pe urmă, liniște.

Mă las să alunec la pământ, lângă Sfrâncioc. Nu mă poate vedea, dar mă ia de mână.

— O cunoşteai? îmi şoptește. Pe Bucătăreasă?

Durează mult până răspund. Iar când o fac, Sfrânciocul şi-a pierdut cunoştința.

— Numele ei era Mirra din Serra, zic eu, deşi nu mă poate auzi nimeni. Şi, da, am cunoscut-o.

Partea a V-a

Cel iubit

Laia din Serra nu are ureche muzicală. Dar fredonatul ei e plăcut, uşor şi ciudat de liniştitor. în timp ce se mişcă în jurul încăperii, încerc să-mi dau seama unde mă aflu. Printr-o fereastră mare se văd felinare, iar în aer simt o vagă răceală - semn că în nord se termină vara. Recunosc clădirile scunde, cu arcade, de dincolo de fereastră şi piața mare din fața lor. Suntem în Delphinium. Pluteşte ceva greu în aer. O povară. în depărtare fulgeră, peste Munții Nevennes. Miroase a furtună.

îmi simt fața ciudat şi o ating cu mâinile. *Masca. Djinnul. Credeam că am avut un coşmar.* **Dar în timp ce îmi pipăi fața, pentru prima oară după şapte ani, îmi dau seama că n-a fost vis. Masca mea a dispărut.**

Şi o bucată din sufletul meu odată cu ea.

Laia aude că mă mişc şi se întoarce. îi văd pumnalul de la brâu şi, instinctiv, mă întind după al meu.

— Nu-i cazul, Sfrâncioc, zice ea lăsând capul pe-o parte, nu tocmai prietenos, dar nici cu duşmănie. Nu te-am târât o sută şaizeci de kilometri prin peşteri pentru ca imediat ce te trezeşti să vrei să mă înjunghii.

Din apropiere se aud țipete, iar eu mă silesc să mă ridic, cu ochii mari. Laia se strâmbă.

— împăratului i-e foame tot timpul, zice ea. Şi când nu primeşte de mâncare... cerul să ne apere pe toți.

— Liwy... ei au...

— Sunt bine.

Pe fața Cărturăresei trece o umbră, dar o ascunde repede.

— Da. Familia ta e în siguranță, adaugă ea.

La uşă se aud şoapte şi mişcare, apoi intră Avitas. Laia se scuză şi pleacă imediat. îi înțeleg zâmbetul discret şi roşesc.

Văd doar pentru o clipă expresia de pe chipul lui Harper. Nu-i indiferența controlată a tuturor Măştilor, ci uşurarea unui prieten.

Deşi, dacă e să fiu sinceră, nu-i nici expresia cuiva care mă consideră doar un prieten. Mi-aş da seama.

Vreau să-i spun ceva. *Ai venit după mine. Tu şi Laia m-ați smuls din ghearele morții. Ai în tine mai mult din bunătatea tatălui tău decât vei recunoaşte vreodată.*

în loc de asta, îmi dreg glasul şi îmi cobor peste marginea patului picioarele, care tremură de slăbiciune.

— Raportează, căpitane Harper.

Sprâncenele lui argintii se ridică o clipă şi mi se pare că îi citesc nemulțumire în ochi. O înăbuşă, cum aş face şi eu. Mă cunoaşte. Ştie ce-mi trebuie.

— Au reuşit să fugă din Antium şapte mii cinci sute douăzeci de Războinici, zice el. Şi încă o mie şase sute treizeci şi patru de Cărturari. Credem că cel puțin alți zece mii - Aristocrați şi Comercianți - au plecat înainte de invazie sau au fost evacuați de Comandant.

— Şi restul?

— Jumătate au murit în timpul asediului. Cealaltă jumătate au rămas prizonieri la Karkauni. Barbarii i-au transformat în sclavi.

Aşa cum ne aşteptam s-o facă.

— înseamnă că trebuie să-i eliberăm, zic eu. Ce ştii despre Keris?

— S-a retras la Serra şi a stabilit capitala acolo.

Avitas tace până reuşeşte să-şi stăpânească furia.

— Paterii Aristocrați au numit-o împărătească, iar Imperiul a acceptat. Vinovați de cucerirea oraşului Antium sunt considerați Marcus şi...

— Şi cu mine.

La urma urmei, eu am condus apărarea. Am dat greş.

— Quin Veturius ajurat credință împăratului Zacharias şi Casei Aquilla, la fel şi Casele Aristocrate din Delphi- nium, zice Harper. Comandantul 1-a declarat pe nepotul tău duşman al Imperiului. Toți cei care îl sprijină pe el sau pretențiile lui la tron urmează să fie nimiciți neîntârziat.

Nu mă surprinde nimic din ce spune - chiar deloc. Toate planurile şi strategiile mele n-au folosit la nimic. Dacă ştiam că se va ajunge inevitabil la război civil, aş fi ucis-o pe Keris fără să stau pe gânduri. Măcar n-ar fi căzut oraşul Antium în mâinile lui Grimarr.

Furtuna se apropie şi pe pietrele de pavaj de afară încep să cadă stropi de ploaie. Harper se uită direct la mine, iar eu întorc capul, întrebându-mă cum îmi arată fața. Port uniformă neagră, dar mă simt ciudat fară mască. Parcă aş fi goală.

îmi amintesc ce-a spus Comandantul înainte să plece din Antium. *Mă întreb dacă o să te doară.* Ştia. De aceea m-a lăsat în viață. Probabil că i-a poruncit Zburătorul.

Harper ridică o mână spre obregii mei şi o trece întâi peste unul, pe urmă peste celălalt.

— Nu te-ai văzut, zice el.

— N-am vrut să mă văd.

— Ai cicatrici, zice ele. Două, ca două paloşe gemene.

— Dar am...

Abia reuşesc să scot o şoaptă, aşa că îmi dreg glasul.

— Cât de rău arată?

— Sunt frumoase, zice el, şi ochii verzi îi devin gânditori. Fața ta nu poate fi decât frumoasă, Sfrâncioc. Cu sau fără mască.

Roşesc, iar de data asta nu am o mască sub care să mă ascund. Nu ştiu ce să fac cu mâinile. Bănuiesc că am părul ciufulit. Pesemne că arăt toată în neorânduială. *Nu contează. E doar Harper.*

Dar nu mai e doar Harper, nu-i aşa?

I-a fost loial Comandantului. Te-a torturat la ordinul lui Marcus.

Nu i-a fost niciodată loial cu adevărat lui Keris. Iar în ce priveşte interogatoriul, cum aş putea să-l judec, după ce i-am ordonat lui Dex să-i facă lui Mamie? Tribului Saif?

Este fratele lui Elias.

Gândurile mele sunt un talmeş-balmeş. Nu le pot descâlci. Avitas îmi ia mâinile în ale lui şi le cercetează cu multă grijă.

Desenează cu vârful degetului o linie pe antebraţul meu, de la un pistrui la altul. La atingerea lui uşoară ca fulgul se trezeşte fiecare nerv din trupul meu. Respir neregulat, tulburată de mirosul lui, de triunghiul de piele de pe gât. Se apleacă mai aproape. Curbura buzei lui de jos e singura linie blândă pe un chip altfel parcă cioplit în piatră. Mă întreb dacă buzele lui au gustul pe care mi-l închipui eu, de miere şi ceai cu scorţişoară într-o noapte friguroasă.

Când ridic ochii spre ochii lui, nu mai ascunde nimic şi în sfârşit, *în sfârşit* **îşi dezvăluie dorința. Puterea ei e ameţitoare şi nu mă împotrivesc când mă trage mai aproape. Avitas se opreşte când ajunge la un fir de păr de buzele mele, grijuliu, mereu foarte grijuliu. în clipa aceea de aşteptare, se deschide complet.** *Numai dacă vrei tu.* **închid eu distanța dintre noi, străbătută de propria dorință cu o forță care mă face să tremur.**

Mă aşteptam la nerăbdarea mea. Dar n-am prevăzut-o pe a lui. Pentru cineva mereu atât de enervant de calm, mă sărută ca un bărbat care nu se va sătura niciodată.

Mai mult. Mor de dorință să-i simt mâinile în păr, buzele pe corp. Ar trebui să mă ridic, să încui uşa...

Exact forța amețitoare a acestui impuls mă face să îngheț şi îmi comprimă gândurile în două sentimente la fel de limpezi.

Îl doresc.

Dar nu-l pot avea.

Mă retrag la fel de brusc ca atunci când mi-am lipit buzele de ale lui. Ochii verzi ai lui Avitas s-au întunecat de dorință, dar când îmi vede expresia, inspiră repede.

— Uită-te la mine.

E pe cale să-mi rostească numele - numele sufletului meu - la fel cum l-a rostit în minte atunci când i-am cântat ca să-l fac bine. Dacă îl las, nu mai există cale de întoarcere.

— Uită-te la mine, Hei...

— Mi te adresezi drept Sfrâncioc, căpitane Harper.

Fac apel la toată instrucția primită şi îi arunc cea mai rece privire cu putință. *El e doar un amuzament. Numai Imperiul contează. Numai poporul nostru contează.* Războinicii se află în prea mare pericol ca să ne permitem să ne lăsăm distraşi. îmi retrag repede mâinile din ale lui.

— Eu sunt Sfrânciocul. Fă bine să ții minte.

Rămâne o clipă înlemnit, iar suferința i se citeşte pe chip. Pe urmă se îndreaptă şi salută, redevenind Masca perfectă.

— Desigur, Sfrâncioc. Permite-mi să mă întorc la datorie.

— Liber.

După ce Harper pleacă, mă simt golită. Singură. De alături se aud voci. Mă forțez să mă ridic în picioare şi ies pe hol. Tună tare şi suficient de aproape încât să nu mi se

audă paşii, atunci când mă apropii de uşa care trebuie să fie a Liviei.

— ...oamenii te-au salvat de Karkauni, deşi riscau enorm. Te implor, împărătească, să începi domnia fiului tău cu un gest demn de un adevărat împărat. Eliberează-i pe sclavii Cărturari.

— Nu-i atât de simplu.

Recunosc vocea gravă a lui Faris.

— Nu este?

Limpezimea şi forța din vocea surorii mele mă face să îndrept spatele. Mereu a urât sclavia, la fel ca mama noastră. Dar spre deosebire de mama, e limpede că intenționează şi să acționeze.

— Laia din Serra nu minte. Un grup de Cărturari ne-a salvat de Karkaunii care se infiltraseră în tuneluri. M-au dus pe brațe când n-am mai putut să merg şi o Cărturărea- să 1-a alăptat pe împăratul Zacharias atunci când mi-am pierdut cunoştința.

— Noi am găsit muşchiul cu care s-au hrănit oamenii voştri în tuneluri. Dacă nu eram noi, mureați de foame, zice Laia pe un ton condescendent, iar eu mă încrunt.

— Ai pledat corect pentru poporul tău, zice Livia extrem de calm, şi orice tensiune se risipeşte imediat. în calitate de împărătească regentă, poruncesc ca toți Cărturarii care au scăpat din tuneluri să fie eliberați din sclavie. Locotenente Faris, transmite-le hotărârea mea Paterilor din Delphinium. Căpitane Dex, ai grijă ca Războinicii să nu reacționeze prea pătimaş.

Intru în cameră şi Livia face un pas spre mine, dar privirea mea dură o opreşte imediat. îmi mut atenția spre ghe- motocul cu păr negru din pat, care doarme adânc, proaspăt hrănit.

— A crescut, zic surprinsă.

— Aşa fac copiii, zâmbeşte Laia. Nu trebuia să te ridici din pat, Sfrâncioc.

îi fac semn să nu mă bată la cap, dar mă aşez, când sora mea insistă.

— L-ai văzut pe Elias, Laia? Ai... vorbit cu el?

Chipul ei se schimbă, străbătut de o durere pe care o cunosc prea bine. înseamnă că a vorbit cu el. înseamnă că a văzut în ce s-a transformat.

— S-a întors în Pădure. N-am încercat să-l caut. Am vrut să fiu sigură mai întâi că te faci bine. Şi...

— Şi ai avut treabă, zic eu. Mai ales că poporul tău te-a ales să-l conduci.

I se citeşte aversiunea pe chip, dar ridică din umeri.

— Pentru o vreme, poate.

— Şi Zburătorul?

— Zburătorul n-a mai fost văzut de la asediu, zice ea. A trecut mai mult de o săptămână. Mă aşteptam să-i fi eliberat până acum pe cei din neamul lui. Dar...

încearcă să-mi descifreze expresia. Deja plouă cu găleata, apa biciuieşte fereastra neîntrerupt.

— Simţi şi tu la fel, aşa-i? Se apropie ceva.

— Se apropie ceva, îi dau eu dreptate. Zburătorul vrea să-i distrugă pe Cărturari şi plănuieşte să facă asta cu ajutorul Războinicilor.

Chipul Laiei e impenetrabil.

— Şi îţi vei lăsa poporul să fie folosit astfel?

Nu mă aşteptam la întrebare. Livia, în schimb, nu pare surprinsă, iar eu am senzaţia clară că ea şi Laia au purtat deja discuţia asta.

— Dacă vrei să recâştigi tronul pentru nepotul tău, zice Laia, vei avea nevoie de aliaţi cu care să lupţi împotriva Comandantului. Aliaţi puternici. Nu ai destui oameni ca s-o poţi face singură.

— Iar dacă tu nu vrei ca poporul tău să fie complet distrus de djinni şi de armata Războinicilor, ai nevoie la rândul tău de aliați, ripostez eu. Mai ales de unii care îi cunosc bine pe Războinici.

Ne uităm una la alta ca doi câini prudenți.

— Profeții mi-au spus acum câteva săptămâni ceva legat de Zburător, zic eu prima. înainte de asediul Antiumului. *Adevărul tuturor ființelor, oameni sau djinni, se află în numele lor.*

Pe chipul Laiei apare o undă de interes.

— Bucătăreasa mi-a spus şi ea ceva asemănător. A spus că dacă aflu povestea Comandantului, asta mă va ajuta s-o distrug. Şi cunosc pe cineva a cărui pricepere specială ne poate ajuta.

— Ne?

— Ajută-mi poporul, Sfrâncioc.

îmi dau seama cât de mult o costă pe Laia să-mi ceară asta.

— Iar eu - şi aliații mei - te vom ajuta să recâştigi coroana nepotului tău, adaugă ea. Dar...

îndreaptă capul şi, în timp ce eu încerc să-i descifrez expresia, scoate un pumnal de la cingătoare şi îl aruncă spre mine.

— Pe toate iadurile!

Prind arma în aer din instinct şi o întorc spre ea cât ai clipi de două ori.

— Cum îndrăzneşti...

— Dacă urmează să port arme din oțel de Serra, zice ea foarte calmă, atunci aş prefera să învăț să le folosesc. Iar dacă urmează să mă aliez cu Războinicii, mi-ar plăcea să ştiu să lupt ca unul dintre ei.

Mă uit la ea cu gura căscată, remarcând cu coada ochiului zâmbetul calm al Liviei. Laia se uită la Zacharias, apoi

afară pe fereastră, şi din nou îi trece pe chip umbra de mai înainte.

— Deşi mă întreb mai degrabă dacă m-ai putea învăța să trag cu arcul, Sfrâncioc.

Din ceața ultimei săptămâni îmi amintesc ceva: mâinile puternice ale Bucătăresei trăgând săgeată după săgeată în Karkauni. *Te iubesc, Laia,* i-a spus ea. Pe urmă îmi amintesc fața Laiei când i-a strigat Bucătăreasa să plece cu mine spre peştera Profeților. Şi, mai de demult: cât de fioros mi-a spus Bucătăreasa că mă omoară, dacă-i fac vreun rău Laiei. Plus felul în care, atunci când am vindecat-o pe bătrână, ceva din muzica ei mi-a amintit de tânăra Cărturăreasă.

înțeleg dintr-odată. *E mama ei.*

îmi amintesc fața propriei mele mame, atunci când mergea spre moarte. *Putere, fata mea,* mi-a spus.

Blestemată fie lumea asta pentru ce le face mamelor, pentru ce le face fiicelor. Blestemată fie pentru că ne întăreşte făcându-ne să pierdem şi să suferim, smulgându-ne iar şi iar inimile din piept. Blestemată fie că ne sileşte să îndurăm.

întâlnesc privirea Cărturăresei şi îmi dau seama că se uită la mine. Nu vorbim. Dar în clipa asta ştie ce-i în inima mea. Iar eu ştiu ce-i în inima ei.

— Ce zici? spune Laia din Serra şi îmi întinde mâna.

I-o strâng.

LVI II

Păzitorul Sufletelor

Durează multe zile până când spiritul să-şi spună durerea. îmi îngheaţă sângele în vine, când îl aud. Suferă din cauza fiecărei amintiri, a fiecărei izbucniri de violenţă, de egoism şi de brutalitate - pe care le simte, pentru prima oară, în toată grozăvia lor.

Majoritatea spiritelor au trecut dincolo repede. Uneori, însă, păcatele lor sunt atât de mari, încât Mauth nu le lasă să meargă mai departe decât după ce îndură şi ele suferinţa pe care au provocat-o altora.

Aşa se întâmplă cu spiritul lui Marcus Farrar.

Fratele lui îi rămâne alături tot timpul, tăcut, răbdător. Petrecând ultimele nouă luni legat de corpul geamănului său, Zak a avut o mulţime de timp să sufere pentru ceea ce a fost. Acum îşi aşteaptă fratele.

în cele din urmă, vine ziua când Mauth e mulţumit de cât a suferit Marcus. Gemenii păşesc tăcuţi alături de mine, câte unul de fiecare parte. S-au golit de furie, de durere, de singurătate. Sunt gata să treacă dincolo.

Ne apropiem de râu, iar eu mă întorc spre ei. Le cercetez minţile fără niciun fel de emoţie şi găsesc o amintire plăcută - o zi pe care au petrecut-o împreună pe acoperişurile din Silas, înainte să fie duşi la Blackcliff. Tatăl lor le-a cumpărat un zmeu. Vântul era bun şi zmeul s-a ridicat sus.

Le ofer fraţilor această amintire ca să poată păşi în râu fără să-mi facă alte probleme. Iau întunericul din ei - cel

descoperit şi cultivat la Blackcliff - iar Mauth îl mistuie. Nu ştiu unde dispare. Bănuiesc, totuşi, că s-ar putea să aibă legătură cu marea agitată pe care am văzut-o când am vorbit cu Mauth, şi cu creaturile ascunse în ea.

Când mă uit din nou la gemeni, sunt iar copii, nepătați de lume. Şi păşesc în râu împreună, ținându-se de mânuțe.

Zilele trec repede acum, iar cu Mauth contopit în mine pe deplin, trec printre spirite şi îmi împart atenția spre mai multe în acelaşi timp, de parcă aş fi făcut din apă, nu din carne. Pe djinni îi irită puterea lui Mauth, dar cu toate că încă şuieră şi şuşotesc spre mine, îi pot reduce la tăcere cu un simplu gând şi nu-mi mai fac necazuri.

Cel puțin deocamdată.

După ce m-am întors în Anticameră de peste o săptămână, simt dintr-odată o prezență străină departe în nord, lângă Delphinium. îmi ia doar o clipă să înțeleg despre ce-i vorba.

Las-o! zice Mauth în mintea mea. *Ştii că nu-ți va aduce bucurie.*

— Aş vrea să-i spun de ce am plecat.

Am renunțat la ea. Dar uneori îmi mai apar imagini vechi într-o margine a minții şi mă tulbură.

— Poate dacă-i spun, va înceta să mă bântuie.

îl simt pe Mauth oftând, dar nu mai spune nimic, iar peste jumătate de oră o zăresc pe Laia printre copaci, plim- bându-se încolo şi-ncoace. E singură.

— Laia.

Se întoarce, iar la vederea ei ceva se strânge în mine. O amintire veche. Un sărut. Un vis. Părul ei ca mătasea între degetele mele, corpul ei ridicându-se sub palmele mele.

în spate, spiritele şoptesc, iar în oceanul cântecului lor, amintirea Laiei dispare. Scot la iveală altă amintire - a

unui bărbat care purta cândva o mască de argint iară să simtă nimic. în minte, îmi pun masca la loc.

— încă nu ți-a venit vremea, Laia din Serra, zic eu. Nu eşti bine venită aici.

— Credeam că... se înfioară ea. Eşti bine? Ai plecat pur şi simplu.

— Trebuie să pleci şi tu.

— Ce-ai păţit? şopteşte Laia. Ai spus că vom fi împreună. Ai spus că vom găsi o cale. Dar apoi... De ce? mă întreabă clătinând din cap.

— Mii de oameni din Imperiu au murit nu din cauza Karkaunilor, ci a spiritelor. Din cauză că spiritele au posedat pe oricine le-a ieşit în cale şi i-au pus pe oameni să facă lucruri îngrozitoare. Ştii cum au reuşit să evadeze?

— A făcut Mauth...

— N-am reuşit eu să păzesc hotarul. N-am reuşit să-mi fac datoria faţă de Anticameră. Am pus toate celelalte lucruri pe primul plan - străini, prieteni, familie, pe tine. Din cauza asta, hotarul a cedat.

— N-aveai de unde să ştii. N-a avut cine să te înveţe.

Respiră adânc, cu palmele împreunate.

— Nu face asta, Elias. Nu mă părăsi. Ştiu că eşti tu, acolo înăuntru. Te rog, întoarce-te la mine. Am nevoie de tine. Sfrânciocul are nevoie de tine. Triburile au nevoie de tine.

Mă duc la ea, o iau de mâini şi îi privesc chipul. Orice vreau să simt e înăbuşit acum de prezenţa constantă şi liniştitoare a lui Mauth, de zarva spiritelor din Anticameră.

— Ochii tăi, zice ea, mângâindu-mi sprâncenele cu un deget. Sunt ca ai ei.

— Ca ai Shaevei, spun eu. Aşa şi trebuie să fie.

— Nu, zice Laia. Ca ai Comandantului.

Cuvintele ei mă tulbură. Dar şi tulburarea asta se va stinge. Cu timpul.

— Elias este cel care am fost. Păzitorul Sufletelor - Banu al-Mauth - Alesul Morții - este cel care sunt. Dar nu dispera. Suntem cu toții doar oaspeți în viețile altora. Vei uita curând vizita mea.

Mă aplec şi o sărut pe frunte.

— Rămâi cu bine, Laia din Serra.

Când mă întorc să plec, ea plânge, plânsul din suflet al celui care suferă pentru că a fost trădat.

— Ia asta.

Are vocea nefericită şi lacrimile îi şiroiesc pe față. Scoate de pe braț o brățară de lemn şi mi-o îndeasă în mână.

— N-o vreau.

Pe urmă se întoarce şi se duce spre calul care o aşteaptă. Peste câteva clipe, sunt din nou singur.

Lemnul încă păstrează căldura corpului ei. Când o ating, o parte din mine urlă furioasă din spatele unei uşi închise, cerând să fie eliberată. Peste o clipă, însă, scutur din cap şi mă încrunt. Sentimentul dispare. Mă gândesc să arunc brățara în iarbă. N-am nevoie de ea şi nici fata nu are.

Dar ceva mă face s-o pun în buzunar. Mă întorc la spirite, la munca mea. însă mă simt tulburat, iar în cele din urmă ajung la poalele unui copac, lângă izvorul din apropierea ruinelor căsuței Shaevei, şi mă uit în apă. îmi apare în minte o amintire.

Vei afla curând prețul jurământului tău, frate. Sper să nu gândeşti prea rău despre mine.

Oare asta simt? Sunt furios pe Shaeva?

Nu furie simți! copile, zice Mauth cu blândețe. *Simți pur şi simplu că eşti muritor. Dar nu mai eşti muritor. Vei trăi cât timp poți sluji.*

— Nu mă simt muritor, zic eu, deşi mă încearcă un sentiment pe care îl simt doar ei.

Tristețe?

— Un anume fel de tristețe care se numeşte singurătate, zic eu.

Se lasă o liniște lungă, atât de lungă încât mă gândesc că Mauth m-a părăsit. Apoi simt pământul mişcându-se în jurul meu. Rădăcinile copacilor se agită, se răsucesc, se înmoaie până când se aranjează în jurul meu într-un fel de scaun. Din ele cresc liane şi flori.

Nu eşti singur, Banu al-Mauth. Sunt aici cu tine.

Un spirit pluteşte agitat în preajma mea. Căutând, mereu căutând. îl recunosc. E Scânteioara.

— Bună, tinere, zice ea trecându-mi mâna peste față. Mi-ai văzut drăguța?

— Nu, îi răspund, dar de data asta îi acord toată atenția. Poți să-mi spui cum o cheamă?

— Drăguța.

încuviințez, fară să mai simt nerăbdarea de altădată.

— Drăguța, zic. Şi pe tine? Pe tine cum te cheamă?

— Cum mă cheamă, zice ea. Cum mă cheamă? Ea îmi spunea Amma. Dar aveam alt nume.

Simt că e agitată şi încerc s-o liniştesc. Caut să-i pătrund în amintire, dar nu reuşesc. S-a înconjurat de un zid. Când lasă capul pe o parte, îi zăresc fugar profilul. Liniile feței ei ating o coardă profundă din mine. Parcă aş fi văzut ceva ce cunosc dintotdeauna.

— Karinna, zice ea şi se aşază lângă mine. Aşa mă chema. înainte să fiu Amma, am fost Karinna.

Karinna. Recunosc numele, deşi îmi ia câteva momente să-mi dau seama de unde. Karinna o chema pe bunica. Pe soția lui Quin.

Dar nu se poate...

Deschid gura s-o întreb mai multe, dar întoarce capul de parcă ar fi auzit ceva. Se ridică imediat în aer şi dispare între copaci. A speriat-o ceva.

Dau ocol cu mintea hotarelor Pădurii. Zidul e puternic. Nu pândesc spirite prin preajmă.

Pe urmă simt din nou. Pentru a doua oară azi, cineva din lumea exterioară vrea să intre în Anticameră. De data asta, însă, nu e un intrus.

De data asta e cineva care se întoarce acasă.

LIX

Zburătorul

în penumbra adâncă din Anticameră, spiritele îşi cântă regretele, nu le mai ţipă. Spiritele au fost potolite; Banu al- Mauth a învăţat în sfârşit ce înseamnă să fii Alesul Morţii.

Din spatele meu apar nişte umbre, paisprezece la număr. Le cunosc şi le urăsc, ele sunt izvorul tuturor suferinţelor mele.

Profeţii.

Oare mai aud ţipetele copiilor djinni măcelăriţi cu arme de oţel şi ploaie de vară? îşi amintesc cum implorau semenii mei îndurare, în timp ce erau întemniţaţi în crângul djinnilor?

— Nu mă puteţi opri, le spun Profeţilor. Răzbunarea mea e scrisă în stele.

— Suntem aici să-i fim martori, spune Cain.

Nu seamănă deloc cu regele Cărturar obsedat de putere de acum un mileniu. E ciudat să te gândeşti că această făptură emaciată e acelaşi bărbat care i-a trădat pe djinni, promiţând pace în timp ce punea la cale distrugere.

— Cei care au aprins focul trebuie să-i îndure mânia, adaugă el.

— Ce crezi că se va întâmpla când semenii mei vor primi înapoi toată magia pe care le-aţi furat-o? întreb. Magia care v-a ţinut în viaţă în forma asta jalnică atâta amar de ani?

— Vom muri.

— îți dorești să mori. Nemurirea a fost o povară mai dureroasă decât te așteptai, nu-i așa, șarpe?

îmi prefac puterea magică într-un lanț gros, opalescent, cu care îi înlănțui pe Profeți de mine. Nu se împotrivesc. N-o pot face pentru că eu sunt acasă, iar aici, printre copacii unde m-am născut, magia mea e cea mai puternică.

— Nu-ți fie frică, majestate. Vei muri. Durerea ta va lua sfârșit. Dar mai întâi te vei uita cum distrug tot ce ai sperat să salvezi, ca să înțelegi la ce au dus lăcomia și violența ta.

Cain doar zâmbește, un rest al vechii lui vanități.

— Djinnii vor fi eliberați, zice el. Se va reface echilibrul între lumi. Numai că oamenii sunt pregătiți pentru sosirea voastră, Zburătorule. Vor triumfa.

— Sărman nebun!

îl înșfac zdravăn, iar când încearcă să mă trântească cu puterea lui, aerul dintre noi lucește scurt, înainte să-i resping atacul cum ar face un om cu un țânțar.

— Uită-te în ochii mei, om nenorocit, îi șoptesc. Ai să vezi cele mai negre momente ale viitorului vostru. Urmărește prăpădul pe care îl voi dezlănțui.

Cain se uită și înlemnește, căci vede în privirea mea nenumărate câmpuri cu morți. Sate, orașe, cetăți în flăcări. Poporul lui, scumpii Cărturari, șterși de pe fața pământului de mâinile celor din neamul meu, zdrobiți până nu li se mai știe nici măcar numele. Marinarii, Triburile, Războinicii - ajunși toți să fie conduși cu mână de fier de sângeroasa Keris Veturia.

Și campionii lui, cele trei flăcări în care și-a pus toate speranțele - Laia din Serra, Helene Aquilla și Elias Vetu- rius -, înăbușiți de mine. Pentru că Sfrânciocului i-am luat eu sufletul. Anticamera i-a luat Păzitorului Sufletelor umanitatea. Iar Laiei din Serra îi voi zdrobi inima.

Profetul încearcă să se ferească de imaginile de coşmar. Nu-l las.

— Ai rămas la fel de arogant, îi spun. Atât de convins că ştii tu cum e mai bine! Profeţiile tale ţi-au arătat cum să vă eliberaţi şi să le redaţi djinnilor libertatea, apărând în acelaşi timp şi omenirea. Dar tu n-ai înţeles niciodată magia. Şi că, mai presus de toate, magia e schimbătoare. Visele tale despre viitor înfloresc numai dacă sunt hrănite şi ţinute în viaţă de o mână fermă. Altminteri, se ofilesc înainte să prindă rădăcini.

Mă întorc spre crângul djinnilor şi îi trag după mine pe Profeţi, care se zbat. Mă resping cu magia pe care au furat-o, disperaţi să scape, mai ales acum, când ştiu ce mineză. îi leg mai bine. Vor fi liberi cât de curând.

Ajung între copacii bântuiţi şi mă umplu de suferinţa semenilor mei. îmi vine să ţip.

împing Steaua în pământ. Completă acum, nu mai are urmă de crăpătură şi e la fel de înaltă ca mine, iar cele patru colţuri ale ei evocă simbolul Academiei Blackcliff. Profeţii au adoptat aceeaşi formă de romb ca să-şi amintească de păcatele lor. O jalnică idee omenească - aceea că dacă te îneci în vinovăţie şi păreri de rău poţi ispăşi orice fărădelege, indiferent cât ar fi ea de condamnabilă.

Când pun mâna pe Stea, pământul se opreşte în loc. închid ochii. O mie de ani de singurătate. O mie de ani de minciună. O mie de ani de comploturi, urzeli şi remuşcări. Toate pentru acest moment.

îmi vin în minte zeci de chipuri ale celor care au avut Steaua. Ale celor care au iubit-o. *Tată-mamă-frate-fiică- prieten-iubit.*

Eliberează djinnii. **Steaua geme drept răspuns la porunca mea, magia din metalul ei se contorsionează, se încovoa- ie, se scurge în mine şi se trage afară din mine în acelaşi**

timp. E vie, are o conştiinţă simplă, dar vibrează de putere. Apuc puterea aceea şi o fac a mea.

Profeţii se cutremură şi îi leg mai strâns - pe toţi în afară de Cain. Fac din magia mea un scut şi îl apăr de ceea ce va urma.

Deşi el n-o să-mi mulţumească pentru asta.

Eliberează djinnii. **Copacii gem şi se trezesc, iar Steaua mi se împotriveşte, străvechea ei vrăjitorie e apatică, nu vrea să se supună.** *I-ai ţinut închişi destul. Eliberează-i.*

Un bubuit răsună în crâng, puternic ca un tunet de vară. în adâncul Anticamerei, murmurele spiritelor se transformă în ţipete, un copac se despică, apoi altul. Din despică- turile lor mari izbucnesc flăcări, ţâşnesc de parcă s-ar fi deschis porţile tuturor iadurilor. Flăcările mele. Familia mea. Djinnii mei.

Copacii explodează în jerbe de scântei, iar lumina lor pictează firmamentul cu un roşu de infern. Muşchi şi tufişuri se prefac în funingine, formând un cerc negru mare de un pogon. Pământul tremură, un cutremur care va face ţăndări sticla, din Marinn până în Navium.

Simt gust de frică în aer: frica Profeţilor şi a spiritelor, frica oamenilor care împânzesc această lume. îmi fulgeră viziuni prin minte: o femeie-soldat strigă speriată şi se întinde după pumnale care n-o vor ajuta. Un nou-născut se trezeşte urlând. O fată pe care am iubit-o cândva rămâne cu răsuflarea tăiată şi îşi întoarce calul ca să se uite cu ochii ei aurii la cerul stacojiu de deasupra Pădurii din Dusk.

Pentru o clipă, mii de leghe înjur toţi oamenii sunt uniţi de o frică indescriptibilă. înţeleg. Speranţele lor, iubirile lor, bucuriile lor se vor transforma curând în cenuşă.

Semenii mei mi se apropie clătinându-se şi flăcările lor se unesc în braţe, picioare, chipuri. Mai întâi zece, pe urmă

cincizeci, pe urmă sute. Scapă pe rând din temnițele lor şi se adună lângă mine.

La marginea poienii, treisprezece dintre cei paisprezece Profeți se prăbuşesc iară niciun sunet în mormane de cenuşă. Puterea pe care au furat-o de la djinni se întoarce la posesorii ei de drept. Steaua se fărâmițează, iar praful rămas se învârte neobosit, până când dispare purtat de un vânt iute.

Mă întorc spre familia mea. *Bisham!* **spun.** *Copiii mei.*

Adun flăcările mai aproape, sunt sute şi sute. Căldura lor e balsam pentru sufletul pe care credeam că l-am pierdut demult.

— Iertați-mă, îi rog pe toți. Iertați-mă că v-am dezamăgit.

Mă înconjoară, îmi ating fața, îmi scot mantia şi mă eliberează, îngăduindu-mi să-mi reiau adevărata formă, forma de flacără pe care am înăbuşit-o vreme de zece secole.

— Ne-ai eliberat, murmură ei. Regele nostru. Tatăl nostru. Meherya al nostru. Nu ne-ai uitat.

Oamenii s-au înşelat. Am avut cândva un nume. Un nume frumos. Un nume rostit de marele întuneric dinaintea tuturor lucrurilor. Un nume care mi-a dat viață şi a definit tot ce urma să devin.

Regina mea îmi rostea numele, pe vremuri. Acum mi-l şoptește poporul meu.

— Meherya

Flăcările lor multă vreme îngrădite ard mai puternic. Din roşii devin alb incandescent, prea strălucitoare pentru ochii oamenilor, superbe pentru mine. Le văd puterea şi magia, durerea şi furia.

Le văd sufletele însetate de răzbunare. Văd secerişul sângeros ce va urma.

— Meherya

Copiii mei îmi rostesc numele din nou, iar sunetul mă face să cad în genunchi. — Meherya. *Cel iubit.*

Mulțumiri

Le mulțumesc incredibililor mei cititori din toată lumea că au râs de legumele mele vorbitoare şi de țipetele bufnițelor mele, precum şi pentru toată dragostea lor. Sunt norocoasă că vă am.

Ben Schrank şi Marissa Grossman: m-ați ajutat să transform acest straniu vis febril într-o carte adevărată. Nu-mi ajung cuvintele să vă mulțumesc, aşa că voi continua să vă trimit armament şi ciorapi, în speranța că-i de-ajuns.

Kashi, îți mulțumesc că m-ai învățat cum să dispar în atac, ovaționându-mă cel mai tare când am reuşit. Ai o răbdare de sfânt în fața ochilor mei ca mărgelele şi a metodelor mele ucigaşe. Dumnezeu ştie ce m-aş face fără tine.

Le mulțumesc băieților mei, şoimul şi sabia mea, pentru că ştiu că am nevoie de cafea dimineața. Sper să citiți această carte într-o zi şi sper să fiți mândri.

Familia mi-e scut şi paloş, mica mea frăție. Mama, îți mulțumesc pentru dragostea şi tactul tău. Tati, îți sunt recunoscătoare că mă crezi mai grozavă decât sunt de fapt. Boon, eşti un frate de nădejde şi sunt mândră de tine. Nu uita că-mi datorezi o masă. Mer, data viitoare n-o să te mai sun atât de des - ha-ha, mint, probabil că te voi suna şi mai şi. Heelah, mătuşă Mahbob, Maani şi Armo - vă mulțumesc pentru îmbrățişări şi rugăciuni. Aftab şi Sahib Tahir, sunt binecuvântată că vă am.

Alexandra Machinist - nu uit agendele tale pe puncte, filozofatul la telefon şi scărmănatul lucrurilor pe care nu le putem controla. Te ador şi îți sunt recunoscătoare pe vecie.

Cathy Yardley - n-aş fi supraviețuit scrisului acestei cărți fără înțelepciunea ta calmă. Eşti cea mai tare.

Renee Ahdieh - prietenia ta înseamnă pentru mine mai mult decât toți croasanții din galaxie. Nicola Yoon, să ai parte numai de bine, pentru că eşti cea normală la cap. Conversațiile noastre telefonice sunt cele mai importante momente ale săptămânii mele. Abigail Wen, joia la zece e momentul meu de fericire - sunt norocoasă că te cunosc. Adam Silvera - sunt teribil de mândră că m-ai inclus printre tatuajele tale. Mărie Lu, te îmbrățişez pentru prietenia pe care mi-o acorzi, şi pentru cea mai diabolică pedichiură din lume. Leigh Bardugo, adorabilă şi deşteaptă bufniță goth, sper să mai mâncăm de multe ori împreună râzând ca nebunele. Victoria Aveyard - eşti o tovarăşă ca nimeni alta în tranşeele scrisului; am supraviețuit! Lauren DeStefano, *DRiC* pentru totdeauna.

Un uriaş mulțumesc următorilor: lui Jen Loja, pentru îndrumare şi sprijin; Feliciei Frazer şi echipei de vânzări; lui Emily Romero, Erin Berger, Felicity Vallence şi echipei de marketing; Shantei Newlin şi lui Lidsay Boggs, care merită toată ciocolata; lui Kim Wiley, pentru că s-a obişnuit cu întârzierile; lui Shane Rebenschied, lui Kristin Boyle, Theresei Evangelista, şi lui Maggie Edkins, pentru munca lor la coperte; Kristei Ahlberg şi lui Shari Beck pentru că m-au salvat de la câteva greşeli de-a dreptul oribile; Carmelei Iaria, Vanessei Carson şi echipei pentru şcoli şi biblioteci; lui Casey Mclntyre, Alex Sanchez şi celorlalți de la Razorbill. Multe mulțumiri cartografului Jonathan Roberts, al cărui talent e uimitor.

Agenților mei pentru drepturi în străinătate, Roxane Edouard şi Stephanie Koven, care au făcut cărțile mele să călătorească prin lume - mulțumesc. Şi tuturor editorilor străini, ilustratorilor şi traducătorilor - devotamentul vostru pentru această serie de cărți e pentru mine un dar.

îmbrățişări şi multe mulțumiri pentru Lilly Tahir, Christine Oakes, Tala Abbasi, Kelly Loy Gilbert, Stephanie Garber, Stacey Lee, Kathleen Miller, Dhonielle Clayton şi Liz Ward. Multă recunoştință lui Farrah Khan pentru tot sprijinul şi pentru că mi-a permis să folosesc replica despre ce înseamnă să fii vizitator.

Muzica este căminul meu şi această carte n-ar fi existat fără ea. Le mulțumesc următorilor: Austra pentru „Beat and Puise", Matt Maeson pentru „Cringe", Missio pentru „Bottom of the Deep Blue Sea", Nas pentru „War", Daughter pentru „Numbers", Kings of Leon pentru „Waste a Moment", Anthony Green pentru „You'll Be Fine" şi Linkin Park pentru „Krwlng". Chester Bennington, îți mulțumesc că ți-ai cântat suferința, ca să nu fiu singură cu a mea.

Ca întotdeauna, ultima mulțumire e pentru Acela care veghează cele văzute şi cele nevăzute, şi care merge alături de mine chiar şi pe drumurile cele mai întunecoase.

CUPRINS

Partea I. *Regele Nenumitului* **7**

Partea a II-a. ***Infernul*** **89**

Partea a III-a. ***Antium*** **275**

Partea a IV-a. ***Asediul*** **401**

Partea a V-a. ***Cel iubit*** **477**

Mulțumiri **500**

ŞI SPIOANA CĂRTURARILOR

MOARTEA LA PORT1

Cel de-al treilea volum al seriei ridică miza: Helene Aquilla, Sfrânciocul, e asaltată din toate direcțiile. împăratul Marcus, bântuit de propriul trecut, devine tot mai instabil mental, torturându-și, crud, soția. în vreme ce Helene caută să țină departe de ei întunericul ce se apropie, viața surorii sale și a tuturor celor din Imperiu atârnă de un fir de păr. Departe, spre est, Laia din Serra începe vânătoarea: îl caută, neobosită, pe cel ce-și spune Zburătorul, chinuită, în același timp, de amintirea mamei sale. Iar pe tărâmul aflat undeva între cei morți și cei vii, Elias Veturius abia începe să înțeleagă ce sacrificiu a făcut, renunțând nu doar la propria libertate pentru a fi Profet, ci la toți cei dragi și chiar la propria umanitate. Pentru toți aceștia, un război teribil se apropie.

Moartea la porți este un roman de devorat: aici se țes intrigi, se ascund secrete de nebănuit, se fac tactici și se dau lupte până la moarte pentru dragoste, familie și Imperiu.

„Plină de acțiune și furtunoasă emoțional."
The Washington Post

„Tahir a creat încă o poveste captivantă, care-și provoacă cititorii să nu lase cartea din mână."
Booklist

9786068
811949

INST ANT *NEW YORK TIMES'* 'R 14+

LUMI ALTERNATIVE & LOVE STORY & THRILLER
într-un page-turner garantat